GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 137-5)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (137-5)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-137-5)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.
(137-5)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

Sayfa no.

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekraraları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir.

Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim.

Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ.

01-SOHBET -ARA –SOHBET

“Tuhfet-ul-Uşşaki” den

Beşinci tamamlama devran yani devir dönme sema hakkındadır. Bütün turuh-u Aliyenin yani Hz Ali’ye bağlı oradan kaynaklanan tarikatların cehrisinden yani sesli zikirden bilhassa halvetiye-i uşşakiyede zikir ile yapılan devranın rumuz ve esrarına binaen büyük piranın içtihadıyla bu erkan üzere kabul edilmiştir. Yani bu sitem pirlerin içtihadıyla bu hale getirilmiştir. Yani kurallaştırılmıştır, bu hareketler büyük pirlerin içtihadıyla yani birlikte düşünerek uyguladıkları bir sistemdir. Her önüne gelen ben dervişim deyip dönüp durursa bu işler olmaz. Dönerse o zikirdir o da bir ibadettir, ayrı da ama hakikatına nail olamaz.

Devranı şer’i delili yani şeran delili şeriat ehli devarana haram derler, sema’ya haram derler zahir ehli olanlar, ama bakın şeriat içindeki delilini gösteriyor, وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ 39/75 “Melekleri Arş’ın etrafını çevirmiş oldukları halde Rablarını hamd ile överken görürsün. Bakın etrafında dönme halinde görürsün diyor, daha devir arştan başlıyor, sema dönme. Artık insanların arasında adaletle hüküm olunmuştur, övgü alemlerin rabbı olan Allah içindir.” Denir, Ayet-i Kerimesinde müfessirler حَافِّينَ kelimesinin “Ey daire-i zakirin” dönerek zikredenler diye tefsir etmişlerdir. حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ Arşı dönerek zikrederler, ha Arşın etrefında olsun ha caminin etrafında olsun ha

Kabe'nin etrafında olsun, netice değişmiyor. Yani oradaki hukukun sağlamlığı anlatılıyor. Arş-ı Ala'nın etrafını melaikei-Kiram'ın tesbihlerle zikirlerle devaran ettikleri cihetle namazın nasıl insanların ibadetini cami olduğu gibi yani namaz nasıl bütün ibadetlere cami ise içinde bütün ibadetler varsa duası zikri orucu her şeyi varsa devran da Arş Melaikesinin ibadetine camidir. Yani Arş-ı Aladaki Melaikelerin ibadetlerin toplamıdır devran. Hepsi içinde mevcuttur.

Keza Kabe-i Muazzama'da hüccac-ı Kiram yani hacılar Kabe-i Muazzamayı "Lebbeyk" diye tavaf etmeleri ve Kabe etrafında yedi defa devran etmeleri gibi, tarikat-ı Aliyede ism-i Celal yani Hu Allah Hu, Hay, Kayyum, Vahid, Ahad, Samed Allah ism-i Şeriflerinin her birinde yedişer defa devran edilir. Yani yedi defa döndükleri gibi devranda da bu isimlerle yedişer defa dönülür diyor. Her isim için yedi defa dönülür. Evvela oturarak halka suretiyle zikir olunur, istiğfar salavat tevhid, okunur, zira hadis-i şerifte "Cennet bahçelerine uğrarsanız meyvelerinden yiyip lezzet alınız "diye hadis-i Şerif buyurmuş Efendimiz.

Ashab-ı Kiram, Cennet bahçeleri nedir ya Rasulullah diyerek suallerine cevaben "Zikir halkalarıdır" diye cevap vermiştir. Yani zikir halkası Cennet bahçesidir oralara uğrayın demektir yani o halkalara katılın demektir. (sav) Efendimiz halka suretiyle yapılan zikiri Cennet bahçelerine benzetmiştir bu sebeple bağdaş kurma şekliyle oturulmayıp halka ve daire şeklinde oturulur. Zira tevhid usulünü asli şekliyle ifa etmek lazımdır. Yani zikir yaparken diz üstü oturmak lazımdır. Ama yorulunca ayağını biraz yana kaydırırsan gerekirse bağdaş da kurarsın o ayrıdır. Ama halka zikirde diz üstü oturmak daha nezaketlidir.

Evvele halk şeklinde yapılan zikrin işareti, "Halka" ne demektir, halka şekliyle yapılan zikrin işareti Vahdet-i Zat'iye Mihver-i merkezden geçen hat Ahadiyettir. Vahdet-i Zat'iyenin yani Zat'i vahdetin zuhuru olan Ahadiyet-i Zat'iye baplı olan Fetz-i Akdes, yani en mukaddes feyiz, Mukaddes Feyize

tecellisinin suretini mürşid evvela yalnız olarak “fealemen hü la ilahe illallah” diyerek zikre başlamasıyla gösterir.

Şimdi istiğfar, salavat, çekildikten sonra destur Ya Hz Allah diye bu desturlar çekildikten sonra yani izin alındıktan sona “Faalemennehu la ilahe illallah” diyerek şeyh efendi zikre başlar. İşte O’nun bulunduğu mertebe Ahadiyet mertebesidir. Feyz-i Akdes Feyz-i Mukaddes;

Feyz-i Akdes ; en mukaddes feyiz demektir, Feyz-i Mukaddes de bildiğimiz mukaddes feyiz yani Feyz-i Akdes, Zat’tan sıfatına feyz, Feyz-i Mukaddes; sıfattan esmalarına doğru gelen yani sirayet eden feyiz berekettir.

Vahdet-i zat’iyenin zuhuru olan Ahadiyet-i zat’iye bağlı olan Feyz-i Akdes en mukaddes feyiz, feyz-i Mukaddese Mukaddes feyze tecellisinin suretini mürşit evvela yalnız olarak “fealem ennehu lailahe illallah” diyerek zikre başlamasıyla gösterir. İşte mürşit yalnız olarak tek olarak bunu söylediğinden Feyz-i Mukaddes’in kendisine kendisini de Feyz-i Akdesin kendisine feyz-i Mukaddesin de oradan etrafına yayılmasıdır diyor. O Feyz-i akdesin Feyz-i Mukaddesin Ehadiyetiyle zuhuruna dairede bulunan saliklerin birazdan la ilahe illallah demekle gösterirler.

Bakın evvela mürşit “La ilahe İllallah” diyor izin aldıktan sonra feyz-i Akdes yani en mukaddes feyiz kendi kelamından ortaya çıkıyor, arkadan dervişlerle birlikte La ilahe başlaması Feyz-i Akdesten feyz-i Mukaddese geçişi oluyor. Yani o tecellinin çevresindeki halkaya geçişi oluyor. Demek ki birlikte çekilen zikrin ne kadar büyük bir feyzi var özelliği var, işte onun için dergahlarda öyle toplu zikirler yaparlar, bunun dışında yapılan zikirler muhabbetin artması belirli şartlanmaların şekillenmeleri yerine gelmesinden başka bir şey değildir. Beraberce söyler Vahdet-i zat’iye ile Ahadiyet feyzinin ilmin malum ile mutabıkını yani ilim maluma tabidir hakikatini idrake ve anlamaya işarettir.

Şimdi şeyh efendi ama gerçek şeyh ise Ahadiyet mertebesini idrak etmiş bir şeyh ise yoksa tarikat şeyhi ise

bunlarla hiç ilgisi olmaz, zaten o Feyz-i Mukaddese ulaşamaz, ulaşamayınca da çevresine o feyizi veremez. O feyizi veremeyince de bu işler böyle surette kalır. Yani lisanda kalır sadece.

İlim maluma tabidir, yani ilim ilimdir de ilmin bilinmesi malum ile mümkündür. Şimdi şu radyoyu yapan veya şu halının nakışlarını işleyen veya şu resimleri yapan kimselerin ressamlığı yaptığı resimle ortaya çıkar eğer resim yapmamış olsa o resim onun batınında kalacak dışarıya çıkmayacak yani bilinmeyecek varlığından haberi olunmayacaktır. Onun için ilim maluma tabidir. Yani resim olmasa ressam bilinmeyecek işte Feyz-i Akdes feyz-i Mukaddese intikal etmezse oradan da dervişler kanalıyla yaşantı kanalıyla zuhura çıkmazsa feyz-i akdes mukaddes feyiz batında kalacak bilinmeyecektir.

İşte zikir bunu ortaya getiriyor. İlmin maluma tabi olduğu gibi feyizin feyiz alana tabi olması gibi. Feyiz alan olmasa feyiz feyiz sahibinde kalacak yani o çekirdek toprağa ekilmemiş olsa oradan bir feyiz veremeyecek ve o zaman çekirdeğindeki ağaç bilinmemiş olacak onun ilmi bilgisi kendi gaybında kalmış olacak. Kelime-i Tevhit makam-ı fenafillah'a ulaştırıncaya kadar zikredilip harfi mahreç boğaz harfi tayiin zamana kadar mahfiyette harf ve mahreçsiz yalnız halka olarak kalbe vurdurarak zikire başlanır ki zuhur batına dayalı batıni iç zuhurla dış meydana geldiğine ima ve işarettir.

Kelime-i Tevhid yavaş yavaş çekildiğinde o kişiyi bir mertebeye getirmesi lazımdır. Kelime-i Tevhidin getireceği mertebe tabi bu hemen zikir halkalarında meydana gelecek şey değildir. bunlar hep yardımcı şeylerdir. Ama bunun aslı kelime-i Tevhidin aslı kişiyi fenafillah'a getirmesidir. Bakın "La İlahe.." başka ilah yok, başka bir şey yok, dediği zaman sen de o başka şeyin içindesin sen de yoksun. "La ilahe "nehiy "illa Allah" ispattır. Tevhid iki bölümden iki ana bölümü vardır, "La ilahe" nehy etmek kaldırmak "illa Allah" da ispatlamak, Allah'ın varlığını ispatlıyorsun. Bir bakıma bu da yanlış iş yoku yok etmeye çalışmak zaten ahmaklıktan başka bir şey değildir. "la ilahe" zaten yok yok olan şeyi yok etmeye nasıl çalışırsın. Ama

biz onu var etmişiz, yok etmeye çalıştığımız şey meydandaki değil, alemdeki değil bizim kendimizdeki idrakimizi yok etmeye çalışıyoruz.

Buradan kaldıramazsan dışarıdan hiç kaldıramazsın zaten. Fenafillah'a ulaşıncaya kadar zikredilip harf-i mahreç ile yani boğaz harfi ile zikre devam edersin ondan sonra yani evvela dilin ile zikrediyorken sonra boğazına aktararak zikri daha derinden çıkararak daha başlarda "La ilahe illallah", "la ilahe illallah" derken sonraları daha serileştirerek boğazdan çıkartarak zikri oraya getirirsin.

Kalbe vurdurarak zikre başlanır ki zuhur batına dayalı batın iç zuhurla dış meydana geldiğini ima ve işarettir. Yani boğazından senin o harfi çıkarman senin içindekinin dışarı çıkmasıyla yani içinin batınının zahire çıkmasının işaretidir. Yani içinde olmasa onu zahire çıkaramayacaktın demek istiyor. Sonra tevhid Fenafillah'ta tamam olunca zikir kesilir, İlahi okunmaya başlar, bu biraz oturarak halde oluyor, bu da bezm-i elest aleminde "elestü birabbiküm" hitabı izzetiyle ruhların ilahi lezzet ve istirakına gark oluşlarına tenbih ve işaret olmakla müstağrak bir surette dinlenir.

Şimdi Kelime-i tevhid çekildikten sonra bir müddet oturulur sakin sükünlükte ilahi okunur, diyor. Yani bir ilahi okunur, bu ilahi ruhlar aleminde Cenab-ı Hakk'ın "Elestü bi rabbiküm" ben sizin rabbınız değil miyim hakikatini yaşatmak için bu hadiseyi idrak etmek için orada biraz durulur. Zikir durdurulur, dinlendirilir, insan gönlü muhabbete dönüştürülür ilahi okumak suretiyle. Zikrin hakikatine bakın.

Elest hitabıyla cezbelenmesini ve fenafillahta ruhların isimlerde seyir esma mertebelerinde ruhun mertebeleri gereği seyr-i fil Esmada Sıfat-ı la ilahe illallah seyri ila Allah Allah'a seyir, sonra seyr-i fillah Allahta seyir, göstermek için cisimde ruhun halini tabi olarak uruc yükselmeyi göstermek için devrana kalkıyoruz. Bak ilahiyi okuyorken Fenafillah'ta fani olduktan sonra o zaman sifatta fani, isimde fani, fiilde fani olduktan sonra yahut fiilde fani isimde fani, sıfatta fani, Zat'ta

fani olduktan sonra ayağa kalkmak uruc yükselme manasınadır. Ayağa kalkıpta zikre devam etmek, oraya kadar oturarak sükünet vardı.

Ruhun haline tabi olarak, daha evvelce cesedin haline tabi olarak yerde oturuyorken ruhun haline tabi olarak ayağa kalk diyor yükseliyor, kişi miraç ehli oluyor. Ayakta okunan ilahi le ruhun yükselmesinde Hakk'a tam bir alaka ve Hak ile Hakk olmak alaka va tayinden tamamıyla sıyrılmış istiğrak halinden cezbelenmenin suretidir. Aya kalkmak demek kendi nefsani varlığından her türlü senin varlığından sıyrılıp Hak ile Hakk olup Hakk'a cezbelenmek halidir ayağa kalkmak. Miraç uruç yükselme hali. Beşeriyetinden sıyrılma hali ve bu cezbelenmenin misalidir.

Sonra halvetiye devranı usulinde el ele tutmadan hem devran hem zikre başlanıp bir kere sağa bir kere sola darb-ı zikir ile zikir ile vurdurarak devam edilir. Yani kalbinin üstünde darb ederek o kelime-i Tevhidi yahut çekilen esmayı kalbine vurdurarak orada Nuru meydana gelsin diye. Bu da Makam-ı Vahidiyet sıfatının suretidir. Vahidiyet makamının suretidir, ayakta el ele tutunmadan zikretmek. Vahdet-i Zat'iyyenin alakasına işarettir bu şekilde devran edilmeye devam edilir sonra el ele tutulduğu halde devran edilir ki, Vahidiyetin Ahadiyetle ve Vahdet-i Zat'iyenin bağlantısına işarettir. El ele halka şeklinde tutunarak dönmek.

Bakın evvela el ele tutunmadan tek tek halka zikir ediliyordu, sonra el ele tutunarak dönerek zikire başlar, daha sonra ism-i Celal Allah ismi devranından evvela harf ve lafz ses harfi ile sonra darb-ı zikir ile edilen Vahidiyetin Ahadiyetin zahiri olduğuna bakın Vahidiyet Ahadiyetin zahiri olduğuna diyor, neden çünkü Vahidiyet Ahadiyetten sonra zuhura geldiğinden Ahadiyet batın, Vahidiyet onun dışı zuhuru olmuş olur. Ahadiyetin zahiri olduğundan harf ve lafs ile zikir edilerek ima ve işarettir. Vahdet-i Zat'iye ile Ehadiyet-i Zat'iyenin Vahidiyet sıfatiyye ve nisbeti ile için içi yani özün özü olmasına ima yoluyla darb-ı zikir ile devam edilir. Yani böylece düşünerek zikre devam edilir.

Sonra Vahidiyet sıfatının mertebeleri tamam olur, tecellisini göstermek için kolları omuzlara koymak Vahidiyet tecellisinin Vahidiyet sıfatının mertebeleri tamam olur ve bunun tecellisini göstermek için yani birlik sıfatı tamam olur onun tecellisi kolları omuzlara koymak yani sağ el arkadan omuza sol el arkaya konmak zuhur sıfatıyla olmasına işarettir. Yani Vahidiyet zuhurunun sıfatı olamsına kişi bir elini arkasına bir elini yanındakinin omuzuna o da onun omuzuna o da onun omuzuna, böylece herkes bir tek olmuş Vahid olmuş, buda buna işarettir diyor.

Sonra "Hu" ism-i Şerifine başlanıp Vahdet-i Zat'iye Hüviyet-i batıne ve suret-i hüviyet ise Vahdiyet sıfatına işaret olmak üzere bir kere batına bir kere de zahire meyil ile zikir edilir. El ele olmak hüviyetin alakası kol kola olmak hüviyetin zuhuru namına işaret olduğu gibi hüviyeti Zatiye itibariyle sıfatın hakikatlerinin diğerine mukabil gelmesi hüviyetin sıfat mertebeleriyle zuhuruna ima ve işarettir. Böyle bir kol kola girilerek de yapılır, bunları da anlatıyor.

Sonra zuhur mertebeleri olan 18 adedini kapsayan "Hay" ism-i şerifi ki hayat ismi bakın bütün mertebeleri kapsamına alıyor, çünkü "Hay" ismi, bütün alemlerde hayat vardır. Cenab-ı Hakk'ın "Hay" sıfatı vardır. Hay ismi şerifi, esma mertebeleri olan bin adedi ile çarpıldığında 18 bin alem-i siryanı yani tesir, yayılma sırrı, hayat ile "Hay" olup Nur'un sabitliği ile daim ve kaim olmakla sırr-ı siryanin yani tesir sırrının suretini zahir ve zahir oluş devranı ile gösterdiği gibi "Hay Allah" , "Kayyum Allah" ismi şerifleri ile devrana başlanır ki mahviyetten sonra taayyünün aynına hayat zulmetiye mukabil hakikatte hayat-ı hakiki kayyumunun zuhuruna işaret olarak 18 kere devran edilir.

Yani bütün alemler 18 "Hay" esması ile 18 defa devran edilir, bütün alemlerin hayatına nisbet olarak bu yapılır. Yani 18 bin aleme nisbetle 18 defa "Hay" esmasıyla dönülür. "Hay" ism-i Şerifi süratle devran edilerek tamamlanır ki kayyumiyetin

aynı hayat hayatın aynı kayyumiyet olsun. اَلْحَىُّ الْقَيُّومُ var ya, Kayyum demek; kendi varlığı ile kaim, yani hayat kendi hayatı kendi hayatı da Kayyum esması ile devam ettirmekte, Hay Kayyum esması da bunun ,çin çekilir.

Süratle tecelli mertebelerinden biri gibi göründüğünden hayat-ı kayyumiyetin Kayyumiyet hayattan ayrılmadığından bir zuhurda toplanmış olmakla yalnız “Hay” ism-i şerifi ile bir birini takip eder şekilde buyurulmuştur. “Hay Kayyum”, “Hay Kayyum” yani “Hay” çekilir arkadan “Kayyum” çekilir, birbirini takip eder bu yüzden. Çünkü ikisi birbirinden ayrılmaz. Sonra Cem-ül Cem toplulukların topluluğu mertebesinde o müşahede de “Vahid”, Samed”, Ahad”, “Samed” “Allah” esma-ı Şerifleri ile devran edilir.

“Kavs-i imkan” mertebeleri sebebi ile kavs-ı vucud ayna olduğunu göstermek için Vahid Ahadın zuhuru, Ahad Samed’in zuhuru Ahad mertebe-i cemin toplu mertebenin zuhuru olduğuna ima yoluyla toplu olarak zakirin her birinin zuhuruna diğerinin sadrı, gönlü mukabil karşılıklı olarak, dervişlerin gönülleri o vahidiyet sırrına ayna olarak bir birlerini muhabbetle cereyan eder karşılıklı onlar da zuhura gelir. Mertebe-i cem, toplu mertebeyi anlatmak istiyor.

Kavs, فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى 53/9 kavis şeklinde yuvarlak şekilde, Kavs-i imkan tasavvufta varlık vücut mertebelerinin izahında kullanılır, vacib ezeli olan, imkan sonradan var edilene denir, Mübarek geceler ve bayramlar kitabının Mirac bölümünde izahat vardır. 12 defa devran ile tamamlanır, Kavseyn’in sırrına bir defa sağa bir kere sola döndürmek suretiyle işaret edilmiş olur. Yani imkan ve vacib yani Vacib Cenab-ı Hakk’ın kendi varlığıdır, Vacib-ül Vücut, Mutlak vücut, imkan da onun gölgesi, dediğimiz ondan zuhura gelen bu alemler vacib ile mümkün yahut imkan “Kavs” dediği o bir yuvarlak düşünelim bir çember onu ortadan böldüğümüz

zaman iki yarım iki kavis meydana gelir, işte bu kavisin bir tanesi Vacib bir tanesi Mümkün'dür.

Yani bir tarafı Allah'ın azameti yani kendi kimliği hüviyeti diğer tarafta da bu hüviyetin zuhura geldiği imkan mümkin alemidir, yani sonradan oluşan bu alemler. İşte yukarıda kavs dediği bunlardır, bu hali ima için bu devran yapılır diyoruz her Esmanın devranında daire ortasında yani mihfere Mürşidin girmesi derece derece, mertebe mertebe, vasıta ve vekalet olduğuna işarettir. Şimdi şeyh efendi evvela bu dairede sıradadır, sonra kendisi ortaya geçer, mihfer olur. O'nun etrafında daire dönülür. Bunun yarısı halkanın yarısı Vacib, yarısı da imkandır. Yani sonradan meydana gelen varlıkları temsil eder şeyh efendi dairenin ortasına geçtiği zaman.

O da orada Hakk'ın temsilcisidir, her esmanın devranında daire ortasına yani mihfere yani ortasına mürşidin girmesi derece derece mertebe mertebe vasıta ve vekalet olduğuna işarettir. Yani mürşit orada Hakk'ın vasıtası olduğuna işarettir. Derece derece mertebe mertebe Hakk'ın vekaletidir vekilidir orada. Diğer mürşitlerin o makama alınmaları ise bu devranda başka mürşitler de varsa onlar da sonra bu makamın içine alınırlar. Halkanın içinde onlar kendi mihferinin içinde dönerler. Mevleviler gibi hem kendi mihferinde dönüyorlar ya Mevleviler hem de dışarıda çevrede dönüyorlar.

Mürşitlerin o makama alınmaları ise Hüviyet-i Zat'iyeye nisbeti ile mensub bütün esma ve Sıfatların hakikatlerinin müsavi olarak alakaları itibariyle mihver Esma ve Sıfatında gıdası kabul edilen mertebe-i Zat'tan bütün Esmanın hüviyetlerine o nokta-ı Zat'dan feyzin zuhuru ile esma mertebelerinin tayini ayrılma ortaya çıkma tahkiki hakikatlerine işaret edilerek İsm-i Azam'ın her mertebede zuhur zahir ism-i Şerifin saltanatı olduğu gibi her ismin de ism-i Azam'da hassa, hususi bir zahir oluşur nesbeti mensubiyete bağlılığı vardır.

Şimdi bu halka burada dönüyoriken mürşidin ortada olması derece derece mertebe mertebe Hakk'ın vekilliğinin orada olması derece derece mertebe mertebe Hakkın vekilliğinin

orada olması. Dolayısıyla etrafında dönenler de Hakk'ın etrafında dönüyor olmalarıdır. Daha başka şeyhlerin de oraya girmesi bütün esma-ı ilahiyenin aynı haklara sahip olarak o mürşitlerden zuhura çıkmasıdır. Bir birini ayırmadan ama hepsi mürşid-i kamil ise, birbirinden ayırmadan hepsinden o feyzlerin o esma-ı ialhiyenin tesirlerinin zuhura gelmesidir demek istiyor.

İsm-i Azam her mertebede zuhuru Zahir ism-i şerifinin saltanatı olduğu gibi her ismin de ism-i Azam'dan hassası vardır. ism-i Azam her isimde zuhura gelir, diyor yani ism-i Azamın her isim üstünde üstünlüğü vardır. Ama her isimde de ism-i Azam'ın feyzi vardır, ism-i Azam'dan feyz almaktadırlar. Yani her isim ism-i Azam'dan yararlanmaktadır. Bir zahir oluşum nisbeti mensubiyeti bağlı bulunduğu itibariyle bütün esmaların arasında müşterek olduğunu göstermek için de mürşit mihfer noktasında kendi mihferinde kendi kendine olarak dönmeye başlar.

Devran tarafına olan teveccühe yönelme başlar İsm-i Azam'ın nisbetinde bağlılığını eşitliğini devam suretiyle ima için gösterir. Daha sonra mürşit dervişlerin karşısına geçerek her birerleri onun önünden geçerler daha zikrin sonlarında. Daha evvellerinde mürşid-i kamil ortada döner kendi kendine ama daha sonra yaklaşarak her birerleri onun önünden geçerler. İşte bu da İsm-i Azam'ın diğer isimlere olan bağlılığını ve üstünlüğünü gösterir.

Ey salik-i hakiki ledünni hakikatlerden Allah'ın yanındaki hakikat suret-i devrandan ruh devranına Uruc, yükselme için devranda salikler kemaliyle huzur tecrid tam temizlenme ve gark olma haliyle devran etmeleri lazımdır ki vücud-u unsuri anasır toprak vücudlarından toprak su hava ateşten meydana gelmiş olan bu beden Nur-u esma efal sıfat ve esmadan hissedar olarak tahkik makamının kıdeminde suretten taklitten azade olarak Allahümme halisna amma sueke vel ehadaye nevari vecallake ya Rahimi ya reşidi ya Saburi ya gaffari ya Allah. Allah'ım bizi senin dışındaki şeylerden helas eyle bizi tecalliyatının nuruna gark eyle diye bu manada dua etmelidir.

Yani toprak vücuttan kurtulup salt ruh ile kalmak niyetiyle zikir yapmalı diyor.

Tarik-i aliyei mevleviye devranında ise sırr-ı nefih gaibden feyz alan zuhurdan harfsiz ve sessiz "Kün" yani ol emri ile Hakkıyla olunan tecelliden sonra yani "Ol" emrinden sonra Mevlevilerdeki devran da bu demektir evvela "Ol" hükmü gelir sonra ef'al Sıfat Zat mertebelerine ima yoluyla üç defa Cem ve fark ile beraber devran biri vahdet-i zat'iye ilmindeki şe'n her an yeni bir oluşum ima bir de Ahadiyet-i Zat'iyeyi bilinen de ayırma birleme mertebelerine işaret üçüncüsü de Vahidiyet sıfatıyla birlemeye işaret olmak üzere devran cem birlikte fark ile sema bitirilir.

Mesnevii Şerifin başında "Bişnev" şu ney'in nasıl şikayet etmekte olduğunu dinle, onun nevası ayrılık hikayesidir. Kudsi ifadeleri de bu sırrı ima ve işaret olabilir bununla beraber Mesnevi-i Şerif'in baş tarafında fakirane ilavemiz olan ifademiz şudur.

Ey garib alem-i nasut-u halk
Bir mahf-ı kıssa-ı lahut-u Hakk
Ey garip alem ve insanlar hâlktır
Mahfiyetle bakarsan anlarsın İlahi Hakk'tır

Ey garib alem ve insanlar halktır, mahfiyetle bakarsan anlarsın ki İlahi Hakktır, yani beşeriyetinle bakarsan bu alemler hâlk hâlk edilmişlerdir. Sonradan meydana gelmişlerdir zannedersin, beşeriyetin ile baktığın zaman ama mahfiyetle bakarsan yani hakikatinle bakarsan anlarsın ki ilahi Hakk'tır bütün alem.

15/04/ 2001 senesinin Pazar günü İzmir'de bulunuyoruz kaldığımız yerden sohbetimize devam edelim kardeşimizin bir sorusu var, bu soruyu nasıl halledelim ve bu dünyadaki yaşamamızı nasıl galip getirerek kendimizi galip getirerek bu dünyadan muzaffer bir kumandan gibi veyahut insan gibi asker gibi ahirete intikal edelim çünkü buraya gelmekten maksat ve gayemiz bir şeyler kazanmak için kaybetmek için değildir, eğer kaybetmek için olsaydı, bu kadar büyük işlere gerek kalmazdı,

Cenab-ı Hakk bizden bizim hakkımızda neden bir şeyleri kaybetmemizi istesin o “Vehhab” ismi ile hep vericidir.

Karşılık beklemeden hep vericidir, “ey kulum ben seni o kadar mükemmel bir şekilde hâlk ettim ki dünyada verdiklerimi al karşılıksız veriyorum ben sana ve bunun devamı ahirette de olacak hem çok daha fazla olacak, ama bu almayı buradan öğrenmelisin. Yani dünyadan hazırlanmalısın bu istihkaka hak sahibi olmaya yani sana “Vehhab” ismi ile vereceğim şeylere Hakk sahibi olman için bu dünyada yapacağın bazı özellikler var bunun en başında geleni de irfaniyet Marifetullah Allah bilgisidir. İşte bu Allah bilgisi Besmele-i Şeri’te bunun anahtarı bir başka yönden de İnsan-ı kamil besmeledir, besmelenin içinde mevcut olan özellikler İnsan-ı Kamil de İnsan-ı Kamil o besmele anahtarını çevirerek kapıyı açar.

Anahtar yanınızda olsun sistemini bilmezseniz gene açamazsınız, uzaktan kumanda yanınızda olsun hangi düğmeye basılacağı bilinmezse çalıştırılamaz, hatta ayarı bozulur karma karışık olur. İşte arkadaşımızın sorduğu suali cevaplandırmak için veya yaşantıya tatbikata sokmak için günümüzde ve daha evvelki devrelerde de olduğu gibi işler karma karışık olmuş, şeriat bir birine geçmiş, tarikat birbirine geçmiş, kendi mertebeleri arasında Hakikat diye bahsedilen şeyim “Ha” sı kalmamış marifet diye bahsedilenin şeyin “me” si kalmamış, ilhami bilgiler o kadar karışmış ki birbirlerine küçük şeyler büyük şeylermiş gibi gösterilmiştir.

Bunların üzerinde çok uzun süreler zamanlar oyalanarak geçirtilmiş işte Cenab-ı Hakktan niyazımız en kısa sürede en güzel şeye ulaşma yolunda çalışmalar yapmalıyız. İşte bu da baştan dediğimiz gibi anahtarı yuvasına sokup doğru anahtarı doğru yerde kullanmak şartıyla ancak kapıların açılması mümkündür. Fatiha Suresini niçin Kur’an’ın başına getirmişlerdir, bunların cevaplarını bulmamız lazımdır, çünkü bu alem niçinler ile doludur, nedenler ile doludur, kemler, kaçlar sayılarla doludur.

Fatiha-ı Şerif’in içerisinde hiç “fetih”, “Fettah” kelimesi

geçmediği halde “Elham suresi” meşhur olduğundan ama daha meşhur “Fatiha” suresidir. Diye konuşuyoruz içinde fetih ile ilgil, bir şey yoktur, içerisinde “Hamd” vardır, geniş manada. İşte Kur’an-ı Kerimin tefsirlere baktığımızda ilk suresi olduğundan kitap O’nunla açıldığından fetih, Fatih yani kitabı açma manasınadır. Bu o’nunla da açılabilir Bakara suresi ile de açılabilir, İsra Suresi ile de açılabilir, Kur’an-ı Kerim buna mani değildir, kapağın açılması mani değildir. Ama Kur’an’ın içinde mevcut olan sırların açılması Fatiha’ya bağlıdır, “Fetih” kelimesine bağlıdır.

“Fatiha” dediğimiz o Sure-i Mübareke ona hani ne diyorlar “Seb-ül Mesani” biz sana Kur’an ile birlikte “Seb-ül Mesani” yi verdik bakın “Fatiha” nın yeri ne kadar yüksek Kur’an ile eş değerde, Kur’an’ın içinde mevcut olduğu halde Kur’an ile birlikte sana “Seb-ül Mesani” yi verdik diyor. Bunun tabi bir Mekke’de bir Medine’de nazil olduğu söyleniyor ya, rivayetlere göre işte onun için iki yedili yani iki defa nazil oldu diye “Seb-ül Mesani” “seba” yedi demek “mesani” de iki demek “iki defa gönderilen yedi ayet” li sure manasına dır zahirdeki ifadesi.

Ama burada “Seb-ul Mesani” Cenab-ı Hakk’ın yedi sıfatının zuhurunu anlatıyor, “Seb-ul Mesani” denilen şey budur, Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, semi, Basar bunların hakikatini anlatıyor “Seb-ul Mesani” demekle. Bu ne demektir, “Yedi ikili” yani bu sıfatlar bende olduğu gibi ey kulum bu sıfatları ben sana da lütfettim. Bunları sana “Vehhab” ismimle sana verdim, hepimiz bu sıfatlarla ayakta değilmiyiz, eğer bu sıfatların biri bizde eksik olsa sistemimiz çok aksar, Hayat olmasa biz olmayız, hayat var, İlim olmazsa görüyoruz bazı aklı eksik evlatlarımız oluyor, ne haldeler, ne diyorlar onlara “spastik” çocuklar, aklı yok bakın ne haldedir.

İradesi yoksa aklı var hayatı var, ilmi var, iradesi yoksa o ilim ona hiçbir fayda sağlamıyor. O bildiği halde gidiyor diskoteklerde sağda solda vakit geçiriyor. Bakın bunların hepsinin faaliyette olması gerekiyor. Gerçi biz bunları bilsek de bilmesek de bizde bunlar faaliyet üzeredir, ama bunları bilerek kullanmaktır mühim olan. İşte Fatiha açma manası verilen o

Sure-i Şerif'in hakikati budur, sendeki sıfatlar Allah'ın sıfatlarıdır, bunları böyle bil, daha ötelerde arama diyor. Tabi Allah ötelerde de vardır, ama beride de vardır, bunlar öte beri iş değildir.

Evvela bu kargaşa bilgi kompleksin içerisinden kendimizi çıkarıp temiz düzgün bir akış içerisinde berrak bir bilgi ile Hakk'a ulaşmamız bu dolaşmış olan bilgileri ayırmakla mümkündür. Nasıl ayıracağız. O zaman şeriat mertebesinin ilmini bir kitaba koyacağız, veya bir sayfaya veya bir dosyaya tarikat mertebesinin ilmini bir dosyaya koyacağız yahut bir kitaba koyacağız, hakikat mertebesinin ilmini bir dosyaya marifet mertebesinin ilmini bir dosyaya İnsan-ı Kamil mertebesinin ilmini bir dosyaya evvela bunların ayrılması lazımdır.

Şimdi siz yemek yaparken pirinç bulgur makarna nişasta bunlar birbirine karışmışsa bundan çorba yahut pilav yapmışsak karma karışık olur. Bu tevhid çorbasını ancak ustalar yaparlar. Şimdiden çıraklık devresindeyiz, diyelim ki yeni bir kızımız evlendi, evde baktı yiyecek yok aldıracak kimse de yok akşama da bir çorba lazım işte ondan bir parça kalmış ondan bir parça kalmış neyse karıştırdı yaptı bir şey, şimdi buna ne isim verecek, tevhid çorbası daha ileriki yaşlarda olacak da ustalaştığı zaman pirinç pilavı dese içinde bulgur da var, bulgur pilavı dese içinde pirinç de var, işte elimizdeki bilgi yumağı yığını buna benziyor.

Evvela onları pişirmeden evvel pirinçleri bir tarafa bulgurları bir tarafa makarnaları bir tarafa ayırıp ondan sonra yetiyorsa bir çorba veya makarna yetmiyorsa eş değerinden komşudan veya çarşıdan bir miktar daha alıp yapılabilecek hale getirilir. Bir kaşık pirinç ile iki kaşık pirinç ile pişirdiğine deymez. Hadi 100 gr 250 gr neyse bir şey alırsın yanına bir iki tabak bir şey olur.

Yani anlatmak istediğim her mertebenin kendi yaşantısını ayırmamız gerekiyor. Peki bunu nasıl ayıracağız Şeriat mertebesindeki hukuk nedir, Tarikat mertebesindeki hukuk

nedir, Hakikat mertebesindeki hukuk nedir, marifet mertebesindeki hukuk nedir, ve İnsan-ı Kamil mertebesindeki hukuk nedir, yani hangi sahada faaliyet gösteriyor, hangi ilim ile oradaki araba yürüyor. Hangi benzinle hangi yakıtla yürüyor. Şimdi şeriat mertebesi bilindiği gibi Fıkıh ilminin toplandığı ve yaşandığı yerdir. Bu fıkıh ilmi olmazsa daha islamiyetin kapısından adım atılmamış olur. Bu fikıh ilmi yani zahiri şeriat ilmi en azından farz-ı kifaye edecek kadar yani bir kişinin….

02-ŞERİAT – TARİKAT – HAKİKAT – MARİFET

Şeriat mertebesinde yaşıyor isek ki ilk başlangıcımız burasıdır, hani bir çok zamanda geçer ya yine yeri geldiği için söylüyorum evvela şeriatın ne olduğunu anlamamız gerekiyor, zaman zaman belki sohbetler tekrar oluyor ama çaresiz olarak geliş içerisinde tekrarda da fayda vardır bir seferinde kelime kaçmış olsa orası boşta kalır ikinci de o dinlenildiği zaman orası oturmuş olur. Şimdi şeriat kelimesini iki manada anlamamız gerekiyor, bunun bir tanesi zahiri şeriat, genelde kullanılan şeriat, Tarikat, Hakikat, İnsan-ı kamil ilimlerini içine alan şeriat, bunların hepsini Hz Rasulullah getirmedi mi, Hz Rasulullah'ın getirdiği hukuka da şeriat hukuku hükmü denmedi mi, dolayısıyla geniş manada şeriat zahiri manada bir şeriat anlayışı vardır, olması gerekiyor.

Ama biz geniş manadaki şeriat kelimesini kullanmadan yerini yurdunu bilmeden şeriat kelimesini sadece şeriat mertebesi içerisinde kullanıyoruz. Yani suret ve şekil düzenlemesini islamın genel ilmi olarak kullanıyoruz. İşte birinci en büyük yanılgı da budur. Bunu aşamadığımız sürece diğer mertebelere geçmemiz mümkün değildir. Bizi şeriatla şartlandırmışlar yahut şartlanmışız. Din budur diyoruz ben buyum yani et kemik benim diyoruz ve bunun hukukunu dinin tüm hukuku olarak ele alıyoruz. Yani bazı fıkhi meseleleri dinin tamamı olarak alıyoruz, dinimizi hallettik zannediyoruz. Bu

bilgiyi almak suretiyle hem de büyük büyük profösörlerimiz müftüler ilim adamları fıkıh ilmini ve sosyal münasebetlerle ilgili kişiler arasındaki münasebetleri sağlayan ilmi aldığımızda islam budur ve bu kadarı yeterli görüyoruz.

Bunun içindeki ilmi de inkar ediyorlar ayrıca Tarikat yoktur diyorlar, iş bitti tamam, tarikat yoktur ama hangi tarikat yoktur, şeriatın şartlanması olduğu gibi tarikatın da şartlanması vardır. Hayali tarikat yoktur, hakiki tarikat vardır. İşte bu dışarıda gördüğümüz elinde baston çomak alacak eline gezecek başına sarık saracak sırtına cübbe giyecek o tarikat değildir, bu tarikatın şartlanmasıdır ve en kötü halidir. Çünkü dışarıda saf temiz bi taraf halk onun haline baktıkça yahu Müslümanlık böyle ise tarikatlık böyleyse korkuyor benden uzak dursun bu tarikat diyor, tarikattan bucak bucak kaçıyor.

Tarikat yol, yol ehli yoldan kaçar mı, biz Hakk'a gitmeyi istiyorsak İzmir'e gelirken bizim niyetimiz İzmir'e gelmek olsun, İzmir yoluna gitmeyelim, vasıtaya binmeyelim arabaya binmeyelim, denize doğru gidelim, hani samimiyetiniz nerede, işte insanlar böyle yanlış yönlere yönlendirilmiş, hani Şebisteri'nin dediği gibi vahalarda vadilerde sahralarda mecnun gibi dolaşır hale gelmiş, akıl düşünce vadilerinde. Bir tarafa çıkamıyorsun, neden, önünde ne hedef var, ne yol var önünde, yolu yolsuzluk hükmüne getirmişler, işte bütün bunlardan temizlenip aklımızı da temizlemek aklımız da o kadar çok kirlenmiş gönlümüz de o kadar çok kirlenmiş yaptığımız işler de o kadar çok kirlenmiş, yani kirlenmekten maksat karışmış, biri birine, üzerine elbise giydir elbise elbise perde üstüne perde perde üstüne perde, nihayet camdan dışarısını göremez hale gelmişiz. Çekilen tüllerin sayısı o kadar artmış ki kalınlaştıkça dışarısını göstermez hale gelmiştir.

Bulunduğumuz oda içerisinde dönüp durmuşuz Müslümanlık yapıyoruz diye. Tabi söylediklerimiz kınama manasına değildir, böyle bir şeyi hiçbir zaman kimse için düşünemeyiz, gerek de yok zaten, ama biz kendimizi bilmek için bazı şeyleri açık olarak bilmemiz gerekiyor.

İşte şeriat kelimesinin dar manadaki zahiri ifadesi şeriat mertebesindeki hukukun bilinerek en az kendine yetecek kadar bilinerek namazını orucunu farzını sünnetini müstehabını belirli bir şekilde bunu bildikten sonra tatbikatını da yapıp şeriat mertebesindeki fiili tatbikatını yani islamın beş şartını mutlak surette yerine getirip eğer bu şekilde yetmiş olsaydı Tarikat Hakikat Marifet diye mertebeler olmazdı. Daha bu işin başlangıcıdır, yani alıştırmasıdır. Şurada bir şeyi daha mutlaka dile getirmek gerekiyor, islam dini Hz Allah'ın emriyle Hz Rasulullah'ın ağzından zuhur ettiğinde bakın hukuki emirler yani fiili emirler yaklaşık 10 sene sonra farz oldu. Bu üzerinde durulması lazım gelen çok mühim bir meseledir.

Çünkü sistem budur baştan ne geldi "İKRA" yani ilim okumamız tavsiye edildi. Bakın 10 sene sonra farzlar Medine devrinde Mekke devrinin sonlarında Medine devrinde farzlar gelmeye başladı. Namazın farzı, orucun farzı, Zekat, haramlar, yani tatbikat sonradan geldi. Bakın bu çok mühim meseledir. Bakın evvela ilim 10 sene hz Rasulullah çevresini eğitti, sahabe-i Kiramı eğitti, eğitti, bilgilendirdi güçlendirdi, maneviyatını iç bünyesini güçlendirdi, hadi bakalım ondan sonra şu farz bu farz, diye fiiliyata tatbikata geçirdi.

Gerçi Müslümanlar beş vakit namaz farz olmazdan evvel sabah Akşam günde iki vakit namaz kılıyorlardı, ama o İbrahimiyet dininden gelen zaten onu yapıyorlardı, o ayrı konudur, yani islam emretmedi, İslam beş vakit olarak onu beşe çıkarttı daha kemalleştirdi. Anlatmak istediğim şudur, şimdi bir Müslüman bir kimse gayri müslim bir kimse geliyor işte müftü efendi ben Müslüman olacağım İslamiyeti kabul ettim, oh ne güzel peki hadi bakalım Kelime-i Tevhid, hadi bakalım al beş vakit namazı hadi bakalım oruca gir, hadi bakalım şunu yap diye o kişinin önüne bir duvar çıkarıp yeni taleb eden için zorlaştırıyoruz.

Onun iç maneviyatını beslemeden hazırlamadan onu ilim ile eğitmeden fiiliyata sokuyoruz, o da onu bir müddet yapıyor iç bünyedeki enerji yetersiz kaldığından bakıyor ki çevrede zaten ne namaz ne niyaz ne bir şey o zaman ne yapıyor, dinine fazla ilgi yok o da bir bakıma pişman oluyor, bir bakıma yürütebilirse kendi gayreti ile yürütmeğe çalışıyor, tabi eleştiri babından değil, ama tatbikat bu evvela ilim ondan sonra tatbikat işte bu tatbikat tatbikatın dönüşü olmaz. Yani dönüşü olmaz derken bu tatbikatı boş veremez, bırakamaz. Çünkü bırakması için sebep kalmaz. Baştan enerjisini almıştır.

Tekrar dönelim Şeriat, dar manada insanın sosyal bireyler ile olan münasebetini ve Allah'ın huzurunda olan tatbikatını düzenleyen sistemin adıdır şeriat zahiri manada. Ama aynı şeriatın batıni ve genel geniş manası bütün islami mertebelerin her mertebesi ile birlikte tatbikatıdır. Geliyorlar işte efendim konuşuyorlar şeriatınız yok, kime göre yok, hangi şeriata göre yok senin anladığın manada bizim şeriatımız yok, yok tabi olmaz senin anladığın şeriat değild ki, o zaman gel bakalım buraya bizim neyimiz yok, işte efendim şunu şöyle yapıyorsunuz bunu böyle yapıyrsunuz işte şudur budur, gel bakalım senin şeriattan haberin var mı, şeriat nedir sen söyle bakayım, evvela işte sakal dört parmak olacak, takken olacak, hanımlar en uzununu giyecek ittika edecekler, tamam sonra, bitti mi tamam.

Peki senin tarikatın nerede, efendim ben falan tarikat ehliyim kaç senedir 20 senedir, peki ne anladın 20 seneden nedir yani 20 seneden ne anladın sen bu yolun neresindesin, ben bilmem efendim şeyhim bilir, 20 sene yemek ye ye ne tat aldın de ben bilmem ahçı başı bilir, sen o yemeği yememişin ki insan bir lokma aldığı zaman tatlı ise tatlı acı ise acı bir lokma yirmi sene kaşık gelmiş gitmiş ama boş gitmiş gelmiş, Allah, Allah, zikir ama ne hedef var ne miraç var o kelimeyi tekrar edip durmuş, zaralı mı hayır, faydalı ama zararlı da 20 sene heba olduktan sonra bakın Allah lafsı Celalini günde 20 bin defa çekiyor, 30 bin defa 90 bin defa Allah Allah diyor da o Alah'a ulaşmamış daha hala Allah arıyor. Uzakta olan çağırılır,

yakında olan bir defa çağırılır, duyar gelir, onun için Süleyman Çelebi “Bir kez Allah dese aşk ile lisan dökülür cümle günah misli hazan” bakın bu adamlar günde 90 bin defa Allah diyor, ne kadar çok günah varmış, daha günahları dökememişler. Yermek için söylemiyorum, bazı şeyleri açmamız lazımdır.

Demek Şeriat kendi boyutunda kendi mertebesinde şartlanma içerisinde kaldığı gibi tarikat da aynı şekilde şartlanmanın bu sefer tarikat şartlanması içine girmiştir. İşte bizim ayağımızı zincirleyen bu hususlardır. Sökülmesi lazım gelen bu karışıklıktır. Şöyle derler, “bir tarikat ki şeriatı yok batıldır,” efendim ben tarikat ehliyim biz artık geriye mi döneceğiz ilkokula mı gideceğiz zikir yapıyoruz ya zaten namazın ismi de zikrdir, bunu artık yapmaya gerek yoktur, o ilkokul işi idi yani çocukların işi idi, başlangıçta idi, peki oruç, biz nefsimizi terbiye ettik zaten ona da ihtiyaç yok iyi peki maşallah, böyle savunma yapıyor, işte bir tarikat ki şeriatı yoksa batıldır hiç sokulma yanına bakın ölçü var.

Ama bir şeriat ki tarikatı yoksa o da atıldır, hareketsizdir, ama biz de diyoruz ki bir tarikat ki Hakikati yoksa o da atıldır, batıl değil atıldır, yani hareketsizdir, uyuşuktur, bir başka ifade ile, işte şeriatın görevi tarikata elaman yetiştirmektir. Yani yola hazırlamaktır. Tarikatın görevi hakikate elaman hazırlamaktır, bünyeyi alıştırmak ilmi konuları anlayacak kapasiteye ulaştırmak, ne kadar mühim vazifeleri var her mertebenin vazifesi vardır, nasıl ilkokul ortaokula elaman hazırlıyorsa çocukları hazırlıyorsa lise de üniversiteye hazırlıyorsa Üniversite İnsan-ı Kamil yani doktoraya hazırlıyorsa ki ondan sonra da iş gene doktora ile bitmiyor, bir de fiili hayatta tatbikatı gerekiyor, bu hepsinden de zor bir okuldur.

Teorik olarak şu şudur bu budur, ama tatbikatta teorideki gibi kolay değil, sen kabul etsen karşındaki kabul etmiyor, neden onun da tatbikatı bir başka türlü oluyor. O zaman ispatlaman gerekiyor, ispatlaman için de yollardan geçmiş olman gerekiyor. Sana geriye dönük sual soruyor. Sen hadi bu vadiden geçtin ama vadide kaç tane ağaç var, köprü tahta mıydı, ahşapmıydı diye bu beton muydu, o yoldan geçtiysen

bilirsin geçmemişsen o köprüden haberin yoksa vereceğin cevaplar da ona göredir.

Şimdi ne oldu, bir şeriat var zahir manada kullandığımız bir şeriat var bütün mertebeleri kapsayan manada kullandığımız. İşte bizim şeriat diye hakiki manada anlamamız gereken bütün sistemi içerisine alan kelime olarak kabullenmemiz gerekiyor. İşte bu Hz Rasulullah'ın şeriatıdır bu, bizim anladığımız manada sadece saç sakal potur şeriatı değildir. Az önce dört parmak sakal dedik, şeriatın aslında söylediği her ölçü yerli yerinde geçerlidir. Ama biz bu ölçüleri de şartlanmışlıklar içerisinde bir tatbikatla hayali bir hale getirmişiz, ne olduğunu anlaşılmaz hale getirmişiz.

Efendim böyle demişler sen tatbikatını yap ne olduğunu sorma diyor, tatbikatı ben yapıyorsam neden sormayayım, yaptığım işin ne olduğunu bilmezsem onu nasıl devam ettiririm. Hadi bir defa iki defa yaptım hatır için Allah'ın Peygamber'in hatırı için ama anlamadığım şeyi ne diye yapayım, çünkü İslam dininin içerisinde anlamadım diye bir şey yoktur. İslam dini bu bilinmezlikleri anlaşılmazlıkları anlatmak için geldi oraya açmak için geldi, yani çözüm getirdi, çözümsüzlük getirmedi. Ama biz bu mertebeleri bir birinden ayırmadan meseleye topyekün baktığımızdan şeriatla tarikat tarikatla Hakikat, Marifet ile şeriat birbirinin içerisine kitaplarda da olsun sohbetlerde de olsun birbirinin içerisine geçmiş, içinden çıkılmaz hale gelmişiz.

Diyor ki sünnet-i seniye sakal bıraktık, be mübarek sünneti tatbik ediyorsun tamam, da sünnet sakaldan poturdan ibaret değildir, sünnet de bu şeriatın içinde aynen sünnetin tatbikatı şeriat gibi onun da iki hali var, biri dar çerçevedeki sünnet, biri geniş çerçevedeki sünnet, sünnet aynı zamanda hz Rasulullah'ın hadisleridir. O'nun sözü de sünnettir. Hadis-i şeriflerinden birisinde diyor ki *"İmanın ilk şartı Allah'ın seninle olduğuna iman etmendir"* diyor. bakın Allah'ın varlığını evvela iman yoluyla sana getiriyor. Ama biz bu hadisleri almıyoruz, işte tırnağını ne kadar keseceksin parmağının arasında kuru kalmayacak, dirseğini dört parmak daha yukarıya yıkarsan

oraları da nurlanacak, tamam bunlar da hadis, bunlar da şeriat tatbikat ama Kur’an-ı Kerimde Bakara Suresi 115. Ayette فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ buyurur, onun üstünde durmaz, “Allah sen tenzihtesin ne yücesin sen ne mübareksin” zamandan mekandan tenzih, Allah gitti ortadan, bulabilirsen bul.

Dört parmak sakal sünnet diyor, peki neden dört parmak da beş yada üç parmak değil, işte bunu böyle söyleyip te dört parmağın gereği budur diye söylesen o zaman hiç sorun kalmayacak dört parmak neden dört parmak ben bilmem efendim ölçü o kadar, bunun biri şeriat mertebesi, yani şeriat mertebesinin kemalatı, tarikat mertebesinin kemalatı hakikat mertebesinin ve Marifet mertebesinin kemalatı ama bu sakalı dört parmak bu boşta kalarak altından da bu parmakla sakalı tutarak dört parmak diyor, yani İnsan-ı kamil bütün bu mertebelerin karşılığı olarak tutmak o sakalı.

Sakalın her bir teli bir ilimdir Esma-ı İlahiyenin zuhurudur. Hz Rasulullah’ın zamanında Ebu Cehil’in de sakalı vardı, şimdi sakal bırakıyoruz diye Ebu Cehil’in de tatbikçisi oluyoruz aynı zamanda, yani eksi manada söylemiyorum Hz Rasulullah sakalı bırakmasının sebebi o gün zaten moda olan veya geçerli olan bir yaşam sistemi olduğu için özel olarak kendisi benim sakalım var, kimsede sakal olmasaydı O’nda olsaydı o zaman sünnetti. Herkeste sakal varken Hz Rasulullah sakalını kesseydi o zaman sakal kesmek sünnetti, o zaman onu yap, o camianın tabi kılığı idi, üzerine kaftan gibi giysi giymek o zamanın o yörenin hatta şimdi coğrafi gereklerinin yani zaruretlerinin haliydi.

Şimdi sakal bırakacağım diye uğraşıp duruyor tamam bırak ona kimsenin bir şey dediği yok, yani anlatmak istediğim din sadece bunlar değildir. Bunlar dinin içindeki yapılmasında fayda olan bazı şeyler ama mutlakıyet olan değildir. Olmazsa olmaz hükmünde olan değildir. Şimdi şeriat mertebesi fiil tatbikatiyle o çalışmalar ile yaşanan bir mertebedir. Bu tatbikatı

yaptıktan sonra kişi görüyor ki bu yaptığı tatbikat yeterli olmuyor. Yani işin daha ilerisi var boşluklar var, bunu nasıl dolduracak o zaman sıra tarikat yani yola çıkmaya kalıyor. Kişi kendi bulunduğu yerde dönüyor dönüyor, orada gerekli olan fiilleri yapıyor fakat hız alması için yola çıkması için bir başka bir şeylere ihtiyacı vardır.

Bu yeterli değildir, kendi bünyesindeki çalışmalar yeterli değildir. Karşısına tarikat yol çıkıyor o zaman araştırıyor en yakın çevresinde neler var, şunlar var bunlar var eğer, gerçeğine ulaşabiliyorsa ne mutlu ulaşamıyorsa o bu sefer vahada o sahada boğulup gidiyor. Ama ne ile iyi niyeti ile o ayrı konu tabi, zikirlerini yapıyor, Cenab-ı Hakk mükafatsız bırakmaz onları da o ayrıdır. Ama Cenab-ı Hakk'ın o yaptığı fiilleri mükafatlı veya mükafatsız bırakmaması değil, bizim Cenab-ı Hakk'ı idrak etmemiz sorun buradadır. Çünkü biz onun için geldik biz buraya Cenab-ı Hakk ne diye getirsin bu kadar milleti ortaya koysun da bıraksın dünya sahasına sahnesinde, bunların hepsinin birer sebebi vardır.

Burada varsak bir işimiz var, sen iş yerine gereksiz bir elaman alır mısın, almazsın almışsan onun orada bir işi vardır görevi vardır orada yapmıyorsa kendi bilir çeker gider oradan. Tarikat bilindiği gibi meşhur ve eksi şöhretiyle değil tarikat dendiği zaman ürkülüyor şimdiki işte bu eksi şöhretidir. Ama yine suç bizdedir. Yani tatbik edenler bunu yanlış tatbik ediyor. yanlış uygulama yaptığından vaktiyle çok güzel uygulamalar yapılmış o ayrıdır. Ama zaman içerisinde bazı zafiyetlerinin oluşması bütün bu yolun tıkanmasına sebep olmuş kapanmasına sebep olmuş ama tarikat yolu kapandığı zaman daha üste geçmek mümkün değildir.

Şimdi biz onları bir tarafa bırakalım, ama biraz benzetme yapmak için anlatmaya çalışıyoruz düğümleri çözmeye çalışıyoruz. Gerçek tarikat "Tarik" sırat, yol صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ dediği işte bu bizi اِهْدِنَا bakın bizi götür diyor,

Hz Rasulullah’a hitaben Ya efendimiz Ya Peygamberimiz bizi götür, doğru yola götür dediği bu tarikat işte biz tarikatı her gün taleb ediyoruz günde en az 40 defa taleb ediyoruz beş vakit namaz kılıyorsak duaları ile beraber elliden fazla oluyor. Bakın bizi tarikat üzere götür, bizi doğru yol üzere götür, tarikat doğru yoldur, tarikat الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ dir الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ den sonra Hakikat mertebesi de Sıratullah’a götürür. Bakın الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ parelel gider dünyaya çünkü o daha dünya üzerindeki nizamı en güzel şekilde oturtur. Ama sıratullah ki Miraç o helezon olarak yükselir. Kuds-i Şerif’ten yükselir. Yani İseviyet mertebesinde yükselir. Orası da “Sıratullah” tır. Yani Allah’a giden yoldur. Bir tanesi “Sırat-ı mustakıym” Allah’a giden yolun başına getiriyor seni yani Allah’a giden uçak pistine getiriyor seni Sırat-ı Mustakıym seni Allah’ götürmez, ama Allah’a giden yola o seni ulaştırır. Başka yol yoktur. Hava alanına o yol götürüyor. O hava alanından başka yerden Allah’a gitmek mümkün değildir.

Onun için Sırat-ı Mustakıym çok mühimdir. İstikamet üzere olan işte bu yol kişi Hakikat mertebesine de geçmiş olsa yine de tarikat ehlidir. Hakikat mertebesinde yol bitmiyor ki marifet mertebesine geçse yine tarikat ehlidir, asli olarak ama yoldaki bölüm isimleri değiştiği için Tarikat, Hakikat, Marifet diye geçer. Ama aslında Tarikat yoldur, ta ki Bakabillah’a yolun sonuna gelinceye kadar hep yol ehli, Fenafillahta tükenip Bakabillah’ta var olduktan sonra gerçek oluşumumuzla gerçek kimliğimimizle hüviyetimizle “Vahhab” ismi ile Cenab-ı Hakk ın Zat’i tecellisi ile tekrar var olduktan sonra bu sefer tekrar insanların arasına gelip tarikat yine devam eder bitmez.

Bu sefer o tarikatı yani o yolu başkaları için geçersin Hakk’a gidersin gelirsin gidersin gelirsin gerektiği gibi. Şimdi ne oldu, tarikattaki yaşama bakalım nedir, bunun yaşamı şeriattaki yaşam dedik fiili emirleri yerine getirmek, tarikattaki yaşam yani o süredeki yaşam muhabbetin arttırılması

devresidir. Yani muhabbet oluşturma devresidir. İşte efendim Peygamberimizi daha çok ön plana çıkararak şeyh efendileri daha çok ön plana çıkararak şeyh muhabbeti içerisinde Peygamber muhabbeti onun içerisinde de Allah muhabbeti bakın şeriat mertebesinde yaşayan kimsenin muhabbeti çok azdır, zayıftır.

Caminin içerisinde bile işte "*Arkadaşım bu gün işler nasıl gitti*" cami içindesin mübarek daha kapıdan çıkarken bile hemen başlar, neden aklı gönlü orada değil, sadece bedeni orada beden ile dinini yaşıyor, aklı ile ruhu ile muhabbeti ile değil. İşte tarikattaki fark muhabbetin biraz artmasıdır. Tarikatın görevi budur. Yani yakıt hazırlamasıdır. Bu yakıtı aldıktan sonra kişi o yakıtla ancak Hakikat mertebesine ulaşır. Şimdi şöyle islam ilmini islam kompleksini yaşamını yüz üzerinden beş bölüme bölersek 20 şer düşer her bölüme % 20 düşer, işte şeriat mertebesi daha islamiyetin %20 si ama biz bu %20 içinde bile kayıp olmuşuz. Yani %20 nin tamamını değil onun da %20 sini kullanıyoruz yani beşte birini kullanıyoruz. Eğer bu %20 nin tamamını kullansak %20 yi %21 e ulaştıracak ama %10 ile kalınca arada boşluk oluşuyor, tarikatın tavanına vuramıyoruz, tıklayamıyoruz oradaki kapıları açtıramıyoruz.

İşte bütün sıkıntı buradan kaynaklanıyor. Bunun dahi hakkı ile tatbik edilememesi o yüzden %20 nin de dolmaması dolmayınca da tarikat tabanına ulaşamıyoruz. Yani şeriatın tavanına ulaşmak tarikatın tabanına ulaşmaktır. Şeriatın tavanı tarikatın tabanıdır. Biz daha başımızı şeriatın tavanına ulaştıramadığımızdan arada boşluk var, zorlayamıyoruz tarikat kapısını zorlayamıyoruz, aştıramıyoruz açılmıyor. Açılmayınca da işte bizim işimiz o kadar basit bir islam yaşamakla kalıyor. Hayali bir islam yaşamış oluyoruz, daha doğrusu kendimizi aldatmakla vakit geçirmiş oluyoruz. Oraya ulaşıp da orasını tıklattığımız zaman orada kapı açık aslında hemen kapıyı açıp seni hemen alıverirler yukarıya. Oraya geçtiğimiz zaman oranın hukuku az önce dediğimiz gibi muhabbet üretmektir. İşte burada da tehlike şeyh efendi senin önüne geçer, efendim

onun önünde başını kaldırmayacaksın yüzüne bakmayacaksın hiç soru sormayacaksın ne derse eyvallah diyeceksin arka arka çıkacaksın tamam hürmet yerinde de ne oldu, hiçbir şey olmadı.

Sen rahatça her istediğin soruyu rahatça soramadıktan sonra korkarak ürkerek hareket ettikten sonra bu nezaket bir bakıma nezaketsizliğe dönüşüyor. Edepsizlik hükmüyle değil, nezaket nezaket ama ömür geçiyor, işte bunun da aşılması lazımdır, baştan biraz şeyh muhabbeti lazım tabi baştan lazım olmazsa o muhabbet üretilemiyor, ama oraya takılıp kalırsan bu sefer senin şeyhin Allah'a gitme yolunda senin en büyük perden oluyor. Ama onun görevi perde olmak değildir, perdeyi açmaktır. Tarikat mertebesindeki tehlike burasıdır işte. Şeyh efendinin hakiki manasını değil suri manası üzerinde takılıp kalma zahirine takılıp kalma eğer bir şeyh efendi gerçekten şeyh ise Arif bir şeyh ise bu tatbikatı yaptırmaz.

Böyle tatbikat yaptırmaz. Baştan bazı şeyleri söyler, o belirli bir süreden sonra kendisi ortadan kalkar hadi bakalım aslanım der ya arkasından onu iter arkasından yardımcı olur veya veya kolundan tutar hadi bakalım şurayı beraber aşalım şu dereyi hop diye atlayalım hadi bakalım diye talim ettirir onu oradan atlatır yani önünde durmaz. Anlatmak istediğim odur. Bir dervişin önünde şeyhi mutlak durduğu sürece nezaketinden ve muhabbetinden onu aşması mümkün değildir, ta ki şeyh efendi onun önünden çekilinceye kadar. O sistem ömür boyu devam ettiğinde ömür boyu oradan geçemez. O zaman en büyük perde perdeyi açması gereken kişidir.

İşte tarikatların sıkıntısı da buradadır. Buna biraz Yaşar Nuri değiniyor, burada biraz haklı olduğu yer var ama tabi Yaşar Nuri her sözü ile haklı demek değildir. Çok konuşması şirk şirk bütün işi o şeyhler ile uğraşmaktır O'nun başka işi yok. Lisanen söylese de söylemese de hücumu hep orayadır, putlar, gizli şirkler der ama açık söylemez. Tenkit etmek için demiyorum, Muhiddin-i Arabi'yi inkar eden bir insan hakkında laf söylemeye bile deymez. Muhiddin-i Arabi Hz Lerinin Fusus-ul Hikem' e dil uzatıyorsa bir kişi ve diyorsa bu hayali bir

şeydir, Hz Peygamber işte rüyada yazdırdı böyle bir şey olmaz diye inkar ediyorsa artık onun hakkında hiçbir şey konuşmaya deymez. O istediği kadar konuşsun.

Şimdi Şeriat mertebesinde fiiller tatbikatı vardır. Tarikat mertebesinde nefsani eğitim var ve muhabbet oluşması var, hakikat mertebesinde kendini tanıma var, bakın şimdi tarikat mertebesinde Muhabbet üretiliyorken o muhabbetle de belirli bir yol alınıyorken hakikat mertebesinde kişinin kendini tanıması vardır. Eneiyetini, Hüviyetini benliğini ben neyim ben kimim diye oraya gelen çalışmalar belirli bir ilim alma belirli bir potansiyel belirli bir malzeme elde etmek içindir, buraya gelmek için de ilim ilim hep bilgi kitap okumak sohbet ehlinde bulunmak işte ilgilenmek tefekkür etmek tarikatsa yol ise her gün en azından bir kelime bir cümle, bir harf ilerletmemiz lazımdır.

Yani ilm-i halimizi yahut ilm-i batınımızı lugatımızı kelimeler olarak artırmamız lazımdır. Her gün yeni bir bina eski bilgilerle yeni bilgileri karıştırarak onlardan yeni bir şeyler elde ederek ve ilme yönelerek artık muhabbete değil, hakikat mertebesinde o beşeri muhabbeti istemezler, tarikattaki muhabbet bakın iki muhabbet var, beşeri ünsiyet beşeri muhabbettir, bu beşeri olan her şeyimizin aşılması gerekmektedir. Bunu aştıktan sonra sende ancak gerçek ilahi muhabbet ortaya gelir. Bakın iki muhabbeti bir birinden ayırmak lazımdır. Muhabbetin biri fiziğimizden kendi beşeriyetimizden kaynaklanır beşeridir bu tükenir biter işte bunun yerine işte insan muhabbetsiz yaşayamaz, muhabbetsiz olmaz bu işler ama ilahi muhabbeti hubbullahı koyması gerekir, “*Yuhubbuhum ve yuhubbunellahe*” onlar Allah’ severler onlar da Allah’ı sever bakın nefislerini sever de nefisleri ile sever yoktur nefsten bahsetmiyor “Hu” hüviyetini sever yani muhabbet orayadır.

İşte hakikat mertebesinde bu muhabbete dönüşür, bu da bütün şartlanmışlıklardan bir şeyi tekrar etmekten belirsizlik içerisinde olmaktan kişiyi kurtarır arındırır ama işte bunun için de salt temiz bilgiye ulaşmak gerekiyor. Zaten o bilgiye ulaşmadan bu yollara decam etmek mümkün değildir. Mutlaka

bir yerlerde tıkanır kalırsın. Nedenler niçinler içerisinde bocalar gidersin. Eğer daha fazla çıkamıyorsan aman yetti canıma dersin şeriat benim için en güzelidir dersin dönersin namazını ibadetini yaparsın yeter bu kadar dersin. Bırakırsın en sağlamı da zaten odur. Hiç olmazsa elinde güvendiğin tuttuğun bir emr-i İlahiye vardır zahir de olsa tabi bu yollar tehlikeli yollar kolay yollar değil kelleyi koydunsa ortaya o zaman kolay ama kelleyi ortaya koymadınsa Hz Şems'in dediği gibi "Ya rabbi bana bir muhabbet ehli gönül ehli" , "Ya şems sana Hakk dostu verirsem ne yaparsın karşısında ne verirsin diyeti nedir bunun " denince "kellemi veririm ya rabbi" demiş.

Bu sözü üzerine zaten onu Konya'da şehit ediyorlar. Bunu baştan kabul ediyor, yani muhabbetin diyeti kolay değildir kelledir, ama senin kellen değildir, dikkat et bak nefsinin kellesidir, nefsini vermedikçe Rabbını alamazsın. Ayette de öyle diyor zaten إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ 9/111Nefslerinizi ve mallarınızı vererek Allah sizinle alış veriş yaptı Nefsimizi aldı kendi muhabbetini verdi. Nefsimizle olduğumuz sürece bu işlerin üstesinden de zaten gelmemiz zaten mümkün değildir onun için teslimiyet şarttır. قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ 2/131 Diyebiliyorsak açık ve seçik gönülden diyebiliyorsak ondan sonra açılır ve وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ 4/125 bakın kim ki veçhini Allah'a teslim etmişse biz ne yapıyoruz veçhimizi nefsimize teslim ediyoruz al sen bunu istediğin gibi kullan diyoruz, o da vur patlasın çal oynasın deyip gidiyor. İşte evvela bu mülkü nefsin hakimiyetinden kurtarmak gerekiyor. Bu da belirli çalışmalar ile oluyor tabi ve irade ile oluyor.

Hakikat mertebesinin yaşantısı marifetullah ilmine doğru giderek kendini tanımak, kendini tanıdıktan sonra "Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu" hadisinin geçtiği mertebe

burasıdır. Km ki kendine arif olursa nefsini tanırsa kendine arif olursa o ancak rabbına arif olur. Çünkü senin rububiyet nefsinden var edilmiştir. Nasıl ekmek topraktan var edilmişse senin nefsin de rabbının rububiyetinden hasıl olmuş nefsin, aklın Akl-ı Kül'den hasıl olmuş, Ruhun Ruh-u Külli'den hasıl olmuş, senin senliğin nerede kaldı, "Benim" dediğin şey yok ki, suyun sudan geliyor, toprağı topraktan geliyor, ateşin ateşten geliyor, içindeki havan havadan geliyor. O zaman geriye ne kaldı, zaten "Sen" diye bir şey yok ki ilerisi olsun bu işin.

Sen "Ben" diye bir hayel kurmuşsun böylece de Allah'ın mülküne de sahip çıkmışsın, "Vehhab" ismi ile verdi, bunun karşılığında beş para verdik mi, vermedik ama anamız babamız yoruldu, biz de çocuklarımız için yorulduk, ödeştik yani geriye bir şey kalmadı. Yani bir diyet ödemedik bunun için, ama bunun diyetini bizden istiyorlar, kolaysa terk edersen diyet çok kolay ama terk etmekte zorlanırsan teslimiyette zorlanırsan o zaman diyetin zorlaşıyor. Sen zorlaştırıyorsun artık "Çık aradan kalsın yaradan" diyet bu kadar kolaydır. Ama şartlanmışız bu benim malım diye, tabi sen varsan bir de malın olacak üstelik, tabi tapuda kütükte yazıyor, şu şunun diye, ne kadar geçerlidir, on sn, beş sn o da yalan bu da yalan biraz da sen oyalan.

Yani var zannettiğimiz şeyler bir oyalanma sürecinden başka bir şey değil biz buraya mukim olarak gelmedik burası misafirhane biz misafir olarak geçici olarak geldik esas mukim yani mutlak oturulacak ahirettir. خَالِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا 64 /9 Cennet için de bu ayet-i kerime var cehennem için de var, onlar orada ebedi kalıcılardır, cennetten bahsederken de Cehennemden bahsederken de onlar orada ebedi kalıcılardır diyor.

Şimdi kısaca tekrar edelim Şeriat mertebesinde fiili çalışmalar var, tarikat mertebesinde muhabbet ilavesiyle çalışmalar var, zikirler tefekkürler Hakikat mertebesinde İrfaniyet çalışmaları var, yani Ariflik kendini tanıma çalışmaları

var, kişi kendini tanıdıktan sonra orayı da aşarsa bu sefer Marifetullah, Allah'ı tanıma çalışmaları var, bakın aradaki farklar çok açık ve bariz bellidir, Kur'an-ı Kerimlerde ve hadislerde bunları Cenab-ı Hakk belirli sayfalar ve belirli sureler ayetler içerisinde serpiştirmiş böyle, ayeti okurken demiyor ki bu tarikat mertebesinden, altına şerh düşerek belirtilmiyor, "bu ayeti ben size Hakikat mertebesinden yazdım ey kulum" demiyor. Zaten de onu demez.

Onu bizim idrakimize bırakıyor, eğer biz bu mertebeleri yaşamışsak o ayetin hangi mertebeden olduğunu hiç zorlanmadan biliriz. Çünkü karşılığı vardır, اقْرَأْ كِتَابَكَ 17/14 senin kitabında yazıyor, bir de sana Kur'an-ı Kerim dışarıdan sana bildiriyor tebliğ ediyor, sendeki yazı ile buradaki yazı uygunsa işte sen kendin konuşan Kur'an oldun. Kur'an-ı Natık oldun. Çünkü ey habibim biz onu senin kalbine indirdik acele etme telaşlanma unuturum diye. Efendimiz Cebrail (as) gelince hemen arkasından hemen hemen tekrar ediyormuş unutmayayım diye ayet geliyor لا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ 75/16 ey habibim biz onu senin kalbine indirdik inzal ettik korkma unutmazsın. İşte Cenab-ı Hakk marifetullah mertebesinde ayetleri gerektiği yerde senin kalbine indirir, zaten bu kalbine inmezse en O'nu tanımamış olursun. Ama bunun oluşması için daha başlarda Tarikat mertebesinde mülhime mertebesinden mutmainne mertebesine geçip orada mutmain olmak gerekiyor. ilham ve evhamın bir birinden ayrılma özelliğini bilmene ve kabiliyete ulaşmana bağlı oluyor. Yani kısaca baştan beri alınan eğitimin sağlıklı sıhhatli ve doğru bir eğitim olması gerekiyor. Bu aralarda bir boşluk kalırsa bir yanlış yönlendirme olursa yukarısı ile bağlantısı olmaz orada kalır.

Ne kadar geçmişte öğündüğümüz büyüklerimiz varsa gerçek ehlullah Allah ehli varsa gerçek Arifler varsa hepsi bu yoldan geçmişlerdir, başka yol yok, tarikatın ismi ne olursa

olsun, bu sistemin dışında bir yerden geçmeleri mümkün değildir. İşte bu yaşantı, efendim Kur'an'da tarikattan bahsetmiyor şundan bundan bahsetmiyor, sahabe-i Kiram zamanında da böyle bir şeyler yoktu, yoktu değil vardı da onlar bunun tamamını birlikte yaşıyorlardı. Ayırmaya gerek yoktu, bunlar yaşanmamış olsa İslamiyet olmazdı, İslamiyet bu kendi içindeki yüce hallere ulaştırılamazdı, bunu ulaştıracak olan insanlardır, Kur'an-ı Kerim istediği kadar en yüce mertebeden bahsetsin tatbiki yoksa zuhura çıkmamışsa o bir şey ifade etmez.

Ne kadar büyüğümüz varsa bu yollardan geçmişler ve biz onlarla böylece öğünüyoruz. O yüceliklere ulaştıkları için övünüyoruz ve onları kendimize misal alıyoruz. Bunun en büyük misali de tabi ki Efendimiz (sav) dir. O bütün bu yaşantıları kendi bünyesinde tatbik etti, bir bir tatbik etti, ümmetine de bu eğitimi verdi. Bazılarına zahiri eğitimi verdi bazılarına batıni eğitimi ile birlikte verdi, mesela Hz Ali Efendimiz (sav) efendimizin yanına geliyordu, birlikte konuşuyorlardı, Hz Ebubekir geliyor oturuyor bir müddet çıkıyordu, Hz Ömer geliyor bir müddet oturuyor, sahabe-i Kiramdan başkaları geliyor bir müddet oturuyorlar çıkıyorlardı, çıktıkları zaman diyorlar Hz Ali efendimize "Ya Âli biz seninle Hz Peygamberin konuşmalarını dinledik ama hiçbir şey anlamadık konuşma dili de Arapça idi yani lisan da başka değildi, biz bir şey anlamadık niye diye sorduklarında;

Onlar tabir-i caiz ise Kuş dili ile konuşuyor Arapça da olsa…

03-HAMD VE HAYAL

Dinleyici sorusu: Hamd'ın hakikatini anlatır mısınız efendim.

Bu gün 16/04/2001 Pazartesi günü İzmir'deyiz, sohbetimize devam edelim, bir günlük namaz içerisinde

yaklaşık 50 defa Fatiha suresi (el Hamd) okunur, Hamd okuyoruz, bir hadis-i şerifte Efendimiz buyuruyor ki kılınan namaz içerisinde Hamd yoksa yani Hamd suresi okunmamışsa o namaz eksiktir, yarımdır tamam olmamıştır, diyor. Yani namazın sıhati El hamdın okunmasına bağlıdır. Peki cenaze namazında El hamd okunmadığı halde namaz kılınmış oluyor. Neden cenaze namazında okunacak diye kayıdı yoktur, da beş vakit namazda okunuyor.

Bu da işin bir başka yönüdür, cenaze namazının aslında tam bir namaz olmadığı dua mahiyetinde bir namaz olduğu söylenir, fıkıh alimlerine göre namazın tam olması için ruku, secde tahiyyatı olması lazımdır. Orada sadece kıyam olduğundan o salat ve dua niyetiyle zaten niyet edilirken de öyledir ya işte meyite rahmet Hz peygambere salavat diye niyet ediliyor, okunmamasının bir sebebi mutlak namaz olmamasından bir sebebi de orada fiili olarak yaşanıyor zaten "hamd" orada yaşanıyor, Ey insan bak önündekine bir zamanlar o da hopluyordu, zıplıyordu, telaştaydı, işi vardı, her şeyi vardı, ama bak şimdi yok, hiçbir şeyi yok bir gün seni de öyle yatıracaklar oraya senin de önünde öyle duracaklar aynı şey sana da okunacak diye.

O zaman işte Hamd'ı en yüce şekliyle yapmış oluyorsun. Fiili hamd yapmış oluyorsun sende can var iken lafsi hamdını yapıyorsun ama o orada mutlak hamdını yapıyor, o da mutlak hamdını yapıyor, bakın teslim olmuş vaziyette orada onu işte Allah övüyor, öyle değil mi artık kendi kendine övemiyor, lisanı yok alınmış elinden ama o muazzam hadiseyi Allah övüyor orada "Ben böyle de yaparım" hadi bakalım kendinize gelin diyor. Sizi dünyaya götürmesini ben bildiğim gibi getirmesini de ben bilirim buradan almasını da bilirim diyor.

Bakın اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ Hamd Alemlerin Rabbına mahsustur bu işleri ben yaparım diyor, siz yapamazsınız اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Rahman olan Allah benim,

Rahman; bütün varlığa kendi varlığından vücut vermesi O'nun Rahmaniyetidir. "O verdiğim vücud benimdi" diyor, siz onu kendiniz zannettiniz sahip çıktınız, mülkümü ben geri aldım aldım diyor orada Rahmaniyetini vücut veriyorken batından Zahire çıkarması vücudu alıyorken zahirden batına çekmesidir. Yani batın ismine dahil oluyor kişi öldüğü zaman yani yok olmuyor. Sistem değiştiriyor. Zahirden batına geçmiş oluyor. Zaten aslı batındaydı, sonradan zahir oldu, zahir ismi ile Halk oldu.

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ İşte orada o din gününü yaşıyor, neden işte kıyameti kopuyor, din gününden maksat kıyametin sahibi demek onun kıyameti koptu işte bakın bundan büyük nasihat mı olur, bundan büyük din günü mü olur, ama din günü sadece o öldüğü anda yaşanacak hadise değildir, ölmeden evvel ölürsek o günde gene bizim din günümüzdür. Yani ahıret günümüz kıyamet günümüz, bu sadece bir defa olacak bir hadise değildir, cenab-ı Hakk'ı yaşadığımız günlük süre içerisinde ne zaman aklımızda tuttuysak işte o din günüdür. Yani din anıdır. Yani Allah'ın anıdır, O'na verdiğimiz zaman parçaları biz zamanımızın bir kısmını nefsimize ayırıyoruz bir kısmını Hakk'a ayırıyoruz.

Hakk'a ayırdığımız zamanlar ne kadar çoğalırsa yani %50 nin üstünde ise Hakk bizde galip, altında ise nefis bizde galip demektir. Ama bu demek değil ki işlerimize güçlerimize bakmayacağız da çekilip bir tarafa Allah, Allah deyip tesbih çekeceğiz, yaptığımız besmele ile başlamışsa ve Hakk düşüncesi ile başlamışsa el işte gönül dostta demişler ne yaparsak yapalım Hakk'tan ayrı olmamızı gerektirmez. Nur Suresinde Cenab-ı hakk buyurur رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَوٰةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَوٰةِ 24/37 "Öyle erler vardır ki alış veriş yapmaları Allah'tan onları ayırmaz" bakın alış veriş yaparlar ama Allah'tan ayırmaz "Ricalun" derken bu

sadece erkek görüntüsünde olan vücudlar için değil bir insan hanım görüntüsünde de olur ama “Rical” den dir. Neden, kendi varlığını idrak etmişse Hakk’ta fani Allah’ta baki olmuşsa o er hükmündedir, raculdür, ricaldir. İşte bu tür hanımlardan mürşit olur, ama hanımdan mürşit olmaz. Yani bir hanım kardeşimiz büyüğümüz küçüğümüz ne ise Hakk yolunda işte bazı nasihatlar dinledi, bazı sohbetler aldı bazı kıstaslar öğrendi ama kendinden geçemedi, nefsi ile yaşıyor, varlığı ile yaşıyor, yani bireysel kimliği ile yaşıyor, işte ondan mürşit olmaz.

Arkadaş olur nasihatçı olur, ama Allah’a götürücü vasfı olmaz. Ama bir hanım görüntüsünde olan bir varlık olur yani kendi varlığını artık cinsiyet farkından geçmişse kendi varlığını aşmışsa o er hükmündedir, Akl-ı Kül’e ulaşmışsa onun suretteki görüntüsü çoktan geçmiş bitmiştir. Görüntü öyle olsun, o görüntünün zararı yok, iç bünyedeki rical, “Rical el gayb” diyorlar ya Racul, erlik vasfı Akl-ı Kül vasfı ortaya çıkmışsa ondan şeyh de olur mürşit de olur, Arif de olur, İrfan da olur, ama genelde hukuk tarikatlarda hanımdan şeyh olmaz derler, doğrudur kendini bulamamış hanımdan şeyh olmaz, kendini bulamamış erkekten de şeyh olmaz zaten.

Ehl-i Kemal olması için dışarıdaki cinsiyet farkı manidir, bunların ayrılması lazımdır. Tarikatlarda kesin olarak hanımdan şeyh olmaz hanım ise olamaz ama er kişiden ancak şeyh olur.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ Din gününün sahibidir işte oraya onu yatıran bu mülkün sahibidir, efendimiz kıyamet üç türlüdür buyurdu, küçük orta büyük kıamet diye, hani onu Nasrettin Hoca’ya da sordular “ben ölürsem büyük kıyamet, hanım ölürse küçük kıyamet” dedi. Nasrettin Hoca’nın espirili sözleri vardır ama latife latif gerekdir denir dediği gibi çok faydalı sözlerdir. Yani insanları zorlamadan kolayca bir yerden bir yere atlatmak için. İşte orada o kişinin yatması onun büyük kıyametidir. O öldükten sonra büyük kıyamet kopsa onun için ne yazar kopmasa ne yazar. Küçük kıyamet denilen şey

aslında birey için büyük kıyamet olan herkes için geçerlidir. Küçük kıyamet denen aslında birey için büyük kıyamet herkes için geçerlidir.

Ama büyük kıyamet herkes için geçerli değil ki, kim o devrede yaşarsa büyük kıyameti o görmüş olacaktır. Sen gittikten sonra büyük kıyamet kopsa ne olacak, kopmasa ne olacak, bu kalanlara hastır. Yani sen onu görmeyeceksin daha evvelki geçenler görmeyecek görmediğin bir şeyin büyüklüğü veya küçüklüğü seni neden ilgilendirsin, kabirde olanlar latif alemdedir onları zahir alemdekiler etkilemez, kabir hayatı yaşayanları da büyük kıyamet etkilemez. Bu alem onlar için gaybdır, alemler iki türlü bir gayb bir şehadetdir, aslında ikisi de aynı alem ama bazı değişik noktaları açmak için söylüyorlar.

Biz şimdi burada şehadet alemindeyiz, yani müşahede alemindeyiz, yani bu alemi tesbit ediyoruz, ama ruhaniyetimizi batın alemi tesbit edemiyoruz, batın alemini, çünkü aracımız onu tesbit edecek kabiliyette değildir. Hissedilen şuur edilen ama ne olduğu bu kitabı elimizde tuttuğumuz gibi müşahhas yani şahıslanmış bir hali yoktur. O alem bize şimdi batın alemdir, ama biz o batın aleme geçtiğimizde orası bizim için şehadet alemi olacak, burası batın alem olacaktır. Çünkü burası ile ilgili mekanik donanımız olmadığı için burası ile iletişim sağlayamayacağız burası gayb olacak, batın alemi olacaktır, gittiğimiz yerdeki sistem içerisinde yaşayacağımızdan orası bize zahir olacak, bugün batın yarın bize zahir olacak burası batın olacak o halde buradaki haller bizi ilgilendirmeyecektir. Ta ki ilgilendireceği şey kıyamet kopacak her şey bitecek dünya belirli bir süre duracak ondan sonra mahşerde insanlar kalkmaya başladığı zaman o zaman herkese aynı şekilde orası şehadet alemi olacak. Külli şehadet alemi, herkes için şehadet alemi müşahede alemi,

Kabirlerinden kalktıkları zaman soracaklar birbirlerin insanlar o kargaşa içerisinde biz ne kadar kaldık, uykudan kalkar gibi kalkacaklar hani bir güzel rüyalar olur bir de sıkıcı rüyalar olur, kabuslar olur işte kimileri kabus görmüş gibi

kalkacaklar sıkıntıda olanlar azabda olanlar kimileri de güzel rüyalar görmüş gibi huzurlu neşe ile kalkacaklar. İşte sonra kitapları dağıtılacak, kimisinin sağından kimisinin solundan اقْرَأْ كِتَابَكَ bugün için bu sana yeter “Oku” diye, başka hakime savcıya da gerek yok. Orada insanlar birlikte olacaklar işte ne kadar kaldık “El yevm” diyecekler belki bir gün kaldık veya bir uyku saati zamanı kadar kaldık veya bir kuşluk vakti kadar öğlende yattık da ikindi vakti kalktık gibi veya akşam yattık da sabah kalktık gibi birbirlerine diyecekler ama tam tatmin olamayacaklar yani bu konuda güzel bir cevap bulamayacaklar, diyecekler ki dünyada iken ne yapıyorduk sorunlarımızı alimlere gidip soruyorduk diyecekler dünyada alim olarak yaşamış kişileri arayacaklar bulduklarında onlara soracaklar siz biliyor musunuz biz ne kadar kaldık diye onlar da aynı cevabı verecek “El yevm” diyecekler belki bir gün belki bir günün bir kısmı kadar, diyecekler.

Eğer herkes için ahıret kabir, berzah hayatı aynı miktarda olmamış olsa idi bu ilk ölülerimize haksızlık olurdu. Birisi bu soruyu bana sordu, Âdem (as) devrinde ölen mü’minler var, veya gayri müslimler var, Âdem (as) dan kıyamet kopuncaya kadar azab görecekler diyor, ama kıyamete beş kala bir gün kala öldü insan bir akşam kalacak kabirde mahşere kalkacak burada adaletsizlik yok mudur, birisi 10 bin sene kabirde azab görecek birisi bir gecede azab görecek bu olur mu?

O zaman dedim çok doğru söylüyorsun düşüncende haklısın eğer gerçekten bu böyle tahakkuk ve tatbik edilmiş olsa haksızlık olur, Allah’da haksızlık yapmaz. Onun için cevabını buradaki ayetler veriyor, bir birlerine soracaklar ne kadar işte “El yevm” bir gün kaldık Âdem (as) dan itibaren en son ölen kişinin kabirde kalış süreleri aynıdır. Çektiği azab süreleri de aynıdır, mükafat süreleri de aynıdır. Aksi halde haksızlık olur. O bir gece içerisinde ne gördüyse bazı onu daha şiddetli yaşar bazısı az yaşar ama süreleri birdir. Azab ve

mükafat şekilleri ayrı, o sizin dediğiniz doğru ama başka yön için.

Yani süre birinin az birinin fazla diye birinin beş ay on ay biri on sene kaldı azab gördü değildir. Bir gece kalmış kadar veya günün belirli bir süresi kalmış kadar geçecektir.

İşte orada o mevtayı gördüğümüz zaman yattığı şekilde bizim daha henüz imkanlarımız elimizden alınmış değil şansımız daha çok yüksek, bundan sonraki hayatımız ne kadarsa o kadar bize pirim verilmiş zaman verilmiş sermaye verilmiş imkan verilmiş işte oradaki kişi yi tanıyorsak eğer o kişi yanlış yolda gittiğini biliyorsak komşularımızdan ise veya iyi yolda da eksik yaptığını düşünürsek o zaman diyoruz اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِينُ yarabbi biz ancak sana ibadet eder yalnız senden yardım isteriz diyoruz içimizden lisanımızdan değil, bilincimizden söylüyoruz. Müşahedede söylüyoruz. Ondan sonra onun haline bakıp اِهْدِنَا bizi görür, nereye الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ bizi doğru yola götür ne zaman bundan sonraki hayatımızda hiç olmazsa bizi doğru yola getir diye kendi kendimize dönük eleştiri, yapıyoruz. Neden o yaşayan ölü oradaki aslında, ölü yaşayan değil de yaşayan ölüdür. İhtar ikaz hatırlatma, lütuf orada ölenin canı alınmış ama bize de lütuf oluyor. Yani ikaz oluyor, bak sen de buraya gideceksin diye işte bu ömrümüzün kalan sonunu اِهْدِنَا bizi götür diye efendimize ricada bulunuyoruz. الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ O yol öyle bir yol ki اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ kimin üzerine o yolu vermişse

bizi de onların yolundan götür. وَلَا الضَّآلِّينَ Dalelete düşmemiş olanların yani şaşırıp kalmamış olanların yolundan bizi götür. Yolunu hedefine ulaştırmış olanların hidayet “Hadi” ismi içerisinde olanların yolundan götür diye orada müşahede ediyoruz. O zaman lisanen söylemeye gerek kalmıyor Fatiha suresini.

Hamd bilindiği gibi şeriat mertebesinde baktığımızda teşekkür manasındadır, ya rabbi sana teşekkür ederim verdiğin nimetlerine karşılık, bunu demek de büyük bir meseledir, Cenab-ı Hakk bir ömür boyu sonsuz nimetler verdiği halde hava nimeti, su nimeti, ekmek nimeti, hayat nimeti, beş duyu nimeti, sonsuz saymakla bitmeyecek nimetler verdiği halde bir gün “Ya rabbi şükür” demeyenler yani inkar ehli yanında tabi teşekkür edenlerin mertebeleri çok yüksektir. Yani “Hamd” ın birinci mertebesinde oldukları halde inkarcıların yanında bunların mertebeleri çok yüksek bir mertebedir. Hiç olmazsa kendilerine verilen nimetin karşılığını ali cenaplığını karınca kaderince iğfa etmeye çalışır.

Ama yine de nefsi olarak beşeriyetleri yönünden Cenab-ı Hakk onlara verdiklerine karşılık teşekkür edeiyor eğer Cenab-ı Hakk onlardan bir nimetini kesmiş olsa acaba o şükürlerini yapacaklar mı orası şüphelidir. Ama biz iyi niyetimizle inşeallah devam yapacaklardır veya yapıyorlardır diye düşünelim eleştiri hakkımız yok gerek de yok zaten. Biz sadece o mertebenin ne olduğunu anlayalım diye anlamaya çalışıyoruz.

Hamdın birinci mertebesi diğerleri hiç hamd etmeyenler birinci mertebesi teşekkür şeriat mertebesinde uygulanan bir hukuk, kişi bunu daha ileriye götürdüğü zaman daha muhabbetli hale getirdiği zaman ki o zaman tarikat üzere bir çalışması gerekiyor, tarikat üzeri bir hayat yaşaması gerekiyor, o zaman “Ya rabbi sen ne yücesin” diye “hamd” kelimesinin lügat manası olan övgüye geçiyor, övmeye başlıyor, “Ya rabbi sen ne yücesin her şeyden münezzehsin işte sen noksan

sıfatlardan tenzih ederiz “ diye O’nu övmeye çalışıtor, tarikat mertebesinin tabanında ama tarikat mertebesi taban değil belirli bir yükselme gerektirdiğinden bu yerlerde zikirlerini artıra artıra işte derslerini yapa yapa kitapları okuya okuya ilimini artıra artıra yavaş yavaş tarikat mertebesinin tavanına doğru yükselmeye başladığında bakıyor ki bizim “Allah” dediğimiz sadece bir kelime gibi vasf ettiğimiz O ne kadar da büyük ne kadar da sonsuzmuş.

“Ya rabbi ben seni hamd edecek güçte değilim” diye o mertebede uyguladığı hadisi söylemek zorunda kalıyor, ki orada bize yol açıyor, işte efendimiz bu hakikatleri idrak ettiği için her mertebede ne söyleyecekse hepsini bildirmiştir. Orada söyleyeceğimiz sözümüz şudur; “Ya Rabbi seni tenzih ederim, tesbih ederim seni sena etmeye benim gücüm yoktur, ben senin ne isimlerini hesab edebilirim, ne varlıklarını sayabilirim, “ efendimiz bunları yaşadığından kendi lisanından kendi hayatından yaşantılar vererek bizlere bunu tatbik etmemizi tavsiye ediyor.

Yolun kurucusu O dur, ilk yaşayan O’dur, ilk icad eden O’dur, bize ne kalıyor bir tatbikat kalıyor, her şeyi önümüze koymuşlar hazır, biz onu dahi beceremiyoruz. “Sen kendi nefsini sena ettiğin gibi nasıl övüyorsan ben de seni öyle övüyorum” diye kendi aczini ortaya koyuyor. Burada nefsten bahsettiği için neden nefs diyor da senin Zat’ını demiyor, beya bir başka Rahmaniyetini demiyor, nefsten bahsediyor, “sen nefsini nasıl övüyorsan” nefis bir şeyin zaten Zat’ıdır, nefs-i emmare değil, orada isim benzerliği vardır, biz nefs dediğimiz zaman “şeriat” kelimesi gibi hep o küçük boyutuyla anlıyoruz, nefs-i emmare değil, nefs-i emmare nefsin küçük baştaki bir bölümüdür, Cenab-ı Hakk’ın sıfat-ı Zat’iyesinin bir tanesi, “Kaim-i binefsihi” Cenab-ı Hakk nefsi ile kaimdir. Sen de ben de hepimiz de nefsimiz ile varız. Nefsimizle kıyamdayız. Nefsimiz ile varlığımız ortadadır. Nefsimiz yoksa biz de yokuz. Ama bu emmare levvame mülhime nefs değildir, İlahi nefstir ve bu nefsin hakikati” nefes” Nefes-i Rahmani, Cenab-ı Hakk Rahmaniyet mertebesinden bütün bu alemlere nefes-i

Rahmanını yaydı, bu nefesin neticesinde beliren varlıkların ismi de nefis oldu.

Yani nefes Rahman'ın nefesinin bütün aleme yayması nefes-i Rahmani o nefes ile meydana gelen bireysel varlıkların da ismi nefis oldu. Ve de bu nefis; bizde üzerine perdeler geldikçe geldikçe, Hakk'tan uzaklaştı, kendini emmare vasfıyla ortaya çıkardı. Sonra Levvame, sonra Mülhime diye temizlenme yoluna gitmemiz gerekiyor, tarikat bu işte esasen zaten. Ama dediler ki o nefs-i emmare dediğimiz o haliyle nefis terbiye olursa olur "nefis" çünkü nefes-i Rahman'dan gelen bir nefestir çünkü. Biz onu nefis yapmışız, "i" okutan hareke, alttadır, işte nefes dendiği zaman hareke üsttedir, nefes olunca mertebe yükseliyor, nefis olunca mertebe düştü. Bakın bunlar hiç tesadüfi şeyler değildir.

İşre bu nefsin yukarıya irtibatı vardır. Yani nefese, nefes nedir, hayattır, yani "Hay" esmasına bağlantısı vardır. Şimdi soğuk bir havada bir cam parçası alalım üzerine "Huu" diye nefesimizi verelim, arkasında soğuk var, o nefes ne oluyor, kristalleşiyor ve orada şekillenmeler oluşuyor, işte alemin oluşması budur bir benzetme olarak "Bismillahirrah manirrahim" dediği de budur işte. Tabi o daha başka bir mevzudur girmeyelim. Nefes-i Rahman bu aleme nefesini saldıktan sonra o camın üstünde oluşan yoğunlaşma şeklindekiler gibi, her birey kendi programı ayan-ı sabitesi dahilinde şakulesini aldı.

İşte gene bu sure içerisinde قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ 17/84 Her varlık kendi şakulesine göre amel eder. Güneşin programı ne ise öyle amel eder, güneşte buz bulamazsın, buzun programı ne ise öyle amel eder, buzda sıcaklık bulamazsın, çünkü ikisi bir arada durmaz, neden çünkü hepsinin programı ayrıdır. Programları ayrı olmazsa varlıklar ayrılmaz bir birinden ama bunların tümü hep nefes-i rahmani içinde Rahman'ın nefesinde Allah'ın hayat'ından hayat

aldıkları için kendilerine ait bir varlıkları olmadığı için böylece de olamazlar.

İşte "Hamd"ın o mertebesine kii kendi yokluğunu idrak ettiği zaman ben acizim ben "Hamd" edemim der, nefes-i Rahmani içindeki yerini idrak etmiş oluyor bir bakıma, o zaman Cenab-ı Hakk sazı eline alıyor, kusura bakmayın hani şairler atışırlar ya aldı sazı eline cevap verdi diye, öteki aşık aldı sazı eline ona cevap verdi, diye, Cenab-ı Hakk yani Kelam evvela kulda iken orada artık Hakk'a yani sahibine geçmiş oluyor. Ve de Hakk kendi lisanından kendisi övgüye başlıyor, işte o Cuma günleri de okutulan إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا 33/56 "Muhakkak ki Allah ve melekleri peygamberi üzerine salat-ı selam getirirler," bakın Allah ve melekleri bize salat-ı selam getiriyorlar bu ne büyük bir şereftir, ama bu diğer ümmetlere değildir, ümmet-i Muhammede olan bır olgudur, diğer ümmetlerin övülmesi o kadar değildir, onlar da övülüyorlar ama kendi mertebeleri düzeyinde övülüyorlar. Diyelim ki 50 model bir araba o da araba ama 2001model araba var o da araba tabi ikisinin de övülmesi değerleri başka türlüdür. Bakın "levlaleke lavlek le ma halktul eflak" sen olmasaydın alemleri halk etmezdim diyor bu ümmet-i Museviye değil, ümmet-i İseviye ye değil, onlarda bu yok bu mertebe-i Muhammediyeye olan bir övgüdür ki Hamd da zaten bize mahsustur.

Onların hamdları başkadır, besmeleleri de başkadır, "Eba ebi ve Ruh-ul Kuds" bu Hıristiyanların besmelesidir. İlk onu söylerler ama bizde بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ne oldu şimdi dördüncüsü oldu, Allah'ın kullarına hmad etmesi hakikat mertebesinin girişidir, Hakikat mertebesindeki yaşanan hadisedir. Allah ve melekleri habibini yani İnsan-ı Kamil'i över

يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا, ey iman edenler صَلُّوا عَلَيْهِ sizde böyle yapın, bakın mertebe değişik kaç tane mertebe var o ayetin içerisinde. "Ey iman ednler" den kasıt; "Ey muhabbet ehli" demektir, sadece en baştaki teşekkür ederim ya rabbi, de olan lisani iman ehli değildir, İman ve İkan ehlidir, ehl-i yakıyn yani İlmel yakıyn, aynen yakıyn, Hakkal yakıyn, mertebelerinde olan يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُو, ey iman edenler bakın burada ayrı bir konum vardır. bakın "Ey Müslümanlar" demiyor, Müslüman olursun da imanın derecesi zayıf olur, gerçek iman ehli "Ey iman edenler" صَلُّوا عَلَيْهِ sizde bakın Allah'ın hamdı gibi hamd edin, meleklerin hamdı gibi hamd edin, yani kendinizi kendilerinizi yahut peygamberinizi yahut sizin aklınızın üstündekileri daha üstte olan akılları ona göre övün, diyor, Allah'ın övdüğü yeri hul haydi haydi över, neden övmesin ki. Ama benim gibi övün diyor. صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا bunu nasıl yapacaksın, tam bir teslimiyet içerisinde, olur mu olmaz mı efendim işte kul övülür mü övülmez mi, o yaratılmış tır, mahluktur, falan dedin mi, o ayeti sen lisanınla söyle istersen 150 bin defa söyle tabi sevap kazanırsın, o ayrı konudur. Küçük göstermek için değil konuşmamız, küçüğün içindeki büyük olanı çıkarmak içindir gayretimiz küçük görünen ama aslında çok büyük olanı ortaya çıkarmak, insan küçük gibi görünüyor ama o kadar büyük şeyler var ki işte gayemiz insanın kendi büyüküğünü kendine tanıtmaktır, yoksa kimsenin kimseyle bir iddiası yoktur, bizim kimseyle bir iddiamız yoktur. Şöyle veya böyle diye. Olursa olur olmazsa olmaz ne yapalım beklentimiz de yok davamızda hiç yok zaten öven övsün övecekse övsün, ne oldu şimdi dördüncü mertebesi oldu. Bu da Hakikat metebesidir.

Hakikat mertebesinde kul artık kendini tanımaya başladığından kendi yokluğunu hiçliğini idrak ettiği zaman

Hakk onu övüyor artık. Ve Marifet mertebesinde وَمِنَ اللَّيْلِ

فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا

17/79 Gecenin bir vaktinde kalk gecenin bir vaktinde kalkmak demek Fenafillah mertebesinde yaşıyorken uyan artık demektir, gece fenafillah mertebesi oluyor, kalk Bakabillah'a doğru yönel demektir. İşte Bakabillah'a geldiğin zaman Makam-ı Mahmud sensin, yani övülen sen oluyorsun, zaten Hakikat mertebesinde Allah seni övüyordu, orada da makam sahibi oluyorsun, sıradan övülmeden ileriye özel bir konumun oluyor. Övülme konumu, "Mahmud" övülmüş demektir. Cenab-ı Peygamber efendimiz buyuruyor ki, "Makam-ı Mahmud umulur ki ahirette benimdir" diyor. Bunu nezaketinden söylüyor, mutlaka benimdir diye sahip çıkmıyor, ama başka da sahipyok zaten, "O benim değildir" dese gene de O'nundur. Başka talibi de yoktur. O makamı muhafaza edecek başka bir kimse de yoktur.

Efendim zaten "Ben" dememiştir, "Sizin dünyanızdan bana şu sevdirildi bu sevdirildi" diyor bakın sanki o bu dünyada yaşamıyormuş da "sizin dünyanızdan…" diyor. "Nefsim kudret elinde olana yemin ederim ki" diyor bakın hep söylediği sözler manalı, derin sırlı, düşündürücü zaten de öyle olması lazım geliyor. Yegane en kemalli zuhur yeri bu da beşincisi Marifet mertebesi yerindeki "Hamd" dır. İşte kim Makam-ı Mahmud halini yani Bakabillah halini yaşıyorsa artık o mahal o merkez övülen makamdır, yönelinen makamdır,

Buraya kadar bireysel olarak geldik, bundan sonra altıncısı da bütün alemin bütün varlıkların tümden olarak Hakk'ı hamd etmesidir. Hakk'a hamd etmesidir, neden çünkü bütün varlığa Hakk'ın verdiği vücuddan dolayı o varlık mevcuttur. İşte kendi mevcudiyetlerinin Hakk'ın varlığından olduğunu idrak ettiklerinde "Hamd" etmiş olurlar yani ona şükür babında onların hamdları tesbihleri idi يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا

فِي الْأَرْضِ 62/1 Semavat ve arzda ne varsa hepsi Allah'ı tesbih etmektedirler demesi onların tümden olan hamdıdır. Yani her varlığın bireysel hamdı, bir de tüm olarak bütün varlığın hamdı, işte bu hamd Makam-ı Mahmud'a yönelinen Hz Peygamberin şahsında bir Makm-ı Mahmud var bir de Allah'ın varlığında Makam-ı Mahmud vardır. Bu ikisi ayrı bir durumdur. İşte bütün varlık Allah'ın varlığındaki Hamd makamına yönelmektir, külli ve bütün olan bu da altıncaı "Hamd" dır.

Yedinci hamd; bu sefer dönüşüm başlıyor, oraya bir mertebeye çıktık, ondan sonra tekrar dönmek gerekiyor. Yedincide ekmeli dua, Elhamdülillâh ekmeli zikir, "La ilahe illallah" ekmeli dua "Elhamdülillah" bu yedincisidir.

Sekizincisi ise ahirette tahakkuk edecek olan "Livail hamd sancağı" altında toplanmak ve bu da buradaki hamdların tahkik olarak en güzel şekilde yapılmasından meydana gelecek bir mertebenin oluşumudur. Buradaki hamdlar yapılmazsa o liva-ul Hamd sancağı altına insanı kolay kolay sokmazlar.

Hamd mertebesi, "Dur Rabbın namazdadır" mertebesinden daha üstündür, çünkü Rabbın namazdadır dediği rububiyet mertebesinin yaşantısını anlatıyor, "Hamd" Zat mertebesinde oluşan bir hadisedir daha yukarıdadır. Tahiyyattaki mertebedir bir bakıma, "Ettahıyyatu" diyor ya "Lillahi" benim oturuşum Allah içindir, işte o makam "Hamd" makamıdır, çünkü tahıyyat Muhammediyat'ın kemalatıdır ve namazın da kemalatıdır, ayakta durmak bir haldir, rüku bir hal, secde bir hal ama "Hamd" tahıyyat makamdır. Bakın ötekiler hal, yani geçici haller, gelip geçici süreler ama tahıyyat makamdır. Namaz da zaten orada bitiyor, "Esselam-ı aleyküm verahmetullah" neden Allah'tan aldığı hamd, makamından aldığı her türlü hali halkına dağıtıyor selam verdiği zaman.

Bakın sağ tarafı 360 dereceye yani bütün çevresine hitab ediyor, bakın selam verdiğiniz zaman ön yarısı sağ tamamı da arka yarısını görmüş oluyorsun. Yani 360 derecenin 180

derecesini kaplamış oluyorsun. Evvela sağa çünkü biz ehl-i yemen'iz sağ ehliyiz, Akl-ı Kül'e evvela yani zaten Akl-ı Kül'den alıyoruz, Akl-ı Kül'den aldığımız çevrede bulunan Akl-ı Küllere vermiş oluyoruz. Hediye vermiş oluyoruz, tabi onlarla birlikte ne varsa hepsine ayırmadan cin olsun şeytan olsun, melek olsun, ne kadar mahluk varsa toprak olsun taş olsun insan olsun ne varsa "Esselam-ı aleyküm ve rahmetullah" bakın Allah'tan aldığı selameti ve Rahmeti bakın mü'mindeki feyze Allah'ın verdiği feyze bakın ve sağ tarafına veriyor, ayırmıyor ve "Ess"lam-ı aleyküm ve rahmetullah " diyerek soldakilere de kafir, mü'min münafık putperest, ateşperest, ayırmadan çünkü Allah'ın rahmeti her kesin üstünedir.

Eğer öyle olmazsa bu gün isyan ehli diye bilinen kimseler yahut yanlış yolda olan kimselerin rızkını keser Cenab-ı Hakk onlara yağmur yağdırmaz, onlara güneşi doğdurmaz, onlara ekmek vermez, eğer biz bunları imanımız ile kazanıyorsak hiç de öyle değildir. o küfür ettiği halde onu rahmetinden besler gene de onu diğeri Müslümanlar diyelim iman ettiğinden besleniyor değiller, rahmetinde besleniyor, işte tahiyyatta oturan kişi kendini biliyorsa o anda o muhitte o mahalde Makam-ı Mahmud'da dır. Makam-ı Mahmud bir yere has değildir. tabi genel olarak Kabe-i Şerif nasıl genel olarak bir merkez olduğu gibi ama bütün camiler mescidler hatta evimizde namaz kıldığımız yer Kab-i Şerif'in şubeleridir. İbadet ettiğin yer Kabedir, neden çünkü Zat''n varlığı sende sen Kabe'sin gittiğin yeri de Kabe yapıyorsun mahrem yapıyorsun, en büyük Kabe sendedir.

Mevlana Hz leri ne dedi; Mekke'deki Kabe yapıldığından beri Allah fiil olarak O'nun içine girmedi, ama gönül Kabe'si yapıldığından beri içinden çıkmadı, diyor bu demek değil ki Hacca gitmeyeceğiz o ayrı konudur. Orada çok değişik tecelliler var, insan bulunduğu yerde hacı olur, ama orada tatbikatını yapması gereklidir. Katillere bile cinayet işlediği zaman sonra onu olay mahalinde tatbikatını yaptırıyorlar. Acaba söylediği ifadeler doğru mu yanlış mı diye. Kabe'de tatbikatı yapılıyor, orada hacı olunmuyor, orada hacı sureta

oluyor, yani bu beden hacı oluyor orada beden hacı oluyor, ama gönül haccının burada eğitimini alması gerekiyor. eğitimini aldıktan sonra da orada tatbikat yani burada nazari orada tatbiki yapılıyor.

Hac dolayısı ile aklıma bir şey geldi, bir yolcunun hacının bir tanesi kervanlarla hacca gitmiş işte o günün arabaları yer yer yürüyerek kervanla neyse gitmiş, gitmiş bir kafileye takılmış, dönüşte yalnız başına demiş ki ben onları nasılsa bulurum günlerim de sınırlı değil yavaş yavaş geze geze giderim demiş, bir akşam üstü yolu bir kasabaya düşüyor, kasabada soruyor o zamanlar şimdiki gibi oteller falan yok, burada gece kalınacak bir yer var mı diye soruyor, diyorlar ki şurada bir Rufai dergahı var diyorlar orada misafir ediyorlar yemek de veriyorlar, git alırlar seni diyor.

Neyse kapıyı çalıyor alıyorlar diyor ki ben Hacdan dönüyorum kalacak bir yerim yok, şurada kalabilir miyim buakşam dyor, hay hay diyorlar, alıyorlar yedirip içiriyorlar namazı kılıyorlar yatıyorlar, sabahleyin kalkıyorlar, sabah namazını kılıyorlar, kahvaltıdan sonra iştima var, bakalım dervişlerin hepsi oarada mı işte hasta olan var mı diye dervişler sıraya geçiyorlar makam sırasına göre yerleşmişler ders sıralarına göre yerleşmişler şimdi misafir olan kişi de o dersleri üst düzeyde olan kıdemli dervişlerin arasına girmiş bilmediği için, yalnız akşamdan sohbet yapmışlar sohbette konuşurlarken şeyh efendi bir şey anlatacak o misafir hacı hemen söze beşlıyor efendim ben önceki deva hacca gittiğimde u paşa geşmişti bu paşa gelmişti onunla görüştüm bununla görüştüm daha sonraki hacca gittiğimde … şöyle şöyle deyip kendini meth etmeiş durmuş.

Sabah iştimaya geçtiklerinde o misafir hacı efendi gidiyor o kıdemli dervişlerin arasına giriyor, şimdi şeyh efendi gelmiş, misafiri tutup çekiyor ta develerin arkasına görürüyor senin yerin burası diyor, o anda bir çey demiyor iştima bittikten sonra diyor ki ya hu şeyh efendi sen beni ta hayvanların ta arkasına koydun, diyor şeyh efendi de diyor ki onlar develer senden daha kıdemli sen diyor iki defa hacca gitmişsin yahut üç defa

neyse onlar diyor on bir defa hacca gittiler diyor. O misafir hacda gördüğü beyleri paşaları anlatıyor, halbuki rabbı ile olan ünsiyetinden bahsetmesi lazımdır, beyi paşayı her yerde görürsün ne olacak ki,

İşte böylece hamdın sekiz mertebesi oluşmaktadır, belki daha 18 mertebesi vardır o ayrı konudur, biz genel olarak sistem olarak böyle sekizinci mertebesi buradaki hamd hakikatini idrak etmek isek ahirette makam-ı Mahmud'un sahibi olan Hz Rasulullah'ın çevresinde en yakın olacaklar onlar o hamd sancağının "Liva" sancak demek "Liva-ı Hamd" Hamd sancağının sancak bir beldenin hürriyeti demektir, işte her birerlerimizden nefsan, hürriyetimizi nefsaniyetimizi yendikten sonra bireysel hürriyetimizi kazandıktan sonra o Hürriyeti kazanan kişi Makam-ı Mahmud olmaktadır. Yani Hamd makamı olmaktadır, işte Hamd makamına en geniş sahip olan Hz Rasulullah'a bağlıları olmaktadır. Yani O'nun sancağına bağlı sancaklar olmaktadır.

Nasıl Kabe-i Şerif'in camiler temsilcileri olduğu gibi o kendi mahallerinde olan Hamd sahipleri de Makam-ı Mahmud'un oralardaki temsilcileri işte iştima halinde dağılmış olan bu Makam-ı Mahmud'lar orada toplanmaktadır ve O'nun gölgesi altındadır. Gölgesi demek O'nun koruması altında demektir.

İşte bunlara mahşerde 2/38 فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

ne korku vardır ne hüzün vardır.

Biz insan zahiri ve batını ile birlikte semavat ve arz kendi bünyesinde bulundurmakta taşımaktadır. Burada Allah semavat ve arzı yeniden kurmaya kadirdir, bunu görmüyor musun dendiğinde işte bir insanın çocuk olarak dünyaya gelmesi semavat ve arzın bireysel manada yeni olarak kurulmasından başka bir şeydir. Yine aynı şekilde bir insanın ahirete intikali semavat ve arzının kıyametinin kopmasından başka bir şey değildir. Bunu görmüyor musunuz yahut onlar görmüyorlar mı, diye ayette böyle ihtar vardır. Allah cümlemize dünyadan gitmeden kıyametini kopartanlardan eylesin kendi

hakikatini genel ve en iyi şekilde anlatmasını anlayan kullarından eylesin.

İsra suresi 60. Ayetinde Cenab-ı Hakk bizlere o kadar çok lütuflarda bulunuyor ki tabi sadece bu ayette değil sadece Cenab-ı Hakk'ın ihsanı ve lütufları yalnız bazı ayetlerin bazı özellikleri çok mühim ifadeler arz ediyor. 60. Ayeti ve daha sonraki arkasından gelenler de böyle. Yani bazı ayetlerde genel ifadeler verilmekle birlikte bazı ayetlerde de çok özel ifadeler veriliyor. Çok ağdalı şeyler veriliyor, mesela çarşıdan konsantre bir içecekten bardağa bir kaşık koyup üstünü su ile doldurup bir kaşık bardağın tamamına yetiyor, bazı kelam-ı İlahiler var ki çok özden bahsediyor. Küçük göründüğü halde bir büyük surenin içerisinde bir satır gibi birkaç kelime gibi olduğu halde ama o surenin özünü teşkil ediyor.

İşte 60. Ayette tabi hepsi öz de ama insanlara olan yaklaştırması yakınlığı izahatı oluşumları apaçık anlatıyor. وَاِذْ قُلْنَا لَكَ اِنَّ رَبَّكَ اَحَاطَ بِالنَّاسِ 17/60 o vakti hatırla ki ey habibim biz senin için demiştik sana demiştik senin için ne demiştik muhakkak ki rabbın insanları ihata etmiştir kuşatmıştır. İşte bitti geriye bir şey kalmadı, bitti iş, bunu derken beşeriyetimizin işi bitti beşeriyetimize yer yok rabbın seni kuşatmışsa her tarafından bakın bunu ayet söylüyor, habibine söylüyor, ey habibim ben seni nasıl kuşatmışsam rabbın da bütün insanları kuşatmıştır. Bakın kafir mü'min Müslüman demiyor, bütün insanları rabbın kuşatmıştır. O kuşattıktan sonra O'nun sınırı içerisinde O'nun hükmü içerisinde olduktan sonra geriye ne kalıyor bize işte az önce dediğimiz gibi Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Semi Basar Zahir Batın Evvel Ahır, hepsi O olduğuna göre onları da bize verdiğine göre işte bu ismleri ile kuşatmış bizleri vasıfları ile sıfatları ile kuşatmıştır.

Yani bizde ne varsa hepsi O'nundur. Onları bize emanet olarak vermiş, geçici olarak vermiş, arızi olarak vermiş, ama

biz bunları bedava bulduğumuzdan hiçbir diyet ödemediğimizden karşılıksız bulduğumuzdan kendi malımız zannetmişiz. Sermaye olarak vermiş biz onu kendi malımıza aktarmışız. İşte emanete ihanet ne diyor إِنَّ اللَّهَ لاَ يُحِبُّ الْخَائِنِينَ 8/58 Allah hainleri sevmez. Emanete ihanet de en büyük hainliktir, ihtara bakın ki ne kadar zor bir durumda kalmış oluyoruz. İşte bu ihatayı biz idrak eder de emaneti Hakk'a teslim edersek o zaman o sermaye bizim öz sermayemiz oluyor, eğer bu sermayeyi O'na iade etmezsek O'nun verdiği sermaye ile çalıştırdığımız bu sistemimiz hükümsüz hale geliyor, iflas ediyor. işte onun için صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لاَ يَرْجِعُونَ 2/18 sağırdırlar, kördürler, dilsizdirler, ahirette ya rabbi neden beni kör olarak halk ettin dediğinde "Dünyada iken sen bizi unuttuğun için bu gün de biz seni unutuyoruz hitabına maruz oluyorlar. İşte tevhidin hakikati burada ne kadar açıktır, bakın "ey habibim onlara de ki rabbın bütün insanları kuşatmıştır, ihata etmiştir de" وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلاَّ فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلاَّ طُغْيَانًا كَبِيرًا 17/60 biz o rü'yayı sana kılmadık, o rü'ya öyle bir rü'ya ki insanlara fitne olması için onu sana gösterdik. Kur'an'da da şecere-i meluneyi gösterdik. O şeytandan korkuyorsunuz onların isyanları ve tuğyanları ziyade olur, ne ile şecere-i melune ve gösterdiğimiz rü'ya ile. Şimdi buradaki rü'ya nın değişik yorumları vardır, bazıları diyorlar Hz Rasulullah'a Mekke'nin fethinin gösterilmesi rü'ya olarak Hz

Rasulullah bu rü'yayı gördü rü'yasında dediler ki siz Mekke'yi feth edeceksiniz, Hz Rasulullah da bu rü'yasını müjdeledi, mü'minlere Medineye girdikleri zaman mü'minlere müjdeledi, mü'minler buna sevindiler tabi. İşte o sene de, umreye ziyaret için gittiler fakat anlaşma sağlanmadı işte belirli biad-ı rıdvandan sonra geriye dönmeleri icab etti, geriye dönecekleri zaman Ya Rasulullah sen Allah'ın peygamberi değil misin, rüyan sadık değil mi, hani sen bize müjde vermiştin biz Mekke'yi feth edeceğiz diye neden geri dönüyoruz diye biraz böyle konuşmalar oldu, seslerini yükseltenler oldu.

O zaman efendimiz dedi ki evet ben size Mekke'yi feth edeceğiz dedim ama bu sene feth edeceğiz demedim dedi, tarih vermedim dedi. Ama onlar oraya kadar gelmişken ya Rasulullah şurada üç Km yol kaldı 500 Km yol aldık 5 Km gidemedik, gibilerden. Zamanlaması henüz gelmediği için oradan geriye döndüler. Şimdi bakın bizim burada bir başka özellik var, her başladığımız iş mutlaka sonuna erecek demek değildir, onlar hacca veya umreye niyet ederek gidiyorlar, ama hacı ve umre olmadan geriye dönüyorlar. O kadar günlerce aylarca yol gidiyorlar hiçbir şey olmadan geriye dönüyorlar.

Demek ki bizim de bazı zamanlarımızda böyle ileriye gidiyoruz, ulaşamadan tekrar geriye dönüyoruz. Bunun bir üzüntü sebebi vesilesi olmaması lazım geldiğini burada belirtiyor bize bu ayet yaşantı içerisinde. Ama nefsimiz bakın kıpırdanıyor, neden bunu yaptık bunu ettik buraya kadar geldik de işte iki adım beş adım daha gitmedik birkaç gün daha kalmadık gibi, Allah'ın emri orada da imtihanda her tarafta imtihanda Hz Rasulullah'ın tatbikatı ne ise her işimizi O'nun tatbikatına uyarlamamız lazımdır. Geriye çekilmek lazımsa geriye çekileceğiz, ileri gitmek lazımsa ileri gideceğiz, çünkü O'nu örnek aldığımız için sonra o zaman mesuliyetimiz olmayacak, çünkü örnek O'dur, yani her şey mutlaka %100 tahakkuk edecek %100 muvaffak olacağız bu işte diye öyle kesin kayıtlı bir düşünce olmaması lazım ve de böyle bir şey başımıza geldiğinde Amasya'nın bardağı biri olmazsa biri daha diyorlar ya hani.

Bu gün olmayan şey yarın olur nitekim ertesi sene Mekke'yi feth ettiler ve kan dökmeden feth ettiler, eğer o gün Mekke'yi feth etmeye kalksalardı büyük cidal olacaktı, büyük savaş olacak her iki taraftan da zayiat verilecekti. Düşmanlık daha çok artacaktı. Bir adım geriye atıyorsun ama ondan sonraki atacağın ve ya attığın adım daha bereketli daha feyizli daha tecrübeli daha ahenkli oluyor. Onun için üzülmemek gerekiyor. Eskiden el dokuma tezgahları diyelim ki 10 m lik bir bez dokuyacak bir kazıktan karşı kazığa atkılarını evvela ileri geri giderek o dokuyacakları bezin iplerini hazırlıyorlarmış, ondan sonra da arasını dokuyorlarmış, Nüsret babam öyle derdi oğlum gittin o kazığa ilmeği taktın şimdi de geri geri geliyorsun ama sonra bir daha ileri gidiyorsun gene geri geliyorsun işte o geri gelmen geride kalış demek değildir, o geriye gittiğin halde ileriye gidiştir.

Neden böyle çünkü ilmekler artmaktadır, mehter takımı da buna çok güzel bir misaldir. İki ileri bir geri atıyor neden düşmanı bir korkutuyor üstüne gidiyor, sonra kendini emniyete almak için azıcık geri çekiliyor ki hamleye koşuya zaman kalsın hız kazansın diye. Şimdi ben sana ne kadar yakınsam o kadar hızım az olur, ama ne kadar uzaksam hızlanmam o kadar çok olur. Arkadan gelerek sana yaptığım darbe o kadar çok olur, o kadar çok zarara sokarım. İşte mehter takımı demek tabi savaş tekniği demek, çünkü mehter savaş ritmidir, musikisinde bile savaş tekniği vardır. Onun için yoksa normal mızıka bandoları ne yapıyor, belediye bandoları rab, rab, rab sadece gidiyor.

Bu rü'ya aslında Mekke'nin fethi ile ilgili olduğu gibi bir başka hakikati de anlatmaktadır, bu alemin gerçeğini yansıtmaktadır. Fusus-ul Hikem'de bir terim geçer orada diyor ki, Kur'an Zat'tır, bütün Esma ve Sıfatlara Cami olan Zat'tır. Yani Kur'an'ın içerisinde Esmalar, Sıfatlar hepsi var, bunlara camidir. Kur'an Zat demektir. Gerçi kıraatdan geliyor oku anlamına da gelir, ama Zat'ın kıraatıdır. Okuma yönünden baktığımız zaman Zat'ın kıraat edilişi sıfatların isimlerin fiillerin

kıraatı değil, Sıfatların kıraatı Furkan mertebesidir. Bakın Kur'an Zat, Furkan Sıfattır. Furkan; farklılık yani Allah'ın tek olarak varlığında bütün varlığında mevcut olan Sıfatları yani ayrı özellikleri ama tek şeyin ayrı özellikleridir Furkan.

Kur'an'a Furkan-ı Kerim'de deniyor ya işte o bir ismi de Furkan, Faruk aynı şey, ayırıcı manasınadır. Hz Ömer'e Ömer-ul Faruk denmesi günah ile günahsızı haklı ile haksızı kesin olarak ayırma kabiliyeti olduğundandır. İşte Kur'an-ı Kerim'in de yani Zat'ın bir ismi de Furkan yani bu kitab-ı kadim'in bir ismi de Furkan çünkü mutlak olarak ayırıyor, hiç şüphe bırakmıyor. Ehl-i hal ehl-i gaflet ehl-i iman ehl-i dalalet gibi semavat arz gibi Allah'ın Esma-ı İlahiyeleri gibi hepsini birbirinden ayırıyor. Ya da ayrıştırıcı kesin şeksiz şüphesiz ayırıyor. Yani her makamın kendi düzeyinde mertebesinde hakkını veriyor, Furkan budur.

Kur'an Zat'tır, Esma ve Sıfatlara cami olan Zat'tır. Şu taayyunat ki İlahi Zat'ın varlığında hayalat ve rü'yadan ibarettir. Taayyün demek bu alemler, tayin edilmiş yani belirli ölçülerle ortaya gelmiş olan bu alem zahir ve batın yani bütün bu alem dünya ve ahiret şehadet ve gayb bütün bu alem İlahi Zat'ın varlığında İlahi Zat'ın içinde İlahi Zat'ın varlığında hayalat ve rü'yadan ibarettir. Yani hayelden ve rü'yadan ibarettir. Bu içinde yaşadığımız alemin gerçek hakikati budur.

İşte Hz Rasulullah'a ey habibim sana biz bu rü'yayı gösterdik diyor. Yani bu alemin hakikati biz sana gösterdik açık seçik olarak. Bakın İkbal ne diyor; o kadar güzel söz söylemiş ki, tabi güzel söz kimden çıkarsa çıksın isterse gayrı müslümden, küfür ehlinden çıksın gerçek söz güzel söz kullanılır, ki bunu söyleyen Muhammed İkbal Pakistanın büyük şairi Hz Rasulullah'ı vasf ederken "Alem rü'yasının tabiri" diye dile getiriyor. Bakın alem rü'yasının tabiri yani rü'ya olan bu alemin gerçek izahını yaptı tabirini O yaptı te'vilini O yaptı, diyor. Ne kadar güzel bir ifade tarzıdır hayran kalmamak mümkün değildir. Güzel bir kelam hakikati o derece açık ve seçik ortaya çıkarır.

Güzel kelam hakikati açık ve seçik ortaya çıkarır. Bu kelamdan daha açık ve seçik olarak hakikati ortaya çıkaracak hiçbir vasıta yoktur. Göz kelamdan sonra faaliyete geçiyor. Gerçi ilk gelişte ilk malzeme alışta evvela kulak gelir sonra göz, sonra kelam gelir. Ama işte bu kelam kulaktan gözden fuaddan sonra oluşan kelamdan gelen söz göze en büyük yolu açar. Yani diğeri sondan başa doğru bu anlattığımız ise baştan sona doğru olan hadisedir. İşte bu da kelam-ı İlahi bakın Kur'an-ı Kerim'in ismi Kelam-ı İlahi değil mi, Kelamullah, basar-ı İlahi değil, bunun ismi bakın Sem-i İlahi değil, Kelam-ı İlahi, işte Allah'ın varlığını en kesin en güzel şekilde Kelam-ı İlahi anlatabiliyor, o anlayışla kulağına geliyor, kulağından gözüne gidiyor, müşahedeni açıyor, işte İkbal'in dediği budur.

Bu gördüğümüz alem Muhammed (sav) in bu rü'yayı tabiri ile ne ile tabir etti bu rü'yayı hadisleri ile bize anlattı ve Cenab-ı Hakk peygamberin lisanından kelamını ortaya koyarak bu alemdeki hayel ve rü'yayı bize açıkladı. Peki bu rü'ya nasıl bir rü'ya o kadar muazzam ve muhteşem bir rü'ya ki ayni ile vaki aslı ile vaki o kadar inandırıcı o kadar tabi o kadar muhteşem ki biz bu rü'yayı gerçek zannettik. Yani öyle büyük bir sanatkar ki Allahu Teala Hz leri rü'ya ve hayel olarak halk ettiği bu alemi biz O'nun yüksek sanatı ve icraatı karşısında gerçek varlıklar olarak müşahhas varlıklar olarak zannettik. Ve de o varlıklara birer varlık verdik, kendi varlıkları olmadıkları halde.

Nasıl hani artisler film çevirirler o tiyatrocular sahnelerde oynarlar bakarsınız ki rol yapıyor ama sanki aynisi yani gerçek ana gibi gerçek baba gibi vuruyor kırıyor, kanlar akıyor, ne kadar gerçek yapmaya çalışıyorlar. İşte Allah'ın san'atı öyle bir san'at ki bu dünya sahnesine koyduğu artistler yani varlıklar o kadar güzel oynuyorlar ki rollerini biz onlarını mutlak gerçek olarak zannediyoruz. Yaşanan bütün alem hayalat ve rü'yadan ibarettir aslı. İşte biz de oyunculardanız rollerimizi yapıyoruz, biz de o hayel oyununun içinde olduğumuz halde gerçek zannediyoruz.

Kendimizi nefsimiz yönünden bir varlık zannediyoruz. İşte Hadis-i Şerif bunu da anlatıyor, efendimiz Yüce varlığımız bize bu haberleri getiren “İnsanlar uykudadır, öldükleri zaman uyanacaklardır” diyor açık olarak söylüyor uyuyorsun kardeşim uyan artık diyor, öldükleri zaman uyanacaklar diyor, ölmeden uyanmak yok rüyadan. İzdirari ölümle değil, yani beşeriyetimizin elden gitmesi ölümüyle değil o ölümle ölürsek felaket ki felaket, vah ki vah, ama ölmeden evvel ölürsek buna ihtiyari ölüm diyorlar. Ölmeden evvel ölünüz ne demek bu ölmeden evvel ölünüz, demek ki iki türlü ölüm var.

Ölmeden evvel de ölünüyormuş, işte kim ki ölmeden evvel öldü, o hayat-ı ebediye ile dirildi, bu rü’yadan kurtuldu, hayel görmekten rü’ya görmekten ancak ölmeden evvel öldüğün zaman kurtulursun. Neden bu rü’yanın gerçeğini idrak edersin. Hakk’ın hayali olduğunu sana ait karşındakine ait diğer varlıklara ait bir varlığın olmadığını anladığın zaman dirilmiş olursun, İşte Cenab-ı Hakk’ın daha evvelki sohbetlerde de geçtiği gibi kendi Zat deryasından Ruh deryasından dünya alemine saldığı bir kadeh içerisine koyduğu o kadeh ile aldığı şekil ve renk ile kendini kendi ile birey varlık ile zannettiğ zanni rü’yandan uyandığın zaman ebedi halini anlamış oluyorsun.

O manada başka bir hadis daha var, “Dünya uykuda uyuyanın uyuduğu süre kadar kısa bir süredir” diye böyle bir şey de var, ayrıca “uyku ölümün kardeşidir” rü’ya da uykuda görüldüğüne göre ayrıca uykuda gördüğümüz rü’yalar mı acaba gerçek yaşantı yoksa bu günlük hayatımızda gördüğümüz seyrettiğimiz varlıklar mı gerçek yaşantıdır. Yani biz rüyada iken mi gerçek hayatımızı yaşıyoruz yoksa uyandığımızda mı dünya rüyasında mı gerçek hayatımızı yaşıyoruz. Gördüğümüz halde bile hep hayel alemindeyiz. Eğer burada ölmeden evvel ölür isek gerçek hayatı o zaman rü’yadan kurtulup geröek hayatı o zaman anlamış oluyoruz. Bu rü’yadan uyanmayınca gerçek hayatı anlamamız mümkün değildir.

O hayat ile bu hayatın işte insan iki kanatlı dedikleri gibi bedenimizle bu alemde aklımızla ruhumuzla gerçek alemde yaşamamız gerekiyor. Dünyada iken ne bu alemi yani hayal ve rü'ya alemini terk etmek mümkün ama ne de asli olarak asli yaşantımızı terk etmek mümkündür. Biz asli yaşantımızı terk ederek hayel yaşantısını tercih etmek suretiyle hayatımızı sürdürüyoruz. Bunun sonunda da hiçbir şeye ulaşamamış oluyoruz. Hayel aleminde yaşıyorsak ahirete geçtiğimizde gene o bizim için o hayelin devamı olarak gidecek ama burada gerçek aleme ulaşmışsa o alemin de hakikatini gerçeğini görüp orada da gerçek olarak yaşayacak.

Dünyada ölmeden evvel ölürse orada gerçek dirilerden olacak. Her ne kadar Uluhiyet mertebesinden bakıldığında bu alem hakikati üzere bir hayel ise ama madde mertebesinden baktığımızda yine her varlık kendi bünyesinde mutlaktır. Bunun ikisini bir birine karıştırmamak lazımdır. Her şeyde görecelik meselesi olduğu gibi bu işlerde de daha çok görecelik yani mertebe farklılıkları oluyor. Her mertebede her mertebenin hakkını vererek hareket etmek gerekiyor. Bu bir tenakuz değil, yani bir birini ortadan kaldırma şaşırtma değildir, mertebenin hakkını vermek ve onun orasının çok iyi şekilde her yönüyle anlamak tek yönüyle değildir.

Hani Tv lerde seyir ediyoruz gol atıyorlar, o golü arkadan sağdan soldan önden üstten beş ayrı yerden filime çekilebiliyor. Aynı golü başka başka kişilere gösterin hepsi başka bir gol olduğunu söyler başka bir gol başka bir oluşum olduğunu söyler, çünkü ben sağdan bakıyorsam top soldan gelir başkası soldan bakıyorsa top ona sağdan gelir, arkadan bakıyorsam top karşımdan gelir, yani sahneler hepsinde değişiktir. Ama hepsini toplarsan işte o tümünün hakikatini ortaya koyar. Tabi düşünceler de de öyle yaşantıda da öyledir. Karşıdan bakarsan yani gol atıldığı yere yani atanın arkasından atan tarafından bakarsan işte o tam sahneyi gösterir. Yani en açık hem berrak topu atan kişinin istikametinde baktığında en Kemallisini gösterir.

İşte biz de hadiselere en sağlıklı yerden bakarak en gerçekçi değeri vermemiz gerekiyor. yandan köşeden sağdan soldan bakarsak o görüş sıhhatli sağlıklı bir görüş ve neticede sağlıklı bir değerlendirmeye gidiş olmuyor. Gördüğün şey gerçekse gerçek değerlendirirsin değilse şüphede tereddütte kalırsın. İşte şüphe ve tereddütlerin nedeni sahneyi tam görememizden bulutlu görmemizdendir.

Şimdi bu alemler gerçekten rü'yadır, birkaç yerde كُنْ

فَيَكُونُ 36/82 "Allah Kün ol dedi fe yakün o da hemen oldu"

bir başka yerde de Allah bir göz açıp kapayıncaya kadar "Kün" ol dedi bu alemleri halk etti. Göz açıp kapayıncaya kadar, bakın gözümü açtım kapattım bu alemler yerinde duruyor, kaç sene ezelinden kaç sene ebedine kadar bu alem yaşayacak peki bu göz açıp kapayıncaya kadar şimdi nereden çıktı, neyin misalidir, göz ile ilgili olduğu için görüş görüş ile ilgili olduğu için hayel yani oradan bağlantısı var.

Cenab-ı Hakk Ahadiyet mertebesinden Vahidiyet mertebesine tenezzül ettiği zaman tecelli-i Vahid ismini verdikleri bir tek tecelli yaptı bütün bu alemler ve süresi tek tecelli içindir aslında yani bir tek program diyelim biz ona. Ama o tecellinin kendi içinde tecellileri kendi içinde yaşantıları vardır. Bu tecelli ve yaşantılar ne kadar çok sayıda ve değişik şekillerde olursa olsun tecelli-i Vahid yani vahidiyet mertebesinin Rahmaniyet ile birlikte zuhura çıkmasıdır. İşte bu Ahadiyet mertebesinin Uluhiyet mertebesine verdiği Uluhiyet mertebesinin de hayali yani bu alemlerin oluşması Uluhiyet mertebesinin gördüğü hayel yahut görnmek istediği hayellerden ibarettir. Bir başka izah şekli de budur.

Yani Cenab-ı Hakk kendinde var olan Sıfatlarının ve isimlerinin ve fiillerinin hareketlenmesini sanatının içindeki sanatının ortaya çıkmasını kendi hayalinde diledi. Bunları kendi gücünün kudretinin şiddetinden şahıslaşmış olarak

müşahhas varlıklar olarak ortaya koydu. Uluhiyet yani Allah'lık mertebesinden Allah'ın zuhuru ile ortaya çıkardı. Yani Allah Rahmaniyet tecellisi ile bunları nefes-i Rahman yaydı diyoruz ya nefes-i Rahman da zaten latif bir şey ya nefes latif bir şey ya işte kesifleşti ama gene de latiftir onlar. Bizim gözümüze göre kesif, bütün bu alem اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالأرْضِ 24/35 dediği gibi bütün bu alem Nur'dan ibarettir. Nur da latif bir varlık latafet de rü'ya hayel demektir zaten. Cenab-ı Hakk bütün bu alemleri alemleri derken kendindeki olan mashar ve meziyetleri seyretmeyi dilediği için kendi kendinde bunları oluşturarak zuhura çıkardı. Kendindekileri seyir etmesi için kendinde zuhura çıkardı. Feza denilen yer Allah'ın mevcudiyetinden vücudundan başka bir varlık başka bir saha değil ki.

Şimdi şöyle diyelim kısaca sen şimdi hayalinde düşündün yeni bir şey kuracaksın yahut eve eşya alacaksın şu koltuğu şuraya bu Tv yi şuraya diye bakın kafanda hayalinde kurdun onu, dükkana gideceğim şu rafa şunu koyacağım bu rafa şunu koyacağım diye evvela bunu hayalinde yapıyorsun tasvir ediyorsun suretlendiriyorsun işte bunlara gömlek giydiriyorsun, bunları kara kalem ile koyulaştırıyorsun yaptığın bu şeyler ve neticede fiil olarak da çıkardığın şeyler senin hayalinden başka bir şey değildir. Rüyan dan başka bir şey değildir. İşte bütün bu alemeler Cenab-ı Hakk'ın kendinde var olan bu gördüklerimiz daha bizden sonra çıkacak cenab-ı Hakk'ın neleri vardır, bizden evvelkiler görmedi biz yaşadığımız tecellileri görüyoruz ancak.

Yaşadığımız hayelleri görüyoruz, ama o sonsuz zuhur sahibidir. Biter mi biterse bu alemler biter, O'nun rü'yası biterse rü'ya görmesi biterse alemler biter, O'nun hayali ve rü'yası devam ediyor, akış halinde işte bu tecelli-i vahid başlıyor bir tecelli, sonunda bitirdiği zaman bu alemlerin görüntünün o tecelliyi kesecek kestiği anda bu alemler yok olacak. Bu alemler O'nun varlığı ile mevcuttur. Bu bahsettiğimiz bütün galaksiye bütün semavata aittir. Sadece

dünyamız için değildir. Dünyamızdan nice Âdem'ler daha gelip geçecektir.

İşte bu dünyadaki hayal ve rü'yadan ancak Hz Peygamberin yolunda gidenler kurtulabiliyor, onun dışındakilerin hepsi helak oluyor. Hiç olmazsa Efendimizin yolunda zahirini tatbik ederek batınını tatbik edemesek de zahirini tatbik ederek o zaman şefaatına nail oluruz. Eğer biz O'nda yok olsak O'nda kimliklerimiz kalkmış olsa gerçi kimliğimiz O'nun ama O'nun bize verdiği bir değer vardır. Bizi biz yaptığı bir değer vardır, yalnız biz orada o değeri idrak etmemiz gerekiyor. Yani Allah'ın varlığı ile var olduğumuzu idrak etmemiz gerekiyor. Biz bu yönden mutlak varlıklarız. Fiil mertebesinden baktığımız zaman genelde bakıldığı zaman bu alemler hayel alemi hayal ve rü'ya alemi ama bu kadar mutlak hayel ve rü'ya asli yani asalet üzere olan bir rü'ya asalet üzere olan bir gerçek gibi algılamaktayız.

Yani hayel olan şeyi biz mutlakıyet hükmüyle yaşıyoruz. O'nun sanatından yüceliğinden. Bir nar düşünelim nara dışarıdan baktığımız zaman bir bütünlük halk ediyor, bir bütünlük meydana getiriyor, ama narın içini açtığımız zaman gerçekten de nar ismini almasına sebep olan içerisinde taneler var. İşte o taneciklerden nar meydana geliyor. O taneleri içinden alın nar bir kabuk olarak kalıyor. Yani elbise bir kisve olarak kalıyor, beden olarak kalıyor. Şimdi gelmek istediğim yer şurasıdır, bütün bu aleme baktığımızda Vahdet yani tek bir nar gibidir, narı genişletelim bütün bu alemler nar tek bir varlıktır. Ama onun içini açtığımızda breyler özel olarak ortaya çıkmaktadır.

05- TERZİ BABA

Bu akşam 16/04/2001 Pazartesi akşamı İzmir'deyiz. Sohbetimize devam edelim bu akşamki sohbetimizin başlangıcı biraz özel olacak umumi arzu üzerine böyle olması gerekiyordu biz de öyle yapalım.

1/11/1999 ve 7/11/1999 tarihlerinde Mekke'de Kabe'de yazılan "Arası" isimli bir şiirimiz var onu sizlere okuyalım; herkes bundan kendine düşen hissesini alsın.

Var etti Mevla ezelde
Diledi zuhurun görsün
İlk tecellisin eyledi
Zat ile sıfat arası

Evvela etti de latif
Meydana çıkarsın diye
Ayan-ı sabite kıldı
Ruh ile Nur arası

Maksadından bütün bunlar
Olsun onda esma ef'al
Tüm zuhurda bulunsunlar
Halife ile beşer arası

Görüntüye gelmek için
Benliğimi bilmek için
Suret şekil verdi bana
Toprak ile balçık arası

Zuhur ettik bir anadan
Kimseler bana sormadan
Gelmişim güya dünyaya
Mana ile madde arası

Her türlü mana bünyeme
Neler iliştirdi künyeme
Zıt isimler de birleşti
Hadi ile Mudil arası

Başlamışım koşturmaya
Öğrenmişim yürümeyi
Seneleri aştırmağa

Çocukluk ile gençlik arası

Demişler adıma Necdet
Necat olmuş Kur'an ile
Bulduk kendimizi meded
Varlık ile yokluk arası.

Manadan açıldı kapı
Başladım ben yürümeye
Muhabbet doldu gönlüme
Pirim ile şeyhim arası

Çok çalıştım o günlerde
Bu günlere ermek için
Şule oldu gönüllerde
Yaş otuz ile otuz beş arası

Nice devranlar gördüm
Ne kamillerle görüştüm
Bunları birlikte yaşadım
Şeyh ile derviş arası

Mahbub-u ezeli buldum
Hem peygamber muhabbeti
Hazzımdan Şaduman oldum
Can ile canan arası

Boşandı bir gün tenden ev
Dolmuş şeyhimin müddeti
Lütfettiler o gün görev
Hak ile kullar arası

İnce yoldur Hakk'ın yolu
İdrak gerektir gitmeye
Rabbın rahmeti hep dolu
Zahir ile batın arası

Yeni gelen dervişlere
Hak yoluna girmek için
Seçtirdim hep onlara
Hayat ile ölüm arası

Başladık hep çalışmaya
Bıkmadan hem yorulmadan
İşi sağlam tutmağa
Şeriat ile tarikat arası

Muhabbet verdik her zaman
Gönülden dostlar bulmağa
Tatbikatlar oldu yaman
Tarikat ile hakikat arası

İlimler koyduk ortaya
Gerçeklere varmak için
Maide dedik sofraya
Hakikat ile marifet arası

Başladık seyr-i sefere
Uzunca yollar kat edip
Ulaştırırız hedefe
Uruc ile nüzul arası

Mabeyinci olduk bu gün
Kimlere var ne zararı
Gelip gitmekteyiz her gün
Hak ile halk arası

Hakk verdi bana bir kapı
Aşıklar hep girsin diye
Bu özel bir gizli yapı
Bab-ul feth ile umre arası

Kur'an'da da ismimiz var
Fenedceynake dedi Hakk

Ta Ha da da hissemiz var
Necdet ile necat arası

Kur'an'da hem suremiz var
Mirac'dan bahseder evvel
Habibime de oldu yar
Tur ile Kamer arası

Ayetinden hissemiz var
Kab-ı Kavseyn-i ev etna
Gönlümde hepsi uyar
Sıfır ile on dokuz arası

Kabe'de yolumuz var
Zat'a ulaştırmak için
Üstünden hep geçenler var
İbrahim ile kapı arası

Makam tuttuk harem de
Bu dem görüşmek için dostlarla
Nicelerle görüştük
Safa ile Merve arası

Geçiyor Harem'de günler
Bazen ibadet yazı ile
Dönüyoruz zaman zaman
Yatsı ile sabah arası

Lütfetti Hakk bunda bize
Umreden nasibimiz var
Aktaralım biz de size
F ile H arası

Cim, Cemal-i İlahidir
İ, İnsan-ı Kamil
Ha, Mim Hakikat-ı Muhammedi
Zahir ile batın arası

Arkadan geldi bir lütuf
Nasıl şükran edeyim
Yakıynden bildirdi rabbım
Şın ile dat arası

Zat Sıfat-ı İlahidir
Elif ile uzar göklere
Dal, delil-i İlahidir
Âdem ile Muhammed arası

Daha sonra oldu elif
Hakk'tan bize armağan
Makamattan meydana gelmiş
Sıfır ile on üç arası

E, ermektir evvel kendine
Lam varlık oldu aleme
Elif uzar gene göklere
Kün ile fe ye kün arası

Bu elif'de neler var
Şerhin etmek kolay değil
Anladın ise eğer canım
Ahad ile Ahmed arası

Oldu Rasulün hareminde
Yine bizlere büyük lütuf
İndirdiler gönlümüze
B, ile S arası

T, oldu müşahede baştan
Ente, diyordu sanki Hakk
Ene dedim bir hoşluktan
Sen ile ben arası

Be geldi sonra sıraya

Giremez kimse araya
Birlikteliktir manası
Ben ile sen arası

Elif, Be, Te, cim, sad geldi
Sırları yüreğimi deldi
Gelmişim bunları almaya
İlim ile muhabbet arası

Uzun sürer şerh edersen
Kısa kısa geçtik yukarıda
Açarsam perdeyi birden
Kalırsın inkar ile tasdik arası

Birşeylerle meşgul herkes
Ben ise seninle meşgul
Hareminde hiç gayri yok
Zahir ile batın arası

Eğer yazmasaydım bunları
Uçar giderdi benimle
Rabbım lütfetti gayreti
Kalem ile kağıt arası

Bir gece mana aleminde
Gördüm kendimi Harem'de
Hiç kimseler yok içeride
Tavaf duvar ile çarşı arası

Hayret ettim ben bu işe
Ne denir ki bu gidişe
Soldan sağa dönüyordu tavaf
Zahir ile benlik arası

Gördüm ileride bir gizli kapı
Hayret ettim nasıl bir yapı
Geçme motif arkası cam

Sıra sıra kapılar arası

Gezip dolaşarak gördüm
Tesbit ettim yerini
Bab-ı Şami imiş meğer
Elli iki ile elli dört arası

Genelde kapalıdır
Açılmaz gafillere
Her kata çıkışı var
Ef'al ile Zat'ı arası

Şın müşahede genelde
Mim, makam-ı Muhammedi
Tesadüf yok ezelde
Hayel ile gerçek arası

Dilediğimizi alırız
Bu kapıdan Harem'e
Gafilanı komayız
Kalır nefs ile benlik arası

Hanedan-ı güzide
Yazılıdır ismimiz
Yaparız can sohbeti
Elli iki ile elli dört arası

Dizildi elli üçler sıraya
Nasıl geldiler bir araya
Girdik hep gönl-ü saraya
Altmış bir ile altmış üç arası

Hakk'a ulaşmak istersen
Necdet'e ulaşman yeter
Kalmaz gönlünde hiç keder
Göz ile yaş arası

Biraz fazla söyledikse
Hoş gör bizi ey zahit
Ne sultanlar var zeminde
Abd ile kul arası

SON SABAH 23/11/2000

Dolmuş süre namaz sondu
Son sabah son secde idi
Mahvel altında o sabah
Yerimiz ön sıradaydı

Biraz buruk biraz hoşluk
Son defa bakıp Kabe'ye
Etrafından nasıl koştuk
Bu İlahi abideye

Yavaşça kalktım yerimden
Geriye doğru çıkarak
Üzgündüm kederimden
Tekrar Beyt'e bakarak

Aklımdan geçti günler
Misafir etti bizleri
Gönlüme doldu hüzünler
Varlığımda hep izleri

Bu hislerle ayrılırken
Yavaşça geriye doğru
Muhabbetle savrulurken ben
Herkes yoluna doğru

Döndüm bende arkaya
Otele gitmek için
Baktım biraz ileride
Beklemekte bir kişi

Önüne geldiğimde
Uzattı elin bana
Elini sıktığımda
Öptüm yanağından da

Bana benzettim O’nu
Sakalları biraz ak
Çok uygundu hem boyu
Ne iştir şu işe bak

Yavaşça kulağıma
Fısıldadı bir şeyler
Gitti acayibime
Nasıl olur bu işler

Medine günlerinde
İleri muhabbetten
Mekke günlerinde
İleri marifetten

Yorulmuştum bir hayli
Bana O’ndan bahsetti
Nasıl bildi bu hali
İspatı bana yetti

Teşekkür edip kendine
Razı olsun dedim Hakk
Ben dönerken kendime
Neler lütfetti Allah

Kısa görüşmeden sonra
Devam ettim yoluma
Tecelliler vardı orada
Bakmadım sağa soluma

Anladım gördüğüm kimse
Orada hazırdı Hızır’dı

Buldu beni nasılsa
Devam ederken yoluma düşünürken hadiseyi

Hak oyun yaptı kuluna
Doldurdu tüm kaseyi

Anladımki o anada
O ayni anda ben idim
Böyle gösterdi Mevla
Tecelli oldu tamam

Dördüncü ziyaretim
Marifetullah mertebesi
Bir çok sırları hallettim
Hakk'ın lütfu ilahisi

Hep velilik nişanesi
Oldu Hakk'tan çok lütuf
Mamur oldu hanesi
Günlerimiz geçti latif

Var etti Mevla ezelde
Diledi zuhurun görsün
İlk tecellisin eyledi
Zat ile sıfat arası

Yani Cenab-ı Hakk bütün bu varlığın ayan-ı sabite olarak programlarını ezelde meydana getirdi, ezelde programını yaptı var etti, bunları niye var etti, diledi zuhurun görsün hani Allah'ın hayali ru'ya ve hayal den ibaret olan bu alemin zuhurunu görsün istedi ilk tecellisini eyledi Zat'ı ile Sıfatı arasında. Yani Ahadiyet mertebesinden Vahadiyet mertebesine indi yani Zat ile Sıfat arasında.

"Evvela etti de latif" yani bu tecelli o anda maddi manada yani buradaki gördüğümüz hücre atom manasında bir tecelli olmadı, çünkü orada bunlar yok, latif bir tecelli var, yani

kendinden kendine olan bir tecellisi vardır. Meydana çıkarsın diye yani kendindeki latif oluşumu kesif hale dönüştürerek görüntüye gelsin diye meydana çıkardı. “Ayan-ı sabite kıldı ruh ile nur arası” yani enerji, enerjiden de daha latif olan Ruh ve Nur kıldı, evvela bu programları Ruh ve Nur mertebesinde meydana geldi,

“Maksadından bütün bunlar olsun o anda esma ef’al” yani Zat tecellisinden sonra sıfat tecellisi ondan sonra Esma ondan sonra Ef’al tecellisi Ef’al alemi yani bu alemde zuhura gelsin görüntüye gelsinler diye. “Tüm zuhurda bulunsunlar halife ile beşer arası” yani insanın iki özelliği var, çok özelliği var da birisi yani ya kendi beşeriyetinde kalarak kul abd olarak gidecek, yani nefs-i emmare olarak gidecek veya halifeliğini anlayacak yani halife olarak gidecek. İkisinden birisi hem beşeriyeti var kendine ait enesi egosu benliği var, hem de ilahi hilafet varlığı var. İkisinin arasında bocaladı kaldı ama Cenab-ı Hakk ikisini de verdi.

“Görüntüye gelmek için, benliğini bilmek için, suret şekil verdi bana toprak ile balçık arası” şimdi yukarıdan beri yapılan tecelliler daha latif tecelliler ama balçık ile toprak arasına gelince nüzul tecellisi kemale erdi, sona erdi, insan yeryüzünde göründü. Bakın görüntüye gelmek için yani belirli bir süliyet olupta bir birlerimizi görmemiz için idrak etmemiz için benliğimi tanımak bilmek için her birerlerimiz suret, şekil verdi sana bana ona kimlik verdi, toprak ile balçık arası. Bu şekil topraktan meydana geldi. Bu balçığın şeklidir ruhumuzun bir şekli olmaz.

“Zuhur ettik bir anadan, kimseler bana sana sormadan, gelmişim güya dünyaya mana ile madde arası” yani Cenab-ı Hakk senin benim insanların düzenlemesini dizaynı فَاِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى 15/29 bakın biz onu tesviye ettik yani düzenledik mana ve madde birlikte o ikisinin arasında da sen varsın. Mana ile madde arası. Yani senin varlığında hem

madde var, hem de mana vardır. Ama sen bunun ikisinin arasında kalmışsın, ya maddeyi seçeceksin ya da mana tarafını seçeceksin. Yukarıda dediği gibi manayı seçersen Halife olacaksın maddeyi seçersen beşeriyetine kalacaksın. Gerçi beşer demek eksi demek değildir. Beşer demek bir bakıma müjdelenen demektir. Tefşir edilen neyle hilafet ile müjdelenen demektir. Ama biz beşer kelimesini genelde beşer şaşar diye biraz hafife alarak kullanmışız. Ama hafife alınacak bir kelime değildir.

"Her türlü mana bünyeme, neler iliştirdi künyeme, وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَاۤءَ كُلَّهَا 2/31 künyemize her türlü manayı bünyemize verdi, neler iliştirdi künyeme, Zat'ını da Sıfatını da her şey o künyede yazılıdır yani hüviyette yazılıdır. Zıt isimler de birleşti, künyenin içinde zıt isimler de vardır. Hadi ve Mudil arası. Bakın biz gene ikisinin arasında kalıyoruz. Eğer Hadi tarafına kayarsak yukarıda bahsedilen hilafet mertebesine geçip halife oluyoruz, gerçek hakikatini yaşamış oluyorsun, ama Mudil tarafına meyl edersen o zaman beşeriyetinde kalıyorsun. Yani Hakk'tan uzaklaşmış oluyorsun.

"Her türlü mana bünyeme neler iliştirdi künyeme, zıt isimlerde birleşti Hadi ile Mudil arası" bu zıt isimlerin hepsini saynak mümkün, Celal ile Cemal arası, Zahir ile Batın arası, Evvel Ahır arası, Nur ile Zulmet arası, biz hep bu aradayız işte onun için bir tarafın gerçek ikamet edicisi olamıyoruz, ama bizim asıl ikamet edeceğimiz yer hilafet mertebesi ile ilgili tarafıdır. Esas oturacak hanemiz orasıdır.

"Başlamışım koşturmaya, öğrenmişim yürümeyi, seneleri aştırmaya, çocukluk ile gençlik arası" şimdi doğduktan sonra yürüyor yavaş yavaş koşturuyor,

"Demişler adıma Necdet, necat olmuş Kur'an ile, bulduk kendimizi medet varlık ile yokluk arası" bir yönüyle baktığın zaman sen mutlak varlıksın, bir yönüyle baktığın zaman sen mutlak yokluksun. Ya yokluğu kabul et ya varlığı kabul et ve ya

ikisini de kabul et, rolünü ona göre yap zaman zaman var ol zaman zaman yok ol.

“Manadan açıldı kapı, başladım ben yürümeye, muhabbet oldu gönlüme, pirim ile şeyhim arası” bakın bir taraftan şeyhim var, bir taraftan pirim var ve ben ikisinin arasında biri bir kolumdan biri bir kolumdan yallah yürü hadi aslanım bakayım, bu yollar hep geçilmesi lazım olan yollardır, gerçi bu şiir gibi gözüküyor ama gerçek bir yaşamın kendisidir.

“Çok çalıştım o günlerde, bu günlere ermek için, şule oldu gönüllerde alev ışık oldu, muhebbet oldu aydınlık oldu, yaş otuz ile otuz yaş arası” bu Nüsret babamın öldüğü yıllara rastlıyor.

“Nice devranlar gördüm, nice ne kamillerle görüştüm, bunları birlikte yaşadım, şeyh ile derviş arası” işte hep bu yaşantılar şeyh ile derviş arası yaşantılaıdır,

“Mahbub-u ezeli buldum, yani ezeli sevgiliyi buldum, hem peygamber muhabbeti, hazzımdan Şaduman oldum, yani şad oldum, huzurumdan hazzımdan can ile canan arası”

“Boşaldı bir gün tenden ev, dolmuş şeyhimin müddeti, yani dünyadaki müddeti dolmuş şeyhimin Zahir esmasından Batın esmasına dönüyor, nüzul etmiş yahut uruc etmiş, dünyadan alınmış istediğin kadar vur kafana ah kıymetini bilemedim, ah, vah, vah, dövünüp durdular sonra, bakın bu hepimizin ten evidir, bunun boşalması ruhun içinden gitmesidir, uzaklaşmasıdır,

“dolmuş şeyhimin müddeti, lutfettiler o 75 lütfettiler, abd ile kullar arası” kulları Halk tan alıp Hakk’a götürmek.

“İnce yoldur Hakk’ın yolu, idrak gerektir gitmeye,” bütün gün otur günde 70 bin zikir çek yahut ism-i Celal çek, bunun yanında 10 dakikalık bir Hakk sohbeti dinle idrak ile olduğundan seni daha hızlı yol aldırır. Diğerinde duyguların artara, muhabbetin artar ama o duygular da sana perde olur, yoluna mani olur. İşte o duygu perdelerini aşacak tek şey sohbettir,

“İdraktir, idrak gerekir gitmeye rabbın rahmeti hep dolu, Zahir ile batın arası” yani ism-i Zahir, ve هُوَ الاَوَّلُ وَالاَخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ 57/3 Zahir ile batın arası. Yani sana hem zahiri tecelli gerekli hem batıni tecelli gereklidir. Ama sen Zahir tecellilerin ağırlığı altında kalırsan batın tecellilere perde olur. Yani dünyalık arzularının peşinde koşarsan zahir tecellisi madde tecellisi, ama bir başka yönüyle Cenab-ı Hakk sana Zahir’den de tecelli eder. Bu madde yönelmesi demek değildir, o da batın tecellisinin zahir görünüşüdür. “Zahir ile Batın arası”

“Yeni gelen dervişlere Hakk yoluna girmek için seçtirdim hep onlara hayat ile ölüm arası” burası lafla olacak iş değil, kelle koymak şarttır, bakmayın işin latifesini yapıyoruz, işi rahatlaştırmak, kolaylaştırmak için zaman zaman latife yapıp gülüyoruz, yoksa bu yolda kim kelleyi vermezse kimse bir yere gidemez. Yani canınını canana vermek gerektir kemali aşkın. Demişler ya, vermeyen can itiraf etmek gerek noksanına. Yani canını cananına feda etmezse ben noksanım de itiraf et. Hiç bu davada bulunmasın, eğer bu oluşumu göze almazsan o zaman Hakk’ın kulu değil nefsin kulu olursun. O zaman davamız neye olacaktır ki, davamız Hakk kulu olmaksa o zaman nefsin kellesi gitti, başka yolu yoktur. Ya nefsinde kalırsın ya rabbında kalırsın, Rabb’ın nefsini kabul etmiyor, nefs de rabbını kabul etmiyor, “seçtirdim hep onlara hayat ile ölüm arası” bakın yapılan her sohbet bizi öldürmektedir, ister kabul edin ister kabul etmeyin, bizi öldüren öldürmüş, “Yeni gelen dervişlere Hakk yoluna girmek için seçtirdim hep onlara hayat ile ölüm arası” yani bunun pazarlığı başta

“Başladık hep çalışmaya, bıkmadan hem yorulmadan, her iş biter de dervişin işi bitmez, dükkan işi akşam biter yolcu işi yol ile biter, ama bu mübarek adamı bırakmaz, dürter adamı ne uyuyorsun hadi kalk bakalım, “Essalat-ı Hayrun minennevm” , “Hayyalessela” dışarıda hep bağırıyorlar, biz

onu bir seda zannediyoruz, ama günün ile gecen birleştikten sonra ona ihtiyaç kalmaz. Dünya cazibesinden kurtulupta güneşe karşı çıkmışsan orada ne günün kalır ne gecen kalır, toprağa bağlı olarak yaşadığımız sürece, bunların hepsi vardır, ama ruha bağlı olduğumuz sürece o zaman işler değişiyor. Ama bu demek değil ki buradaki ruh iptal edilecek.

“Başladık hep çalışmaya bıkmadan hep yorulmadan işi sağlam tutmaya “ hani diyor ya kopması mümkün olmayan bir kulpa sarılınız,

“başladık hep çalışmaya, bıkmadan hep yorulmadan, işi sağlam tutmaya, şeriat ile tarikat arası” yani şeriata geçeceksin oradan tarikata doğru geçmeye çalışacaksın, şeriatta kaldın mı, zaten işin o kadardır, başka bir davan da yoktur, yatarsın rahat edersin, ama onun rahatsızlığı sonradan çıkar, sonra ten gömleği boşaldıktan sonra tüh tüh diye vurursun, işi baştan tutsaydık diye

“Muhabbet verdik her zaman gönülden dostlar bulmağa, tatbikatlar oldu yaman tarikat ile Hakikat arası” şeriattan tarikata, tarikattan Hakikate, geçilmesi gerekiyor,

“İlimler koyduk ortaya gerçeklere varmak için maide dedik sofraya Hakikat ile Marifet arası” bakın birinde şeriat Tarikat, diğerinde Tarikat Hakikat, diğerinde Hakikat Marifet.

“Başladık seyr-ü sefere, uzunca yollar kat edip, ulaştırırız hedefe, uruc ile nüzul arası” yani hem gökten aşağıya hem de aşağıdan yukarıya yani gerekene gerektiği yerde inzal yani indirmek, gerektiği yerde de çıkarmak Uruc, eğer bunları yapamazsan zaten kimseyi yerinden oynatamazsın.

“Mabeynci olduk bu gün, kimlere var ne zararı, gelip gitmekteyiz her gün Hakk ile halk arası” yani Zahirden Batına gerektiğinde Batından zahire Halkın “Lam” ını kaldırırsan zaten “Hakk” a dönüşüveriyor, fazla gitmeye de gerek yoktur, yol o kadar da uzun boylu değil ama iki adımlık bir yol ama o iki adımlık yol da aşmak için de epeyce seneler gerekiyor. “Gelip gitmekteyiz her gün Hakk ile halk arası”

“Hakk verdi bana bir kapı aşıklar hep yesin diye bu özel bir gizli yapı, bab-ul feth ile umre arası” Kabe’ye gidenler şöyle bir gözlerini oraya doğru çevirsinler Bab-ul Fetih kapısını bilenler Fetih kapısı bir de umre kapısı üst tarafta o çarşıların orada, kapalı çarşıdan girilen fetih kapısı, daha ileriye gittiğiniz zaman o üst yüksek yoldan oradaki büyük kapı da Umre kapısıdır. İşte Bab-ul Feth ile Umre arası o iki kapının arasında bizim kapımız var. Şimdi Oraya gitsen bu benim kapım desem beni kovarlar o ayrı bir konudur, orada yukarıya çıkan merdivenler var, o merdivenlerin arkasından girilen kapı, 53 numaralı kapı, Cenab-ı Hakk’ın bize hediye ettiği kapıdır o batın kapısı. İşte o kapının ismi “El bab-ı Kehribar-i Şami” zahiri yeri orası, ama zhirde biz onu kullanamayız, ama batıni kapı bizim kapımızdır.

Şimdi bakın bazı insanların görevli insanların Kabe’de simgeleri vardır, onlardan bir tanesi de o her kapının aslında başka bir sahibi vardır, ama bu kapı benimdir diye oraya gidip oradaki görevlilerin hepsi oradan geçti, yani oraya gitsen de seni sokmasalar buranın sahibi biziz deseler onlar da geçici sahiplerdir. Burada ebedi sahiplik onların hepsi geçerler batıni sahip gene olur. Yanlış anlamayın bir şey belirtmek için değil sözümüz sohbet, bir şeyin iddiasında değilim, tecelli öyle olmuş onu anlatmaya çalışıyoruz,

“Hakk bana verdikapı aşıklar hep girsin diye” bakın orada herkes giremiyor, kelleyi kim verirse oradan ancak öyle giriliyor. Aslında onların hepsi simgedir, o kapıya buradan giriliyor, oradan değildir. Efendimiz buyurmuştur ki “ya Ebazer; atının dizginlerini çek biraz,”

“Bu özel gizli bir kapı, bab-ul Feth ile umre arası”

“Kur’an’da da ismimiz var, فَنَجَّيْنَاكَ 20 /40 dedi Hakk “ yani sana necat verdi, kurtuluş verdi Hakk, Ta-Ha’da da hissemiz var, Necdet ile Necat arası” bunların bir kitabı yazılıyor inşeallah orada daha geniş manası anlatılacaktır. Biz ile ilgili

yolumuz ile ilgili bir kitap, işte Mustafa Sami babamdan alarak Nüsret babamdan neler ifade ediliyor batındaki özellikleri neler, Zahirdeki özellikleri neler, bunlar orada daha geniş belirtilecek inşeallah.

“Kur’an’da da ismimiz var, فَنَجَّيْنَاكَ dedi Hakk Ta- Ha’da da hissemiz var, Necdet ile Necat arası” Necdetin zahiri Necdet, batını da necat’tır. Aslında “Necdet” demek silahşör, kendisine güvenilen verici yardım edici hükmünde Necat da zaten kurtuluş belli,

“Kur’an’da hem suremiz var,” bakın Kur’anda ismimiz var, bir ve Kur’an’da suremiz var, ayrıca, Kur’an’da da hem suremiz var miraçtan bahseder evvel,” yani ilk ayetlerinde miraçtan bahseder, hangi sure olduğunun bilgilerini veriyor, “Habibime de oldu yar” Yani Hz Muhammed’in miracını bahsediyor, tabi Kur’an’da Hz Rasulullah’ın hepsi O’nun o ayrı konudur, ama özel olarak o surede Hz Rasulullah’ın özelliklerini anlatıyor, ona verilen lütufları anlatıyor, ilk 18 ayetinde.

“Miraçtan bahseder evvel Habibime oldu yar Tur ile Kamer arası” yani Tur Suresi ile Kamer Suresi arasındaki “Necm” suresidir. Bu sure 53. Suredir. O da bizim suremiz öyle diyorlar bilmiyorum. “Ayetinden hissemiz var” bakın Kur’an’da suremiz var, ayetlerinden hissemiz var, en mühimlerinden birisi de o ayetlerden قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى 53/9 ne demek bu ayet o surenin içinde bu surenin 18 ayeti Mübarek Geceler kitabında geçiyor, Ta-Ha, Hz rasulullah’ın kur’anda geçen yedi isminden bir tanesidir. Diğerleri, Yasin, Ahmed, Mahmud, muhammed, Müzemmil, Müdessir. Ve de kendi iki ismine bu isimlerine sureler gelmiştir. Ta-Ha da Musa (as) ın ağırlıklı hayatından bahseder, orada وَهَلْ اَتٰيكَ حَدِيثُ مُوسٰى 20/9 sana Musa’nın haberi gelmedi mi? Diye Cenab-ı Hakk ihtar ediyor, habibi vasıtasıyla hepimize, tabi o ihtar doğrudan doğruya

bizedir. “Sana Musa’nın haberi gelmedi mi?” yani Musa Kıssasını okumadın mı, evvela zahiren sonra daha sen hala Museviyet mertebesine ulaşmadın mı, bakın Musa’nın haberi senin bünyene senin kitabına daha yazılmadı mı, yani sen bu sayfaları daha yazmadın mı?

Kur’an’da hem suremiz var, miraçtan bahseder evvel, Tur ile Kamer arası” yani Necm Suresi. ﴿١﴾ وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَى ﴿٢﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَى ﴿٣﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى ﴿٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى

06- HAKK- ARASI

“Ayetinden hissemiz var Kab-ı Kavseyn-i Ev edna gönlümüze hepsi uyar sıfır ile 19 arası” yani Necm suresinden ayetlerimiz var, gönlümüze hepsi uyar, sıfır ile 19 arası. Necm surasinin başındaki 18 ayet Miraçtan bahseder. Bir ayet de bildiğiniz gibi İsra Suresinin birinci ayetidir, سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ toplam 19 ayet miraçtan bahseder. Tabi çok dağınık yerlerde de var da toplu olarak 18 tane art arda gelen ayet Necm suresindedir. Topladığımız zaman 19 ayet ediyor, 19 neydi, İnsan-ı Kamil’in şifresiydi, Hakikat-ı Muhammedi’nin şifresi ve Hz Rasulullah’ın bir de kendine ait şifresi var, o da 13 rakamıdır. İnsan-ı Kamil yönüyle 19, Hakikat-ı Muhammedi yönüyle de 13 dür.

18, 18 bin alemi ifade etmektedir, onu her mertebede müşahede eden insan-ı Kamil ile de sayı 19 oluyor. İşte yazarlar çizerler söylüyorlar efendim onun üstünde 19 var Cehennem zebanileri 19, besmelenin harfleri 19, 19 tamam da bu 19 un aslı nedir, aslı 18 bin alemi müşahede eden insan-ı Kamil ile birlikte alemler 19 dur. Şimdi 18 bin alem bir tarafta olsun onu idrak eden bilen kimse olmasın o yok hükmündedir, 18 bin alemi var eden yani bilen varlığını ortaya çıkaran o 18 in yanındaki bir dir. Yani İnsan-ı Kamil yani Hakikat-ı Muhammedi, işte o olmazsa 18 in kıymeti yoktur. Sen istediğin kadar saray yap içine içinde oturan olmadıktan sonra onu kim bilecek ki, şuurlu bir varlık gerekiyor, o da insan-ı Kamildir işte. Onunla 19 oluyor. Onun için 19 işte hayali bir rakam değildir 19 sayısı.

Bir başka hesap yapalım, 19, bir ve dokuz rakamlarından oluşuyor, bunları toplarsak 10 eder, bir ile sıfırı ayrı yazarsak 1, Ehadiyet, sıfır da Amaiyettir. Sıfırı değerlendiren 1,dir bir olmazsa sıfır neye yarayacaktır ki, işte oradaki bir Ahadiyet mertebesidir, Ahadiyet mertebesinin zuhuru kesreti meydana getiriyor yani çokluğu ortaya getiriyor, o çokluk da sıfır, o çokluk Ahadiyet mertebesinin çokluk şeklinde görünmesinden başka bir şey değildir. "Elif" i tel gibi kıvır, işte sana sıfır. Sıfır dediğin o da "Elif" tir. Yani kesret diye gördüğün çok ayrı ayrı varlıkları yok sıfır yani hiç, biri al yanına sıfır koy bak on misli olur. Bir sıfır daha koy 100 misli bir sıfır daha koy bin misli oldu. Aslında hiç olmakla birlikte Hakk'a ayna olduğu zaman bir varlık kazanıyor, çokluk kazanıyor.

Ayır onu aynadan biraz geriye çek, gene sıfır yaklaştır aynaya istediğin kadar çoğalt ama aslı bir Vahid Ahad, sıfırı sola koy solda sıfır o zaman hiç kıymeti yok çünkü sola koyduğun zaman aynanın sıfır tarafıda arkasına geliyor, yansıma yapmıyor, o aynanın önüne koyarsan bir sürü sıfır lar çıkıyor.

Bakın "18 bin alemi gördüm dağ içinde" gördüm diyen ile 19 oluyor, 18 bin alem bir tarafta gören bir taraftadır. Hangi dağ içinde kendi gönül dağı içinde görüyor, anasır dağında

unsur dağında gözüküyor. Bu dağın İbrahim (as) ın kuşlarını Cenab-ı Hakk dört dağın başına koy dediği gibi o dağlar bize anasır-ı erba dört unsur dağlarıdır, toprak dağı, su dağı, ateş dağı, hava dağı işte bunlar bizde bir dağ hükmündedir. Kendi varlığında bunu bulması 18 bin alem kendinde bulması ayrıca da kendini bulması oluyor.

Hani Muhiddin-i Arabi Hzleri diyor ya 18 bin alemi bir havana koyup dövmek mümkün olsa hepsini birlikte topla döv oradan meydana gelecek hamur, yani hasıla yine İnsan-ı Kamil'dir diyor. 18 bin alemin özü. İşte o sıfırı ortadan ikiye böldüğün zaman Kab-ı kavseyn oluyor. Yani iki kavis iki yay o gece Hz Rasulullah o kadar yaklaştı ki Rabbı ile kul rabbı ile abd o kadar yaklaştı ki Kab-ı Kavseyn oldu, ev edna yahut daha da yakın oldu, yani iki kavisten daha da yakın oludular. Kab demek tutmak kabza demektir, hani eskiden iki yaylı oklar vardı, büyük silahşörler onu kullanıyordu, ya tek yaylı oklar oluyordu ya da daha güçlüsü iki yaylı olanı vardı.

Kabe Kavseyn-i ev edna, İşte orada iki yay o sıfırın ikiye ortadan bölünüp bir tarafının kadim bir tarafının hadis olması yani bir tarafı Hakk ın kıdem baka bir tarafı da sonradan meydana gelen hadis iki yay. Bunun bir tarafı Hakk'ın varlığı bir tarafı kuldaki zuhurudur. Onun için rabıta yaptırırken iki kaşın ortası tutma yeri tarikat mertebesinde öyle öğretirler.

قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى Yani Allah o kadar yaklaştı o kadar yaklaştı ki birleşti bir oldu demiyor, neden çünkü o iki derya bir biri ile birleşmez. Bir birinin sınırlarını geçmez. Eğer bir birinin sınırını geçmiş olsa mutlak olarak ya kulluk mertebesinin ortadan kalkması hiç kul olmaması bu alemde gerekecek, veya uluhiyetin ortadan kalkması gerekecek, ama iki derya da abdiyet ve rububiyet deryası iki derya da var olması gerektiğinden ama tek hüküm içerisinde iki ayrı derya değil, ama bir birlerinin hukuku bir birlerine tecavüz etmeyecek acı su ile tatlı su dediği kulluk deryası biraz acı sudur, rububiyet deryası tatlı sudur, acı tatlı su dediği odur zaten yoksa Cebel-i Tarık boğazındaki su değildir sadece orada da var da ama

esas insan boğazından geçen Abd ve kul yaşantısı hayatı her şeyimiz buradan geçiyor, yememiz içmemiz konuşmamız nefesimiz buradan bu boğazdan geçiyor, Cebel-i Tarık boğazı değil insan boğazıdır.

Kusto o boğazı bulmuş ta kendindeki boğazı bulamamış, bu neye yarar, tabi o da çok işe yarar ayrı konudur. "Ayetinden hissemiz var kabe kavseyni ev edna gönlümüze hepsi uyar sıfır ile 19 arası"

"Ka'be'de yolumuz var, Zat'a ulaştırmak için, üstünden hep geçenler var, İbrahim ile kapı arası" hani o siyah çizgi var ya, selam duruldduğu zaman tavaf oradan başlıyor, hani birinci selam biraz daha arkada ikinci selam ve başlama ve bitiş yeri orasıdır.

"Makam tuttuk haremde bu dem görüşmek için dostlarla nicelerle görüştük Sefa ile Merve arası" Sefa tepesi ile Merve tepesi arasında, müezzin mahfeli vardır, sefa tepesine daha yakın ama ikisinin arasında orada oturuyorduk da gelen giden yerimiz belli olsun diye namazları orada kılıyor, namaz arasında sohbetleri orada yapıyorduk yazdıklarımı orada yazdım,

"Geçiyor haremde günler, bazen ibadet yazı ile dönüyoruz zaman zaman yatsı ile sabah arası" yani sabah geliyoruz, yatsı gidiyoruz, yahut öğlen geliyoruz ikindi gidiyoruz, sabah ile yatsı arası orada oluyoruz.

"Lütfetti Hakk bunda bize Umreden nasibimiz var, aktaralım biz de size "S" ile "H" arası" Elif, Be, Te, Se, Cim, Ha, "Se ile ha" arasında "Cim" var. "Cim" harfinin hakikatini lütfetmiş demek ki o zaman,"Cim" harfinin hakikati "Cim" Cemal-i İlahidir, "Cim" in "İ" si İnsan-ı Kamil, "Cim" deki "Mim" ise Hakikat-i Muhammedi zahir ile batın arası. İşte Hakikat-ı Muhammedi olmasa zahir ile batın arasını birleştirmek mümkün değildir. Kişi iki arada olması lazım ki ama iki arada bir derede şeklinde değil, iki arada olması lazım ki her iki tarafa da ünsiyeti olsun. Zahirde olanlara batına batında

olanlara zahire ithal edebilsin gerektiğinde işte o arada o aracı olmazsa zahir zahirde kalır batın batında kalır.

Gerçekten de insan Allah ile kul arasında berzahtır, geçiştir. Eğer insan olmazsa ki Hz Rasulullah ve geçmiş peygamberler olmamış olsa bunlar bize ulaşamaz. Onlar batından alıp batından aldıklarını biz zahirlere ulaştırmaktalar. Cenab-ı Hakk da zahirden alıp batına ulaştırmakta, yani bizi toprak altına sokmakta,

“Arkadan geldi bir lütuf, nasıl şükran edeyim, yakıynden bildirdi rabbım, Şın ile Dat arası” Şın ile Dat arasında “Sad” var, “Sad Sıfat-ı İlahidir, Elif de uzar göklere Dal delil-i İlahidir, Âdem ile Muhammed arası” Bakın Âdem (as) dan başlayıp Hz Rasulullah’a kadar gelen seyirin o “Dal” delilidir. Yani Hakikat-ı İlahiyeye delildir. Hem Hz Âdem, hem Hz Muhammed (sav) yani Hakikat-ı İlahiye yolunun tek dedilidir onlar ve o sistem başka hiçbir sistem Allah’a götürmez. Götüremez mümkün değildir. Bu yolun delili işte o “d” ler o dal’lar, nasıl bakın “Âdem” derken “Elif, dal, mim” Âdem’in başındaki “Elif” Ahadiyet mertebesi, “Dal” Ahadiyet mertebesine giden yolun delilidir, yani o kelime ve o kelimenin manası hakikate gidiş yolun delilidir, daha başlangıcıdır, en sağlam yeri kapısıdır.

İşte Hakk yolunun delilidir. Hani Hacca giderken şirketler delil istiyorlar ya o delil olmadan gidemiyorsun sana yol gösteriyor, oradaki “Dat” ile değil, “D” ile bakın Âdem derken sonda “Mim” Hakikat-ı Muhammediye’nin delili, yani başlangıcı, bakın Cenab-ı Hakk nasıl kurgulamış, bunların ne isimlerinde ne resimlerinde ne harflerinde hiçbir kargaşa yoktur, hani ayet-i Kerime’de “sen gökyüzüne bak gökyüzünde bir kargaşa bir bozukluk görebilir misin, gök yüzünde bir kargaşa bir bozukluk göremezsen Kur’an’da hiç göremezsin. Birisi Cenab-ı Hakk’ın zahir yönüyle zuhura getirdiği ama birisi batın yönüyle özünden verdiği şey. İkisinde de olmaz ama batında hiç olmaz. Yani Kelam-ı İlahiyede yanlışlık rastgelelik mümkün değildir.

Hangi noktasına virgülüne bakıncaya kadar hangi yerine baksan hepsi bir sistem içerisindedir mutlaka. Âdem yani Ahadiyet mertebesine Hakikat-ı Muhammediye ile gidilir ve bu delildir. Âdem aynı zamanda bildiğiniz gibi namazın da mühürüdür. Ayakta durduğumuz zaman ne oluyordu; “Elif”, eğildiğimiz zaman “Dal”, secde yaptığımız zaman “Mim” onları yan yana getir oldu Âdem sana. İstersen lisanen bir şey söyleme namaz içerisinde halin ile mühürünü basıyorsun, “Ben Âdem’im, ben Âdem’im” diye istersen lisanen bir şey söyleme niyet halis olarak kıldığın zaman o namazı o namazdır, ama içindeki lisan söylenirse aliyyul aladır o ayrıdır.

Zaten namazın iki özelliği var, biri zahiri biri batını zahiri fiziki hareketleri yapmak batını manası yani özü de içindeki kelamları söylemektir. Zahir ile batın zaten her zaman ikisi birlikte giderse güzel yol alır. Ama namazın içindeki sureleri ayetleri duaları oturduğun yerden okursan o hareketleri yapmazsan o namaz yoktur, namaz olmuyor, bakın o rükünlerin de yapılması gerekiyor. Ama içindeki lisanını okuma yahut bilmediğinden dolayı okuyama bilme hiçbir şey sadece tarif etsinler, bu gün bilmemek mümkün değil ama geçmiş senelerde diyelim eline kitap ulaşamadı bilenleri bulamadı, ne okuyacağını bilemedi, ama karşıdan birinin namaz kıldığını gördü şeklini kafasında tuttu, işte o şekli olarak yaptığı namaz diğerinin lafsi olarak yapmaya kılmaya çalıştığından daha ileridir.

Çünkü hal lisanıyla dili söylemiyorsa da halinin lisanıyla “Ben Âdem’im” diye bu delildir diye tasdik ediyor. tahiyyata oturduğu zaman da Muhammed yazınca Muhammedi mühürü de basınca lisanı söylese de söylemese de bir şey fark etmez. Zaten namazı kılarken kendi başımıza kıldığımızda sessiz kıldığımızdan yani cehri okumadığımızdan yanımızdaki zaten bizim söylediğimizi duymuyor, yanımızdakine göre bizim lisanımız yok fiilimiz vardır sadece. Ama lisanen söylesek fiili yapmasak o namaz namaz olmuyor. Yani anlatmak istediğim yaptığımız hareketlerin ne kadar mühim değerli olduğunu bu hereketleri bilerek yapmamız lazımdır.

Tabi hem hareketi yaparsak hem hem hareketin ne olduğunu bilerek yaparsak hem de içindekileri bilerek okuyarak ne dediğimizi bilerek yaparsak işte bizi Miraca götürecek namaz budur bunun delili de Âdemdir işte. Bakın Âdem ile Muhammed arası “Muhammed” kelimesinin sonunda da bir “D” var, o da işte en son delil tamam artık makam-ı Mahmud’un delilidir, üç tane “Mim” var, zaten Mim, Ha, Dal dan oluşur, “Muhammed” bir baştaki mutlak “Mim” bir de şeddeli “Mim” oradaki “Ha” da “Hamd” ın hakikatidir. Sekiz mertebedeki “Hamd” ın hakikati zaten kendisi onun sahibidir. Makam-ı Mahmud’un sahibi bir de “D” delil-i İlahiye bakın Muhammed isminden neler çıkıyor. Ebcet hesabına vurduğun zaman Muhammed 13 sayısını veriyor.

“Daha sonra oldu elif Hakk’tan bize armağan Makamattan meydana gelmiş sıfır ile 13 arası” o zaman ne oldu, sıfır ile on üç arası, elif kaç makamda, 12 makamdadır, bir tarafta 1 bir ile başlıyor 13 de son altında 12 yani elif 12 makamdan 12 noktadan meydana gelmiş bir manzumedir, “Elif” düz bir çizgi değildir. Zaten bütün alem öyledir, alem noktalardan hücrelerden atomlardan meydana gelmiş hiçbir varlık düz ve bütün değildir. Televizyondaki görüntüler de noktalardan meydana geliyor. Elif ve bir bunlar aynı şeydir. Ama Biri harflerin kaynağı biri de rakamların kaynağıdır. Elifi kıvırıp kavis verince “Be” diyorsun, altına bir nokta koyuyorsun, “Be “ oluyor. Üstüne bir nokta koyuyorsun “Te” oluyor, bakın Elif ahad bir iken altına nokta koydun “ben” dedin, üstüne nokta koydun “sen” dedin, “Te” ente, aynı elif aynı gemi üstünde üç tane noktası var, ne demek bu hakikatleri bakın “Elif”, “Be”, “Te”, “Se” elifin hakikatini idrak et, “Be” nin hakikatini idrak et, “Te” nin hakikatini idrak et, “Se” nin hakikatini idrak et evvela bunları ilim olarak bil sonra aynel bil sonra Hakkal bil diyor bakın gözümüze batırıyor,

Sonra “Cim” işte bunları idrak edersen Cenab-ı İlahiyeyi görürsün, “Daha sonra oldu elif, Hakk’tan bize armağan makamattan meydana gelmiş sıfır ile 13 arası” Elif “E”

ermektir evvel kendine elif harfinin başındaki elifi, “Elif” derken “Lam” varlık oldu aleme, yani Hakk esmasının arasına bir “lam” koyduğun zaman “halk” oldu bakın işte “Lam” varlık oldu bütün bu alem. Harf küçücük ama yaptığı işler çok büyük.

Elif, Lam, sonunda “F” Elif yine uzar göklere o 12 noktadan ama onu uzat uzatabildiğin kadar, işte Ahadiyete kadar uzuyor. Elif uzar yine göklere kün ile feyekün arası yani “Ol” der hemen olur “Bu elifte neler var, şerhin etmek kolay değil, anladınsa eğer canım Ahad ile Ahmed arası” dır bu bakın Ahd da da Elif var, Ahmed de de elif var, ama “Ahad” ın arasına bir “mim” koydular “Ahmed” dediler “Ahad” a bakın “Ahmed” Ahad demektir, yani Ahadiyet mertebesinin ef’al alemindeki zuhur Ahmed demektir. İşte onun için İncil’de de geçiyor ya İncil’de Paraklitos diye geçer o Ahmed demektir. Bu hakikati İncil de tasdik ediyor.

Ama biliyorlar ama bilmiyorlar, o ayrı konudur, “Ahad ile Ahmed arası” yani Ahad’da o elif var, “Mim” ilave edildiği zaman “Ahmed” oluyor, Ahmed de gene Muhammed demektir ayrıca.

“Oldu rasulün hareminde yine bizlere büyük lütuf indirdiler gönlümüze “Be” ile “se” arası” Te”, oldu müşahede baştan “Ente” diyordu sanki Hakk “Ene” dedi bir hoşluktan sen ile ben arası”

“Be geldi sonra sıraya giremez kimse araya birlikteliktir manası ben ile sen arası” biraz önce sen ile ben arası idi şimdi ben ile sen arasıdır. Elif, Be, Te, Cim, Sad, geldi, sırları yüreğimi deldi, gelmişim bunları almaya ilim ile muhabbet arası. Yani bir ilim ki muhabbeti yoksa o eksiktir. Bir muhabbet ki ilmi yoksa o da eksiktir bir birine perde olurlar. İlmin muhabbeti yoksa o kişiye ilim perde olur, nitekim zahir ulemanın hali böyledir.

Eğer bir yerde muhabbet var ilim yoksa o muhabbette duygu meydana getirdiğinden duygular ona perde olmaktadır. İlmin benliğini muhabbet giderir, muhabbetin ilimsizliğini yani muhabbetin duygusallığını da ilim giderir. İkisi birlikte olsun.

Muhabbet ilmin verdiği benliği giderir, yumuşatır, benlik yapmaz o ilmi ile gururlanmaz, işte içinde yaşanılan hadise budur, ben diyor, ben profösörüm diyor benden başka kimse yok diyor, en kral benim diyor, muhabbet ilmin verdiği gururu kibiri oratadan kaldırır, ilim muhabbetin duygusallığını da ancak ilim aştırırancak, çünkü duygusallık perde olur duygusallık güzel şeydir ama tarikat mertebesinin yaşantısıdır, orada oluşması da lazımdır, ama hep duygusallık hep o muhabbet içerisinde olursak onu ilim ile desteklemezsek o bize perde olur. İşte Hakikat mertebesine gelen kimsenin bu duygusallığını terk etmesi gerekiyor. Çünkü o duygusallık beşeriyetinden kaynaklanıyor, onun için perde olur. Ama beşeriyetini aştıktan sonra hakikat-ı İlahiye ile ilim ile yeni bir muhabbet elde edilir, ki o ilahi muhabbettir, işte oraya geçmek için beşeri muhabbeti terk etmek gerekir. Buna batılılar platonik aşk diyorlar, yani karşılıksız sevmedir. Mecazi aşk işte bu duygu var iken onun ilerisine geçemezsiniz. Yani o duygulardan geçemezsiniz. Buradan geçilmesi için Hakikat ilmine ihtiyaç vardır. Ondan sonra o hakikat ilmiyle يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ 2/165 ayeti hükmünce muhabbet başlar. Ki bu muhabbet ilahi muhabbet ilahi aşktır, işte o bitmez tükenmez işte. Eğer tarikat mertebesindeki muhabbet ilim ile desteklenmezse o bir gün bitmeye mahkumdur. Çünkü beşeriyetinden kaynaklanıyor, beşeriyetinden kaynaklanan her şeyin sonu vardır. Ama Uluhiyetinden kaynaklanan Hakk'tan kaynağı Hakk'ta olan bir şeyin bitmesi söz konusu değildir.

"Elif, Be, Te, Cim, Sad, geldi sırları yüreğimi deldi, gelmişim bunları almaya ilim ile muhabbet arası" "Uzun sürer şerh edersem, kısa kısa geçti yukarıda, açarsam perdeyi birden dikkat et kalırsın inkar ile tasdik arası" ya inkar edersin ya tasdik edersin, hem inkar hem tasdik öyle yağma yoktur, bakın kabul ve tasdik İnsan-ı Kamil'i, Hakikat-ı Muhammedi'yi ya kabul edersin ya tasdik edersin tasdik ettiğinde kellenin gittiğini

bil, mühürünü ona göre bas. Çünkü daha ibrahimiyet mertebesinde Museviyet İseviyet Muhammediyet te değil daha İbrahimiyet mertebesinde makam-ı İbrahim daha kapıda girişte, إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ 2/131 "Ben alemlerin rabbına teslim oldum" kayıtsız şartsız ben şöyle teslim olurum ben böyle teslim olurum o aslan dövmesi yaptıran gibi.

"Bir şeylerle meşgul herkes, ben ise seninle meşgulüm, hareminde hiç gayri yok, zahir ile batın arası". Bakın zahirinde de batınında da arasında da gayri yoktur. Ama vahdet gözü ile bakarsan kesret gözü ile bakarsan hepsi ayrı gayrıdır. Ama tek gözle bakarsan tevhid gözü ile bakarsan ne arasında ne zahirinde ne batınında Hakk'tan başka bir şey müşahede edemezsin. Edersen zaten orası Kabe olmaz. Hakk'ın tecelligahı olmaz ayrı varlıklar görürsen orada orada Zat'ının tecellisi var sadece sıfat bile göremezsin.

"Eğer yazmasaydım bunları, uçar giderdi benimle rabbım lütfetti gayreti kağıt ile kalem arası" şimdi bakın şurası beyaz kağıt burası da kalem bak ikisinin arasında oluşuyor bunlar. Yani kalemin ucu ile kağıdın beyaz tarafı birleştiği zaman kalem isterse bir saç teli bir mm nin milyonda biri kadar yukarıda olsun o kadar yaklaşsın ama temas etmedikçe, deymediği sürece arası olmadıkça ne işaret ne şekil hiçbir şey yok. İşte نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ 68/1 tabi orada bahsedilen kalem bu kalem değildir, kurşun kalem değildir, ama onu da kapsamına alıyor, "Rabbım lütfetti gayreti kalem ile kağıt arası"

"Bir gece mana aleminde gördüm kendimi, Heremde hiç kimseler yok içeride, tavaf duvar ile çarşı arası" o kadar sıkı tavaf var ki hac zamanında bilhassa veda tavafında değil insanın girmesi araya iğne bile giremiyor. O kadar kalabalık o kadar sıkışık, ama mana aleminde bakıyoruz ki içerisinde kimse yok. Kabe-i Şerif'in içerisi bom boş, ama hac mevsimi tavaf nereden yapılıyor, Kabe-i şerif'in dış duvarları var ya dış

duvarlarının dışından yapılıyor, tavaf, tavaf nasıl yapılıyor, sağdan sola doğru yapılıyor, işte o dışarıda yapılan tavaf soldan sağa doğru idi. Hem dışarıdalar hem de ters yöne dönüyorlardı.

Neden soldan sağa tavaf yapılıyor, çünkü çarşı pazar işi ile uğraşıyor, Allah ile uğraşan yok ki işte Rabbım oradan bir kapı lütfetti 53 numaralı kapı 53 ün şifresi nedir, 3+5=8 , 8/2 =4 , 4 şeriat tarikat hakikat marifet, kalan dört de yani biri hakikat-ı İslamiye biri de hakikat-ı Muhammediye sekizin iki kanadından birisi hakikat-ı İslamiye biri de Hakikat-i Muhammediyedir.

O say yerinde büyük büyük camlar vardır hava alsın diye metal demirden bahçe bölmeleri yaparlar, işte bizim kapımız öyle bir kapıdır. Cam üstünde demirler var, çerçeve de demirler var, o kapı böyle düz çubuk ile yapılmış çerçevelenmiş dikdörtgen bir kapı kapı açıldığı zaman böyle desenli desenli açılıyor, bir tarafta da onun geçme yerleri var, kapı kapandığı zaman bu bir birlerine geçiyor, sanki çiçek motifleri varmış gibi bulmak bilmek mümkün değildir, o bile sırlı kapıdır.

Bulunduğum yer mana aleminde Kabe'nin içerisinde tam o hizada tabi o anda dışarıya çıkıp kapı numaralarına bakma imkanımız yok, numaraları dışarıda, orası Şam köşesi istikametinde rükn-ü Şaminin istikametinde umre kapısı ile bab-ul feth kapısının arasında orası. O rü'yadan sonra dedim inşeallah oraya gittiğimizde ilk işimiz o kapının yerinin tesbiti olsun, gittik bulduk.

"hayret ettim ben bu işe ne denir ki bu gidişe, soldan sağa dönüyordu tavaf, zahir ile benlik arası" bakın yapılan tavaf Haccın zahiri ve benlik ile yapılan tavaf, onun için tersine yapıyorlar, yoksa batın hakikati olarak tavaf yapılmış olsa şağ dışarıda kalacak yani Akl-ı Kül Nefs-i Kül'ü sarmış olması lazım tavafın soldan sağa dönmesi sebebi budur. Külli aklın nefs-i külli ihaya etmesi yani üzerinde amir olması demektir. Akl-ı Kül Allah'ın aklı nefs-i Kül de bu alemler Akl-ı Kül ile Nefs-i Kül'ün izdivacından bu alemler faaliyetler ortaya geldi,

ama esas olan akıl külli akıl, Akl-ı Külün bütün alemi ihata etmesi demektir. Tavafın sola dönmesi. Sola döndüğün zaman sağın dışarıda kalıyor, sarıyor. Ama sağa döndüğün zaman sağ mihraklı olduğu zaman sol ihata etmiş oluyor, çok yanlış bir hadise olmaz.

"Gördüm ileride bir gizli kapı, hayret ettim nasıl bir yapı geçme motif arkası cam sıra sıra kapılar arası" "gezip dolaşarak gördüm tesbit ettim yerini, bab-ı şami imiş meğer 52 ile 54 arası." O kapı 53 dür, gittik ve bulduk o kapıyı, numarası belli idi de yerini bulduk. Şimdi geldik oraya arkadaşlar da vardı yanımızda bir imam kardeşimiz vardı, onun da gelişi öyle hayret edilecek bir görevli Hacca gitmek için eğitildi, yani görevliler ile birlikte hac eğitimi aldı, biz gittik Kabe'ye iki gün sonra baktım umrecilerle görevli geldi, kitabımızı düzenleyen de o dur zaten.

Kabe-i Şerif'in kaç tane kapısı var, döndük döndük dolaştık, geldik bir yere ki o yeni yapılan tarafta sordum orada nöbetçilere tarzanca lisanıyla kaç kapı var diye, birisi 95 dedi birisi bilmiyorum dedi, birisi 95 dedi ben de bunda bir yanlılşlık var diye düşündüm çünkü 95 i toplarsan 13 çıkmıyor, 14 çıkıyor, burada bir iş var dedim, geldik baktık, sırada 1,2,3,4,5… 92, 93, 94 hemen yanındaki kapı 1, 95. Kapı yok. 95 kapı var dediler ama sayıyoruz 94 kapı var, hemen yanında da 1. Kapı var, arada kapı yok, ama 95 kapı var diyor, diyorum burada bir yanlışlık var, kapının sayısı 94 olması lazımdır, tamam orada 95 yazıyor, yanındaki tekrar bir den başlıyor, ama diyor ki 95 nerede bu kapı derken yukarıda merdivenlerle yukarı kata çıkılıyor, Bab-ı Star yazıyor yani Yıldız kapısı, şimdi tamam onunla 95 kapı varmış dedim.

Çünkü o ayrı bir kapıdır, 94 ayrı kapı o bir ayrı kapıdır Star kapısı. 95 in içine girmiyor, o gök kapısıdır. Gök ehlinin kapısı yer ehlinin kapısı değildir, biz yer ehlinin kapılarında arıyoruz.

"genelde açılmaz kapalıdır gafillere her kata çıkışı var ef'al ile Zat arası" ef'al mertebesinden çıkışı girişi var, esma mertebesinden çıkışı var, Sıfat mertebesinden çıkışı var.

16/04/2001 Pazartesi akşamı

"ARASI ŞİİRİNİN DEVAMI"

"Gezip dolaşarak gördüm tesbit ettim yerini Bab-ı Şami imiş meğer 52 ile 54 arası. Genelde kapalıdır açılmaz gafillere her kata çıkışı var, ef'al ile Zat'ı arası." O bilindiği gibi elektrikli kapı elektrikli yürüyen merdivenli kapı, ismi de onun için elektriklenen madde olan kehribar Bab-ı Kehribar-i Şami dir. Yani Kabe-i Şerifin Şam köşesi karşısında elektrikli kapı. O kapının üstünde bu kehribar yazıyordu neden bu kehribar yazıyor diye düşündük durduk, sonra orada bir Arab olan birisine sorduk, kehribari ne demek diye, elektrik demek deyince elektrikli otomatik kapı manasına olduğunu anladık.

O merdivenlerden çıkıldığında hep üst kata orta kata çıkartıyor, orta kata gelindiği zaman alt kata da inebiliyorsunuz. Yani o kapının her kata girişi vardır. İstediğini ef'al mertebesine atıyor, istediğini esma mertebesine atıyor, istediğini Sıfat mertebesine istediğini Zat mertebesine atıyor. İstediğini de miraca götürüyor. Bakın şimdi Şam kapısı ne demektir, hani diyorlar ya evveli Şam ahırı Şam yani Müslümanlık daha çok Şam'da gelişti ama Şam'a toplanacak biz zannediyoruz ki Şam şehri belki zahirde öyle olacak ama o gün yaşayanlar görecekler ayetleri ama bu gün "Şam" ne demektir. Bize bu günü de lazımdır. Yani her ayetin her hadisin bu güne tahakkuku tatbikatı mümkün bize de o gereklidir.

Eğer bir ayet veya hadis, bizim yaşadığımız devreden daha sonraya ait bir şey veriyorsa o zaman bizimle ilgisi yok o zaman eksik kalıyoruz demektir, ondan fayda sağlayamıyoruz

demektir. Neden fayda sağlayamayalım, çünkü hepsi bize gelmiş, her devirde ve her Müslümana gelmiş, o halde bizim ondan hissemizi almamız lazımdır. Bu gün daha henüz İslamiyet o kadar geriye çekilmediği halde ki yavaş yavaş çekiliyor, bu gün türkiyede islamın yaşandığı yer ama az ama çok, Şam'a daha çok vakit var peki biz o sözden faydalanmayacak mıyız, faydalanacağız o zaman zahirinde değil de batınında arayacağız faydayı.

"Şam" kelimesinde bir "Şın" bir "Mim" var, işte sırrı buradadır, Şam'ın "Şın" ı şehadet yani müşahededir, "Mim" de Hakikat-ı Muhammediyedir, işte islamın başı da Hakikat-ı Muhammediye, sonu da Hakikat-ı Muhammediyedir. İşte evveli şam, ahırı şamdır, o sözden biz neden yararlanmayalım,

"Şın" müşahede genelde "Mim" Hakikat-ı Muhammedi, tesadüf yok ezelde, hayel ile gerçek arsı" isterse bir insan gerçeği hayale döndürüyor, isterse hayali gerçeğe döndürüyor. Hayalin gerçeğe dönmesi demek onun tahakkuk etmesi demektir. Yani fiil mertebesine fiil den tahakkuk faydalanılması çalışması, faaliyete geçmesi olur, ama biz gerçeği de hayel yapıyoruz, bu da vehmin en büyük hilesidir. Vehmin en büyük hilesi varı yok yoku var göstermek işte yok olan bizim bireysel varlığımızı var olarak sen varsın sen varsın diye kendini Hakk'ın varlığından ayrı bir kimlik verdirtmek suretiyle en büyük benliğe itmiş oluyor.

"Senin vücudundan daha büyük günahın olmaz" diyor bakın çünkü diğer günahlar buna bağlı olarak meydana gelir bu olmasa zaten günahın olmayacak, işte var olan Allah'ı yok olarak gösteriyor, nasıl işte efendim tenzihtedir, at yukarıya alemlerin dışına, şu veya bu şekilde bir sürü ves veselerle ve bir sürü gafletlerle Hakk'ın varlığını unutturuyor, var olanı senin kendi varlığını yok olan nefsaniyetini var olarak sana kabul ettiriyor. İşte hayel ile gerçek arası dediği budur.

"Dilediğimizi alırız bu kapıdan hareme, gafilanı komayız, kalır nefsi ile benlik arası" yani benliğinde kalır ruhaniyetine rahmaniyetine ulaşamaz. Yani putperest olur, ama zahir

yönüyle bakıldığında bu ibadet ehli ise şeriat olarak Cennete gider o ayrı konudur, bizim işimiz Cennete gidenlerin hesabını yapmak değil, bizim işimiz kendi hesabımız bizimledir. Evvela biz kendi hesabımızı çözelim bitirelim tamamlayalım başkalarının hesabını yargılamaya çalışalım.

“Hanedan-ı güzidede, yazılıdır ismimiz, yaparız can sohbeti 52 ile 54 arası” ne oldu 53 oldu,

“Dizildi 53 ler sıraya nasıl geldiler bir araya girdik hep gönül-ü saraya, 61 ile 63 arası” kaç oluyor 62 oluyor, şiirin yazıldığında öyle imiş,

“Hakka ulaşmak istersen Necdet’e ulaşman yeter, insana ulaşmak yeter kalmaz gönlünde hiç keder, göz ile yaş arası” gözyaşı olmayınca bu işler olmuyor. hani o iki deryadan diyor

اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ 55/22 Rahman suresinde diyor ki inci ve mercan çıkar, o deryanın bir tanesi Abdiyet deryası bir tanesi de rububiyet deryasıdır. Abdiyet deryasından inci, göz yaşı incileri çıkar, Hakka şıkının bir göz yaşı dünyadaki bütün incilerin değerinden daha değerlidir. Çünkü o incilerin hepsi burada kalacak, ama Hakk aşığının göz yaşı onu Hakk’a ulaştıracaktır. Şimdi bir gözümüz var bir de yaşımız var, bir de o göz ile yaş arası var, işte o göz ile yaş arası kişinin duygusallığı hisleridir, o hisleri duyguları olmasa o gözden o yaş akmaz. Bakın gözyaşı insanın kanından çok daha değerli bir kimya yapısıdır. Vücudunda 6-7 Kg kan var ama tartılamayacak kadar az gözyaşı vardır. Onun da üretim zamanı duygusallık yani muhabbettir, şiddetli muhabbet, ya çok üzüntü ya çok sevinç bakın ikisi de şiddet arz ediyor, işte göz yaşı ancak o sıkıştırma ile oluyor, çıkıyor.

“Biraz fazla söyledikse hoş gör bizi ey zahit, ne sultanlar vardır zeminde abd ile kul arası” baktığın zaman bir abd kul ama abd demek bir bakıma kul başka abd başkadır. Hz Rasulullah’ın risaleti abdiyetinden sonra geliyor. Bak kul dediğin abd dediğin şey öyle başını önüne eğmiş, bir garip kendi halinde kimse gibi zannettiğin şey bak abdiyeti yani o

makamı risaletinden önce geliyor. “Abduhu ve rasuluhu” bakın “rasuluhu ve abduhu demiyor, işte bir kimse gerçek abd olmazsa risalete ulaşamaz. Ve velayete ulaşır ne risalete ulaşır. Şimdi velayet risalet söz konusu değildir.

Burada bir başka inceleme var, şimdi 53 ler nereden çıkıyor, ebced hesabıyla “Necdet” 457 yapıyor, yani “Nun” harfi 50, “Cim” harfi 3, “dal” harfi 4, “T” 400, 457 sayısı çıkıyor, bunların rakamlarını toplarsak 16 elde ederiz, ama 4, islamın hakikati; şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet. 5; harazat-ı hamse, beş hazret mertebesi, 7 de at tur-u seba. Yani yedi nefis mertebesidir. Şimdi “Nun” harfi 50, arkadan gelen “Necdetteki “Cim” 3, toplarsak 53 eder,

“yedi 53 ler sıraya nasıl geldiler bir araya,” şimdi “Dal” 4, “T” 400, topladığımız zaman rakamlarını 8 yapar, 53 sayısının rakamlarını yine toplarsak 8 yapar, bu ismi bana babam koymuş, yani Akl-ı Kül olan babam koymuş yoksa benim Sadık ismindeki babam değil. 53 isim üzerinde mevcut olduğu gibi, silsile-i Şerifteki numaramız da 53 tür. Hz Muhammed bunların kaynağı yani esas kaynak çıkış bir o da Hz Ali efendimiz velayet o sıra ile başlıyor buraya kadar geldiğinde saydığımızda 53 tür, bu bir,

Kur’an-ı Kerim’deki Necm suresi suremizdir, 53. Sure, Kabe’deki kehribar-i Şami kapısı kapımızdır, 53. Kapıdır, Esma-ul Hüsnadaki yerimiz “Veli” dir, 53. İsimdir, yani Cenab-ı Hakk’ın Esma-ı İlahiyesinde 53. İsim yine Allah ve Rahman isimleri kaynak olmak suretiyle Rahim bir sayarak “Veli” ismi 53. İsimdir.

İbrahimiyet bir, Museviyet iki, İseviyet üç, Muhammediyet dört. Yukarıdan aşağıya Muhammediyet dört, İseviyet üç, Museviyet iki, İbrahimiyet bir. Tevhid, Vahdet, Teşbih, tenzih, Tevhid-i Ef’al, üçler beşler yediler, burada 13 ler de var, yani bir başka hesap bizimle veya bizden görev alacak kimsenin 53 ile ilgili olması lazımdır. 53’e manen bağlantılı olması lazımdır. Ebcet hesabıyla sayısı yapıldığından 53’e çıkması lazımdır. Hilafet mertebesi yani halife için.

Yine hac ile ilgili yahut Umre ile ilgili yahut oranın hakikatleri ile ilgili çabuk çabuk geçelim,

Nedir Dediler?

“Ziyaretin nedir dediler, tafsilde aramaktır dedim, “ yani kabe’yi ziyaret nedir dediler tafsilatlı olarak aramaktır dedim, yerli yerince bulmaktır dedim.

“Mekke’n nedir dediler, Zat’i tecellimin şerhidir dedim”

“Haremin nedir dediler, Zat’ımın şerhidir dedim. “ bakın biri tecellisinin şerhi biri Zat’ının şerhi.

Zemzem’in nedir dediler, batıni pınarımdır dedim

Tavaf yerin nedir dediler, Ef’al alemimdir dedim

Direklerin nedir dediler, Sıfat Esma Ef’al tecellilerimdir dedim

Birinci sıra direklerin nedir dediler, 99 Esma tecellilerimdir dedim.

“Arka direklerin nedir dediler, Esma tecellilerimin tafsilidir dedim.” Hani arkaya doğru direkler çoğalıyor ya

İkinci katın nedir dediler, sıfat tecellilerimin tafsilidir dedim.

Terasın nedir dediler, Uluhiyet tecellilerimin tafsilidir dedim.

Kaben nedir dediler, Zat’i tecellimin Cem’idir dedim.

Tavaf nedir dediler, Zat’ıma gelen yoldur dedim.

Birinci dönüşün nedir dediler, hayat sıfatımın kazanılmasıdır dedim.

İkinci dönüşün nedir dediler İlim sıfatının kazanılmasıdır dedim,

Üçüncü dönüşün nedir dediler, irade sıfatının kazanılmasıdır dedim,

Dördüncü dönüşün nedir dediler Kudret sıfatının kazanılmasıdır dedim,

Beşinci dönüşün nedir dediler Kelam sıfatının kazanılmasıdır dedim,

Altıncı dönüşün nedir dediler, semi sıfatımın kazanılmasıdır dedim

Yedinci dönüşün nedir dediler, basar sıfatımın kazanılmasıdır dedim.

Hacer-ül Esvetin nedir dediler, Zat'ımdan ef'al alemine bakan gözümdür dedim.

İlk selamın nedir dediler, hakikatime giriştir dedim (orası zaten Hakikat köşesidir.)

İkinci selamın nedir dediler, Marifetime giriştir Zat'ımı selamlamaktır dedim.

Siyah çizgisi nedir dediler Uluhiyetime giriş Sıratullahtır dedim (az önce kabeye yolumuz var dediğimiz o siyah çizgidir)

Birinci köşen rükn-ü Irakinedir dediler, umumi şeriatımdır dedim.

İkinci köşen Rükn-ü Şami nedir dediler gerçek tarikatımdır dedim. (işte o bizim kapımızın olduğu köşedir, tarikata oradan giriliyorsonra seni döndürüyor Hakikata Marifete getiriyor. Bunlar yaşanmadan öyle yağma yok hemen bunlar yaşanmadan Hakikate Marifete geçmek yok)

Üçüncü köşen Rükn-ü Yemani nedir dediler, Gerçek Hakikatimdir dedim

Dördüncü köşen Rükn-ü Hacer-ül Esved nedir dediler, gerçek marifetimdir dedim

Altın oluğun nedir dediler Rahmetimin şeriat ve Tarikat ehline aktığı yerdir dedim

Tavaf niçin soldan döner dediler, sağ akl-ı külümdür her şeyi ihata eder dedim

Ya örtün nedir dediler, Ahadiyetimin gizlenmesidir dedim

Ya kapın nedir dediler zat'ımın girişidir dedim

Ya içinde ne vardır dediler, üç direk İlmel Yakıyn, aynel yakıyn, Hakkal yakıyndir dedim

Hicr'in nedir dediler, Zat'ımın açık yanıdır dedim.

Hatim'in nedir dediler, Şeriat Tarikat mertebesinde sınırımdır dedim. (arka tarafta yuvarlak var ya)

Makam-ı İbrahimin nedir dediler, dostluk hullet mertebemdir dedim

Enin neden 11 metredir dediler biri sen biri de benim dedim (11'de iki tane bir var ya)

Peki boyun neden 12 m dediler, zat'ıma gelen mertebelerimdir dedim

Yüksekliğin neden 13 m dediler, rasulumün şifresidir dedim

Çocuk sesleri neden dediler, İsmail'in o günden yankısıdır dedim

Mültezem'in nedir dediler, kapımın yanıdır, bekleme yeridir dedim (Zat'a giriş için bekleme yeridir)

Dokuz minaren nedir dediler, dördü şeriat Tarikat Hakikat Marifet, beşi de hazarat-ı hamsedir dedim

Dış kapıların nedir dediler Ul-ul El Bab'larımın giriş yerleridir dedim.

Sa'y'ın nedir dediler, Zat'ıma gelen yoldur, zaman tünelidir, dostu aramaktır dedim

Safa'n nedir dediler Akl-ı Kül'ün zuhurudur dedim,

Merve'n nedir dediler, Nefs-i Kül'ün zuhurudur dedim (hani hiçbir erkeğe Merve ismi konduğu görülmemiştir, şimdiye kadar hiçbir kıza da Safa ismi konmuş değildir, bu kadar insan topluluğu bu gerçeği biliyor mu da bu isimler konuluyor yerli yerince çünkü veremezler Sefa tepesi Akl-ı Kül'ü temsil ediyor,

Merve tepesi de Nefs-i Kül'ü temsil ediyor. o halde birine kız birine de erkek ismi vermek gerekiyor.

Birinci gidiş nedir dediler (yani Sefa'dan Merve'ye) Akl-ı Kül'den Nefs-i Kül'e nüzüldür iniştir dedim

Geriye dönüş nedir dediler, Nefs-i Kül'den Akl-ı Kül'e uruçtur, çıkıştır.

Üçüncü yürüyüş İbrahimiyet Tevhidine ulaşmaktır, Dördüncü yürüyüş Museviyet tenzihine ulaşmaktır, beşinci yürüyüş İseviyet teşbihine ulaşmaktır, altıncı yürüyüş, habibinin gerçek tevhidine ulaşmaktır, yedinci yürüyüş Zat'ımla Halk'ımın arasına girmektir.

Saç kesmek nedir dediler, beşeri fiillerimi kesmektir dedim.

İhram nedir dediler, insandaki örtümdür dedim, neden beyazdır dediler, renksiz olmak içindir dedim,

Rıda nedir dediler, azametimdir,

İzarın nedir dediler Kibriyamdır dedim.

İhramdan çıkmak nedir dediler renklere boyanmak içindir dedim.

Omuz açmak nedir dediler, kudretimi göstermektir dedim.

Hervele yapmak nedir dediler, Azametinmi göstermektir dedim.

Haccın nedir dediler, Hakikatimle Cemalimi seyirdir dedim

Umren nedir dediler, Hakikat-i Muhammedi'de habibimi seyirdir dedim

Vedan nedir dediler, izafidir dedim, birlikte olanın vedası olmaz

Bunları soran kim dediler soran da söyleyen de benim dedim.

Peki tavaf edenler kimdir dedim hepsi suretlerimdir dedi.

Kapıların neden 95 dediler birisi star yıldız kapısıdır, diğerlerinin toplamı 13 eder, (94, 9+4=13) o da habibimin şifresidir, O'ndan habersiz girilmez dedim

Ve böylece de bu bölümü kapattık Salli ve sellimi Barik ala cemii enbiya ve mürselin elhamdu lillahi rabbil alemiyn cümle geçmişlerimizin ruhu için Allah rızası için dertlilerimize deva borçlularımıza eda hastalıklarımıza şifa olması için cümle muradlarımızın hasıl olması için her iki dünyanın zorluklarından korunmamız için semavat ve arziyenin her türlü felaketlerinden muhafaza altına alınmamız için devletimizin başında olanlara idrak akıl fikir vermesi için dengeli hareket etmeleri için zorluklardan kolaylıkla çıkabilmeleri için ayrıca aşkullah şevkullah muhabbetullah muhabbetu rasulullah muhabbet-i piranın gönüllerimizde ve marifet-i ilahiyenin de gönüllerimizde parlaması için evlatlarımızın askerlerimizin derslerinde görevlerinde her birerlerimizin de başarılı bereketli olması için okuduğumuz kitaplardan en geniş manada feyzler almamız için bi hürmetil sirri suretil fatiha salavat

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"KABE'YE KARŞI"

Bu gün 17/04/2001 Salı günü İzmir'deyiz, akşamdan kaldığımız yerden devam edelim bir iki şiir daha okuyalım, kasedimizi öyle dolduralım inşeallah, bakalım Cenab-ı Allah neler lütfetmiş, onları burada tekrarlayalım yazılış tarihi 03/11/ 1999, Çarşamba günü Mekke'de Kabe'de şiirin ismi "Kabe'ye Karşı" oraya oturmuşuz seyire dalmışız o seyir içerisinde o duygusallık içerisinde

Makam-ı İbrahimden seyire daldım Kabe'yi (bakın siz de gönül kabe'sine girip bu söylediklerimi tekrar etmeye bakın lisani olarak değil, hayali yani kurgusal ve yaşama dönüştürerek görenler için daha kolay görmeyenler de resminden hatırlamak suretiyle olabilir. Makam-ı İbrahim'in nerede olduğunu görenler biliyor, ama hiç kimse görmese de orada Makam-ı İbrahim olduğunu kubbeli bir şey olduğunu biliyor. O tam Kabe-i Şerif'in kapısının karşısındadır, bakın orada hiçbir peygamberin makamı yok İbrahim (as) ın makamı vardır. Neden bu var hem de kapıya karşı olarak, işte Mertebe-i İbrahimiyeyi idrak edemeden Kabe'ye giriş yoktur. Yani Hakikat-ı Muhammediye'ye yol yoktur. Çünkü yol öyle geliyor, sıra da öyle geliyor. Çünkü Makam-ı İbrahim'den kabeyi yıkılmış halden yeniden meydana çıkaranlardan faaliyete geçiren O'dur. İsmail (as) ı zaman zaman ziyarete giden İbrahim (as) Kabe'nin orada olduğunu bilmiyor haberi yoktur, ama Cenab-ı Hakk O'nu öyle bir yere meskun etmiş ki Hacer valide ile İsmail (as) ı Kabe'nin tam olduğu yere ama Kabe bilinmiyor kayıp olmuş zaten de orası meskun bir yer değil kimsecikler de orada yok, Nuh tufanından sonra unutulmuş gitmiş kayıp olmuş.

Bir gün İbrahim (as) oğlu İsmail (as) ı ziyaret ettiğinde o havalide dolaşıyorken bir fırtına çıkıyor, çok kuvvetli bir çöl fırtınası çıkıyor, o kadar şiddetli esiyor ki o mahalde bulunan bütün kumları süpürüyor fırtına dindikten sonra bakıyorlar ki orada bir temel görüyor işte Kabe-i Şerif'in temelleri böylece tekrar gün yüzüne çıkmış oluyor. İbrahim (as) oğlu İsmail ile birlikte bunun temellerinin üzerine tekrar bina etmeye başlıyorlar. Bakara suresinde bu hadiseyi şöyle anlatır, وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ 2/127 "Ya rabbi yaptığımız bu işi bizden kabul eyle" diye hem malayı sürüyorlar taşları yerine oturtuyorlar, bu dua ile birlikte yapıyorlar. Peki bu bize ne

veriyor, o gün onlar yapmışlar, Allah razı osun mertebelerini almışlar, biz bu ayeti okuyacağız, “İşte bu hadise Kabe’de olmuş,” dediğimiz zaman biz Kur’an-ı Kerim’den hiçbir şey anlamadık, demek ki Nuh tufanına tutulmuş bu beden mülkü nefis tufanına tutulmuş ne kabe kalmış ne bir şey kalmış yıkılmış hepsi, ama temelleri kökleri duruyor, batıni varlığın kökleri duruyor, köklerini götürememiş.

Bir şeyin kökleri durduktan sonra üstünü götürse de sorun değildir, ama biz şimdi dünyada tam tersini yaptık kökleri kazıdık kestik yandan çıkan aşısız filizleri ağaç zannettik. İşte meyve vermeyişi halimizin bu yüzdendir. Ortada aşısız dallar kaldı, meyvesiz dallar kaldı.

Gönül aleminde yani bu Âdem’in inmiş olduğu bu beden dünyasında, beden toprağında beden arzında Âdem ile birlikte kabe de kuruldu. Cenab-ı Hakk Kabe’nin ilk oluşumunu Cennetten inmedir. Âdem (as) yeryüzünde yalnız kalmasın mahsun olmasın diye ona bir beyt hatta o gün onun fanus şeklinde olduğunu söylerler, cam gibi şeffaf olduğunu söylerler, işte zaman içerisinde Nuh tufanıyla görüntüde olan tarafı kalktıktan sonra bu fırtına ile birlikte tekrar yeryüzüne çıkmış oluyor.

İşte biz de eğer Cenab-ı hakk’ın yine İbrahim (as) ın da “gale eslemtü lirabbil alemiyn” hükmüyle biz rabbımıza yeniden bir teslimiyetle teslim olduğumuz zaman bunun üzerine işte Cenab-ı hakk bir muhabbet rüzgarları estirerek o kumların altında kalmış Kabe-i Şerifin temellerini ortaya çıkartıyor. O görevi İbrahim’e ve veled-i Kalp olan oğlu İsmail’e veriyor. Çünkü herkes kendi Kabe’sini kendi kurar, kimsenin Kabe’sini başkası kurmaz, kimsenin evini kimse yapmaz. Yardımcı olur İsmail’in ki gibi o ayrıdır. Şimdi bakın burada bir şey daha dikkatimizi çekiyor, bu söylerken dikkatimizi çekmesi gerekiyor çünkü öyle bir taraftan İsmail (as) ı Cenab-ı hakk islami anlayışta bir tarafta İsmail (as) ı kurban veriyorken aynı İsmail ile İbrahim (as) bu sefer Kabe’yi yükseltiyor.

Bakın İsmaillik mertebesi de boş hafif kolay bir mertebe değildir. Bir taraftan Hakk yolunda babasının teslimiyeti gibi aynen teslim oluyor kayıtsız şartsız, baba emredileni yap beni kes diyor, o zaman diyor ki beni yüz üstü yatır, yani boğazımdan keserken gözlerimi görürsün de babalık şefkati ile yapamazsın rabbına asi gelirsin beni ensemden kes diyor. O anda diyor ya baba sen mi daha fedakarsın ben mi daha fedakarım İbrahim (as) diyor ki oğlum ben fedakarım biricik oğlum İsmail (as) diyor yok baba ben senden daha fedakarım neden diyor babası, sen bir çocuk daha bulabilirsin kendine bir oğlan daha bulabilrsin ama benim canım bir tane diyor, başka İsmail yok deyince tabi diyor babası .

Bu işin gerçek bir tarihi oluşumu içinde duygusal yönüdür, bu işin eğer İbrahim (as) da şu bahsettiğimiz gibi duygular olsaydı, o bıçağı vuramazdı, mümkün değildir, “la faile illallah” hükmü O'nda başladığına göre Tevhid-i ef'al işte o vurduğu bıçak yandaki yani bıçak ile vurduğu ense yani o et yanında duran taştan farksızdı o an için. O anda bakın öyle bir Cenab-ı Hakkın lütfu oldu ki taş ile et yer değiştirdi. Yani kimlik değiştirdi, şekli olarak değil, ama yapı olarak kimlik değiştirdi. Neden İbrahim (as) ın içindeki mutlak iteattan teslimiyetten.

Ete vurdu kesmedi, taşa vurdu bıçağı neden kesmiyorsun diye taşı kesti, çünkü taş olarak görünen et hükmüne dönmüştü. Cenab-ı Hakk onun taş sertliğini İsmail (as) ın boynuna verdi şekil özellik yapı değişti. İşte her birerlerimiz gerek teşbihlerle gerek namazlarla ibadetlerle sohbetlerle, o Kabe'yi kurma yolunda her gece O'nun bir taşını yükseltmekteyiz. Her gün bir çivisini sağlamlaştırmaktayız, devam ettiği sürece bu kabe yapılmaktadır. Yani İbrahim (as) kendi Kabe'sini yaptı, onun yuvarlak kabesi önde iki rüknü var, Şeriat ve Tarikat rüknü var, arkası yuvarlakdı. İbrahim (as) ın onardığı Kabe bu günkü gibi değildir.

Ama Muhammed (sav) in kabe'si tamir edilirken arkadan oval kısım kesildi dört köşeli oldu. Eğer yuvarlak olsaydı Muhammed (sav) in Kabesi olmazdı. Bu mertebeler ortaya çıkmaz hep İbrahimiyet devri sürerdi. İşte anlatmak istediğim

şudur, biz evvela İbrahimiyet mertebesinde Kabemizi öyle Şeriat ve Tarikat hakikatı üzere inşa edeceğiz ama ondan sonra yükseldikçe daha yükseldikçe yan tarafını bırakıp onun üzerine dört köşe Kabe'yi kuracağız ki bu da Muhammediyyul meşreb yani Muhammedi Kabe olacaktır. Şeriat Tarikat Hakikat Marifet köşeleri ile birlikte o arka taraftaki "Hicr" denilen arka tarafta dışarıda kalacak ki orası da gene gönül evi olacak, kabeye giremeyenler onun içine girecek şeriat ve Tarikat mertebesi itibariyle Kabe'nin içinde üstü açık daha kapalı değil Şeriat Tarikat mertebesi itibariyle ibadetini yapacak.

İçinde de Hakikat ve Marifet mertebesi ile ibadetini yapacak ki bu Muhammedilere ait bir iş artık, işte tasavvuftaki faaliyetlerde ilk oluşması lazım gelen şey kişinin kendi bünyesinde oğlunu yani veled-i kalp ismi verilen kalbin oğlunu yani İsmail'i ortaya getirmesi lazımdır. Ki en büyük yardımcısı artık ona O'dur, bakın oradan eleman tutmuyor, "İsmail ile birlikte Kabe'nin duvarlarını yükseltiyordu" diyor.

Makam-ı İbrahim'den seyre daldım kabeyi
Dondum kaldım hayretimden seyrederken Kabe'yi
Birden boşaldı her taraf garip Âdem göründü
Dolaşıyordu saf saf günahından üzgündü

Orada kimse yok, Kabe'de yok, yeri var da Kabe var, Âdem (as) da vardı çünkü birden boşaldı her taraf, yani hüccac ziyaretçiler falan kimse kalmadı ve orası sadece Kabe kaldı bu müştemilat ta yok, çünkü O'nun devrinde onlar da yoktu, ne süslemeler ne direkler ne katlar hiçbir şey yok, "Dondum kaldım hayretimden seyrederken Kabe'yi, birden boşaldı her taraf garib Âdem göründü" çünkü cennetten indirilmiş yalnız başına "Dolaşıyordu saf saf "yani eksi manada saf değil, çok temiz ne yapacağını bilemeden şaşkın vaziyette oralarda dolaşıyordu, tabi Rabbını tefekkür ederken "dolaşıyordu saf saf günahından üzgündü"

Havva'ya biraz kırgın yedirmişti yemeği
Rabbena Zalemna dan almışlardı hisseyi

Seneler geçmiş böyle çoğalmış insanlar
Kabe de olmuş put hane çokça artmış insanlar

Daveti var Nuh'un o dem uyan yok ümmetinden
Tufan başladı derken kaynadı hem su yerden
Kaplayı verdi cihanı Kabe'yi göğe çekti Hakk
Beytsiz bıraktı dünyayı nasıl iştir ibretle bak

İşte Nuh Tufanı estiği zaman Nuh Tufanı olduğu zaman Kabe-i Şerifi Cenab-ı Hakk kendi Zat'ına çekiyor, Kabe kendi Zatıdır çünkü gönül kabe'si kendi Zat'ına çekiyor. Demek ki Şeriat Tarikat mertebelerinde böylece bir dalgalanmalar oluyor.

Bir baktım meydan dümdüz, yaşayan kimse de yok
Çölün ortasında biz varacak menzil de yok
Ne vakittir bilemem seneler geçmiş aradan
Bir karaltı fark ettim geliyordu Şam tarafından

Yavaş yavaş az sonra belirgin oldu üç kişi
Beni görmediler orada yaptıkları Hakk işi
Seyre başladım onları İbrahim imiş meğer
Baba İsmail miş çocukları diğeri de Hacer ana

Bir gariptiler hep birden
Ayrılıktı bu kaderden
İsmail ile Hacer'den
Ayrıldı hiç istemeden

Döndüm arkama baktım
O çocuktu ağlayan
Yanmıştı susuzluktan
Hacer su bulmaya çalışan

Koşuyordu Safa'dan
Merve'den Safa
Fayda yoktu buradan
Bekliyordu vefa

Baktı çıkmış su yüze
Akıyordu yavaş yavaş
Zem zem dedi böylece
Gözü gönlü doldu yaş

Su çıkınca orada
Gelen geçen artınca
Yaşamak kolaylaştı
Arkadaşlar olunca

Arasıra İbrahim
Dolaşırdı bunları
İhtiyaçlarını görür
Memnun ederdi canları

Bir gün yine gelmişti
Yanlarına onların
Bir fırtına esmişti
Karıştırdı kumların

Altından neler çıktı
Temelleri Kabe'nin
Tamir edilir mi baktı
Allah'ın ilk beytinin

Başladılar yükseltmeye
"Veizyerfeu" dedi Hakk
Ziyan olmadı emeğe
Kur'an'da yad oldu bak

Kabe kuruldu nihayet
Davet olundu insanlar
Kur'an'da oldu ayet
Uyanlara ihsanlar

Arada zaman geçmiş
Gene baktım tamirde
Ustalar zem zem içmiş
Şimdi sıra Kureyş'te

Tamirat bitti fakat
Kavgalar var ortada
Sinirler gerildi iki kat
Çok can gidecek vartada

Geldi Muhammed-ul Emin
Hakem oldu arada
Hacer-ul esvedi
Hemen koydu yerine burada

Bunları düşünüyorken
Başladı ikindi namazı
Bu güne dönüyorken
kim dedim bunları yazan

Nihayet namaz bitti
Zaman tüneli açıldı
Başladım seyre gitti
Geçmiş ortaya saçıldı

Devir yine putlar deviri
İnsanlar hep dönmekte
Âdem'lerin çoğu eğri
Geçiyor günler gafletle

Baktım bir gün bir nida
Söyleniyor yavaşça
Muhammed'den bu sada
Müjdeler var adeta

Müşrikler yavaş yavaş
Kızıyorlar bu sözlere

Mü’minlerde yaş var yaş
Zorlanıyor hicrete

Bir gece baktım Cebrail
Aldı Rasulu yanına
Mihmandar oldu ona
Çıkardı Allah katına

Baktım Rasul hicret ediyor
Hüzünlü de bir garip
Bize ne sırlar veriliyor

Girdiler Bab-ul Fetihten
Çekerek bin bir zahmet
Güldü yüzleri talihten
Sonunda oldu hep Rahmet

Bunları düşünürken
Tekrar döndüm bu güne
Makam-ı İbrahim de iken
Tavaf gitti sol yöne

Gelip görseler bu hali
Hizmet edenler bir dem
Neler lütfetmiş yâri
Olmuş burası bir alem

Necdet bu gün de geçmiş
Olmuş yine hatıra
Hakk onları hep seçmiş
Böyle yazılmış satıra

31/10/1999 Pazar Kabe/ Mekke

YERİ GELMİŞ

Yeri gelmiş alemde

Venefahtü olmuşuz
Kendimizi zahire vurmuşuz

Yeri gelmiş Nuh ile seyran etmişiz gemide
Hatıra bırakmışız bu yerde

Yeri gelmiş İbrahim ile Halil olmuşuz
İsmail'i kurban eylemişiz

Yeri gelmiş hüsn-ü Yusuf Kenan olmuşuz
Yakub'a göz yaşı doldurmuşuz

Yeri gelmiş Yusuf ile sultan olmuşuz Mısır'a
Yakub'u da koymuşuz bu Yurda

Yeri gelmiş Musa'ya asa olmuşuz bir den
Yutmuşuz o sihirleri o dem

Yeri gelmiş Len terani demişiz ama
Kelamullah da demişiz O'na

Yeri gelmiş İsa'da olmuşuz Ruhullah
Anlamadan sandılar O'nu İlah

Yeri gelmiş habib olmuşuz Muhammed'e
Ne sırlar açmışız Can Ahmed'e

Yeri gelmiş Halife olmuşuz bu zemine
Başka kimler geçer ki yerine

Yeri gelmiş hicret etmişiz o gün Mekke'den
Görmediler bizi örümcekten

Yeri gelmiş Uhud'da çarpışmıştık küffarla
Dolu o günler hatıralarla

Yeri gelmiş hendeği kazmışız hep birlikte

Anlaşılmaz bu işler ikilikte

Yeri gelmiş Mekke'yi feth etmiştik o gün
Müslümanlara olmuştu düğün

Yeri gelmiş Ali kerremallahu veçheden
Hayber kapısı koptu yerinden

Yeri gelmiş putları temizledik yerinden
Mü'minler hep sevindi eserinden

Yeri gelmiş demişiz bi hablil verid sana
Fe eynama'dan hisse alsana

Yeri gelmiş Necdet''e olmuşuz libas
İçi dahi nefsinden halas

Yeri gelmiş çekmişiz perdemizi sımsıkı
Kime düştü ki varlığımızın tasası

30/10/1999 Kabe/ Mekke

KABE

Âdem ile beraber yer yüzünde
Dönülmeye başlandı ilk günde
Ne tükenmez gücün varmış bu günde
On bin sene geçti yine varsın Kabe

Ne sabırlı ne gayretlimişsin
Ne bilinmez ne hayretliymişsin
Ne azametli ne de gayretliymişsin
Her halde sonsuza dek durursunKabe

Bir ismin Beyt-ul Atiktir senin
Dünyanın tam ortasıdır yerin
Göklere dek uzanmıştır serin

Asırlardır içinden gelir yorgun Kabe

Haziran Temmuz Ağustos Eylül
Güneş altında gölgede değil
Ey gönül O'na hürmetle eğil
Güneşten şikayetin yokmudur Kabe

Tavaf edenler bir şeyler ister
Kadınlar çocuklar ve de erler
Türlü türlü dilekler dilerler
Senin hiç dileğin olmaz mı Kabe

Herkes senin önünde eğilir
Varlığın huşu ile seyredilir
Sen de secde eder misin dedim
İnsan-ı Kamil'e ederim dedi Kabe

İnsan-ı kamil'e secde neden dedim
O'na melekler de secde ettiğinden dedi Kabe
Ben bir taşım tecelli var içimde
İnsan Nurdur Hakk'ın Zat'ı vardır dedi Kabe

İstenen her şeyi verirsin bir bir
Açıkça tecellin olur zahir
Güçsüzler tavafa olur kadir
Hepsini güçlendirirsin orada Kabe

Bir gün baktım bir kadın tavafta
Sürünüyor duramıyor ayakta
Amalar da dönüyor etrafta
Bu nasıl bitmez tükenmez sevgi Kabe

Her aşık sana koşarak gelir
Hepsi de nasiplerini alır
Bigane olan ilgisiz kalır
Bütün aşıklara maşuksun Kabe

Arif olan anlar ancak seni
Bu oyun yeni değildir yeni
Varlığımızı bildik bileli
Çıkmadık içinden hiçbir zaman Kabe

2/11/1999 Salı Kabe/Mekke

SEYİR

Küçük bir akan su idim
Arıyordum deryayı
Nasıl çözerim derken
Bu ilahi muammayı

Akıyorken bir gün
Yolum düştü Hz Nusret'e
Kalmadı sağım solum
Yol göründü vuslata

Teslim olduk meyyit misal
Guslüne olduk razı
Değilmiş bunlar masal
Yetti cana birazı

Bak dedi bana oğul
Yavaş yavaş kendine gel
Gözünü aç hemen doğrul
Kafesi teni durma del

Ferhat misal delmeye
başlayınca kafesi
Yol buldular gelmeye
Sırların hep kaffesi

Dolmaya başladı kazan
Hem görüntü değişti
Ben miyim bunları yazan

Bilemedim ne işti

Seneler geçti koşarak
Gençlik biraz azaldı
Saçlar beyazlaşarak
Sakallar da kırlaştı
Çektik bir gün essala
Şeyhim terk etmiş bu evi
Buldu rabbında felah
Cennet olmuştur yeri

Koşup geldiler fakire
Yola devam etmek için
Güvenmişler hakire
Anlayamadım ki niçin

Yallah dedik bismillah
Çıkarak yavaştan yola
Yardımcıdır bildik Allah
Kardeşlerle kol kola

Kervan yürüyor sessizce
İnenler var hem binenler
Fısıldaşırlar gizlice
Kalanlar sağlam erler

Gidiyor kervanımız
Emniyet sahilinde
Hiç yoktur ki şüphemiz
Ulaşırız rabbimize

Canlar gayrete geldi
Ayni yoldan geçmeye
Nefis bendini delip
Ab-ı hayat içmeye

Hakikat oldu zahir

Anlaşıldı gerçekler
Geçildi büyük bahir
Kırılmadı direkler

Kaptan olmuşuz meğer
Batındaki gemiye
Binbir emeğe değer
Bu gemiye binmeye

Ücretlidir sanma sakın
Binenlerden can alınır
Boğazına halka takın
Hak yolcusu tanınır

Secde eyle rabbına
Halife seçtiğinden
Geldim deyip kapına
Nefsimden geçtiğimden

Çalış artık düzenli
Geçmesin vakit boşa
Kendine gel kemalli
Rabbınla birlik yaşa

Devam edersen böyle
Ulaşırsın kendine
Söyle hemen sen söyle
Takılma varlık bendine

Vechullah'tan haber al
Budur gönlün isteği
Geri dursun kıyl-u kal
İşte sözün gerçeği

Ne oldu dersin bu gün
Ben benimle değilim
Çözüldü bütün düğüm

Zahir oldu benliğim

Baktım zatım Zat-ı Hakk
Hep sıfatım O'nundur
İsimlerim de Ya Hakk
Fiillerim de O'nundur

Nasıl demesin böyle
Arada bir enel Hakk
Demiyor ise
Şüphededir onda Hakk

Böyle zahir olur Hakk
Sen batında kalırsın
Eğer dilersen tekrar
Sen zahir ile olursun

Böylece gerçek hayat
Başlamış olur sende
Belirir Hakk'ı hayat
Beşer bırakmaz tende

Nefsini bildiğinden
Bilmiş olursun rabbını
Kendine geldiğinden
Almış olursun Hakkını

Bu kadar uzun laftan
Kısa istersen sözü
Gelip bizim taraftan
Zahir edelim özü

Necdet'e ulaşmak
Zor değildir bir selam
Gönlü ile barışmak
Yeterlidir vesselam

Perdeyi yine açtık
Yar ile hem dem olalım
İkindi okunuyor
Vahdetimize dalalım

09/11/1999 Kabe/Mekke

ATAYIM DEDİM

Birileriyle tanıştık mana aleminde ne varsa paylaşmışlar geriye bir şey kalmamış birisi diyor ki “Ben İsa’yım, birisi diyor ki “Ben mehdiyim” birisi diyor ki “Ben Hay, hayat sahibiyim” yani zamanın yegane hayat sahibiyim, gene diyor ki hatmül velayet makamı bizdedir diyor, tamam buyurun dedim paylaşmışsınız, Hatmül velayet yani velayetin en kemalli halidir. Velayetin sonu değil hiçbir eksikliği kalmadan her mertebesi ile bulunduğu yani ondan sonra veli olmayacak demek değil ama onun kemalatının altında olacakmış diyor. dedim hadi biz de atalım biraz, perdeyi açmışlarken

Bir şeyler atayım dedim
Herkes bir şey atıyorken
Bir şeyler satayım dedim
Herkes birşeyler satıyorken

Gelmişim çün bu aleme
Hem dert verip derman için
Düşse gönüller şuleme
Hep yanarlar için için

Şu zamanda doğdun derler
Ben doğmadım o zamanda
Doğan şu ceseddir derler
Ben bakıyim her zamanda

Çekmişim varlık perdesin
Sen var olmuşsun arada

Şimdi geriye dönüş var
Sen ben olmandır sırada

Ufkunu geniş tut ey zahit
Bildiğin gibi değil işler
Alemde ben dir tek vahid
Her şeyi isimlerin işler

Salarsam Mudil ismimi
Bulamazsın bir tek mü'min
Her şey inkar eder beni
Sanma elindedir iman

Eğerçıkarırsam Hadi'yi
Cümle zuhurda ortaya
Herkes bulurdubakıyi
Gayri kalmazdı arada

Celalimi açsam bir an
Kalmaz ortada zahirim
Alt üst olur bütün alem
Ben yine ben ile bakıyim

Cemalimi açsam eğer
Mest olurdu bütün alem
Ta haşre dek ayılmazlar
Çekmişler derdin hepsi dem

Zatımla bassam zemine
Kaldıramaz vallah beni
Bir nefes alsam yeniden
Nefes-i Rahman almaz beni

Allah dediler ismime
Anlamadı kimse beni
İnsan dediler cismime
Sallamadı kimse beni

İster deli de ister mecnun
İster veli de ister cünun
Ne dersen de hep öyleyim
Ben zannına göreyim

ÇÖZDÜM SIRRINI

Düşünürdüm bir zamanlar bu alemi
Tefekkür edrdim çok çok halimi
Arardım bu varlık içre yârimi
Çözdüm alemin sırrını çözdüm

Lâ faile illallah dedi hocam
Benim de bu oldu bir zamanlar hecem
Aydınlandı sonra karanlık gecem
Çözdüm fiillerin sırrını çözdüm

Esmalar oldu ikinci durağım
Sağlam bastı burada da ayağım
Nurlar ile doldu bütün varlığım
Çözdüm esmaların sırrını çözdüm

Sıra geldi sıfatlar dergahına
Bakmadım hiçbir şeyin ah vahına
Hep vasıflar Hakk'ındır anlayana
Çözdüm sıfatların sırrını çözdüm

Zat-ı Hakk'tır alemde baki olan
Bu sırlarla tüm içi dışı dolan
Hak deryasına dik tepe dalan
Çözdüm Zat-ı Hakk'ın sırrını çözdüm

İnsana baktım bir güzel libas
Yok üstüne alemde haslardan has
Kevserden içer de içirir tas tas
Çözdüm insanın sırrını çözdüm

Âdem ile dünyaya geldim baştan
Kim korkar ki sonu olmayan yaştan
İndi ruhum göklerden yüce Arş'tan
Çözdüm alemin sırrını çözdüm

Yolum düştü İbrahime hulleli
Dostumla dost olunca dedim beli
Buraya ulaşan olurmuş veli
Çözdüm İbrahim'in çözdüm sırrını

Musa ile Tur-u Sina'da bir gün
Kelimullah lafsını aldık o gün
Bu işler oldu sanırım hemen dün
Çözdüm Musa'nın sırrını çözdüm

İsa ile denildi Ruhullah
İçim dışım boyandı sıbgatullah
Nerede bulurum böyle ehlullah
Çözdüm İsa'nın sırrını çözdüm

Muhammedi oldum yolun sonunda
Kaybettim kendimi yolun sonunda
Kamus-u aşk koltuğumun altında
Çözdüm Muhammed'in sırrını çözdüm

Evvel ahır zahir batın hep odur
Anladım ki işin gerçeği budur
Nereye baksam gözüm onu bulur
Çözdüm cümle varlığın sırrını çözdüm

Ben sanırdım kendimi evvelce
Yoğruldum hamur oldum güzelce
Yeni bir kimliğim oldu pişince
Çözdüm Necdet'in sırrını çözdüm

5/11/1999 Cuma Kabe /Mekke

SENİ TANI

Dediler Ahmed Mehmed
Öyleyim de zannettin
Olmamıştır hiç Mehmed
Gerçeğini kaybettin

Doğdun sevindi çevren
Sen ise hep ağladın
Koptun asıl yerinden
Yüreğini dağladın

Ağladın çünkü neden
İndirdiler zemine
Çare yok ne gelir elden
Yan bakalım derdine

Âdem gibi kovuldun
Bu gün sen de Cennet'ten
Hilkatin tamamlandı
Nasib aldın cesedden

Girdin bir kab içine
O suret benim deyu
Döndün başka biçime
Değiştirdin tüm huyu

Rabbın sana dedi ki
Ben seninleyim orada
Sen ona dedin ki
Ben nefsimleyim burada

Biraz çamur toprak
Bulaşınca yüzüne

Oldun rabbından ırak
Doluşunca özüne

Yaşıyorum zannettin
Ölmüş idin şüphesiz
Aslından ayrı kaldın
Bu iş değil sebebsiz.

Rabbın evvela ölümü
Sonra hayatı halk etti
Çözenler bu düğümü
Mükafatı hak etti

Ey garib Âdem
Sana rabbının çağrısı var
Hadi artık kalksan
Ruhunun ağrısı var

Sen halife namzeti
Şanın ise çok yüce
Elden bırakma hizmeti
Ulaşırsın o güce

Uyar isen hüdaya
Gösterirler sana yol
Sahip çıkıp davaya
Kendine ulaşan ol

Uyar isen nefsine
Kalırsın yine toprak
Yolun çıkar tersine
Fayda etmez haykırmak

İyi düşün bu günden
Henüz kurtuluş var iken
Döndür gemini bu gün
Azrail sana gelmeden

İyi anla bunları
Venefahtü dedi Hak
Değiştirip huyları
Rabbının özüne bak

Doğrultursan hedefin
İnsan-ı Kamil’e doğru
Açılır gönül sedefin
Sana olur çok uğuru

Haydi durma koş biraz
Nefsin çıkmış da yola
Sana evvelden garaz
Hemen git onu yakala

Salik devreder
Kendini bulmak için
Rabbı onda O zaman anlar yerini
Başka şey yok varlığında

Yetmez mi bu devlet ona
Rabbına olmuş libas
Gafletle kim ulaşır buna
Olmayınca hastan has

Necdet neler geçirdi
Bu hale gelmek için
Ne zehirler içildi
Hevadan geçmek için

Kalmadı bu canda ten
Tende can da kalmadı
Sahibi aldı elimden
Necdetten bir eser kalmadı

Libasım biraz eski

Necdet diye tanırlar
Ben ondayım ne var ki
Toprak diye sanırlar

Gizlerim hem sıkıca
Açarım da zaman zaman
Var mı ki bir sakınca
Saltanatım var benim

4/10/ 1982

YA RASULULLAH

Yüzüm yok iken geldim kapına
Gönül rüzgarı savurdu katına
Binmiş idim ben sevgi atına
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Senin ismin ile çarpar kalbim
Gözetmezsen ne olur benim halim
İsmini anmadan durursa kalbim
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Ravzana aldın bu günahkarı
Yitirmiştim ben ezelden arı
Günahımı yüzüme vurma bari
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Sana layık olamadım bir türlü
Ağlar gözlerim geceli gündüzlü
Kalbim temizlenmedi pürüzlü
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Gönlüm köşesinden çıktı bir ışık
Ben sana belki ezelden aşık
Sensin cihanda tek maşuk
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

İsmini anmadan geçmez anım
Sana kendimden daha yakınım
Gönülden gönüle akanım
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Sevgin kalbimde yanıyor her an
Gözlerimden akan yaş değil kan
Cemalini gösterdiğin zaman
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Senin için bu alemde cümbüş var
Cümleler dosttur kalmamış ayar
Sana kainat olur hep bahar
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Huzuruna vardım girdim ravzana
Anlayamazsam seni vah bana
Feda olsun varlığım hep sana
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Gafletle geçiyor şamu seher
Seni bilmek ne zormuş meğer
Seni anlamadan gidersem eğer
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Hicret ettin Mekke'den Medine'ye
Bende hicret ederim içeriye
Kazancımız kalmazsa geriye
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Başımı koydum ezelde önüne
Hesabım kalmasın mahşer gününe
Yüzümü tuttum hep senin yönüne
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Kölen olsam hep kapında kalsam

Lütfundan mana gülleri alsam
Varlığımla seni anamazsam
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Aciz ve de naçiz biçareyim
Baştan aşağı harap yâreyim
Ciğerim delik delik pare pareyim
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Lütfetmezsen ne olur benim halim
Yalvaracah güçte değil kalim
Geçiyor günler gafletle daim
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Görüpte cemalin veririm can
Sana selat-ı selamlar her an
Aşkındır yine gönlümde yanan
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Bir nefes ayrılsam ona yanarım
Mecnunum gene kalmadı kararım
Gönlümdesin de neden ararım
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Seni anmak hayat verir bana
İçeyim aşkını kana kana
Eylerim niyaz kalmasın sona
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Davetinle ravzana geldim
Layik değil iken selam verdim
Zahir de olsa lütfuna erdim
Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

Sensin alemde varlığa sebep
Ey gönül darılma edep edep
Düşersem de bir gün gaflet edip

Boş çevirme ellerimi ya Rasulullah

30/10/1999 Cumartesi Mekke'de ama Medine'yi yazmışız

ELHAMDÜLİLLAH

MEDİNE-İ Münevvere'ye
Hakikat-ı ilahiyyeye
Hakk yolunda bir gayeye
Erdik elhamdülillah

Medine'de var bir sultan
Böyle dilemiş zuhurda olan
Gerçeğinden dersler alan
Olduk elhamdülillah

Bastı birileri bağrına
Sırlar bıraktı yarına
Böyle yakışır şanına
Bildik elhamdülillah

Eyledik kırk vakit namaz
Oldu bunlar bizlere haz
Ya rasulüm sıraya yaz
Rica ettik elhamdülillah

Ezan okunur ümmete
Koşulur hep cemaate
Gelir mü'minler gayrete
Biz de geldik elhamdülillah

Tarik Abdülvahid Âdem
Ne güzel olmuştu bu dem
Hanımlar beraberdi hem
Hep oradaydık elhamdülillah

Çarşı Pazar alışveriş

Doslara hediye seçiş
Çarşı pazarlardan geçiş
Eyledik elhamdülillah

Ziyaretleri bir güzel
Mevla dilemiş ezel
Yaşayıp gelmeden ecel
Dedik elhamdülillah

Uhudda var nice ibret
Ey gönül bunları yad et
Hamza çok eylemiş gayret
Kabrini gördük elhamdülillah

Hendekte var yedi makam
Buraya ibretle bakan
Hatırası can yakan
Yeri gördük elhamdülillah

Kıbleteyn iki kıble
Hakikatini getir dile
Gitmesin emekler yele
Dedik elhamdülillah

Kuba mescidi olmuş inşa
O günleri sen de yaşa
Gaflette kalma sen haşa
Düşündük elhamdülillah

Harem-i Şerif çok büyümüş
İçi ziynet ile süslenmiş
Arkaya yana yayılmış
Seyrettik elhamdülillah

Muhteşem bir abide
İçinde güya sahibi de
Bulmuş gönül yârini de

Önünde durduk elhamdülillah

En önde rasul-ü Ekrem
Arkada sıddık muhterem
Faruk ile oldu tamam
Önlerinden geçtik elhamdülillah

Rasulün ikramı “B” ile “T”
Düşürdü bizi hayrete
Yer kalmadı hiç hasrete
Rasulün ikramını aldık elhamdülillah

Necdet ne muhteşem oyun bu
Gönülden gönüle yayın bu
Rasulun tecellisi bu
Şükrettik elhamdülillah

31/3/1999 Tekirdağ

GELDİM

Ben ben dedin bu güne kadar
Hayel benliği neye yarar
Haydi yeter karar ver karar
Benliğini atmaya geldim

Gaflet oyalıyor gün be gün
Ne yaparsan senindir bu gün
Dün geçti yine çok hızlı dün
Perdeni açmaya geldim

Âdem’i bil önce adından
Neler ulaşır bak katından
Dinle haberleri batından
Sırr-ı Âdem’i açmaya geldim

İbrahim’i anla sözünden

Nasıl da yalvardı özünden
Tevhide bak O'nun gözünden
Kabe'ni yeniden kurmaya geldim

Tur'da Musa'ya ulaştınsa
Muhabbet nuruna bulaştınsa
Kızıl denizi bu gün aştınsa
Vadi-i Eymen'de buluşmaya geldim

Rabbına döndür de yüzünü
Görmek için kendi özünü
Kaçırmadan vuslat gününü
Ircıi'ye davete geldim

Aç ta gönlünü Hakk'tan yana
Ne lütuflar olur bak sana
Kalmayasın sakın ha sona
Venefahtü'den vermeye geldim

Nefs-i Meryem'den ruh-u İsa'yı
Meydana getir bu harikayı
Tabir eyle şu ü'yayı
Fenafillah'ı yaşatmaya geldim

Muhammedi olmak istersen
Ne olur biraz gayret göstersen
Aç gönlünü hemen dilersen
Nur-u Muhammedi'den coşup taşmaya geldim

Bu aleme bakıp derinden
Oynat kendini yerinden
Dönemezsin bak seferinden
Semme vechullah'ı açmaya geldim

Mükerrem kıldı seni de hakk
Tanı kendini ayağa kalk
Nasıl mübareksin bak ta bak

Tac-ı kerremnayı takmaya geldim

Toplandı huzurda aşıklar
Ne sırlar açtılar ne sırlar
Hepsi dostlarını buldular
Uşşaki dilden ifşaya geldim

Necdet'i dinle biraz hafiften
Ne sırlar gelir sana garipten
Hakk'ın armağanı bu gaipten
Terzi baba'dan seyrana geldim

17/07/1999 Şam

GİR İÇERİ

Nicedir dolaştın bağda bostanda
Kaç ton su dövdün tasta havanda
Dikkat et yakında kalmaz havan da
Haydi durma hemen gir içeri

Eğitmediyesn kendini bir güzel
Yürü hemen tut ehlinden bir el
Almasın bak sermayeni esen bir yel
Hemen mekteb-i irfandan gir içeri

Benliğin perde olmakta hep sana
Hadi artık bunları anlasana
Buradan aldıkların hep kar sana
Varlığından soyun da gir içeri

Bir benliğin vardır asılsız sahte
Türlü bulaşık karışık her renkte
Pişman olmayasın bak gelecekte
Benliğini at da gir içeri

Âdem ile başlar kemalat-ı insan

Âdem'siz geçirdiğin günlere yan
Âdem değildir sadece et ile kan
Venefahtü'den ruhtan gir içeri

Hep fiiller Hakk'ındır anla biraz
Ters gelse de bak etme garaz
Mübarektir kıymetlidir yaşlı arz
Fiilin hakkını ver de gir içeri

Allah'ın isimleri esma-ül Hüsna
Öğrendik bildik tattık amenna
Bunlar kapı oldu ulul el baba
İsimlerin hepsinden gir içeri

Sıfatları vardır Allah'ın yedi
Bunlarla insanda kemale erdi
Zuhurlarını tüm aleme serdi
Sıfatlarından sen de gir içeri

Vadi-i Eymen'e düşünce yolun
Kalmaz olur artık sağın solun
Duyarsın rabbından ilahi sözün
Vadi-i eymen'den gir içeri

Tur-u Sina'da at güzel bir tur
Ha ze beled-il Emin'de biraz dur
Kendini bu mertebede de oldur
Sine turunda dön gir içeri

Ruh-ul Kuds mertebe-i İsa'dan
Payını al sen de bu hatıradan
Yürü Muhammedi'yeye korkmadan
Ruh-u Mukaddes'ten gir içeri

Mekke ikram şehridir aleme
Hem yar oldu Âdem'e Muhammed'e
Hem zuhur oldu Ahad'a ahmed'e

İhram ile hemen Mekke’den gir içeri

Kabe bu dünya’nın gözbebeği
Allah’ın Zat’ının siyah gömleği
Giymeye bak bu İlahi benliği
Kabe kapısından hemen gir içeri

Arafat’a yolun düştüğü zaman
Hacı olursun işte o zaman
Mahşeri yaşarsın orada aynen
Haydi yürü Arafat’tan içeri

Cebeli Rahmedir Rahmet yeri
Çıkanlar Rahme’ye olur hak eri
Sakın dönmeyesin yolundan geri
Haydi Cebel-i Rahme’den gir içeri

Hira heybetli asaletli Hira
Ulaştı Rasulullah orada nura
Sende yaklaş hemen ulaş bu sıra
Hira’dan, mağaradan Nur’dan gir içeri

Yasin oku derinden güzel güzel
Övdü mevlam seni ezelden ezel
Ne kadar çekeceksin gafletle gazel
Haydi durma Yasin’den gir içeri

Ha Mim’den al haberleri bu gün
Geçenlere pişman olursun o gün
Dün yine ne kadar çabuk geçti yine dün
Haydi yürü Ha Mim’den gir içeri

Sen de insansın anla insanlığın
Arkanda bırakma topraktan bir yığın
Mahbub-u Hakk’sın rabbına sığın
Haydi gayret insandan gir içeri

Muhammed Allah'ın kulu Rasulü
Miraçta Hakk'tan hep gördü kabulu
Uludur ululardan da ulu
Haydi şefeat-i Muhammediden gir içeri

Ali Kerremallahu veçheden
Hakk göründü aşikar bu cepheden
Sen de durma tut o mübarek elden
Ali bab-u ha dan gir içeri

Necdet bu alemde yaşar bir garib
Tanımaya çalış gönlüne girip
Bu günden ilahi vuslata erip
Necdet'in gözünden hemen gir içeri

Bir de rahmetullah aleyh Nüsret babamdan bir şiir okuyalım inşeallah O da çok güzel şiir söylerdi biz oraya ulaşamadık daha bunu bilioruz. Allah onlardan razı olsun gerçekten ne kadar dua temennisinde bulunsak şeylerini ödememiz mümkün değildir. Yani haklarını ödememiz mümkün değildir. Gerçi onlar hak talep etmezler, beklemezler, o ayrı konudur,

Bir alemden bir aleme
Devren geldim bu aleme
Hasret kaldım ol Âdem'e
Nerededir yârin yolu

Gece gündüz demedim ben
Yola düştüm giderim ben
Ararım her sabah erken
Nerededir yârin yolu

Ben bir garip biçareyim
Bağrı yanık avareyim
Aşk oduna pervaneyim
Nerededir yârin yolu

Gökte sordum meleklere
Ay yıldıza feleklere
Acırım ben emeklere
Nerededir yârin yolu

Ta subaha dek Mevla derim
Bazen ya hu ya Hakk derim
Eyvah demem allah derim
Nerededir yârin yolu

Nerede kokar yârin gülleri
Nerede öten bülbülleri
Bulabilsem erenleri
Nerededir yârin yolu

Dolaşırım solu sağı
Aşarım ben taşı dağı
Nerede vuslat durağı
Nerededir yârin yolu

Gurab değil bir garibim
Hakk ile zengin bir fakirim
Öksüz yetim hem hakirim
Nerededir yârin yolu

Dosttan haber verin bana
Sen de gel benimle ara
Bakmayın pek öte yana
Nerededir yârin yolu

Göz yaşımla söndüreyim
Cehennemi yok edeyim
Soran varsa söyleyeyim
Nerededir yârin yolu

Müjde müjde buldum yâri
Hilafım yoktur vallahi

Gözümden bakar billahi
Bize varır yârin yolu

Cennetlerdebn cennet beğen
Hurilerden huri beğen
Bütün bunlardan vaz geçen
Bize varır yârin yolu

Sabahları Konya'dayım
İkindileyin Uşşaktayım
Her gece Beytullahta'yım
Bize varır yârin yolu

اَعُوذُ بِا لَّلهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

KADER HAKKINDA

Bu gün 18/04/2001 Çarşamba günü İzmir'deyiz, sohbetimize yavaş yavaş devam edelim, bu günkü sohbetimizin başlangıcı Kader üzerine olsun inşeallah, sonra arkadan neler ihsan edilir bakıyoruz.

İslam anlayışında Cenab-ı Hakk'ın bildirmesiyle Hz Rasulullah'ın da bizlere ulaştırmasıyla kaderin iki nevi olduğunu öğreniyoruz. Bunun bir tanesi kader-i mutlak, bir tanesi kader-i muallak, yani kader-i mübrem de diyorlar biz kader-i mutlak ve muallak olarak daha anlaşılır bir şekilde düşlünelim. Kader-i Mutlak şudur; Cenab-ı Hakk insanı ayan-ı sabitede programladığı zaman kendisine program yapıyor yani o ayan-ı sabitesi programı zaten, bu programın içerisinde kişinin dahlinin imkanı olmadığı bölümler var. Yani kişinin bireylerin her birerlerimizin bu insanlar üzerinde olan bir kader

anlayışı veya program anlayışı, hayvanlarda nebatlarda ve madenlerde böyle bir şeye ihtiyaç duyulmuyor, neden duyulmuyor, çünkü onlar mutlak iteat sahibidir. Kendi başlarına bir hür iradeleri olmadığından kendileri hakkında değer verme özellikleri olmadığından onların kaderleri tek kader kader-i mutlak diyelim biz ona.

Yani Allah'ın kendilerini nasıl planlamış ise o şekilde hayatlarını sürdürmek zorundalardır. Yani kendi yaşantılarına müdaheleleri yoktur. Onun için onlarda bu kader-i muallak diye bir oluşum yoktur. Kader-i muallak, buna neden kader-i muallak demişler, Cenab-ı Hakk insana bazı hareket serbestliği verdiği için yani hür iradesiyle hayatının bazı bölümlerini kendi kontroluna verdiği için işte bu kendi kontrolundaki devreleri zaman parçalarını bölümlerini yaşıyorken kendisine gösterilmiş iki yoldan hangisini tercih ederse oraya gitmekte ve onun mesuliyetini veya menfaatini almaktadır.

Şimdi Kader-i Mutlak; her hangi bir kimsenin veya her birerlerimizden birimizin nerede doğduğu hakkında kimden meydana geldiği hakkında yani hangi aile içerisinde dünyaya geldiği hakkında ne zaman dünyadan ayrılacağı hakkında işte hayatının büyük hadiseleri hakkında Cenab-ı Hakk'ın programının dışında hareket etmesi mümkün değildir. Buna kader-i mutlak deniyor. Yani kader-i Mutlağı biz değiştiremiyoruz, değişme imkanı yoktur.

Kader-i Muallak dedikleri, böyle boşa sarkan bir şey düşünelim, buna siz elinizi değdirdiğiniz zaman yeri değişebiliyor, yani sonradan yapılacak faaliyetlerin tesiri ile yani alttan, madde aleminden yapılacak faaliyetlerin tesiriyle bunu eksiye veya artıya götürmek mümkündür. İşte bu kader-i muallak, boşta olan kaderdir. Bizim sorumlu olduğumuz yerler de buralarıdır. Yani hayatımızın içerisindeki safhalarda yerler buralarıdır. Cenab-ı Hakk hiç birimizi "neden ey kulum sen Mehmet efendinin ailesinde dünyaya gelecektin de Ahmet efendinin ailesinde dünyaya geldin" diye neden böyle yaptın diye soru sormaz.

Çünkü onda bizim dahlimiz yoktur, dahilde bulunma imkanımız yoktur. Böyle bir şey mümkün değildir, işte bu kader kader-i mutlaktır. Cenab-ı Hakk hangi aileden o ayan-ı sabitedeki programı zuhura getirmek istiyorsa oradan getiriyor. "Kulum ömrün bu kadar olacak diyor" tamam, yalnız Cnab-ı Hakk'ın verdiği ömür, ne uzar ne kısalır, ama diğer taraftan hadislerde sadaka ve dua ömrü uzatır diyor. Bakın bu çelişki gibi gözüküyor, ama çelişki değildir, şimdi orasını unutmayın mevzuyu değiştirmemek için orasını sonra açalım.

Şimdi iki oluşum çıktı, birisi bizim elimizde olmayan yaşantı tarafımız yaşadığımız kısmın bazı bölümleri birisi de Cenab-ı Hakk'ın bizim kullanımıza bıraktığı zaman safhaları. Şimdi Cenab-ı Hakk bizim kullanmamıza bıraktığı yerlerin dahi programını yaptı ama mutlak kader olarak kayıda geçmedi. İhtiyati olarak bıraktı yani yahut ihtimali olarak bıraktı. İşte bunun kesin tahakkukunu kişinin o tarafa yönelmesi veya yönelmemesine tabi tuttu. Aslında bu kaderin aldığı bizim kazadır, kaza "Hüküm" demektir. Doğrusu "kada" dır, kadı da buradan gelir.

Cenab-ı hakk ayan-ı sabitelerimizi programladığı zaman burası kazadır. Bakın biz kazayı aşağıda anlıyoruz, evvela toplu olarak bir hükümler manzumesi vardır, işte bu kazadır, yani Allah'ın takdiridir, eski yargıçlara kadı diyorlar ya kadı hüküm demektir, hüküm veren yer demektir, işte bu kadı dediğimiz, kaza dediğimiz şey Cenab-ı Hakk'ın tüm olarak programını yaptığı yer kazadır. Bu programın zaman içerisinde peyder pey meydana gelmesi de "Kader" dir. Kader "Miktar" demektir, yani kaza mutlak bir oluşum, külli bir hükümler manzumesi, bu hükümlerin zaman içerisinde ortaya gelmesi silsilesiyle birlikte sırasıyla birlikte kader.

Şimdi bu kaderi biz yaşıyor iken mutlak kaderi değiştirmemiz mümkün değildir, ama arada bazı ufak tefek şeyler olunca buna tekrar "kaza" diyoruz. Şimdi bakın bir genel kaza var, yukarıda sonra genel kaza peyder pey zuhura

geliyor, bu peyder pey zuhura gelen şeylerin içerisinde de özel hükümler çıkıyor ortaya işte bizim genelde kaza oldu dediğimiz küçük hükümlerdir. Otobüs çarptı, tren çarptı, uçak düştü gibi bunlar mahalli kazadır, bakın bir kaza var, mutlak kaza, ilm-i İlahide takdir olunan bir kaza her birerlerimiz için ve de külli bütün alemin kazası vardır. Ama bu toplu kazadır, gerek bireyin programı olsun gerek alemin programı olsun, alemin başından sonuna kadar yaşayacağı her safha o kazada zaten tayin edilmiş durumdadır. Bir şeyin programı olmazsa devamı olmaz, zaten o program dahilinde açılır, yoksa karma karışık başı boş olur. Böyle bir şey de Cenab-ı Hakk'ın varlığında düşünülemez.

Bir insan bile sabah çıkarken bir program yapıyor, o gece yaptığı program kazadır, o günün kazası, hüküm yani hüküm ile şuraya gideceğim buraya gideceğim diye toplu hüküm, peyder pey saatlere bölünerek yaşanan kısmı da onun kaderidir yani miktarıdır. O arada sizin programınızın dışında yaptığınız program dışında bir hadise olursa o da kaza ama o anın kazasıdır yukarıda genel hükümler değildir. Yani gerektiğinde müdahale edebiliyorsunuz bir şeye şimdi belirli bir akış içerisinde geliyorken bu olmadı diyorsunuz, mesela bir misafiriniz geliyor, yahut bir yere gidecek iken gidemiyorsunuz oturmaya karar veriyorsunuz, işte bu oranın kazasıdır, yahut oranın hükmüdür.

Yani bir en baştaki mutlak kaza hüküm bir de uçta faaliyet sahasında olan bazı değişiklikler vardır. Şimdi Cenab-ı Hakk'ın bizlere bırakmış olduğu ve de bize selahiyet verdiği devreler eğer bu devreler olmazsa biz insan olmazdık. Mükellef teklif sahibi olmazdık. Eğer ömrümüzün bütün safhasını Cenab-ı Hakk'ın programı içerisinde yaşamış olsaydık bizim kimliğimiz benliğimiz olmazdı. Amir olmazdık gene biz memur olurduk, diğer mahlukat gibi لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلاً 67/2 hükmü bizde tecellisini göstermezdi. Yani "hanginiz daha güzel amel edecek diye sizi yeryüzüne gönderdik" demesi Cenab-ı Hakk'ın bakın insanlara belirli bir hürriyet tanıması hükmünü

zaten açık olarak getiriyor. Bakın çocuklara ders veriliyor bakalım hanginizin daha güzel ders yapacaksınız diye sizi okula gönderdik diyor. Eğer orada çocukların istikbali olmasa yani çalışma ve kendi gayretleri olmasa böyle bir taleb de olmaz. Herkes okula gider gelir, ve herkes de de aynı kafa yapısı olur, herkes dersini dinler anlar gelir ama ayrım olmaz. Mücadele ve mükafat olmaz.

İşte diğer mahlukata verilen bu özel hürriyet yoktur. Onların hepsi memurdur, bu memuriyetlerini de insana karşı göstermektelerdir. İnsana memurlar, yani insanın işini görmek için memurdurlar. İnsana faydalı olmak için memurdurlar, insan onların amiridir. Tabi ki amir sorumlu olur, memur sorumlu olmaz, tabi verilen görevden o da sorumlu olur ama esas memuru yöneten amirdir, memurun yaptığı işte hata olsa ondan amir sorumludur. Ama memur amirinin talimatlarını bilerek ihmal ederek yapmazsa o zaman sorumlu olur. Bakın orada yine bireysellik ortaya çıkıyor.

Bir hayvan başka bir şey yapamaz, ne için kurgulandı ise yılan zehir üretiyor, başka bir şey yapamaz, kendisine ayak kanat çıkaramaz, başka seçeneği yoktur, biz onları yanlış tanıdığımız için değişik yönlü bakarız kendilerine birer varlık veririz, kendileri kendilerinin sahibiymiş gibi müstakil birer varlıklarmış gibi düşünürüz onları. Neden kendimiz müstakiliz ya, onların hayatıyla bizim hayatımız arasında çok büyük farklar vardır. Tüm mahlukat için de böyledir. İnsanın diğer mahlukattan üstünlüğü hayatının bazı bölümlerinin kendine bırakılması ve irade sahibi müstakil bir varlık olması yönünden böyle olmasa halife de olmaz.

Şimdi hayatımız 70 sene üzerinden farz-ı misal 40 senesini Cenab-ı Hakk mutlak kaza olarak takdir etti, oraya bizim dahilimiz olmaz. Yani ömrümüzün 40 senesinin sorumlusu değiliz, ama bu 40 sene bir yaşından 40 yaşına kadar geldiği sene 40 dan sonraki 30 sene sorumlu değil, bunların hepsi bir birinin içindedir, makas gibi öyle çalışıyor ki neresi mutlak neresi mübrem veya neresi muallak kişi bunları bilemiyor. Ama bariz olanları biliniyor, mesela doğduğu yer öldüğü yer, işte

evlendiği kimseler hayatının büyük oluşumları belirli program içerisinde oluyor. Kader-i mutlak durumunda.

Ama bu arada olan şeyler kader-i muallak yani bizim yönlendirmemize bağlı oluyor. Az önce de dediğimiz gibi sorumlu olduğumuz yerler bunlardır. Hayatımızın otuz senesi, yani toplandığı zaman. Şimdi Cenab-ı Hakk diyor ki, “ey kulum bak ben Hadi isminden ben bunu tuttum, Hadi ismine doğru iniyor, ama alttan bağlı değil mutlak değil, sen bunu istersen Mudil’e de döndürebilirsin. Yaptığımız fiiller Mudil esmasında ise biz bu kaderi Mudil’den tuttuğumuz için Mudil’e çekiyoruz. Ama boştadır, ama Cenab-ı Hakk Hadi tarafındadır, tavsiyesi odur ve Rahmetini oradan veriyor.

Diyelim ki Mudil Esmasından bize bir kader geliyor, “kulum bak dikkatli ol Hadi de Mudil de olabilir o zaman biz bunu tutarda Hadi’ye götürürsek kaynak Mudil olduğu halde tahakkuku Hadi oluyor. İşte bu bizim sorumluluğumuzda olan şeydir. Bakın dilersek o esmayı çalıştırarak قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِه 17/84 biz bunun şakülesini çevirebiliyoruz, neden muallak yani bu hareket kabiliyetini bize vermiş, eğer bunu vermese, 30 senemiz de mutlak O’nun istediği dikeyde şakülede inmiş olsa o zaman bizim sorumluluğumuz olmaz, kullanamayız, ne Cennet olur ne Cehennem olur, hayvanlar gibi hadi كُنْتُ تُرَابًا 78/30 toprak olun tamam iş bitti, oluruz toprak biter ahiretimiz olmaz ve de halife de olamayız. Kendimize ait ne Hayat, ne İlim, ne İrade, ne Kudret, Ne kelam hiçbir şeyimiz olmaz, hayvanlar nasıl kendi aralarında işte 15 – 20 belki 100 kelime ile anlaşıveriyorlar işlerini görüveriyorlar, böylece orman içerisinde bir aile sistemi var onların gibi böyle bir hayatımız olurdu veya ilk insanların yaşadığı halden bu güne hiç çıkamamış olurduk, işte bu bize bir rehin verilmesi iradenin verilmesi ile biz kendimizi geliştirmekteyiz. Bu hüriyet ile kendimizi yükseltmekteyiz.

Zannetmeyelim ki şu elbiseleri giydik de biz aslımızdan döndük yani aslımızı unuttuk, ama işte ne yapıyoruz, bu elbiseler bize zahirde perde oluyor, on bin sene evvel yaşadığımız, insanlığın yaşadığı hayatı yeni değişikliklerle unutmuş oluyoruz. O zaman da insanlığımızı unutuyoruz. Bu elbisenin içinde et kemik var, hadi elbise şöyle veya böyle topraktan üretildi, ama aslımız et kemiktir, oraya gelince fazla çalıştırmıyoruz kendimizi. Az önce de dediğimiz gibi benlik, alışkanlıklar, şartlanmalar, üç tane hal bizi tefekküre yönelmekten mani tutuyorlar.

Şimdi ehl-i sünnet vel cemaatin kader anlayışı kısaca böyledir, yani Cenab-ı Hakk ezelde insanın programını yazmış programını yaptı bu dünya alemine gönderdi bir kısmını kendinin mutlak olarak kurguladığı kişinin dahli olma imkanı olmayan şeyler, bir kısmını da kişinin idrakine ve iradesine bıraktığı bölümlerdir. İşte biz bu bölümlerden sorumluyuz. Ehl-i sünnet vel cemaat anlayışında diyor ki Allah insanların kaderini yazar, bazıları diyor ki Allah baştan yazmışsa ben onu uygulamak zorundayım benim o zaman suçum nedir, diyor ve olayı yanlış anlıyor.

Allah insanların kaderini tabi ki baştan yazar bu güce ve ilme sahiptir, yazar ama sonradan sen mutlaka bu benim yazdığım gibi bunları yapacaksın diyerek yazmaz. Bizim ne yapacağımızı daha evvelden bildiği için yazar. Yani O yazdı diye biz yapmıyoruz, ama o evvelden bizim yapacağımızı bildiği için daha baştan yazıyor bu kulum bunu işleyecektir diyor. Bakın ben işleteceğim demiyor, neden kulun iradesi ile kulun kendi iradesi ile kendi işleyecektir. Şimdi şöyle bir misal verirler, derler ki bir mühendis bir tren yaptı yahut bir araba yaptı, mühendis diyor ki bu araba saatte yüz Km gider, saat 11 de çıkınca 100 Km lik yolu saat 12 de alacaktır diyor, ama daha giden gelen yoktur, ama gerçekten o araba 11 de yola çıkıyor ve 12 de hedefine ulaşıyor.

Yani o daha fiili yok iken orda olacak diyor. Peki nasıl biliyor, ilmi ile biliyor. Cenab-ı Hakk da var ettiği makinenin neler tasavvur ettiğini neler yaptığını zaten kendisi daha baştan bildiğinden onun için bizim doğduğumuzdan öldüğümüz süreye kadar ne yapacak isek hepsini biliyor, yazıyor. Ama sen ey kulum sen böyle yap yapmak zorundasın diye yazmıyor. Madem ki rabbim benim kaderim böyleymiş yazgım böyleymiş ne yapayım diyor, onun işine öyle geliyor, ama belki dediği şey kader-i mutlaktır, olabilir o ayrıdır, ama her başımıza gelen şey kader-i mutlak olmadığından biraz ihtiyatlı konuşmamız gerekiyor. Ne zaman onu diyebiliriz, biz her türlü tedbirimizi alırız, da o hadise tekrar başımıza gelirse o zaman ya rabbi tamam senin kaderinmiş kazanmış yani senin mutlak kazanmış diyebiliriz.

Şimdi burada bir önemli husus daha var, mesuliyet hususu veya mesuliyetten kurtulma şimdi bir kaza başımıza gelecekse bu ister mutlak kaza olsun ister muallak kaza olsun Cenab-ı Hakk bir kaza yazar başımıza mutlak kaza ise onu değiştiremeyiz. Ama yine bir kaza yazar fakat o kaza muallaktadır, ihtimalidir ama o kaza yazılmıştır, ama kesin değildir. Şimdi burası çok enterasandır, her halukarda ister mutlak kaza olsun ister muallak kaza olsun biz tedbirimizi almak zorundayız. Herhangi bir yaşam süresi hakkında veya oluşumunda diyelim ki mutlak kaza olacaktı biz tedbirimizi alsak da almasak da o kaza olacaktı, o zaman tedbire ne gerek vardır, diye düşünebiliriz.

Ama o kazanın biz mutlak olup olmadığını bilemiyoruz. Onun için tedbir almak zorundayız. Başımıza gelecek hadise eğer mutlak kaza ise ama mutlak zannettiğimizde ya muallak kaza ise biz tedbirimizi alacağız her iki durum için de eğer başımıza gelen kaza mutlak kaza ise biz onun tedbirinde ihmalli davranmış isek o mutlak kaza tedbir almadığımız için bize ceza olarak yazılıyor. Yani mesuliyeti bize yazılıyor. Nedeni tedbir almadığımız içindir. Mutlak kaza yani biz tedbir alsak da almasak da olacaktır, ama tedbir alın emri uygulanmadığı için o kazaya muallak kazanın tesiriymiş gibi

sebebi biz oluyormuşuz gibi mesuliyeti yazılıyor. Bakın tedbir almanın özeliği budur.

Biz tedbir alsak da almasak da o kaza olacak mutlaka ama tedbir aldığımızda mesuliyet elden gitmiş oluyor eğer tedbir almazsak tedbirsiz davrandığımız için mutlak kaza olduğu halde mesuliyeti bizim amel defterimize yazılıyor. Şimdi gelelim ikinci muallak kazaya muallak kaza eğer tedbir almazsak muallakta olduğu halde o mutlak hükmüne geçiyor. Onu bizim vaktinde alacağımız tedbirlerle çevirme imkanımız olduğu halde ama Cenab-ı Hakk onu geçici olarak yazdığı halde mutlak hükmüne getiriyor bizim ilgisizliğimiz yüzünden, gafletimiz yüzünden eğer o gerçekten muallak bir kaza ise biz de onun tedbirini almazsak o kaza mutlak kaza yerine geçmiyor, hükümden kaldırıyor. Yani ihtimal dışı kalıyor.

Bakın bir ihtimal var yani bu buraya düşebilir bir ihtimal var, ama siz bunun aşağıdan tedbirini almışsanız bu hüküm dışına çıkıyor. Almamışsanız ihtimali olan şey mutlak oluşuyor ve bunların ayrıca dozlarının artırılması ve hafifletilmesi oluyor. Cenab-ı Hakk bizim hayat safhamızda bunların hangisinin mutlak kaza hangisinin Mukayyed kaza olduğunu bildirmiyor. O da O'nun kazasıdır, yani hükmüdür. Eğer bildirmiş olsa öyle şey olur mu hiç bildirir mi?

Şimdi diyorlar ki evliyaullah kazayı durdurur, kazayı önler, mutlak kazanın önlenmesi mümkün değildir, hiçbir şekilde onu hiç kimse ne veliler, ne gavslar, ne işte düşünebildiğiniz kadar işte Cenab-ı Hakk'ın yanında Hz Peygamber dahil gerçi O istisna ama لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا 35/43 Allah'ın sünnetinde değişiklik olmaz ama o dilerse كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ 55/29 O her an başka bir işte olur, o da ayrı bir konudur. Birisi öyle diyor değişmez diyor birisi de değişir diyor, ama değişmeyenler başka değişenler başkadır.

Şimdi bu bahsettiğimiz bizim aşağıdan yukarıya doğru çıkmaya çalışarak, oraya geldiği zaman kişi Hakk ile Hakk oluyor zaten, eğer kendinden bir tedbir almayı düşünse beşeriyeti devreye girmiş oluyor o zaman,

İşte iki hali var, her iki halde de tedbir gerekiyor, birinde kader-i Mutlakta tedbirimizi aldığımız zaman mesuliyeti bizden gidiyor, kader-i muallakta tedbirimizi aldığımız zaman belki de o kaderin tamamı üstümüzden gidiyor veya dozu azalıyor. Bazı sohbetlerde söylediğimiz gibi beş vakit namaz kılan kimse selam esmasıyla 99 tane kalkan oluşturuyor işte bu kader ile ilgili mevzuya giriyor, cenab-ı hakk eğer bir kaderi muallak da olsa mutlak da olsa o kalkanları üreten kimseye o kader “Kahhar” esmasıyla tecelli geldi, mutlak kader dahi olsa yüz Kg ağırlığında geliyorsa biz 20 Kg karşılığında güc üretebilmişsek o yüz Kg 80 Kg a düşüyor ve bize mutlak kader olduğu halde bakın kader değişmiyor, dozu hafifleyerek geliyor, Allah’ın rahmetinden dozu hafifleyerek geliyor.

Eğer bu muallak kaderse ya tamamen kalkıyor ya çok az bir çizikle şundan bundan geçiyor. İşte dua ve sadaka kazayı önler dediği budur. Muallaktaki kazayı önlüyor. Çünkü biz dua ediyoruz sadaka veriyoruz, sadakayı alan kimse Allah razı olsun diyor bir kalkan oluşuyor, manevi bir siper oluşuyor, biz zikir yapıyoruz, dua yapıyoruz biz bir kalkan oluşturuyoruz, gerek beynimizde varlığımızda çevresinde وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا 36/ 9 diyor bakın önünde ve arkasında setler oluştururuz taştan topraktan bir set değildir, enerji setidir, hani bazı kurgu filimlerinde gösteriyor ya “enerji kalkanını kapat “ diyor ve oraya ulaşamıyorlar,

Bir gün Abdül Kadir Geylani Hz lerine bir şahıs geliyor, efendim diyor ben hacca gitmek istiyorum diyor, bana müsaade edermisin acaba bu hac yolunda benim için hayır veya şer varmıdır diyor. Abdül Kadir Geylani Hz leri de şöyle

bir gönül ettikten sonra hadi oğlum gidebilirsin Allah selamet versin güle güle git gel diyor, yalnız adam şüphede gitmeyi de arzu ediyor, tereddüt ediyor şüphede kalıyor, daha evvel kendi şeyhi varmış kendi şeyhine gitmiş şeyh efendi demiş oğlum sen bu yola çıkma senin için bu yolda hayır yok zarar var demiş.

Şimdi Abdul Kadir Geylani Hz lerine gelince o da böyle deyince ruhsat verince ikilikte kalıyor ama gitmeyi de çok istiyor Abdül Kadir Geylani Hz lerine de güveni çok olduğundan onun sözünü ön plana alıyor, hacca gidiyor. Şeyhi gitme dediği halde. Şimdi bu şeyhin sözü dinlenir dinlenmez gibi o mana çıkarılmasın neyse hacca gidiyor hacda da ticaret yapıyor, kervanıyla birlikte ticaret yapıyor, ticari mallarının hepsini satıyor paraya çeviriyor, parasını iç cebine koyuyor, dönüş yoluna devem ediyor, nihayet bir gün ikindi üzeri küçük bir kasabadan geçiyormuş bakıyor güzel bir ağaçlık yeşillik sulak mescid de var hadi şurada ikindi namazını kılayım diyor biraz da ağaç altında dinleneyim diyor.

Abdes almak için ceketini çıkarıyor, bakıyor ki bir ağacın dalı var kalın o dalda yapraklarla muhafazalı bir kapalı yer varmış ceketini çıkarıp oraya saklıyor, abdest alırken nihayet abdestini alıyor, ikindi namazını kılıyor ağacın altında biraz uyumaya başlıyor dinleniyor, derken bir rüya görmeye başlıyor, rüyasında haremiler geliyorlar soyuyorlar bunu ve boğazını kesiyorlar paralarını alıp gidiyorlar. Bu hal karşısında hemen kendisine geliyor uyanıyor, bir bakıyor ki boğazında çizik var boğazından kanlar akıyor, ama rüyada kafasının kesildiğini görüyor, hemen aklına paraları geliyor, sakladığı yere bakıyor paraları orada duruyor ama üstünü arayıp para üstünde bulamamışlar haramiler.

Elhamdülillah diyor oradan ayrılıyor ve hiç durmadan yola düşüp memleketine geliyor, koşa koşa gene geliyor Abdül kadir Geylani Hz lerine dönüş ziyaretine ne oldu oğlum diyor ne yaptın diyor işte efendim gittim geldim diyor işte böyle böyle bir hadise oldu, diyor ben bunu anlayamadım diyor, o zaman Abdül Kadir Geylani Hz leri oğlum diyor senin başına gelecek

bir bela vardı, kaza vardı, bir hüküm vardı, senin şeyhin bunu fark etti, bunu fark ettiği için sana gitme dedi, doğru söyledi diyor ama sen bana geldin biz hamd olsun kudretimizle onu sana rüyada geçirttik diyor çünkü gitmen lazımdı ihtiyacın vardı rızkını kazanmak için eğer gitmeseydin bundan kalacaktın çoluk çocuğun ihtiyacı vardı işte biz onu sana manada geçirttik diyor işte kader-i muallak ın çok açık bir tahakkukudur bu yani hafifçe geçirmiş oluyor.

Hani deniyor ya sadaka ve dua ömrü uzatır deniyor ya ama diğer taraftan da Allah kayıt ettiği ömrü ne uzatır ayette de öyle geçiyor, "Ne öne alınır ne geriye bırakılır bir dakika diyor" peki bu uzatma nasıl oluyor, Allah'ın sözü gerçek ama bu söz de gerçek o zaman fizik bedenin süresi mutlak olduğu halde ruhani bedenimizi yani ruhani varlığımızı ibadetlerle yani zamanımızı ruhani tarafımızı ibadetlerle zikirlerle tefekkürlerle bakın böyle kavis çizdiriyoruz. Yani kısa bir süre içerisine 50 senelik süre içerisine 60 seneyi 80 seneyi 100 seneyi sığdırmış oluyoruz. Yani tarih olarak aynı fakat yükselerek yaşandığı için kavis olarak yaşandığı için gene aynı sınırlar içerisinde ama miraç ederek yükselerek yaşandığı için ömür de süre de uzamış oluyor. "A" noktasından "B" noktasına en kısa yol düz çizgidir sadaka veren ve dua eden kişinin bu "A B" yol arası düz çizgi değil de kavisli bir hat olduğu için yol uzamış ama naktalar aynıdır.

O vakti daha fazla değerlendirmiş oluyoruz, yani 100 senede yapılacak işi 80 senede yapıyoruz. Takvim tarihi olarak ölüşümüz madde aleminde değişmiyor, değişmeyen budur, mutlak, Kader-i Mutlak bu değişmiyor, başlangıç ve sonu değişmiyor, ama biz bunu değerlendirme yönünde o lastiği açıyor gibi "U" şeklinde yukarıya miraca çıkarak zamanımızı değerlendirmek suretiyle uzatmış oluyoruz. Maddi manada uzamıyor, manevi manada uzamış oluyor. Ama o 100 senelik şeyi 60 seneye sığdırmış oluyor. O zaman ömrümüz uzamış oluyor.

Yani aynı süre içerisinde kazandığımızı biraz daha gayret ederek o süreden daha fazla sürede yaşamış gibi

değerlendiriyoruz. Ömrün uzaması takvim yönünden değil miraç yaparak diyelim ki normal gidişte "AB" kadar yol almış oluyoruz, varılan noktalar aynı ama zikzaklı yürürse daha çok adım atarak daha çok yol gitmiş olur. Ama varılan nokta başlangıç bitim arası düz çizgi aynı yol. İşte bu yaşam sanatıdır elimizdeki malzemeyi en güzel şekilde kullanma değerlendirme hadisesidir.

Şimdi diyelim belirli bir malzeme alıyorsunuz bunu ihtiyacınız olmadığı halde bir sürü cam alabilirsiniz fazla satılmayan atıl cam almışsınız ve atıl halde beklemiş olur, ama siz onu tam hakkıyla ne kadar lazım bir aylık diyelim alış veriş yapıyorsunuz işte şu kadar şu kadar o zaman daha çok çeşit getirme imkanınız oluyor. Bu tür anlayış ehl-i sünnet vel cemat anlayışının kader değerlendirmesidir. İşte islami gurupların içerisinde en büyük ayrılıklara sebep kader hakkındaki değerlendirmedir. Diğerlerinde yaklaşımlar var fakat kader hakkındaki değerlendirmeler en büyük uçurumlar halinde açıktır vermiş.

Birincisi budur, ondan sonra Mutezilenin kader anlayışı geliyor, yani Mutezile gurubunun , onlar da diyorlar ki ehl-i sünnet vel cemat anlayışında Allah kulunun kaderini yazar ömrünün sonuna kadar kulunun ne yapacağını yazar, ve dünyaya gönderir o da tatbikatını yapar. Birileri bundan Allah senin yapacağın her şeyi yazar sen öylece yapmak zorundasın bazıları da hayır ne yapacağımızı bildiği için baştan yapar ama böyle mutlaka yapacaksın demek değildir diye konuşurlar ki budur, Allah bizim ne yapacağımızı baştan bildiği için yazar ama mutlaka böyle yapacaksın diye amir bir yazma değildir.

Zahiren şer'i olarak fıkıh kitaplarında en güzel izahı budur. Aslında en dengelisi de budur. Ama bazıları var ki hayır diyor, bu böyle değil islamın içinde kader anlayışı böyle değil o da bir başka gözlük takıyor, gözüne o da oradan bakıyor, diyor ki kul fiilinin halıkıdır, Allah ezelden hiçbir şey yazmaz, bakın ne yaptı, Allah'ın hükümranlığını kaldırdı, kul kendi fiilini kendi halk eder diyor, sabah kalkar kendi fiillerini kendi yapar Allah

buna müdahele etmez diyor hiç müdahele etmez diyor. Bakın arada ne kadar değişiklik çıktı, bakın bu çok büyük bir farktır bu basite alınacak bir ayrılık değildir, “kul fiilinin halıkıdır” kaderi böylece izah edivermişler, siz şimdi sabah kalkıyorsunuz akşamdan oturuyorsunuz her saniyeniz yaptığınız her iş sizin halk edilşinizde siz halk ediyorsunuz bakın kul fiilinin halk edicisidir diyor. Kul fiilini halk eder, o zaman kulu ilah yaptı, yani Allah’ı ayırdı, bu şuna benziyor, siz motor yaptınız, motor kendi kendine çalışmaya başlıyor, motor ben kendi işimi kendim görürüm diyor, bu kadar basiretsiz bir görüş olmaz.

Ama hürmet etmek zorundayız neden çünkü bu zıt fikirler olmazsa doğru güzel fikir ortaya çıkmaz. Nisbetlendirilerek bunlar ortaya çıkacak. Yalnız onların içerisinden de büyük alimler çıkıyor, mesela tefsir okuyorken belirli bir izahat veriyor da Mutezile alimleri bu ayet hakkında şöyle değerlendirme yapmışlardır diye onun da düşüncesini oraya veriyor. Yani onlar da boş insanlar değillerdir. Her gurubun içerisinde değerli insanlar vardır, o konu ayrıdır zaten

İnsanın programını yapar bazı bölümlerini insanın kendi bireysel iradesine bırakır bazılarını da Mutlak Kader olarak kendi programı olur. Eğer Cenab-ı Hakk’ın bu alemde insanlar hakkında mutlak Kaderi olmasa bu insanların hali de karma karışık olur. İşte bu düzenleme yönü olanlar mutlak kaderdir.

Mutezile; kul kendi fiilini kendi halk eder, kanaatındadırlar, ama bir de bunun tam karşısında olanlar bunlara da Cebriye diyorlar, “Kul fiilini yapmak mecburiyetindedir” diyorlar. Bu görüşte olanlara “Cebriyeciler” diyorlar. Yani aradan kulu kaldırıyor, kulunun kulluğu yoktur diyorlar. Bakın Mutezile Hakk’ı kaldırıyor aradan, Cebriyeciler de kulu aradan kaldırıyor. Yani kul fiilini yapmak mecburiyetindedir ben bunu yapmaya mecburum diyorlar. Yani kaderim böyle yazılmış programım böyle yazılmış hayatımın bütün safhasında ben bunu işlemek zorundayım mecburum diyor.

Bakın hürriyeti yok, bireyselliği kaldırdı. Ayrıca bir de “Kaderiyeci” ler vardır, ya kendi fiilini var ediyorsun, diye düşünüyorlar, veya fiilini yapmak zorundasın diye bakın tek taraflı çalışıyor, ehl-i sünnet vel cemaat daha dengeli, ki mantıklısı da budur, fiillerin bir kısmı Hakk tarafından yaptırılıyor, işte bunlara biz mecburuz, buna mecbur da diyemeyiz, çünkü mecbur etmek için değişik varlıklar olması lazımdır, cebreden, cebir olunan gibi, “Allah’a cebir isnadından, suç isnadından nasıl kurtuldun” diye soranlara “Mülkünde yayriyi koymayarak” diye cevap veriyor.

İşte ehl-i sünnetin anlattığı ve vaaz ettiği hayatının büyük hadiselerini Cenab-ı Hakk’ın programlaması ve bizlere bırakmış olduğu bazı zamanlarda bizim selahiyetimize vermiş olması işte bize bırakılan zamanlardakini biz halk ediyoruz, yani biz ortaya getirmiş oluyoruz, diğer zamanları da diyelim ki cebriye ile yapıyoruz, yani ehl-i sünnet her iki ve bütün aslında kanaatleri kendi bünyesinde dengeleyerek toplamış oluyor. Yalnız bu kafi midir, yani kaderin en güzel şekilde anlaşılmasına kafi midir, bu da yeterli değildir, bunda da bir sürü boşluklar çıkıyor ortaya ama en dengelisi gene budur.

Şimdi böyle bir başlangıç bir ara sonra kişi belirli bir hale geldikten sonra o zaman din dışına çıkması gerekiyor, yani bütün bu hukukun dışına çıkması gerekiyor, enaniyeti ile nefsaniyeti ile benliği ile “Ben yapıyorum “ diyor bütün işleri ben yani kul fiilini halk etmiş oluyor Hakk’ı kaldırıyor, o zaman nefsi öne çıkmış oluyor. Bu da böyle bir yaşantıdır. Cebriyeye gelince; burada biraz esma tecellisi var, her esma kendi zuhurunu belirli bir mahalden ortaya çıkardığından o mahal esmanın hükmü altında olduğundan ben fiilimi yapmaya mecburum diyor, çok az bir bölümde haklıdır, ama tamamında haklı değildir.

Genel olarak haklı değildir, burası biraz hassas noktadır, işte onların savunmaları esma mertebesinden, rububiyet mertebesinden bakıyor ki her varlık bir esmanın tecellisi ile hayatını sürdürmekte kendisi de gerçek kendi hayatını da daha henüz oluşturamadığından Zat’i tecellisini

oluşturamadığından ama nefsaniyetinden de kopmaya çalıştığından eğer orada ben yapıyorum ben ediyorum dese nefsaniyetiyle onu kabullendiğinden onu da kaldırmak çabasıyla bende zuhura gelen esmanın tecellisidir, diyor. Ben fiilimi yapmaya mecburum diyor, ama bu bir mertebede geçerlidir, genel olarak geçerli değildir, kişi bunu da aştığı zaman ulaştığı yer bunlardan aldığı yaşantılarla tecrübelerle bilgilerle ehl-i sünnet vel cemaat hukukunun batınına ulaşmış oluyor. İşte en güzel kaderi anlayan ve tatbik edenler bu bölümdekilerdir.

Bunun dışındakiler diğer bölümdekilerin hepsinin birer bölümleri boştadır, bir ayakları sağlama bassa da bir ayakları boştadır. Yani bir yönleriyle bazı hallerde haklı gibi gözükseler de geçici olarak ama diğer taraftan da mutlak haksızdırlar yani eksidir çalışma sahaları. Bunun en sağlamı baştan ehl-i sünnet vel cemaat hukukuyla şeriat mertebesinde yaşayıp o anlayışta daha sonra şeriat tarikat hakikat marifet mertebesine ulaştığı zaman ehl-i sünnet vel cematın batınıyla birlikte tatbik etmesi yani zahirinde şeriat mertebesi ehl-i sünnetin zahiri, hakikatinde marifetinde ehl-i sünnetin batınını kullanması peki bu nedir, işte ehl-i sünnetin zahiri bireysel olarak kullanılıyorken aynı hükümler ruhsal olarak tevhid olarak vahdet olarak Uluhiyet mertebesi olarak kullanılıyor.

Sistem aynı yaşamda değişiklik vardır, kişi oraya ulaştığı zaman gene ayni bir kısmını Allah'ın kurgusuyla o fiilleri yapıyor, bir kısmını kendi kurgusuyla yapıyor ama alt mertebedeki beşeriyetiyle değil üst mertebedeki uluhiyetiyle çünkü o uluhiyette kişi mutlak halik oluyor ve mutlak sahip oluyor. Aşağıda nefsaniyeti ile sahipken fiilini halk ediyorken yukarıda kendi Zat'ıyla yaşadığından kendi fiilini kendine bırakılan sahaları kendi üretmiş oluyor. Dolayısıyla ikisi de aynı Zat'tan kaynaklandığına göre her ikisini de Allah yapıyor. Diğer şekliyle her ikisini de kendi yapıyor. Artık buradaki kişinin yaşantısı ister kendi iradesiyle kendi müstakil benliği ile yani ilahi benliği ile yapar ister genel olarak kullanılan ilahi benliği

ile yapar, yani her iki taraftan da bakıldığında hem Hakk yapar hem kul yapar ama Hakk ismindeki kul yapar.

İşte ehl-i sünnetin alt seviyedeki yani ilk kapı girişi hepsinden daha dengelisi daha güzeli yani ehl-i sünnetin her hukuku böyledir, kader hukuku böyle olduğu gibi her hukuku böyledir. Yalnız ehl-i sünnet vel cemaat hakikatinin yahut oluşumunun o muazzam ilminin biz sadece sünni diye zahirinde kalmışız. Yani bu büyük köklü ilmin zahirinde kalmışız, onun için bir türlü aşamıyoruz bunu ehl-i sünnetin vel cemaat hukukunun özüne işleyemiyoruz. Nerede büyük evliya varsa mutlak evliya varsa bunların hepsi ehl-i sünnet evliyasıdır. Diğerlerinden evliya olmaz.

Sureta olur, halkın evliyası olur, ama bunun dışındakilerden evliya olmaz, resmen Allah'ın evliyası olmaz. Ne kadar büyük evliya varsa bu yoldan geçmiştir. Ama bizim gibi buralarda kalmayıp hepsini cebriyesini, Mutezilesini, onun düşüncelerini görüşlerini kaderiyeci mertebelerini hep aşmışlardır. O mertebede bulunanlar o guruplar da belirli bir yere gelmişler ama kendi bulundukları yeri genel yer olarak kabullendiklerinden hataya düşmüşlerdir. Deseler ki bizim yerimiz burası biz bu kadarını anladık tamam, o zaman ses yok. Ama bunu ikrar edecek açık gönüllülük ve cesaret tabi kolay iş değildir.

Ehl-i sünnet vel cemat kurallarını baştan şablon alıp o kaideler içerisinde yani o kapıdan girip ama o şablonun düzeyinde kalmadan şablonun derinliğine ve yüksekliğine urucuna doğru gitmemiz gerekiyor. Bakın ne diyor bir tarikat ki şeriatı yoksa batıldır hiç sokulma, ama bir tarikat ki şeriatı yoksa atıldır daha sonra bir tarikat ki yükseldikçe hakikatı yoksa o da atıldır. Gaye Allah'a ulaşmak değil mi, tevhide ulaşmak hakikate ulaşmak aslımıza ulaşmak değil midir, öyleyse neden yollarda oyalanalım, hükümet binasına gitmemiz gerekiyorsa hükümet binasında bizim sorunlarımız çözülüyorsa, sağda soldaki bina diye bilinen her hangi bir binaya girdiğimiz zaman hükümet binasına girmiş olmuyoruz.

Ama biz o küçük binalara girdik mi o da bina bu da bina benzer diye öyle bir sorun çözmeye gidiyoruz sorunlarımız daha çok dolaşıyor, karma karışık oluyor hiç işin içinden çıkamıyoruz adresi de kaybediyoruz, hepimize Allah selamet versin.

Cenab-ı Hakk ilm-i ezelide yani ezeli ilimde hiç bu alemler daha yok iken “Küntü kenzen mahfiyyen” ile kendi varlığında kendi hakikatiyle kendinde iken bu alemleri bildiğiniz gibi halk etmeyi diledi, istedi, sevdi, eğer bu alemde muhabbet olmasa o muhabbet cazibesi olmasa hiçbir şey yerinde durmaz, her şey kopar gider. Kimse kimse ile ilgilenmez, ne anne çocuğuna bakar, ne kuş yavrusunu besler, ne güneş çıkıp insanları ısıtır, ne yerden topraktan nebatlar hububatlar çıkar, hiçbir şey olmaz. Bunların hepsi muhabbet-i ilahiyenin neticesidir, kendilerini bir başkasına feda etmek üzere kurgulandılar. Buğday kendini insana feda ediyor, insan kendini Hakk’a feda ediyor, neden, muhabbeti dolayısıyla, işte bunların oluşması için Allah’ın kendinde var olan fakat gizli olan isim ve sıfatlarının ve fiillerinin dışarı çıkması o hadis ile başlıyor.

İşte bütün bu varlıklar kendi kimliklerini bulması için yani ortaya birer oluşum getirmesi için ayrı birer programa ihtiyaç vardır. Bütün varlıkların orijinali özü aynı yani atom çekirdeği, zuhura gelmesi için yoğunlaşması için ama atom çekirdeğinden evvel nesi vardı, atom çekirdeği nereden oluşuyor, atom çekirdeği halik değil ki kendi kendini halk etsin, işte o da atom çekirdeğini meydana getiren نُورٌ عَلَى نُورٍ 24/35 yani nur biraz kesafet kazanarak çekirdek ve atom o mikro alem oluşturuyor. O enerji nereden geliyor onun içine atom o enerjiye hangi merkezden geliyor, uçak benzini nereden aldığı belli yakıtı olsa da onu yakacak bir sistemin de olması gerekiyor ayrıca. Hangi güç çekirdek etrafında o elektonları hızla döndürüyor. İşte onun içindeki ruh hayat veriyor, nur da

enerji veriyor, ruh ve nurun birleşmesi atomu meydana getiriyor, yani ruh bir latif varlık, nur bir latif varlık, insanların elindeki cihazlarla bunların tesbit edilmesi mümkün değildir. Ama ruhun ve nurun biraz yoğunlaşmasıyla meydana gelen atom az da olsa beş milyon defa büyütülmek suretiyle insan gözünün gördüğü hale geliyor. Bir insan beyninin idrak ettiği hale geliyor. Orada görülen şeylere de ihtimali şeyler diyorlar, yani dönüyor gibi ve o kadar küçük şeyin arasında o kadar büyük boşluklar var ki hani tarif edildiği gibi en küçük atomu bir top sahası kadar büyütsek o atomun çekirdeği topsahası ortasında bir nohut tanesi büyüklüğü kadar olabiliyor, onun elektronu topsahasının geriye kalan kısmında dönüyor ve boşluk demek oluyor.

Eğer bu dünyayı atomlarının boşluğunu almak mümkün olsa sadece atom çekirdeklerinden ibaret bırakılsa dünya atomlarının boşlukları yok edilse sadece çekirdekler bir birine değmece olarak sıralansa dünyamız bir yüsük içerisine sığar ve kütlesinden de bir şey kayıp etmez diyorlar bilim adamları. Madde boşluklu bir yapıya sahiptir eğer boşluğu olmasa camdan ışık geçer miydi, işte bizim şartlanmamız değer yargılarımız taştır topraktır demirdir, serttir diye bizim gözümüzle o müthiş faaliyeti tesbit edecek durumda olmadığından biz onları sabit alarak zannederiz hani وَتَرَى

الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ 27/88

“Dağları görür de, onları sâbit- değişmez sanırsın; onlar bulutların geçip gittiği gibi, geçip gider hâlde...” diyor bunu Kur’an diyor, işte bütün bu alemlerin her birerlerinin kendine ait bir programı vardır, bu programa da ayan-ı sabite diyorlar, yani sabit a’yanlar yani sabit programlar, Muhiddin-i Arabi hz leri onun izahını şöyle yapıyor, her bir ayn kendi istidatına ve kabiliyet-i Zat’iyesine göre müteayyin olmuştur, binaen aleyh her bir ayn kendi kendine cebretmiştir. Bu cebriyecilere en büyük tokattır, yani cevaptır, cebir iki şey arasında olur, bir

cebir eden bir de cebre maruz kalandır. İşte o cebriyeci diyor ki ben fiilimi yapmak zorundayım, yani Allah bana cebrediyor, ben de o fiilimi yapmak zorundayım diyor.

Allah bana öldür dedi ben cebren öldürüyorum diyor, bu sefer kendini kurtarmaya çalışıyor, Allah bana namaz kıl dedi ben mecburum o namazı kılmaya diyor ve gidiyor namaz kılıyor o şekilde. O zaman onun bireyselliği nerede kaldı, Allah beni cehenneme soktu ben mecburum cehenneme gitmeye diyor, Allah beni cennete soktu ben mecburum cennete gitmeye diyor, işte cebriyeciler hayata böyle bakıyor, ama Muhiddin-i Arabi Hz leri de onlara cevap için “Her bir ayn kendi kendine cebir etmiştir” diyor, yani Allah kimseye cebr etmez.

Şimdi tekrar başa geliyoruz bu çok kısa bir şey ama yani hem kaderi bilmek için hem Hakikat-ı İlahiyeyi bilmek için hem de varlıkların çalışma sistemini bilmek için gereklidir. Her bir ayn kendi istidadına ve kabiliyeti Zat’iyyesine göre mütayyin olmuştur. Yani her bir ayan-ı sabite orada programda olan bir zuhura gelecek yani görüntüye gelecek ki faaliyeti olsun, işte her bir ayan-ı sabite kendi istidadına ve kabiliyet-i Zatiyesine göre yani zati kabiliyet ve istidadına göre bakın zatındaki kabiliyeti ve istidadına göre nedir bu Allah’ın yaptığı programdır. Müteayyin olmuştur, yani bu alemde zuhur etmiştir.

Burası taayyün alemi ya tayin edilmiştir yani ölçüleri ile birlikte zuhura gelmiştir. Her bir varlıkta böyledir. Her bir ayn ilahi istidat ve kabiliyeti ne ise onunla zuhura gelmiştir, şimdi aynlar nedir, ayan-ı sabiteler nedir onları bilmek lazımdır. Bu Cenab-ı Hakk’ın ilm-i İlahisinde Zat’ında var olan programdır ayan-ı sabiteler. Yani daha henüz zuhura çıkmış değildir, yani başka ifade ile ayan-ı sabite mahluk değildir. Bakın bu çok mühim bir meseledir. Varlığın hakikatini anlayıp ona göre değerlendirme yapmamız için bunu anlamamız gerekiyor. Tabi bunlar kolay meseleler değil belki biraz zorlanıyoruz ama bunları biz 10 sene 15 sene sonra ancak okumaya başladık Fusus-ul Hikem ve İnsan-ı Kamil’i bir iki senedir daha yeni yeni okumaya başladık, ama mecburen yayı biraz geriyoruz, yani

kısa süreyi uzatmaya çalışıyoruz, kısa süreye çok şeyler sığdırmaya çalışıyoruz çünkü vaktimiz dar.

İşte anı yakaladığımızda ömür zaten uzamış oluyor, anı kaybettikçe ömür kısalmış oluyor, 50 senelik ömrümüzü bir de bu şekilde ömrümüz kısalıyor. Süre aynı ama çabuk geçtiği için oradan bir şey tutamıyoruz. Bakın demek ki insanın ömrü iki defa uzuyor, gafletten iradeye dönüştüğü zaman kişi gaflet ile geçirdiği zaten suretli geçen ömrünü tutuyor, tutmasıyla önünde kalan zamanı elinden kayarcasına değil de ondan koparırcasına almaya başlıyor. Bir de bunu daha fazla çalışmasıyla kavis haline getiriyorsa bakın iki defa iki menfaati oluyor.

Cenab-ı Hakk ayan-ı sabiteleri kendi ilm-i ilahisinde programladı ama kendi zat-ı ile Zat'ında programladı. Zat'ının varlığında şuna benziyor siz bir resim yapacaksınız o resim sizin kafanızda programdadır, bu daha henüz mahluk değildir. Ortaya çıkmadığı için bir vücud almadığı için sizin ile birlikte olduğu için ve mutlaka size ait olduğu için daha bunu ismi Süleyman ister resim olsun ister bir başka sanat olsun ister bir başka şey olsun. Bu süleyman'ın Zat'ıdır, bu yüzden ayan-ı sabite, mahluk değildir. Yani Süleyman'ın veya birisinin elinden çıkan bir varlık değildir. Bu bizim elimizden çıktıktan sonra mahluk hüviyetine bürünüyor.

O zaman ayan-ı sabite vücut kokusu almamıştır diyor. Şimdi o resim dışarıya çıkmadan evvel o resim boya kokusunu alır mı, ortada boya yok ki kendinde kendi ile mevcuttur, ama kafasında programı vardır, işte bu program nasıl ki kişide canlı ise kişinin kendi varlığında canlı ise kendi sıfatı fiili olarak hepsi mevcut ise işte Cenab-ı hakk bu ayan-ı sabitelere bakın burası çok mühim, kendi Zat'ından hayat veriyor. Yani herhangi bir ayan-ı sabitenin içinde olan mevcut program Allah'ın Zat'ı ile birlikte oraya aktarılıyor. Ama bu Allah'tan kopma cüzlere ayrılma eksilme gibi bir sonuç değildir, buğdayın yaptığı tohum gibidir, yani tohumu toprağa atıyorsun çimlenip büyüyor, aynı tohumu gene kendi üretiyor, buğday tohumunun zatı aynen buğday başağında mevcuttur.

Eski başağın gitmesiyle o tohum kayıp olmuyor ortadan. Yani anlatmak istediğim şudur, ayan-ı sabite programının içerisinde Allah'ın Zat'ı ile birlikte o program sürdürülüyor. İnsan'ın yaptığı resim ile Allah'ın yaptığı resim arasındaki farkı bilmemiz lazımdır, Allah'ın yaptığı resim orada hareket halinde canlıdır ve müstakil bir varlıktır, kendi hareket edebilen bir varlıktır tabi beynindeki programa göre bütün isimler sıfatlar oradadır çünkü, tabi insandan gelen sadece yüğzey olaraktır bunu iyi değerlendirmemiz lazımdır onun için söyledim. Her bir varlıkta Zat'ın tecellisi vardır.

Şimdi bu anlatmaya çalıştığımız şey bireylerin yahut varlıkların ayırmadan herhangi bir varlık insan dahil herhangi bir varlık kendisinin ayan-ı sabitesi içerisinde Cenab-ı Hakk'ın oraya tahsis ettiği kendi Zat'ının süliyetlenmesi suretlenmesi, şekillenmesi vardır. Yani hangi mahalde neyi ortaya getirecekse o mahalin gerektirdiği Zat'i tecellisi vardır. Ama özünde çekirdeğinde Zat'ı vardır. işte atomun o çekirdeği dediği o atomun Zat'ı orada Allah'ın Zat'ının atom şeklindeki faaliyeti ruh ve nuruyla birliktedir. Yoksa o atom çekirdeğinin haddine mi o kadar hızla o kadar muazzam sistemde ve bu bir tane atom çekirdeği değil bu alemdeki iğne ucu kadar yerde binlerle on binlerle bu devam ediyor bu nasıl bir sistem bir birine çarpmadan hepsi ayrı sahaları içerisinde iğne ucundan küçük yerde on binlerce atom çekirdeği çalışıyor.

Sahaları akıl alacak gibi değildir, bakın bir çekirdeğin etrafında o kadar boşluklar var, iğne ucundan küçük yer bu boşluğu nereye sığdırıyor, on binlerle çekirdek milyarla etrafında dönen parçacıklar elektonlar protonlar nötronlar iğne ucu kadar yerde ve hepsi de zatıyla birlikte mevcuttur, Allah'ın Zat'ı orada mevcut olmasa orada öyle bir şey zaten olmaz, dağılır gider, yani mutlak bir kudret olmasa mutlak bir güç enerji olmasa hakimiyet olmasa o atom olmaz, atom olmayınca hücre olmaz, bu kimlik ortaya gelmez.

Ve bunların hepsi tek bir merkezden değil kendi merkezlerinden yönlendirilmektedir. Her varlık kendi mihferi ile kendini yönlendirmekte, kendi özünden kontrolunu yapmaktadır, işte ayan-ı sabitesine cenab-ı Hakk'ın o varlığın Zat'ından bir hakikat uluhiyet tecellisi oraya konduğundan o varlık Zat'ının programı gereği oluşmaktadır. Bir başka tesir ile değildir, işte bu alemde cebriyecilerin dediği gibi "Ben görevimi yapmak mecburiyetindeyim" yani başka bir varlık o varlığa cebir ediyormuş gibi, cebir ayan-ı sabitenin kendi özünden kendine olmaktadır. Allah'ın o programa koymuş olduğu kendi Zat'i tecellisi ne ise Cebbar Esması ile Kahhar Esması ise oradan Cabbar Esnası çıkmakta yani bir başka Allah oraya cebir yapmamaktadır.

Esmaların kendi faaliyeti istikametinde onu yönlendirmekte yani kendinden kendini yönlendirmesidir. Tecelli olarak yabancısın ama mahiyeti itibariyle hepimiz aynı şeyiz. İşte Cebriyeci bunu anlayamadığı için zannediyor ki bir başka taraftan ona cebir ediliyor ve o mecbur oluyor işini yapmaya diyor. Cebir varlığa kendi içinden ve kendinden gelmektedir.

Şimdi Vahidiyet Uluhiyet Rahmaniyet bunlar Sıfat mertebesinin kendi üstlerine düşen görevlerini yapıorlar ama Uluhiyet bunların hepsini kapsamına alıyor. Rahmaniyette ayan-ı sabiteler yavaş yavaş yayılmaya başlıyor, Vahidiyette ayan-ı sabiteler tesbit ediliyor, Ahadiyette iki şey tesbit, teferruat yok, işte Sıfat mertebesinde bunlar tesbit ediliyor, Esma mertebesinde kimlik kazanıyor, Rububiyet mertebesinde kimlik yani latif kimlik kazanıyorlar, Ef'al mertebesinde yani Melikiyet mertebesinde de kesif kimlikler atom yapısı kimliklerini kazanıyorlar.

İşte bunlar sıfat mertebesinde ilm-i İlahi, ilahi ilimler Allah'ın ilmi sıfatlanmış oluyor, Esmalanmış oluyor, Esma aleminde süliyetleri belli olmuş oluyor, ef'al aleminde de madde yapısıi fiil aleminde de madde yapıları belli oluyor, kimlikler bireyler ortaya çıkıyor, daha net olarak. İşte madde aleminde oratay çıkan herhangi bir varlıktan ortaya çıkan bir fiil ona cebir değil kendi ayan-ı sabitesinde olan özelliğin ortaya çıkarılabilmesi

için kendi kendine cebir yapıyor. Cebriyeciler Allah cebir yapıyor zannediyorlar. Yani artı bir Allah'ın onlara cebir yaptığını zannediyorlar. Halbuki cebir kendi Zat'larından olmaktadır, kendi içinden olmaktadır.

Buğday tanesine bir başka yerden müdahale gelmiyor ki, dışarıdan cebir olmuş olsun. Sonra o yılana insanlar dışarıdan zehir zerk etmiyorlar ki olsun, eğer cebir varsa işte burada Muhiddin-i Arabi Hz lerinin dediği gibi eğer cebir varsa binaenaleyh her bir ayn kendi kendine cebretmiştir. Yani kendi fiilini ortaya koymak zorundadır programı dolayısıyla. Şimdi fişi elektrik pirizine taktık, o elektrik ütüsü ısınmak mecburiyetindedir. Ama cebir ona dışaıdan gelmiş değildir, özündekini ortaya çıkarmıştır.

Ef'al aleminde yaşıyorken işte kaderin ehl-i sünnet vel cemaatin zahir mertebesinde yaşanıyorken bunları anlamak ne mümkün ne de yaklaşmak mümkündür. Ama biz miraç ehliyiz bunları bilmemiz gerekiyor. İşin aslını kökünü bunlar Marifet mertebesinin bilgileridir. Hakikatin de üstündedir, Hakikat kendimizi tanımak, bunlar ise Allah'ı tanımaktır. Yoksa birkaç tane Hay, Hu, Hakk zikriyle işte başımızı salladık güzel bir ilahi okundu güzel hoşlukla duygusallık içerisinde vaktimizi geçirdik aman şeyh efendiciğim sen ne iyisin ne güzelsin falan bu tarikat mertebesi duygusallıklardır, orada da bu en büyük bağdır, perdedir.

Bunların hepsinin aşılıp akıl mertebesine ulaşmak gerekiyor, akla ulaşmak gerekiyor, tarikat mertebesinde duygular var akıl yok muhabbet var akıl faaliyette değildir, duygularla akıl durdurulmuş vaziyette zaten, efendim benim şeyhim böyle yaptı, benim daha büyük şeyhim Gavs idi işte onun dedesi böyle yaptı, tabi bunlar daha çocuklar için güzel şeyler ısındırmak için bir şeylere muhabbet getirmek için ama hep bunlarla ömrümüzü geçirirsek ortaokul ilkokul aklı ile yaşıyoruz tabi kimseyi eleştirmek için her hangi bir kasıt olarak söylemiyoruz. Ama işin gerçeği budur. Onun için يُؤْتِى

الْحِكْمَةَ وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا

وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُوا الْأَلْبَابِ 2/269 kime ki “Hikmet” verilmişse ona çok hayırlar verilmiştir. İşte Hikmet olan bunlardır. “Hakim” Esmasının zuhuru ile meydana gelen hakikatlerdir. Bu bir bakıma Allah’ın kendi bizatihi eğitimidir bunlar “Kelam” mertebesinden eğitimidir, “Bişnev” biz de onu dinleyecek kulağa ve göze sahip olmamız gerekiyor ki bize intikal edebilsin bize ulaşabilsin, birçok sohbet olur da ulaşmaz bize kulak faaliyete geçmemiştir, kulak faaliyete geçmek ister göz geçmemiştir faaliyete, göz ister gönül geçmemiştir yer yapmaz, işte binaen aleyh her bir ayn kendinden kendinedir cebir etmesi.

Başka bir şey başka bir şey üzerine cebir ederse o zaten haksızlık olur. cenab-ı Hak bizlerin mana aleminden dünya alemine gönderirken bu programını içine koyarak gönderiyor. Burada çiçek gibi açılmaya başladığı zaman kendi içindeki açılıyor, dışarıdan bir şey gelip te açılmıyor. İşte kendi içindeki programını açığa çıkartıyor, ikinci defa bunu tekrarı için de tekrar o programı hazırlıyor. İşte tohum, çekirdek dediğimiz şeyler de hep ayan-ı sabitedir onlar işte. O ayan-ı sabitede “Halık” isminin tecellisi vardır. Halk edici isminin tecellisi vardır o çekirdekte.

Diğer taraftan bir başkası gelmiyor ki “ey çekirdekçiğim bak sana rica ediyorum gene eskisi gibi ol çünkü bizim ona ihtiyacımız var, ama sen taşlaşırsan taş olursan biz ne yeriz” yerin altında çekirdeğin başında diyen var mı hiç, ama o kendiprogramını kendi muhafaza ediyor ve içindeki programının içindeki mükevvenatını yani tekevvünatını ortaya getiriyor kökleri oluyor, yaprakları gövdesi oluyor, ondan sonra da başağını başağının içinde de kendi programını oluşturuyor, ayrıca bire kaç program veriyor, ne kadar feyizli bereketli Cenab-ı hakk’ın yapmış olduğu iş. Bir bakıma hal lisanı ile o kendi kitabını okuyor ve kendinden bir sonraki aşamayı

hazırlıyor, ve ttbik ediyor, fixik kuralları ne yapar aşağı doğru çekim yapar ama toprağın içindeki su birkilerde yukarı doğru çıkıyor yer çekim kuvvetinin ters istikametinde çıkıyor.

Hangi pompa bunu yapıyor veya hangi güç emme basma tulumba gibi yukarıya çekiyor, işte onun programı içerisinde onu işletecek mekanizma var o suya o hareketi verecek o toprağın altındaki kılcal kökler emici tüyler suyu emecek, aynı ortamda buğday, nohut fasulye mısır tohumu olsa toprak aynı su aynı kök sistemleri benzer ama bu farklılığı meydana getiren ilim o bitkinin neresindedir? O nohutu nohut yapmak için toprak altından çekmesi lazım gelen nişastası nohut olmasını sağlayacak o atomları toplaması ve tohumun içini dolduran besinin yaprakta üretilmesi hangi akıl ile izah edilebilir ki. Sonra nohut nohutluğunu kayıp ediyor, bitiyor, yere tohum ekildiği zaman göğsünü çatlatıyor yani programını orataya çıkarıyor, nohut nohutluktan sıyrılıyor, kendini feda ediyor, o programı bozuyor, bozuyor derken açığa çıkarıyor, o zaman tohumun bitmesi lazımdır, ama bir bakıyorsunuz dallarında gene kendini halk etmiş kendi kendini halk ediyor, ne ile işte ayan-ı sabite ile Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu oraya vermiş olduğu Zat'i programı ile kendi kendini üretiyor.

Kontrol kendi içinden oluyor, eğer kontrol dışarıdan olsa onlar hiçbir birine benzemez, biri büyük biri küçük olur, biri yassı biri yumru olur, biri ağır olur dallar çekemez yere düşer, biri minicik olur hiçbir işe yaramaz, istisna olarak bunlar da oluyor o ayrıdır, ama ana olarak kendisini bozmuyor, orijinalliğini bozmuyor, on bin seneden beri insanoğlu yeryüzünde göründüğü günden beri buğday aynı buğdaydır, bu ilmi kim aktarıyor tohumdan tohuma hiçbir bozulma olmadan, işte ayan-ı sabitelerinin özünde onlar mevcuttur. Her bir ayn kendi istidadına ve Zat'i kabiliyetine göre müteayin olur. Kendinde bulunan zat'ındaki kabiliyetine göre ortaya çıkar, müteayin olur dediği, görüntüye gelmektir, yani şahsiyet kazanır.

Şimdi bütün alem bu sistem içerisinde oluşmaktadır. Buna siz ister cebriye deyin ister kaderiye deyin hiçbir isim bunu

kapsamına almaz. Yani bunun izahına yetmez. En güzel izahı bütün varlıklar kendi özlerinden yönetilmektedir. Her bir ayn kendi Zat'i istidat ve kabiliyetine göre müteayin olmuştur yani şekillenmiştir böylece her ayn kendi kendine cebir etmiştir. Bütün varlığın oluşumu budur, şimdi bunu böyle bilelim ve insana gelelim kader-i muallak nerede kader-i mutlak neredeir şimdi, kaderle ilgili bunlar çünkü var oluş sebebi bunlar var oluş sistemidir. DNA yı da meydana getiren ayan-ı sabitelerdir, DNA ismi de tesdüfi değildir oradaki "Dal" delil, "Nun" da nur'a intikal olunca kudrete dönüşür kudret olur, نٓ وَالْقَلَمِ 68/1 ayeti var ya "Nun" Nur'a dönüşünce Kudret-i İlahiye ortaya gelir, "A" da ayan-ı sabitelerdir orada yani aynlardır. Yani şöyle de diyebiiriz, Ayan-ı sabitelerin ilk fiile gelirken ki aldığı isim "DNA" şifresidir. Ayan-ı sabite mutlak görünmezliktir çünkü onlar ilimdir sadece ama ayan-ı sabite tekevvün haline gelmeye başladığı zaman DNA ile başlıyor sonra atomlara dönüşüyor, yani zuhura çıkmanın ilk temelleri atılmış oluyor, ilk dokuları örülmeye başlıyor, yalnız DNA lar mı atomdan oluşuyor atomlar mı DNA dan oluşuyor, ilk başta atomlar oluşuyor atamlardan da nükleik asit moleküllerini oluşturuyor ondan sonra DNA molekülleri meydana geliyor.

DNA da içinde bilgi ile bitkinin yapısını ve tohumu meydana getiriyor. İslam dini bakın tamamen ilim dinidir,

11- KADER BAHSİ DEVAMI

Bundan önce a'yanın hakikatlerinden bahsetmeye ve kader oluşumundan bahsetmeye çalışmıştık, yine bu mevzu ile ilgili devam edelim, yolumuza bakalım mevlam neler ihsan edecek. Ne demiştik; her bir ayn kendi kabiliyet ve istidad-ı Zatiyesine göre mütayin olmuştur. Yani Zati istidat ve kabiliyetine göre zuhura gelmiştir. Binaenaleyh böyle olduğundan her bir ayn

kendi kendine cebir etmiştir, yani hiçbir varlığa dışarıdan bir cebir olmamıştır. İşte cebriyecilerin kanaatini böylece bu çürütmüş olmaktadır.

Bir ehl-i sünnetin kader anlayışı vardır, Mutezile'nin kader anlayışı var, cebriyecilerin kader anlayışı vardır. Kaderiyecilerin kader anlayışı var, tasvvufçuların kader anlayışı vardır. bunların dışında tabi bir sürü kader mevzuu ile ilgili guruplar vardır. hepsi de kendilerine göre bir kader anlayışı içindeler kendi kader anlayışlarını yegane doğru kader anlayışı olarak kabul etmekteler diğerlerini inkar edip küfrüne kadar gitmektelerdir. Tabi bunlar yanlış şeylerdir, biz şunun yanlışı var bunun doğrusu var diye kimselerle uğraşacak halimiz yoktur, zaten vaktimiz de yoktur, biz tasavvuf büyüklerimizin bizlere bırakmış olduğu gerçek kader anlayışını anlamaya çalışarak bu istikamet üzerinde irşatımızı sürdürmeye çalışmaktayız inşeallah en isabetlisidir tabi hiçbir zaman herhangi bir şey hakkında ididacı olmak gerek yoktur, ama mantık var şuur var anlayış var, ölçüler var işte bu ölçüler içerisinde en güzel kader izahını yapan gurup ehl-i sünnet velcemat gurubudur ve bunun batınını faaliyete geçiren de tasavvuf gurubudur ama tasavvuf dediğimiz herhangi bir tasavvuf ismini alan değil gerçek tevhid ehli üzere olan tasavvuf gurubudur.

Tasavvuf bir sürü yollar var kendisine tasavvufçu diyorlar biraz duygusallık biraz zikir biraz muhabbet tasavvufçuyuz diyorlar tasavvuf demek bir bakıma tasavvufun izahını yapmamız gerekirse bireysellikten kurtulup Uluhiyete ulaşmak diye kısaca anlayabiliriz. Gerçek tasavvuf budur, bunun dışında bireysellikle sürdürülen her türlü yaşantı tasavvufun kapsamına girmez. Ancak zan olarak zannedilir, ama mümkün değildir. Tasavvufun hali Allah'a ermektir, bazıları tabi bunları çok değişik değişik şekilde ifade etmişlerdir, birisi diyor ki "Tasavvuf Hakk'ın esrarına hayran olmaya derler, tasavvuf ateş-i aşkla suzan olmaya derler, tasavvuf gönül tahtında sultan olmaya derler, Tasvvuf cümle alem cismine can olmaya derler" beşeriyetinden geçip cümle alem cismine can olmaktır.

İşte Tasavvuf bu gerçek tasavvuf budur. Cenab-ı Hakk ezelde daha bu varlıklar ortada yok iken diğer kasette de belirtilmeye çalışıldığı gibi ayan-ı sabiteleri evvela oluşturdu programlarını oluşturdu, bu ayan-ı sabiteler yani sabit ayan, programlar, her varlığın kendine has özel programı o program olmasa bu alem karma karışık olur, müstakil varlıklar yani değişik biçimdeki varlıklar ortaya gelmez, kiminin kulağı bu taraftan kiminin kulağı tepesinden çıkar kiminin dili boğazından çıkar, her varlığın kendi öz programı var ona göre ve her varlık kendi varlığında kemal üzere oluşmaktadır. Neden her varlık kendi hali üzere kendi kemalindedir, ama her varlık hiç ayırmadan neden böyle çünkü ayan-ı sabite üzere ortaya gelmekte ayan-ı sabite de mec'ul değildir, dedik yani mahluk değildir denildi.

Burada kemalat veya zavalat göreceli üzere zaman zaman mevzu olduğu gibi görecelidir, yani bireylere göredir, kemal veya zeval bakın göreceli bireylerin karşılıklı hallerine göredir. Ama aslında bütün varlık kendinin mutlak kemali üzeredir. Göreceli demek varlıkların birbirlerine olan değerlendirmeleridir, birine göre birini değerlendirme diğerine göre de onu değerlendirmedir. Bu mutlak değerlendirme değildir, bireysel değerlendirmedir o yüzden eksi veya artı anlayışlar ortaya gelir. Yani eksi falan hale göre eksi, filan hale göre de kemaldir ama diğerinin eksi dediği kendinin kemalidir. Yahut bir başkasına göre kemaldir.

Yani değer yargıları görecelikten ortaya gelmektedir. Hani gol olması gibi üstten bakan bir başka, sağdan bakan bir başka, soldan bakan golü bir başka şekilde kale arkasından bakan başka, golcü tarafından bakılan başkadır. Ama en sağlıklı görüş atanın istikametinden bakılırsadır. Diğerlerinin hepsi münakaşa sebebi olur. İşte yukarıdan bakan birisi varsa o zaman der ki kardeşim seninki de doğru, senin ki de doğru, hepsi doğru aynı şeyi değişik şekilde anlatıyorsunuz ihtilafınız bu yüzden oluyor, işte buna görecelik deniyor, bakış açılarının değişik olması ve değer yargılarının da değişik olması tat alma

anlayışının değişik olması sosyal yaşam sistemlerininbazı guruplarda değişik olması bu değişik değerlendirmelere sebep oluyor.

Ama bu asli değerlendirme değildir. Asli değerlendirme Allah'ın değerlendirmesi oluyor. Mutlak değer, o da her varlıkta mutlak değer kendi varlığının istikameti üzere kendi varlığının kabiliyeti üzere kemalinde olmasıdır. Şimdi misal verirler hacca gidiyormuş diye işte kaplumbağa ile tavşan, tavşana göre kaplumbağa zevalde yani kaplumbağa tavşan ile koşmaya başladığı zaman bir saatlik tavşanın yolunu kaplumvağa 10 günde alamaz, bakın bu işte ona göre zevaldedir. Ama kaplumbağaya göre de tavşan zevaldedir, neden çünkü tavşanın kafasına bir darbe gelse ölür gider, ama kaplumbağa kafasını kabuğuna çekerek tehlikelerden kendini korur. Çünkü orada kemaldedir.

Orada tavşan zevalde kaplumbağa kemaldedir. Ama diğer şekliyle baktığımızda tavşan da kendi kemalinde kaplumbağa da kendi kemalinde yılan da kendi kemalinde papağan da kendi kemalinde meseleyi bir birleri ile karşılaştırarak değil, her varlığı kendi ölçüleri üzere tesbit etmek gerekiyor. O zaman da hepsinin de kendi kemalinde olduğunu görüyoruz. Yani kendi kemallerinin kendinde olduğunu görüyoruz. O halde mantıken de zaten birinin birileriyle karşılaştırılması gerçekçi olmaz. Çünkü iki şeyin aynen olması mümkün değildir. ki şey aynı değilse o zaman değerlendirme yapmamız mümkün değildir. Değerlendirme tam müsait iki varlık arasında olması gerekiyor. Ama hiçbir varlık iki varlığın aynısı olmadığına göre o halde hepsi kendi kemalatını yaşamaktadır.

Şimdi kokuları ele alalım daha güncel bir şeydir, kötü kokular çirkin kokular işte mis gibi kokular güzel kokular diyoruz, bakın kötü koku diyoruz, burnumuzu çeviriyoruz neden çünkü orada kemalli bir koku var çünkü, yani bizlere yolumuzu değiştirtecek kadar sert ve güçlü bir iletişimi var, ama bizim şartlanmamız iyiye kötüye göre olduğundan onu eksi diye görüyoruz. Efendimiz ve arkadaşları hani bir yoldan geçerlerken ölmüş bir köpek veya kediye rastlıyorlar, sahabe-i

Kiram hemen yollarını değiştirip ne pis kokuyor diye burunlarını kapatıyorlar ama efendimiz gidiyor "ne güzel dişleri var" diyor. Bakın orada bir kemalat var, güzel dişleri var, o sert diş o yumşak doku içinde nasıl oluşuyor hangi dişçi gelip te oraya onu takıyor, orada ne kadar muazzam bir sanat vardır, orada ölü dahi olsa onun bir kemalatı vardır.

Yine böyle bir arkadaş yolda gidiyorlarmış derken önlerine bir canlı pisliği çıkıyor, işte birisi o taraftan birisi bu taraftan sıyrılıyor, içlerinden bir tanesi biraz geri kalıyor, arkadaşları yola devam ediyorlar bakıyorlar bir arkadaşları yok geri baktıklarında o arkadaşları geride kalmış eline bir çubuk almış o gübreyi karıştırıyor, ona sesleniyorlar o pislikle ne uğraşıyorsun diye siz yolumuza bakın ben konuşuyorum diyor. Neyse arkalarından yetişiyor onların arkadaşları diyorlar ki güya onunla alay ediyorlar nasıl konuştun mu ne anlattın diyorlar alaylı bir şekilde o da öyle şeyler konuştum ki diyor, peki ne konuştunuz, sordum onlara diyor, seni bu hale kim getirdi nasıl geldin sen bu hale daha evvel sen neydin diyor.

O bana dedi ki ben bir zamanlar ağaçların üstünde öyle nazı nazlı sallanan armuttum, elma idim, yerden güzel güzel biten karpuzdum, buğdaydım işte lahana pırasaydım, peki bu hal nasıl başına geldi, ah diyor o insanlar yok mu, onlarla biraz ünsiyet ettim beni bu hale getirdiler diyor. Tabi bu işin bir başka tarafıdır, gene aynı onun içinde var olan özümsenen şeyler insanın vücuduna intikal ederek insanlara hayat veriyor, o ayrı burada dikkatimizi çekmek istediği bir başka şey vardır, şimdi o bizim pislik tabir ettiğimiz şeyi biz alıyoruz bir ağacın dibine koyuyoruz, yine o armutlar nazlı nazlı sallanıyorlar, gene oradan geliyor, bir hayvancağız geliyor, giriyor onun içerisine (gübrenin içine) alıyor oradan bir parça top haline getiriyor, yuvarlıyor hayatını orada sürdürüyor, kışa yiyecek olarak onu saklıyor.

İşte bu göreceli değil mi, o hayvan pisliği böceğe göre o ona hayat veriyor, o gübrelerin içinde ne kadar çok sinekler oluşur hayatlarını oradan kazanırlar, tezeklerin içerisinden sinek kaynar, sinekler yumurtalarını oraya bırakarak oradan

çoğalırlar, işte o sineğe göre orası hayat veriyor, orada hayat buluyor, ama diğerine ters geliyor, gelebilir ona ters geliyor diye mutlak kötü demek değildir. Eğer o mutlak kötü olsa ağaca gübre olarak verildiğinde ağaca hayat verip armut, elma oluşmaz. Demek ki bu alemde her şey bizim değerlendirmemiz ile iyi veya kötü damgasını yiyor.

Bu alemde iyi de yok, kötü de yoktur. Bu alemde sadece Allah'ın değerlendirme yapmadan salt ayan-ı sabiteler yoluyla zuhuru vardır. Eğer bir varlıkta Allah'ın zuhuru varsa onu biz iyi veya kötü diye değerlendirme hakkına sahip değiliz. İyidir diye değerlendiremeyiz, çünkü gerçekten onun iyiliğini değerlendirecek halimiz yoktur, ancak iyidir diye zahirdeki ya kokusuna yahut rengine şekline bakarak iyidir deriz, kötüdür diye hiç hakkımız yok, çünkü her varlık kendi kemali üzere olduğundan bize kötü gibi gelen şey bir başkasına başka yere hayat vermektedir. Nasıl hani yanar dağların ağzında ateşte yaşayan semender adında mahluklar varmış, bize kötü olan o ateş ona kötü gelmiyor, o zaman bizim yaşadığımız ortam da ona kötü geliyor, hadi bakalım şimdi hangisi kötü nasıl değerlendirelim.

Bir gün Hz Mevlana yazar Mesnevi'sinde bir adam yolda gidiyorken bir çarşıdan geçiyorken dükkanın önünde bayılıp düşüyor, etrafındakiler başına toplanıp kolonya veriyorlar yüzünü ıslatıyorlar, kaldırmak istiyorlar ama adam bir türlü yapılanlara cevap veremiyor, ne yaptılarsa ayıltamıyorlar, oradan birisi geçiyormuş yörenin akıl danıştığı kimselerden birisi o belki çare bulur diye onu çağırıyorlar, o kişi durumu soruyor onlarda bayıldı ayıltamadık diyorlar bir de siz baksanız diyorlar, o da soruyor bu baygın adamın mesleği ne idi diyor, onlarda "Debbağ" dı diyorlar, o zaman diyor ki çabuk bir parça hayvan tezeği bulun diyor hemen buluyorlar alıyor onu burnuna koklatıyor, baygın adam bapşırarak gözlerini açıp ayılıyor. Bu duruma çevredekiler şaşırıyor sen bunu nasıl anladın nasıl dirilttin diyorlar, diyor ki onun burnu kokuya alışmış onun hayatıdır onunla yaşıyor, onu istiyor, vücudu ona alışmış onu istiyor, artık o hayat şekli olmuş onun. Peki bu

adam neden bayıldı durduğu yerde, nerede düştü bu diyor, bir de bakıyorlar bayıldığı yerde ıtriyat dükkanı var, o güzel kokular onu bayıltıyor ona yaramıyor o gübre kokusu da onu ayıltıyor.

İşte bir koku birisine hayat veriyor, aynı koku başkasını rahatsız ediyor. Demek ki göreceli hiçbir şey mutlak değildir. Şimdi bütün varlıklar mahlukat insan dahil evvela bu kurgu içerisindedir, yani zuhuru bu sistem ile oluşmaktadır, genel olarak buna tabidir, her varlık zuhura gelen her varlık, yalnız her oluşumda olduğu gibi insanın bu oluşumda da istisnası vardır, yani diğerlerine göre istisnası vardır. Çünkü insan girift bir varlıktır, çözülmesi de zor bağlanması da zordur, neden çünkü kendisi zordur, insan zordur, yani tekniğinin çok hassas olmasından kurgusunun çok muazzam muhteşem olmasından, bir makine ne kadar son derece teknik olursa her bir teknik ilave edilişinde bir sistem devreye giriyor.

O sistemler ne kadar çoğalırsa o teknik de o kadar çok artmış kabiliyeti ve kullanımı o kadar genişlemiş ama bozulması hassasiyeti kullanılması da o kadar zorlaşmaktadır. Tamiratı da o kadar zorlaşmaktadır, işte onun için insan zor bir mahluktur, zor bir sistem zor bir makinedir, var edilişi itibariyle de kullanılışı itibariyle de zahiri batını itibariyle de kendi şahsi değerleri itibariyle de ilahi deperler içerisinde yaşaması itibariyle de, öyle olmazsa zaten insan olmaz zaten. Biraz önce nohuttan bahsettik nohutta tek sistem var, nohut kendini üreterek birini üretiyor birini batırıyor böylece yoluna devam ediyor. Kuşlar öyle, hayvanlar öyle, her şey öyle ama insan öyle değildir, insanın çift kanadı var, kanadının bir tanesi Uluhiyet kanadı bir tanesi kendi beşeriyet kanadıdır.

Birini çalıştırmazsa eksik olur yeterli olmaz biz şimdi ne yapıyoruz Uluhiyet kanadımızı da beşeriyet kanadımızı takarak tamamen beşer uçuş yapıyoruz, bazılarımız beşer kanadını alarak ki bu az kimsedir, Uluhiyet kanadını takarak Uluhiyet kanadı ile uçuyor bu sefer beşeriyetine haksızlık etmiş oluyor, işte bunun kemalatı hem kendi varlığı bireysel varlığının hukukunu koruyor, hem de Allah'ın bu beden

üzerindeki hukukunu koruyarak hareket etmesi gerekiyor, dengeli hareket etmesi gerekiyor.

Şimdi Cenab-ı Hakk dediğimiz gibi ayan-ı sabitelerde programlarımızı yaptı ve bütün bu alemin programını yaptı, bu dünya dahi böyle aynı dünyanın ayanı sabite programı yapıldı, dünya o program üzerine dönüyor, üzerindeki canlıları besliyor, bakın dünyada Rezzak ismi var zuhura geliyor, Vehhab ismi var, zuhura geliyor, hiçbir şey istemeden hep bize bir şeyler veriyor, işte insanda Cenab-ı Hakk'ın isimleri ve sıfatları DNA sında yani öz hücrelerinde hepsi mevcuttur. Yani Esma-ı ilahiyenin hepsi mevcut, aradaki fark şudur, bir nohutta da bu mevcut, yalnız o isimler zuhura geliyor Rezzak ismi Vehhab ismi Hay ismi zuhura geliyor, alim ismi var hepsi zuhura geliyor da ama tek bir üretim yapıyor, ama insan o kadar çok üretim yapıyor ki bütün bu üretimleri yapabilecek esma-ı İlahiye ve onun kudreti gücü insana veriliyor.

İradesi insana veriliyor, zaten subuti sıfatları Hayat, İlim, irade, Kudret, Kelam, Semi, Basar bunlar DNA larda mevcut olduğu için bizde zuhura çıkıyor. Aksi halde bunlar özümüzde olmasa bir yerden çıkmaz bir yerden gelmez de dışarıdan gelmez de insana bunlar, işte bu safhayı biraz daha anlamamız gerekiyor, Cenab-ı Hakk bizim DNA larımıza yani bizim yapımıza bizim ayan-ı sabitemize kaderimizi de iliştiriyor, işliyor şimdi kasedin başına gelmiş oluyoruz, esas tasavvuf mertebesinde anlaşılan kader mevzuu budur, ama alt yapısı itibariyle ehl-i sünnet vel cemat anlayışı ile kaderi bilemezsek buraya ulaşamayız. Bunu yaşayamayız, bunu yaşayamazsak ehl-i sünnetinkini sadece zahiri bir anlayış ile tatbik eder oluruz.

Batını bilemeyiz sathi bir anlayışla doğruya en yakınıdır ama özü değildir suri şeklidir sadece. Cenab-ı Hakk kendisinin zati zuhuru olmasının diğer varlıklar ef'al Esma Sıfat zuhurlarıdır, insanı Zat'i zuhuru olmasını diledi. Dolayısıyla kendinde ne kadar orijinal özellikler varsa kendinde sonsuz olmakla birlikte insana bunlardan belirli miktarda verdi. Ahirette bunu kullanmasını bilen insanlar çok daha geniş olarak

kullanacak cennet sahasında Cenab-ı Hakk'ın Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Semi, Basar, verdiği bu sıfatları bize ancak şunun imkanları dahilinde kullanma selahiyeti verdi, gücünü verdi, beden içerisinde kalmak suretiyle verdi emanet olarak ama ahirette bunlar sonsuz bir güç ile insanoğlu bunları kullanacak cennet sahası çok geniş olduğundan o sahada bunları son derece büyük bir kudret ile kullanacaktır.

Dilediği anda kızarmış önüne gelecek kuşlar işte bu kudret sıfatının kendisinde zuhurudur, istediği kısa bir sürede Cennetler arası gidiş geliş yapabilecek ziyaret edebilecek bu çok uzak mesafelerde. Burada bunların kullanımını Cenab-ı Hakk tahditli tuttu, eğer tahditsiz geniş anlamda tutsaydı, o nefsani olarak kullanılır ve bir birlerimizin sahasına duhul ederdik yani yaşam sahasına duhul ederdik. O kadar verdiğ halde yine de birbirimize tecavüz ediyoruz sahalaımıza giriyoruz, haksız olarak. Ya bunu ef'al alemde çok daha güçlü olarak kullanma imkanını verseydi hayatımımızı, ilmimizi bilhassa kudret ve iradeyi bize daha şiddetli geniş manada mesela 500Kg lık bir cismi bir elimizle kaldırma gücünü verseydi, o zaman karşımızdakine daha çok zarar verirdik.

Tabi o da aynı şekilde bize daha çok zarar verirdi. Onun için bak kulum sen şunun şeyleri içerisinde ağırlığı kilosu yahut sınırları içerisinde sana yetecek kadar bu güçleri veriyorum, şimdi ama bunların varlığını bil ve bunları geliştir, gelecekte kullanman için, bakın cennet ile cehennem arasında bir fark var bu fark Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, semi, Basar ve bütün sıfatlarını ve isimlerini cennet ehli Cennette en geniş manada kullanacak, ama cehennem ehlinden bunlar elinden alınacak, yani dünyadakinden daha kısıtlı olarak geriye çekilecek kullanma sahası verilmeyecek, çünkü orada insanın hürriyeti yoktur, dünyada bütün insanlar ehl-i cennet ehl-i cehennem bunu birlikte kullanıyor, aynı miktarlarda kullanıyor, gerçi hangisi cennetlik hangisi cehennemlik bilmiyoruz ama o ayrıdır.

Anlatmak istediğim ama bunların bir kısmı cennette bir kısmı da cehenneme gidecekler o halde dünyadakilerin bir

kısmı cennetlik bir kısmı cehennemlik hangisinin olduğunu bilsek bilmesek mesele değildir. Ama burada mühim olan Cennete gidecekler olan Cenab-ı Hakk ın bu sıfatlarını çok geniş bir şekilde çok güçlü bir şekilde kullanacaklar sahip olacaklar, Cehenneme gideceklerin elinden bu sıfatlar alınacaktır. Burada müşterek ama orada ellerinden alınacak Cehennemliklerin işte o zaman ah yandım vah yandım esas cehennem o olacaktır.

Allah'ın kendine ait sıfatlarını insana veripte kullanamaması neticesinde elinden alınması cehennemde kişi müstakil hareket edemeyecek hapisanede kişinin müstakilliği var mıdır, yoktur, bunun gibi hapishaneye giren eski hüriyetini arıyor, en çok aradığı hüriyet yani kendindeki güçlerini hür iradesiyle kullanması bu gün İstanbul'a gitmeyi diledi mi gider, Ankara'ya gitmeyi diledi gider, ama hapishanedeki bir yere gidemez. Ancak o sınırlı yer içerisinde o bulunduğu mahalde 10 adım yirmi adım neyse o kadar kudretini o kadar kullanabilir. Çünkü güçleri sınırlandırılmış bazıların da tamamen elinden alınmıştır.

İnsanoğluna verilen o çok muazzam büyük lütuf o lütfun zuhura çıkması için verilen o muhteşem makine yani beden makinelerimiz tabi ki diğer varlıklar kadar basit bir yaşam sistemine tabi olamayacaktır olmayacaktır, zaten olamaz da, şimdi bir motosiklet kullanmakla son derece modern bir jet kullanmak bir olur mu, tabi ki olmaz, işte o jeti kullanmak için bir çok sistemlerin bilinmesi ve faaliyete geçirilmesi gerekiyor, iniş takımları uçuş takımları işte sürat nereden ne gelecekse telsiz konuşmaları bunların hepsi bakın insanda mevcut olan şeylerdir.

Şimdi insana bu kadar büyük lütuflar verildiğinden tabi onun bir sorumluluğu da olacaktır. Bir motosiklete binenin sorumluluğu ile füzeye uçağa binenin sorumluluğu bir olmaz. Ona diyorlar ki koordinatlarını veriyorlar şuraya şuraya gideceksin ama o çalışman içerisinde bir de sana ait dinlendiğin zamanlar olacak onun kontrolunu ikinci kaptan alacak o zaman o saatlerde dilediğin gibi yaşarsın, ama asli

programına zarar vermeden dünyanın sistemine alemin kişilerin ve çevrendekilere zarar vermeden.

İşte Cenab-ı Hakk o ayan-ı sabitelere zıt isimleri de koydu. Ama nohutta zıt isimler yok, dolayısıyla zıddıyet yok, tek ismin mutlak hakimiyeti olduğundan kargaşa da yok ve onun programı kolaydır. Ama insanda zıt isimler olduğundan zıt isimler de Hakk'ın ayan-ı sabitesine bağlı ve Hakk'ını taleb ettiklerinden insanın üzerinde onların da zuhura çıkma hakları vardır. Özleri itibariyle var sonradan verilen bir Hakk değildir. İşte burada insanın şahsi iradesi ama çok eğitilmiş bir insan olması gerekiyor, Cenab-ı Hakk'ın gene o insana zahirden verdiği emir ile bakın şimdi yani peygamberi ile gönderdiği kuralları ile kurallarına uymaktasın ey kulum diyor.

İşte bireysellik ortaya çıktı, Hadi ismi de var çekirdeğimizde ayan-ı sabitemizde Mudil ismi de var. Gösterdi ki bu programı senin yolun burasıdır, füzenin yolu yani istikametin burasıdır, bu şekilde götüreceksin bunu bunu kullanman da sana verdiğim güç ve kurallar içerisinde güç sistemi içerisinde olacaktır. Eğer biz işte o zaman nefsimize mudil ismi ağırlık verir de Mudil ismimizle nefsimiz de Mudil ismi istikametinde bir irade ortaya koyarsa işte o zaman bizim sorumluluğumuz. Ama Cenab-ı Hakk Hadi programıyla yani namazını kılsın orucunu haccını yapsın Müslüman isen daha doğrusu bana gelmek istiyorsan bu program miraç programı budur, diyor.

Ama nefsinle yaşamak istiyorsan o zaman sen kendi değerlerinle hayatını sürdür. İşte baştan dediğimiz gibi program kader-i mutlak bunu değiştiremiyoruz, bu ayan-ı sabitelerimiz burada değişmiyor, kaderin değişmez dediği yer budur, ayan-ı sabite mutlak olarak kurgulanmış ve bizim onu değiştirme hakkımız yoktur. Ama ayan-ı sabitelerin muallakta bırakıldığı yerler vardır. yani Hadi ismi de var Mudil ismi de vardır, ama bizim programımız boşta bırakılmış ama iki programımız var, biri ayan-ı sabite olarak gelen özümüzdeki programımız var, bir de Cenab-ı Hakk'ın bizde dışarıdan uyguladığı dışarıdan gönderdiği umumi olarak peygamberi vasıtasıyla elimizde bir programımız var.

İşte biz içimizdeki program ne suretle olursa olsun içimizdekini muhakeme ederek dışarıya çıkarır iken yani uygulamaya koyar iken hayatımızın bize ait bölümlerinde ötekilerin de uygulamada hakkımız yok zaten o tabi olarak çıkar ona mani olamayız, yani kader-i mutlağı biz kendi bünyemizde değerlendiremeyiz. Gerek de yok zaten başaramayız da zaten. Mümkün de değildir. Ama ondan sorumlu değiliz. İşte içimizdeki ayan-ı sabitelerin zıt isimlerini törpülemek için yani sınırlamak için çünkü onların dürtüsü vardır çıkmak istiyorlar haklıdırlar, eğer onlar başıbozuk olarak dışarıya çıkarsa bizim hayatımız karma karışık oluyor.

İşte nefsani hayat yaşayanların hayatı budur. Yaşadığı sistem budur. Cenab-ı Hakk diyor ki ey kulum senin içine ben çok büyük enerji yatırım potansiyel zaman mekan her şey verdim, ama şu ana yasanı da al seni her türlü tehlikeden koruyacak olan budur, buna uymak zorundasın bana gelmek istiyorsan diyor. İşte hani nasıl diyorlar şeriat kurallarına vur, evham vehim, geliyorsa ilham mı vehim mi olduğunu anlamak için şeriat kurallarına vur, uygunsa tatbik et bakın ne kadar güzeldir, işte biz kendimizi Kur'an öncelikli veya Kur'an buyruklu veya Kur'an yol göstericiliği içerisinde tatbikatlarımızı yapmaya devam edersek bizim için salah yol bu oluyor. Ancak bu şekilde içimizdeki Kahhar tecellisini içimizdeki Mudil tecellisini içimizdeki ظَلُومًا جَهُولًا 33/72 tecellilerini buna uymak suretiyle muhafaza etmiş batında bırakmış oluyoruz. Ve bunlar bize zarar vermiyorlar. Cenab-ı Hakk'ın yağmurundan rahmet de geliyor zahmet de geliyor, aynı su çoğaldığı zaman yıkıp götürüyor, ama aynı su mutedil geldiği zaman bize hayat veriyor. İşte bizim nefsimiz bu rahmet tecellisine kaydığı zaman yani Rahmetin zahmet tarafına kaydığı zaman oradaki su azaba dönüşüyor, Nuh (as) da olduğu gibi.

Evvelce mutedil yağdığında yani o esma bizde mutedil zuhura çıktığında bize rahmet veriyor, ama o esmanın şiddeti arttığı zaman o esmanın şiddeti neden artıyor, diğer esmanın enerjisini bakın Rahman esmasının enerjisini kullanmadığımız için o iç potansiyelde o enerji Mudil ismine kayıyor, Mudil ismini artırarak daha çok çıkartıyor. Fazlalaştırıyor, nefsimiz de ona uygun hareket ettiğinden o bizim ruhumuza perde oluyor. Zıl oluyor gölge oluyor, onun için işte şeytana uymayın deniyor çünkü eksi artış olmuş oluyor. Şeytanın ayak izlerini takip etmeyin, basmayın.

İşte insanın diğer varlıklardan üstünlüğü ve farklılığı ve girift olması bu itibariyledir, bunun içindir ki bundan sonra yani bu dünyada yaşamış olduğumuz fiillerimizin bir aşaması bir sonraki aşaması olan ahirette cennet ehli veya cehennem ehli oluyoruz. Yani bizim bireysel irademizle ya hadi ismin, tatbik etmemiz veya Mudil ismini tatbik etmemizin neticesinde oluşuyori o zaman Cenab-ı Hakk bize cebir etmiş değil cebir bizim kendimizden meydana gelmiş oluyor. O zaman Cenab-ı Hakk'a ya rabbi sen böyle yaptın sen böyle şey ettin diye bühtanda bulunmamız O'na işte böyle kırgın gibi bir hal üzere olmamız yerli yerince bir şey değildir, çünkü her şey bizim kendimizden kendimize oluşmaktadır.

Böylece silüyet bulup yani vücut bulup meydana çıkmaktadır ayan-ı sabiteler düşünceler idrakler. Bu dünyada biz sadece salıverilmiş tarlada çıkan otlar gibi değiliz, o otların bile bir çıkış sebebi vardır, bakın ne derler Cenab-ı Hakk ana rahmine bir kuzuyu düşürdüğü zaman onun tarlada otunu bitirir, hazırlar, diyor. Buraya gelmişse bir şeyler yiyecek bir şeyler yiyeceği hazırlanmamışsa buraya niçin gelsin o zaman haksızlık olur, neden getirilsin işte insanı Cenab-ı Hakk neden bütün alemler var edilmezden evvel halk etmedi, programını yaptı ama faaliyetini varlığını görüntüsünü getirmedi.

İnsan boşta oturacak değil ya bir sahne lazımdır, daha bir mekan lazımdır, onun için evvela alemleri halk etti, insanın programı en önce yapıldığı halde en son zuhura geldi. Alemin programı en son yapıldığı halde en önce var edildi, sahne

hazırlandı. İşte faaliyet sahası olmasaydı tabi insan bir yerde oturacak hali yok nerede otursun insan gökte yaşayamıyor, melek olsa hadi göklerde yaşasın, nitekim dünya daha henüz ateş küre iken üzerinde cinler vardı yaşıyorlardı, ama insan ateş kürede bu bedenle yaşayamıyor ki su da da yaşayamıyor, havada da yaşayamıyor, bunların mutedil olduğu bir sahnede sahada yaşıyor.

İnsanlar ile diğer varlıklar arasındaki farkı ve insanın bu dünyadaki hayatımızı ne kadar ciddi bir hadise olduğunu o ne kadar ciddi olarak yönelmemiz gerektiği, çünkü ebedi hayatımızda buradaki ciddiyetimize bağlıdır. Ciddiyetimize derken hepimiz ciddi insanlarız, ayrı da yani tasavvuf hakikatine yönelmekteki ciddiyetimizin ne kadar mutlak olduğumuzu ne kadar çok buna ihtiyacımız olduğunu anlatmak için söylüyorum. Bu gafillik neden geliyor, eskiden beri gelen hep nefsi bireysellik üzere hayatımızın sürdürülmesi yaşatılması alışkanlıklar şartlanmalar bunlar çok duygusallık.

Burada insan hakkında sorulacak bir şey var mı, bir arkadaşımızın temennisi vardı, bundan sonraki ömrümüzü uzatma imkanımızda şansımız ne kadardır diye tabi haklı olarak düşünüyoruz, çünkü olan olmuş geçen geçmiş ama hiç olmazsa bundan sonrasını gerektiği gibi değerlendirelim diye tabi bir endişemiz vardır, inşeallah bunu da en güzel şekilde değerlendiririz. Geçen geçti, artık onun üzerinde durmak biraz yersiz olur, bze lazım olan an dır, bakın insanı tefekkür düzeyinde en çok meşgulm eden iki şey vardır. Yani düşüncede meşgul eden vaktini baltalayan kesen kıran iki şey vardır.

Bunlar geçmiş gelecek peki geçmişin genel ismi nedir, mazidir, geleceğin de istikbaldir. Bir başka şekilde mazi hatıra demektir, gelecek de hayeldir. Gerçi mazi de hayalin içine giriyor ama isimlendirmek için geçmiş yaşandığı için artık hatıra olmuş yaşanmış hatıra olmuştur. Geleceğin ne şekilde yaşanacağı belli olmadığından hayeldir, istersek biz bu ömrü gelecekte tatbikatımız Hakk üzere olsun, olacak olsun isterse halk üzere olacak olsun, şu anda ikisi de hayeldir.

Yani tatbikatı görülmeyen her şey düşüncededir tasavvurdadır yani hayel derken hiç olmayacak hayel manasına değildir, ama haylimizdedir yani gerek ihlas ile yaşamak gerek inkar ile yaşamak işte geçmişi düşünmek de geleceği düşünmek de bir hatıra bir hayel olmak üzere heba etmektir yaşadığımız anı. Efendim geçmişte şöyle oldu çocukluğumda köydeydim evdeydim o an gitti, anda o anda mazi oldu, elimizde sım sıkı tutmamız lazım gelen an maziye geçiverdi. Beş sene sonra ne yapacağım on sene sonra ne yapacağım şöyle mi olacak böyle mi olacak tamam an gene gitti, ama bizim yegane sahip olduğumuz şey andır, ne gelecek bizim ne de geçmiş bizimdir.

Geçmiş zaten geçmiştir, gelecek belli değil, ama yaşadığımız an yani sahip olduğumuz şu an, o zaman anı yakalamak gerekiyor, anda yaşamak gerekiyor, geçmişte ve gelecekte değildir. Ama bu demek değil ki hiç düşünmeyelim, çocuğumuz askere gidecek kızımız evlenecek tamam o ayrıdır, orada yine bir an içerisinde faydalı geleceğe bir program yapma vardır. Yani o faydalı bir düşünce ama hayel deryasına dalsan bir türlü dalmasan bir türlü yani nefsani olmayacak şeylere

12- DEVAM –Cd-3

Anı kayıp etmemiz ikinci bir zarardır, neden çünkü zaten geçmişi kayıp etmişiz, geriye dönmesi mümkün değildir, geleceği bizim düzenlediğimiz şekilde getirmemiz mümkün değildir. Gelecek geldiği zaman göreceğiz, ama an elimizdedir, işte geleceği ve geçmişi düşünmekle ikinci bir zarar olarak tekrar kayıp etmekteyiz, tekrar zarara uğramaktayız. Ama geçmişi düşünmeyecekmiyiz, tabi ki düşüneceğiz ama kendimizi hakir edercesine değil, çok kısa bir süre ibret almak için zaten geçmişini bilmeyen geleceğini hazırlayamaz, sonra “zaman olur ki hayali cihan değer” demişler eğer geçmişimizde

anda yaşadığımızdan daha güzel değrler varsa bizi o daha ileriye götüreceğinden oradan enerji alma yönüyle düşüneceğiz.

Geçmişi ve geleceği hayali yönden düşünmeyi ortadan kaldırmak gerekiyor yani işe yaramayan şeylerle düşünmekten kaldırmak gerekiyor. İşte böylece yaptığımız zaman evvela zamanımıza hakim olmuş oluyoruz. Zamanı tutmak demek yani elinde kabz kabza elinde tutmak demektir. Bu zamanı elinde tutan kimse bunu kolay kolay elinden bırakmaz, o zaman kolay kolay geçmez.

Sohbet esnasında bir arkadaş ile görüşüyoruz, dediler ki "Yahu bu ahır zamanda bu zamanlar ne kadar süratle geçiyor, " falan bir arkadaş da cevap verdi, tabi rahat geçiyor da onun için çabuk keçiyor dedi. Sen diyor o vakti gecenin içerisinde o aşıklara sor, o hastalara sor, o dertlilere sor, sen o zamanın nasıl geçtiğini diyor. Bakın bu hepimizin hayatında olan hadisedir, hasta olduğumuz zaman zaman geçmez, ya patladım ya diyor, Pazar günü evde oturuyor biraz çıkıyor bir hava alayım diyor, zaman geçireyim diyor, o da kahvenin önünde elini cebine sokmuş, elinde sigara ne yapıyorsun dendiğinde işte zaman öldürüyorum, diyor, kelama bakın zaman öldürüyoruz diyor kelama bakın, zaman insanın eş değer hayatıdır, ben kendimi öldürüyorum diyor da farkında değil.

Yaptığı işin farkında değil onu şaka zannediyor, âna hakim olmak; işte bir şeye hakim olduğumuz zaman o kolay kolay geçmez, kolay kolay onu kayıp etmeyiz, değerini bildiğimiz şeyi kolay kolay kayıp etmeyiz. Elimizde para varsa onu biz har vurup savururmuyuz öyle bakın karşılığında en az eş değer bir şey alalım diye o zaman veririz, yoksa gittik bir yere bir ayak kabı alacağız elbise alacağız 10 liralık şeye 110 lira dedi hemen bu parayı verirmiyiz, işte biz de zamanı böyle harcıyoruz. Üç kuruşluk şey alıyoruz karşılığında çok değerli olan 50 bin liralık zamanımız gitmiş oluyor.

İşte Kur'an-ı kerimde ثَمَنًا قَلِيلًا 2/41 dedikleri bu "Çok az pahaya değiştiler" yani hayatlarını sattılar, yalnız bir şeye dikkat çekmek gerekiyor, zaman hususunda bu vahdet sohbetlerinde de zaman çabuk geçer. Neden, zaman bir mahluktur, o da Hakk'ın ortaya getirdiği bir mahluktur, biz bu mahlukla birlikte bu mahluk ile yaşıyoruz. Ölüm de bir mahluktur, ölüm tek sadece oluşan bir şey değildir, ölüm süreci olan bir şeydir. Hani bakın doğduğumuz zaman ölüyoruz. Bu arada bir de "ölmeden evvel ölünüz" o hale gelinceye kadar ölüm süreci devam ediyor bizde, bu ölüm süreci kıyamete kadar devem edecek dünya kurulalıdan beri yer yüzünde canlı görüleliden beri ölüm o gün başlamıştır, tek canlı kalmayınca kalmadığı zaman ölüm mahluku bitmiş olur, ölüm bir anda oluşan bir şey değildir.

O ölüm sahnesinin kapanmasıdır kişinin fiili olarak öldüğü an, ölüm bir anda oluşan bir süreç değildir. Hani diyor ya ahirette ölümü bir koç şeklinde getirirler koçun boynu vurulur, ondan sonra ölüm olmaz, ölümsüzlük olur, cennette de cehennemde de ölüm yoktur. Cehennem ehli diyeceklerdir ki ya rabbi bizi öldür de kurtulalım, hayır denecek o ölüm bir defadı o dünyada idi, o ölüm dünya şartları içinde idi, ahirette ölüm diye bir şey yoktur, aslına bakarsak dünyada da ölüm diye bir şey yok, ama dünyada şekil değiştirme vardır. Sistem değiştirme verdır, biz buna ölüm diyoruz, aslında ölüm diye bir şey yoktur.

Ama ahirette sistem değişikliği olmayacak artık ahiretin sistemi tek iki dersek Cennet ve Cehennem ama yaşanan sistem ikisinde de tektir. Yani ikisinde de ölümsüzlüktür. İşte zaman da bir mahluk, eğer mahluk olmazsa zaten olmazdı. Ama özü itibariyle baktığımız zaman bir hadis-i kudside bunu bir başka daha mertebesini görüyoruz, "dehre küfretmeyiniz dehir Allah'tır" diyor. Meseleye böyle baktığımızda tasavvuf hakihati ve ayan-ı sabiteler hükmünce baktığımızda zaten her şey böyledir, o zaman zaman mahluktur hükmüyle bu hadis başka mertebelerden bahsettiği için değişik hükümler çıkıyor,

ef'al mertebesi, itibariyle baktığımızda zaman mahluktur, ama Muhuddin-i Arabi Hzleri ne diyor, O'nun ayağından öpmelidir, ayağının tozunu içmeli, tabi büyüklerimizin hepsinin de işte daha çok nereden yararlanılıyorsa tabi onlar daha yakınımız oluyor.

Hakikat-ı irfaniyeyi idrak etmiş yani hakikatini idrak etmiş kendi hakikatini Allah'ın hakikatini idrak etmiş arife mahluk denmez bu belki biraz ağır bir sözdür bu burada kalsın bu başka yerde söylenmez bakın irfaniyet ehline mahluk denmez işte "Dehr Allah'tır, ona mahluk denmez" o mertebede denmez ama ben bu mertebede yaşıyorsam ben bal gibi mahlukum, bu hepimiz için geçerlidir. Bunun içerisinde olduğumuz sürece mahlukuz. Ama ayan-ı sabiteye ulaşmışsak halıkız başka yolu yok, eğer orada mahluk dersek Hakk'ı mahluk yapmış oluruz. Çünkü orası onun sahasıdır.

Yani kendi kıymetimizi bilelim, işte mazide şu oldu gelecekte bu olacak hayalleri ile mahlukluğumuzu halikliğe çevirmeye çalışmalıyız, çünkü ikisi de biziz özümüz Hakk bunları söylüyoruz ya özü Hakk dışı halk ama bunlar tarikatta lafzi olarak söylenir, hakikatte müşahede olarak yaşanır, yaşam olarak bilinir, yaşanır tatbik edilir. İşte az önce de denildiği gibi insanın kuruluşu çok girift çok teknik özellikleri vardır, bunun için de o insan mekanizmasını anlamak için de bir eğitim gerekiyor. Başka da mümkünü yoktur. Şimdi senin soruna geliyoruz yavaş yavaş.

Dinimizin içindeki yollar mertebeler bilindiği gibi Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet. Peki bunların sistemdeki yeri ve faaliyet sahası ve süratleri nedir, yani gidiş hareket sahaları nedir, benzetme yapıyoruz, Şeriattaki gidiş racul, ayakla gidiş yani yürüyerek gidiş, tarikattaki gidiş araba ile gidiş, Hakikattaki gidiş uçakla gidiş, Marifetteki gidiş füze ile gidiş. Şimdi bunların hepsini bir saat baz ölçüden değerlendirmeye bakalım. Kişi bir saatte ne kadar yol alır, beş Km gider, ortalama arabanın alacağı yol saatte, 50 Km olsun, uçağın bir saatteki aldığı yol 500 Km olsun, peki füze ne kadar gider, beş bin Km olsun.

Yaya gidişe göre araba ile gidenin ömrü on misli uzadı, uçakla gidenin ömrü 100 misli uzadı, füze ile gidenin bin misli uzadı. Şimdi 12 yaşından beri bir çocuk şeriat ehli itibariyle ibadetine başlasın günde beş Km gitmek suretiyle مِنْ اَلْفِ

شَهْرٍ 97/3, 83 sene üç aya muadil idi, 83 sene üç ay günde beş Km yol alsın 12 yaşında başlamak suretiyle mesela 4000 Km yol aldığını var sayalım, peki bir başka çocuk yine 12 yaşında başlamak üzere yine her gün bir saat gidebiliyor önceki çocuk gibi günde 50 Km gittiğini araba ile düşünelim senede 40 bin Km yol alır, peki uçak ile giden ondan 30 sene sonra yola çıksa yani 50 yaşında yola çıksa bu ne kadar yol aldı, araba ile giden uçak ile giden 33 seneboyunca günde 500 Km yol alarak gitse araba ile gidenden çok çok fazla yol alacaktır demek ki suretimiz arttığı zaman aradaki açığı telafi etmek mümkün oluyor.

Hele 50 yaşında füzeye binmişsek nerede kaldı yaya yürüyüşü nerede kaldı isterse ömrünün başında başlasın nerede kaldı arabayla, gitmek nerede kaldı uçakla gtmek, füze ile giden hepsinden ileriye geçti. İşte miraca ancak bu ulaşır diğerleri ulaşamazlar. Havada uçan uçak kendisini topraktan kurtarmıştır, yani yerden, ayakkabından tekerlekten kurtarmış tır yani gönül aleminde yani esma aleminde sema aleminde uçar, ama füze Sıfat Zat aleminde uçar, bakın füzenin hep çalışma şekli hep bildiğimiz gibi evvela altında bir yakıt tankı var, yani bir tank yanıcı madde (hidrojen) bir tank da yakıcı madde (oksijen) vardır, uçaklarda bu böyle değil uçaklarda yakıt yani yanıcı madde yakıt tankındadır, yakıcı madde uçakta değildir yakıcı olan oksijeni hava içinden alır. Bu nedenle uçaklar hava dışında uçamazlar, ama füze yakıcı maddeyi de beraberinde götürdüğünden atmosfer dışında da füzeler uçarlar.

Yakıt tankının en büyüğü dünya çekiminin en yoğun olduğu dünyayı terk ederken kullanılır 50-100 Km yükselince bu yakıt tankları biter ve roketten atılır böylece ağırlığı da azalan füze diğer yakıt tankları ile daha da hızlı hareket eder atmosfer dışında. 2. Yakıt da bitince o da füzeden ayrılıyor füze o tanktan da kurtulmuş oluyor ama dünyanın çekim kuvveti de azalmış oluyor dünyadan uzaklaştığı için ayrıca atmosferin de sürtünme direncı olmadığından çünkü atmosfer dışına çıktı artık kazandığı hız ne ise o hızla yakıt yakmasa da yoluna devam ediyor, fizikte bu olaya "eylemsizlik prensibi " denir, eğer yön değişikliği gerekirse yörüngesinde düzeltme yapılacaksa sadece o zaman yakıt gerekir onun haricinde artık fizik kuralları işler, yakıt gerekmez. Dünyamız da milyonlarca yıldır güneş etrafında hareket eder ama hiç yakıt harcamaz sistem aynı sistemdir.

Bakın sistem iyi kullanıldığı zaman ne kadar tasarruflu bir hareket ve racule göre, arabaya göre uçağa göre ne kadar çok büyük hız elde etmiş oluyor. İşte tasavvuf sohbetleri yani tevhid gerçek tasavvuf sohbetleri, yaya, araba sohbetleri değil, tabi onlar da sohbet tamamen yok sayamayız, kimseyi kınama ve herhangi bir şey değildir, onlar da olmasa zaten buralara da çıkılamaz, onlar temel olacaktır, ama orada kalınmayacak işte orada kaldığımız zaman ziyan ediyoruz, gerçi o da ziyan değil, oranın değeri o kadar, o ayrıdır, onun da cenneti cennet ehli var o da cennet ehli olacak gelecekte inşeallah bize bildirdikleri öyle bilmiyorum kim cennete gidecek.

50 yaşında füzeye binerek giden için o füzenin evinin yanına kadar gelmesi Kader-i Mutlak, binmen de kader-i Muallaktır. Yani sana verilen hukuk oluyor artık, binersin veya binmezsin, o çalışmalara katılmak gereğini yerine getirmek artık bizim kısmen irademize kalmış oluyor, ama o füzenin o kadar yaklaştırılması Cenab-ı Hakk ın ne kadar büyük lütfu olduğunu gösteriyor. Bundan sonra da tabi onunla ilgilenmemek kendisine çok büyük mesuliyet vermiş olur. Mesuliyet pişmanlık yönüyledir, eksi manada değildir, yoksa arabaya binsek ne olacak binmesek ne olacak araba boş da

olsa zaten gidiyor, ama arabada yer açılmaya çalışılıyor ki yeni gelen yolcular da kendilerine bir saha bulsunlar. Yaya giden bir kişiye bir anda hiç planda yokken pat diye bir füze geliyor ve ona binme imkanı doğuyorsa bu Allah'ın o kuluna bir lütfu oluyor. O füzeye kişinin binmek istemesi veya istememesi kişinin muallak kaderinin tatbikatına kalıyor.

Muallak kaderimizde Mudil ismimiz de var, yani onun gücü de var Hadi isminin de gücü vardır, ne yapacağız şimdi bırak bak namaz ibadet yapıyoruz, diye nefsimize uygun şekilde karar verirsek kaderimizi biz halk etmiş oluyoruz kaderimizi yani biz muallak kaderimizi eksi tarafında kullanmış oluyoruz ve de onun sorumlusu oluyoruz. Muallak kaderimizi irademiz ile füzeye binme yolunda gösterirsek o zaman muallak kaderi mutlak kadere ve istenilen yöne yönelterek kullanmış oluyoruz. Bunun da mükafatını almış oluyoruz.

Katılıp ders almamanın hali başka hiç katılmamanın hali başka, hem katılıp ta hem de gereğini yerine getirmek tabi ki en güzelidir. Ama katılıp ta ders almamak şu olur biraz gecikme olur, Cenab-ı Hakk mutlak kader olarak zaten onu oraya getirmesi kaderinden onun Mutlak kaderinden yani oraya kadar getirmesi onun mutlak kaderindendir. Yoksa bir başka hanenin evinin önünde durdurur o füzeyi kimsenin de haberi olmaz işte belirli hanelerin üzerine getirmesi orada onun kaderinin tahakkuk etmesi orada kader tahakkuk ediyor mutlak kader Allah'ın kaderi odur işte. Ayrıca kaderi ile birlikte lütfudur, ama işte oraya ilgi ilgi nisbetinde fayda sağlıyor. Oda tabi kişinin kendi değerlendirmesine kalıyor.

Ama bu değerlendirmeye de insan birçok tesirlerin içerisinde yapıyor birçok tesirle ya onu biraz geriye çekiyor veya daha ileriye daha yakınına getiriyor. İşte burada da ayrı bir kader vardır, işte burada kader-i muallak binerseniz kader-i muallak kader-i mutlaka dönüşüyor, kader-i muallakta olan yani sizin uygulamanızla mutlak kadere yani mutlak faydaya dönüşüyor, binmemekle mutlak zarara dönüştürülmüş oluyor. Bu girmeyi geciktirmemek lazımdır, bir anda dalmak zararlı da olabilir soğuk bir havuza aniden dalarsan bünyeye zarar da

olabilir alıştıra alıştıra girmek en uygunudur fakat gecikme ye fırsat vermemek lazımdır. Tabi hepimiz füzenin içindeyiz merak etmeyin binsek de binmesek de içindeyiz inşeallah.

Zaman neden çabucak geçiyor, bu tevhid sohbetlerinde bakıyorsunuz 45 dakika hemen bitmiş ne zaman geçti bu diyorsunuz, tevhid sohbetleri şundan çabuk geçiyor, hani az önce dedik ya zaman mahluktur, zaman dahi kendini tanıyabilmesi için irfan ehlinin dersine geliyor. Kapıda yahut camda yahut dışarıda zaman sıkıştırıyor bir birini arkadan çabuk gir, ben de geleceğim ben de dinleyeceğim ben de kendimi tanıyacağım diye izdiham oluyor sohbet yerine gelmekte melaike-i kiram için de böyledir, işte bir birini sıkıştıra sıkıştıra çabuk çabuk o zaman çabuk geçiyor. Bu da işin bir başka yönüdür.

Ömrün kalan kısmının telafisi mümkün yani hiç üzülmeyelim yani bir insana on ömür verilmiş olsa yüz üzerinden bin sene ömür verilmiş olsa o bin senede yürüyerek yola çıksa uçakla yürüyerek aldığı yolu çok kısa sürede kat edebiliyor. İşte Mevlana Hz lerinin dediği budur, irfan ehli ile bir saat sohbet yüz senelik yol aldırır, yani nafile ibadete bedeldir dediği budur. Hz Rasulullah'ın sözleri ile tasdik olsun ki O'nun sözü her zaman senettir, "bir saatlik tefekkür bir yıllık nafile ibadete bedeldir" tefekkür öyle geleceği geçmişi hayali tefekkür değildir, Allah'ı tefekkür, Allah'ı tefekkür etmek için de O'nun ne olduğunu bilmek gereklidir. O da bu sohbetlerle elde edilir.

Bir insan yalnız başına tefekkür etse nereye kadar ulaşır, ancak nefsine ulaşır, başka bir yere ulaşamaz, ama tekniğini aldığı zaman işin o zaman kendi başına tefekkür etmeye çalışır ve tefekkür eder. İşte Ef'al mertebesinde Hakk'ı düşünme tefekkürü, ef'al mertebesinde tefekkürsüz ibadetini yapan kişiye göre o kişi bir sene nafile ibadet etse o kişinin bir saatlik tefekkürü ile kazandığı yola malzemeye ulaşamaz, değere ulaşamaz. Gelelim ikinci aşamada Efendimizin sözleri; "Bir saatlik tefekkür 70 senelik nafile ibadete bedeldir" diyor işte bu tarikat ve hakikat mertebesinde yaşayan kimselerin tefekkürüdür. Demek ki tefekkürden tefekküre fark vardır. Tabi

olacaktır çünkü mertebeler vardır, her mertebenin tefekkürü kendine göredir. Getirisi de götürüsü de ona göredir. Tabi yükseğe çıktıkça tehlike artıyor. Ama ne varsa da yüksekte vardır, aşağılarda yoktur, bir saatlik tefekkür bin senelik nafile ibadete bedeldir, az önce dediğimiz füze ile gidişe benziyor.

Şeriat mertebesinde bir insan ömür boyu tefekkür etse yani her gün bir saatten, Hakikat mertebesindeki insanın bir saatlik tefekkürüne bedeldir. Yani burada bir ömür boyu tefekkür ediyor, neden çünkü Hakikat-ı İlahiyeyi idrak edemediği için hayali bir tefekkür oluyor, ve nefsine ulaşıyor nefsi de rabbına onu ulaştırmıyor, yani emmare nefsine ulaşıyor, ama bu sohbetler neticesinde gerçek nefsine ulaşmış olsa kendindeki gerçek nefsine hakiki nefsine ulaşmış olsa oradan rabbına yolu vardır, ama onun tefekkürü bireysel tefekkürdür, Allah'tan kopuk bir tefekkürdür.

Bakın burada bir ömür boyu çalıştığı tefekkür, hakikat mertebesinde bir saatte bir ömür boyu geçirdiği zamanı günün bir saatinde bir günde diyelim kazanıyor. Bin sene de kazandığını bir saatte kazanıyor. İnsanın buraya talip olmasın da nereye talip olsun. Peki bunun bir başka ispatı ﴿١﴾ اِنَّآ

اَنْزَلْنَاهُ فِى لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿٢﴾ وَمَآ اَدْرٰيكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٣﴾

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ ﴿٤﴾ تَنَزَّلُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوحُ

فِيهَا بِاِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ اَمْرٍ ﴿٥﴾ سَلَامٌ هِىَ حَتّٰى مَطْلَعِ

الْفَجْرِ

Kadir Suresidir . Muhakkak ki biz indirdik O'nu Kadir gecesi içerisinde inzal ettik, bu Kur'an-ı Azimmüşan'ı gerçi o gece içerisinde hepsi gelmedi ama dünya semasına gönül kabesine indi, o gece neşr olmaya başlaması ve "İKRA" ayeti ile OKU

diyor, tefekküre yöneltiyor, وَمَآ اَدْرٰيكَ senin ümmetin daha bunu idrak etmedi çünkü ayetlerin bir Hz Rasulullah'a has olanı var bir de O'ndan ümmetine dönük olanı var. O ayetler Hz Peygamberin şahsında kalmıyor, sadece ona mahsus değildir, ona mahsus olsaydı Hz Peygamber ile kabrine konurdu. Yeni gelen çocuklara daha nazil olmadı bu Kur'an, 12 yaşında çocuklara nazil olmaya başlayacaktır. Yani buluğa erdiği zaman nazil olmaya başlayacak. Ne kadarını okur idrak ederse onun Kur'an'ı o kadar olacaktır. Efendim işte 6666 ayet derler o kadar değil daha az, o ayetlerden ne kadarını biz almışsak bizim Kur'an'ımız o kadar olacaktır. Ama göğsümüze bastık kütüphanemizde tamamı var, var ama ne olduğunu bilmedikten sonra ne kadarını biliyorsan yani bünyemize işleyen tarafı bizim kitabımıza yazılan o ayetlerden ne kadarı ise bizim Kur'an'ımız o kadardır. Bu da konunun bir başka yönüdür.

Kadir gecesi içerisinde indirdik sen o Kadir gecesinin ne olduğunu bilir misin, bilirmisin derken "elbette sen bu Kadir gecesinin ne olduğunu bilirsin" manası vardır orada. Ama ümmeti için "bilirmisiniz bu Kadir gecesini nedir" Hz Peygamber Kadir gecesinin ne olduğunu bilmeseydi, Kur'an O'na gelir miydi, Kadrini kıymetini bilmeyen kimseye Kur'an gelir mi, veya ilham gelir mi. لَيْلَةُ الْقَدْرِ O Kadir gecesi öyle bir gece ki خَيْرٌ مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ bin aydan yani 83 sene üç aydan daha hayırlıdır. تَنَزَّلُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوحُ O gece melaike ve ruh tenezzül eder, yani iner nereye iner buraya iner, beyin aleminden yahut semavattan bizim gönlümüze iner melaike ve Ruh yani meleki ve ruhi kuvvetler kadrini anladığın zaman sana gelir ve senin Kur'an'ın sana gelir, Kadir gecesinin rüknü bu kadar yüce genel olarak dışarıya gelen Kur'an ama öz olarak o mertebelere doğru ulaşan Mirac ehline gelir. Bakın

Kadir gecesi Miraç gecesinden sonradır, Kadir gecesi Miraç gecesinden daha üstün bir gecedir hüviyeti özelliği bakımından tabi biz hangisi üstün onun değerlendirmesini hepsi çok üstün.

Miraç gecesi olmazsa Kadir gecesi olmaz, Hıristiyanların Yahudilerin Miraç geceleri olmadığı için Kadirleri yoktur, onların mertebesi değildir o Kadir gecesi Kâdir'in gecesi ayrıca mutlak kâdirin gecesidir, demektir. تَنَزَّلُ الْمَلَٓئِكَةُ وَالرُّوحُ Ruh ve melaike sana tenzil olur, Hakk tarafından sana sırlar gönderilir. Nasıl بِاِذْنِ رَبِّهِمْ bakın rabbının izni ile başkasının izni zaten orada geçmez, مِنْ كُلِّ اَمْرٍ bütün emirler ile nedir emir aleminden gelen güçler ile sana indirilir diyor. Nasıl bir lütuf ise nasıl bir ikram ise işte bu selamet üzeredir, yani bu yapılan iş salah bir iştir, selamette bir iş hayel falan nefsani falan bir iş değildir, هِىَ حَتّٰى مَطْلَعِ الْفَجْرِ fecire kadar ilahiyat güneşi sende doğuncaya kadar bu sistem sende çalışır diyor. Sabah olunca iş bitiyor değil mi, hangi iş gangi güneş, İlahiyet güneşi doğduktan sonra işte Fenafillah'tan Fenafillahta iken rabbının sana verdiği Kur'an ile her şey ile birlikte melaike ile ve ruhu ile birlikte gündüz ortaya çıktığı zaman İlahiyat mertebesinde artık bunlar bitmiş senin varlığın bunları kaplamış sen bunları ihata etmiş olursun artık onlar senin varlıkların olur, sen vücud-u mübareken ile onları örtmüş olursun. Yani artık sana onlar tabi olurlar. onun için fecre kadar gelişler vardır, gelişleri kendinde muhafaza etmek var, gündüz aydınlandığında Zat'ı İlahiye ile zuhur edersin Kadir gecesinin sabahı.

مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ Bin aydan hayırlıdır, o gece bin aydan hayırlıdır, yalnız burada gözden kaçırdığımız bir şey var, bin ay ibadetle geçmiş aydan hayırlıdır. 83 sene ibadetle, bu

surenin bir de şunun için geldiğini söylerler, eski ümmetlerin ömürleri çok uzun olduğu için genelde bir Beni İsrail savaşçısından bahsederler, o savaşçı zırhını giymiş Hakk yolunda hiç zırhını çıkarmadan 83 sene savaşmış devamlı Allah yolunda gece gündüz savaşmış, Hz Rasulullah'a gelmişler efendimize bu kıssayı nakletmişler sahabeden bazıları “Ya Rasulullah biz ne yapacağız nasıl bu işleri halledeceğiz bu işleri” demişler Efendimiz de “nedir” diye sorunca işte sizin ümmetinizin ömrü 50-60 senedir, o dönemde bu yaşlar çok sayılıyor, Efendimizin yaşı 63 yıldır, Efendimiz de fazla yaşayanlardandır, nasıl yapacağız hiç zırhını çıkarmadan 83 sene yaşamış bizim ömrümüz zaten o kadar yok, başka işlerimiz de var, dediği zaman işte Hz Rasulullah efendimiz de bir hayli düşünüyor, benim garib ümmetim nasıl olacak diye işte onun üzerine bu surenin de geldiğini söylerler.

Ey habibim sen üzülme مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ oradan çıkıyor işte 83 sene hesabı oradan çıkıyor, bu 83 sene bakın zırhını üstünden çıkarmadan yani hep namazda ibadette Hakk yolunda geçen bir 83 sene şimdi biraz geriye alalım kasedi saralım, biz günde ne kadar ibadet yapabiliriz, namaz vakitlerinin hepsini toplasak iki saat yapar, biz 10 saat yaptığımızı düşünelim, 10 saat üzerinden 83 sene 830 seneye delalet eder. Bütün gün ibadet edemiyoruz, hele günde iki saate indirirsek bakın bizim 24 ten 2 çıkarsa 22 bin misli ömrümüz olması lazımdır, 22 bin ay yeryüzünde yaşadığımız zaman ancak مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ bizde tahakkuk eder. 22 defa 83 hesaplanırsa 2 bin seneye yakın bize ömür bahşetmiş oluyor Cenab-ı Hakk. مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ İçinde dir bu, ibadetle geçmiş 83 sene ama biz günde 2 saat ibadet yapabildiğimizden 24 den 2 çıktı kalan 22 misli arttırmamız gerekiyor ibadetimizi 24 saatte iki saat ibadetimiz var, işte iki bin seneye yakın yer yüzünde bize yaşamışçasına Cenab-ı Hakk bir gecede veriyor, bunu.

Şimdi hesabı tekrar yapalım, ya her gece veya senede bir defa bunu değerlendirdiğimizde 20 sene değerlendirmiş olsak iki bini bir de 20 ile çarp bu bir geceye mahsus her sene bir gece devam ettiğini düşün peki her ay bir kadir gecesi yaptığını düşün ve her gecen kadir gecesi ise Müslümanın yeryüzünde yaşamış yaşam süresini hesap etmek çok zor olur. İşte geldik şimdi ömür uzar mı uzamaz mı, tabi fizik olarak zaman uzamaz, ama ruhlar alemindeki zaman işte dehre küfretmeyiniz ruhlar alemindeki zaman Allah'ın zamanı olduğundan ve onda da son olmadığından biz ömrümüzü manevi olarak 40 bin senelik bir uzantıya uzatmış oluyoruz.

Ama dünyadaki görüntü süremiz 30 sene 50 senedir o ayrı. İşte dua ve sadakalar ile ömür uzar dediği bu hakikattir. İşte bunun içine bir de ilmi katmak lazımdır. Dua zaten ilim demektir, sadaka da o ilim yolunda maddi yöndeki çalışmalarımız ve onun sadakasıdır. Gelmeler gitmeler zaman ayırmalar, işte ziyaretler ziyafetler falan onlar da tasadduk sadakasıdır.

İki komşu varmış birisi dermiş ki bir saati bin saat yapan Allah ve bin saatı bir saat yapan Allah diye söylermiş, yanındaki komşu da merak edermiş yahu bu olur mu nasıl şey bir saat bin saat olur mu, bin saat bir saat olur mu, diye kendi kendine düşünürmüş öyle. Olur mu olur işte böyle bu hesapla bin saat dediği on bin saat de olur, kişi bin saatini bir saat yapar, neden gafletle geçirdiği için bin saatte bir saatlik iş yapmışsa işte o bin saat bir saat olur, bir saatlik hasıla meydana getirmiştir, dolayısıyla kısaltmıştır ömrünü. Şimdi o kişi bir gün gidiyor, günlerden Cuma imiş, camide Cuma namazı için abdes alacak şadırvana gidiyor o andada ezan okunmaya başlamış, çabuk çabuk sular şırıl şırıl akarken o da abdest alıyorken kendisine bir hal geliyor.

Bir bakıyor ki manzara değişmiş, uyandığı zaman kendini bir deniz sahilinde görüyor, o anda şadırvanda ilk abdes alamya başladığında şırış şırıl duyduğu su sesleri bu sefer

sahildeki dalga seslerine dönüşüyor, kendini sahilde buluyor. Hemen bir başkası oluveriyor bu değişimi çok da fark etmiyor. Sanki sahilde uzun zaman yaşayan biriymiş hissi oluşuyor. Sahilde dolaşıyorken tabi aklında Cuma ve namaz falan yok bir bakıyor ki karşıdan bir çoban koyun sürüsü ile birlikte geliyor, bakıyor ki koyunların çobanı da bir kız, kıza bakarken kıza aşık oluyor. Kızın peşinden gidiyor, kızı ailesinden istiyor, evleniyorlar, yedi senede yedi tane çocukları oluyor, bir gün gene Cuma günü bulundukları kasabada namaza gidecek yine oradaki caminin şadırvanında abdes almaya başlıyor, yine şıldır şıldır su sesleri şadırvanda abdest alıyor ezan okunuyor, ezan biterken bir kendine geliyor, ilk abdest aldığı yerde buluyor kendini ve ezan ile abdesti bitiriyor.

Ezan daha yeni bitiyor bir ezan okunma süresinde yedi yıl yaşamış çoban kızdan yedi çocuğu olmuş bu bir abdest alma süresinde meydana geliyor. Adamcağız orada şaşırıyor, o zaman anlıyor bıraktığı yere döndüğünü. O yaşadığı hayatı içinde yaşıyorken daha evvelini hatırlamıyor, oradaki hayatını hayat zannediyordu, ama tekrar abdes aldığı yere dönünce o zaman oradaki hayatı hayaline geliyor, bu nasıl iştir diye, hayel olsa ortada yedi tane çocuk var, nihayet Cuma namazını kılıp dışarıya çıkıyor, hatırında kaldığı kadar o yerleri anlatıyor, şöyle şöyle bir yer vardı diye oraya gittim geldim diye sonra o yeri buluyorlar nerede olduğunu öğreniyorlar o çoban hanımı ve yedi çocuğunu bulunduğu yere getiriyorlar hayatlarının devamını o eşi ve yedi çocuğu ile beraber ilk yerinde hayatlarını sürdürüyorlar. Hani komşusu “bir saati bin saat yapan Allah” diyordu ya işte ona müşahedeli olarak gösteriyor, bir saatin bin saat değil 50 bin saat olabileceğini ona müşahedeli olarak göstermiş oluyor.

01- SOHBET ARASI SOHBET KUR’AN

19/04/2001 Perşembe günü İzmir’de Eşrefpaşa’dayız sohbetimizi oradan sürdürüyoruz, Şeyh Edebali’ni türbesinde öyle yazıyordu, bir insan okumamış olabilir yani okuyamamış olabilir, kalem ile okuyamamış olabilir ama hayattaki tecrübeleri ona güzel bir değerlendirme açısı hazırlamışsa ona cahil insan denmez. Ama değerlendirmeleri yerli yerinde olacak bunun için ne lazım geliyor, evvela menfaatini düşünmemesi lazımdır. Doğru değerlendirmek için her halukarda nefsine pay çıkarmaması lazımdır ve gerçekçilik üzere bakması lazımdır. İşte bizim de hayatımız böyle geçiyor, 12 yaşından beri bu işlerin içerisindeyim başımızdan neler geçti, nelerle görüştük nerede bir Hakk ehli var diye duyduksa koşturduk büyük büyük diye ifade ettikleri kimseler aslında kendilerini dahi tanımıyorlar.

Küçük görme babında söylemiyorum onların halleri kendilerini ilgilendirir, yani nice şöhret olmuş insanları azıcık araştırdığınız zaman bakıyorsunuz ki balon gibi halleri var, biraz abartılı halleri var, ben bütün tanıdığımız dostlara söylerim çünkü ne kadar çok kişi varsa o kadar çok bilgi vardır, bilgi vardır derken tanışıklık vardır, mesela biz seninle tanışırız senin bir başka yerde bildiğin ehl-i kemal vardır, bana haber verirsin beraber gideriz bunda herhangi bir benlik gurur olmaz isterse ilim ehli bizden taleb edenden küçük olsun o bir şey fark etmez, insan 12-15-20 yaşını aşmışsa artık onların arasında büyüklü küçüklü diye bir şey aramamak lazımdır.

Bilgi kimde varsa oradan onu almak lazımdır. Çünkü ilim bizim malımızdır, yitiğimizdir, bu kibir gurur meselesi olacak bir iş değildir. belki başka şeylerde kibir gurur olur olabilir ama eğitimde kibir gurur olmaz. Hz Ali Efendimiz ne diyordu, “Bana bir harf öğretenin kölesi olurum” diyor. ilk emrimiz “İKRA” dır, neden acaba, evvela İkra diye başladı da sonra “Kul” diye devem etti, sonra “İKRA” kelimesi değişik yerlerde geçtiği ise de Hz Rasulullah hakkında değildir, olsa da çok az geçti, başkaları hakkında başka şekilde kullanıldı o “İKRA” ama en

önce Hz Peygambere amir olarak emir olarak geldi, sonra başkalarına dönük Hz Peygambere “KUL” ile hitap etti.

Neden “İKRA” olarak devam etmedi, Ya Muhammed “Oku” denmedi, gittiğimiz de baktığımızda bakıyorsunuz ki daha henüz şeriat ehli bir imamdan farkı olmayan yani mertebesi itibariyle şeriat ehliyle şeriat mertebesinde hayatını sürdüren kişinin çok büyük tarikat ehli hakikat ehli imiş gibi bulunması ortaya çıkıyor. Gittiğimiz yerden biraz daha yükselerek çıkarsak o yerden bir şeyler almış oluyoruz ama gittiğimiz yer bizi daha aşağılara çekiyorsa bir daha oraya sokulmayız zaman kayıbı olur.

Okullarda okutulan islami eğitimin düzeyi nedir, resmi okullarda orada aleyhinde lehinde değil bakın ben bir şeyin ne lehinde ne aleyhinde olurum, eğer doğru ise acizane kendi idrakıma göre kabul ederim tatbik ederim daha güzelini bulursam ama yanlışsa orada da Hakk’ın bir tecellisi vardır, bizim onu eleştirmemiz söz konusu değildir, yani konuşmalarımızı bu manada alınmayın kesinlikle saf temiz olarak dostça konuştuğumuzu düşünün bizim her hangi bir paye gibi herhangi bir maddi varlık gibi herhangi bir yerde olmak gibi ne amacımız var ne de bir şeyimiz vardır, ben sıradan işte sokakta gezen bir kardeşinizim, farkı olmayan bir insanım.

Olabildiği kadar bazı tecrübelerimiz var, onlardan da faydalandırmaya çalışıyoruz, bu da borcumuz çünkü bize bir şeyler vermişlerse o bizimle giderse o emanete yazık olur, o emaneti vermek gerekiyor, oluşan bir şey varsa bu yüzden yani bizim her hangi bir sevap kazanalım davası da değildir, sevap ile de işimiz yoktur, aslında günah ile de işimiz yok, bu da işin başka bir tarafıdır. Eğer bir kişinin benliği varsa o benliğe göre sevap ve günah vardır, ortada benliğin yoksa sevabı kime bağlayacaksın günahı kime bağlayacaksın, A’raf suresinde bildiğiniz gibi cennet ve Cehennem arasında bir yer vardır, orada rical bir takım insanlar vardır, Cennetlik ve Cehennemlik olanları simalarından tanırlar, ve ne cennetliktirler ne cehennemliktirler, bu ayeti izah ederlerken

tabi diyorlar ki bunların günah ve sevapları eşit olduğundan yani % 50, % 50 olduğundan ne cennete giderler ne de cehenneme giderler ama sonradan Cenab-ı Hakk onları rahmetinden cennete dahil eder, bu tabi zahiri itibariyle doğru olmakla beraber ama özü ve hakikati itibariyle hiç de böyle değildir, şimdi biz Kur'an-ı Kerim'i yargılayacak halimiz yoktur, tefsircileri de yargılayacak halimiz yoktur, tabi burada ne yazılmışsa metin olarak meal olarak hepsi doğrudur ama bu mertebede doğru, Kur'an-ı Kerim bir mertebeye sığacak kitap değildir yani sadece bir lafız ile hemen manası anlatılıp aktarılacak lafız değildir.

Bilirsiniz hadis-i şerifte Kur'an'ın dört manası vardır diyor Efendimiz, yedi manası hatta 70 manası vardır, hatta yüzlerce manası vardır. şimdi burada bize lazım olan Hadiste belirtilen evvela dört manasıdır. Bunun bir tanesi Kur'an'ın Zahiri dediği yorum veya izahlarıdır, bir tanesi zahirinin bünyesinde yani içinde bulunan batınıdır. Bir tanesi Haddi, bir tanesi de Matlaıdır. Şimdi bu kelimeler ne manaya geliyor ona bakalım.

Haddi dediğimiz zaman hadi zahirini anladık, batınını da biraz anladık, lafsi de olsa, ama Haddi nedir, Kur'an'ın manasının kelimelerin ayetlerin surelerin ve tümünün tabi bir tanede ne varsa hepsinde vardır. Haddi nedir, Matlaı nedir, Haddi, hududu, Matlaı da doğuş yeridir, kaynağıdır. Demek ki ilk yapmamız lazım gelen şey evvela bunu bilip ayetin veya okuduğumuz kelam-ı İlahinin bir zahiri var, yani bir suri olarak Arapça tercümesiyle ortaya gelen zahiri var. Genelde kullandığımız yönü budur. Yani işte "Ebu Leheb'in elleri şöyle olacak böyle olacak" gibi yani genel olarak "Kul euzu bi rabbinnasi" gibi. Bakın "İkra birabbin nasi" demiyor da "Kul" diyor neden acaba, o ayetin içindekinin ne olduğunu o ayetin içine dalarak suretinden böyle geçerek değil, mercek içine alarak, başka türlü anlayamayız.

Bakın büyüklerimizden birisi ne demiş, çok tahsil ehli için "Satırlar üstünde gezinen böcek ne bulur kitapta idrak edecek" işte biz gözlerimizi böcekler gibi dolaştırırsak bunda sadece lafzi işte şu kadar ihlas okudum bu kadar okudum amener-

rasulü okudum, tabi o da güzel bir şey, ona bir şey dediğimiz bir şey yok, ama biz insanız, yaptığımız işler de güzelin güzeli olması lazımdır. Yani halifetullah olarak sana verilmiş olan imkanları en güzel şekilde kullanmamız gerekiyor. yoksa çok küçük bir kapasite ile bu ömrümüzü heba etmiş oluruz. O kadar yazık oluyor ki zamanlarımıza emin olun bu alem nur aleminden başka bir alem değildir.

Ama bizim zahir şartlanmamız bizi evvela batınımıza yönelmekten alıkoyuyor, en büyük perde de bu madde perdesidir. Daha batınına giremiyoruz da Haddine ve Matlaı'na nasıl gireceğiz. İşte resmi eğitim dallarında öğretilen Kur'an, sadece zahiri halidir. İslam dininin beş ana bölümü vardır, biz bunun sadece birini onu da çok düşük kapasite ile kullanıyoruz. Genel olarak hepimiz bunun içindeyiz, kimse kimseyi bunun dışına çıkartacak halimiz yoktur.

Bunun bir tanesi şeriat mertebesidir, yani Zahiri, bir tanesi tarikat mertebesi yani batını, bir tanesi Hakikat mertebesi yani Hududu, bir tanesi Marifet mertebesi yani Matlaıdır. Bir bölümü de İnsan-ı Kamildir. Bütün bunları idrak etme kapasitesine sahip olan İnsan-ı Kamil. İşte islam dininin gerçek yetiştirdiği ve o yolda olduğu insan bu, islam dininden başka Kamil insanı yetiştirecek hiçbir güç ve sistem yoktur. Bütün dünyada da bütün alemlerde de. İslam eğitiminin nasıl bir eğitim olması gerektiği anlaşılıyor mu.

Üniversitelerimizde duyduğumuz kadarıyla yazıldığı kadarıyla, efendim şurada fetullahçılar var, şurada bilmem kimciler var, burada Haydar başçılar var, oradakiler şeriatçılar buradakiler tarikatçılar, hadi bakalım şimdi, gurupları tanımaktan Kur'an'ı tanımaya zaman yoktur. Kur'an'ın lafzını ezberledik اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ bak bakalım rabbın fil ashabına neler yaptı, işte cehennemden taşları getirdi attı, üstlerine كَعَصْفٍ مَاْكُولٍ onlar işte kavuz gibi kaldılar. İçi boşalmış başaklar gibi kaldılar, bitti mi, bitti,

tamam. Hadi Allah mübarek etsin, sana o kadarı yetiyorsa tamam mesele yoktur. Koymuşlar önüne iki tane çubuk kraker, kıtır kıtır yedik oh çayı da içtik tamam yetti. Ama bunun içerisinde ne baklavalar var, içerisinde neler var, içerisinde Maide var, sofra var, mübarek krakere sen fit olurmusun yakışır mı sana hadi çocuğun eline verirsin, biraz eylenir, ama biz artık çocukluk devremizi aştık, yaşımız belki altmış ama yaşımız daha çocuk, kusura bakmayın ben kendim için söylüyorum.

Ama biraz küreği daha çok toprağın altına batırıp ta oradaki kökleri daha derinden daldırıpta daha verimli hale getirmek daha güzel olmaz mı hep toprağın 2 cm üstünden kazıyıvermişiz, ve de bahçeyi kazdık demişiz. Hazineden haberimiz yok, nasıl hani bir kişi öleceği zaman bir tarlası varmış üç dört tane çocuğu varmış o çocukları da hep haylazlık yaparlarmış babalarına yardımcı olmazlarmış, zannederlermiş ki babası zengin parası var, o da öyle zannettiklerini bildikleri için ölüm döşeğinde iken çocuklarını çağırıyor, ben diyor şu bahçeye tarlaya bir hazine gömdüm ama yerini size söylemeyeceğim bulun çıkarın benden sonra güzel güzel yiyin diyor.

Babaları rahmetli olduktan sonra hepsi ellerinde birer kürek birer çapa orasını kaz burasını kaz hadi biraz daha derine inelim, ha çıkacak ha çıkacak tarlayı alt üst etmişler tarlayı öyle bir sürmüşler ki bakıyorlar ki acaba babamız bize latife mi yaptı ne yaptı diye nasıl olsa tarlayı sürdük hadi ekelim olmazsa diyorlar. Tarlayı ekiyorlar ve yüksek verim alıyorlar. O zaman anlıyorlar ki hazine toprakta varmış ama çalışmaya bağlıymış bunu anlıyorlar. İşte bu kağıt olarak gördüğümüz bakın şu kağıt olarak gördüğümüz madde olarak kağıt ama manası olarak bu “Ruh” tur. Şu kağıttaki kelimelerin hepsi “Ruh” tur.

Mürekkebi tabi mahluk, kağıdı da mahluk, yani mahluk mürekkebi ile kağıdı mahluk, ama manası haliktir. Eğer Kur’an okuyoruz da buradan ruh bulmuyorsak biz onu mahluk yönüyle okuyoruzdur. Eğer biz onu Halik kelamı diye, Kelam

Zat'ınındır, eğer bu Allah kelamıysa Zat'ının sözüdür. Eğer Allah sana Zat'ından bir şey söylüyorsa da sen canlanmıyorsan sen üzerine ölü toprağı serpilmiş ölüden daha ölüsündür. İstersen ayağın ile gez o diri demek değildir ki, o dirilik bu cesedin diriliğidir.

Bakın Kur'an-ı Kerim'de bir tabir vardır, إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ 7/40 *Bizim ayetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmayıp tenezzül etmeyenler var ya, işte onlara göğün kapıları açılmayacak ve deve iğne deliğinden geçinceye kadar onlar cennete giremeyeceklerdir. İşte suçluları böyle cezalandırırız.*

iğne deliğinden deve geçmedikçe sen canlanamazsın, ya deliği büyüteceksin, devenin geçmesi için ya deliği büyüteceksin, ya bu deveyi küçülteceksin, yahut onu böyle ruh yapacaksın, yahut ilmik ilmik kendini incelterek oradan geçeceksin. Bunun başka çaresi yoktur. Eğer ben bu halimle geçeyim dersen o delikten daha başın geçmez. O halde insanı mana alemine geçirmezler.

Bunları bilmeden tefsiri anlamak mümkün olmaz, şimdi bakın ne dedik zahiri % 20 si, yani Kur'an'ın zahiri Kur'an'ın % 20 sidir. İşte resmi diyanetin de ayrıca fakültelerin de çalıştığı yer burasıdır. Diyanet işleri reisliği yapmış birçok kimseler tarikat yoktur diyorlar, tabi bunların içinde istisnaları vardır, zaten tarikat yoktur dediği anda işi bitti demektir. Neden çünkü bu % 20 de çalışıyor, % 21 i inkar ettikten sonra bütün yukarısını kaldırmış oluyor, çünkü tarikat olmadan hakikat olmaz. Yalnız bizim bahsettiğimiz bu sakallı Hırkalı poturlu tarikat değildir. zaten bizim ilgi sahamız onlar değildir. Tarikat

yol demektir, hangi yol daha kestirme daha emniyetli gidilen, bir yol seyr-i sefer olan gidip gelinen bir yol, demektir. Eğer biz şeriat mertebesi itibariyle Hakk'a varabilmiş olsaydık, bizden evvelki büyüklerimiz tarikat sistemlerini koymazlardı. Biz onlardan daha mı akıllıyız "tarikat yoktur" derken. Bir Muhiddin-i Arabi var ki, O'na dünyalar feda olsun, bir Abdül Kerim Cili var ki hepimiz feda olalım ona, bir anda gel dediğinde hepimiz canımızı feda edelim, o kadar muazzam ve muhteşem insanlardır.

Bunlar onlardan daha büyük Yunus Emre de büyük de o orta büyüklüktedir. Hayır eleştirme değil, bazı şeyleri bilmemiz gerekiyor, Yunus Emre'nin şöhreti duygusallığındandır, tarikat düzeyini çok iyi yansıtmasındandır. O'nun düzeyi tarikat mertebesidir, tarikattan biraz Hakikate doğru atlamalar vardır içerisinde, biz Yunus'u simge olarak alalım tarikat mertebesidir, tarikat mertebesi ve oradaki duyguyu en güzel şekilde en kolay tatbik edilecek tekrarlanacak şekilde tabi şehaser bir şekilde izah etmiş, şöhreti buradandır.

Bunun yanında birçok şöhret olmuş kimseler vardır ki, bakıyorsunuz sözlerini tetkik ediyorsunuz o şöhret kadar yok, mamulesi özü o kadar yok, tabi bu ayrı bir araştırma konusu bizim işimiz de değil, rastladığımız zaman karşılaşıyoruz.

Şimdi şeriat, Tarikat, Hakikat, Haddi, ama bu neyi ifade ediyor, haddi hududu ile ne anlayacağız, bu ayetin hududu Haddi dendiğinde ne anlayacağız. Şimdi خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ 29/44 bunun zahiri var batını var haddi var. Haddi; semavattan bahsediyorsa bizim kafamızda bütün semavatı idrak etmemiz gerekir. Yani ayetin hududlarına kadar gitmemiz gerekiyor o anda kendi gönlümüzde. Haddi dediğimiz budur. Biz kendi kafamızda semavatı küçücük bir lafzi olarak geçirirsek Kur'an'ın o muazzam ifadesini idrak edemeyiz. Biz onu küçültmüş oluruz kendi idrakimizde.

Matlaı doğuş yeri demektir, Kur'an-ı Kerim'in dört kaynaktan verisi vardır, dört ana mertebe bazı ayetler, ef'ali yani fiil mertebesi, ef'al mertebesinde yani zahirinden gelir, bazı ayetler, esma mertebesinden gelir, yani tarikat mertebesinden esma mertebesinden geliyor, esma mertebesi tarikat, esma mertebesi nedir dendiği zaman rububiyet, rablık mertebesi, terbiye mertebesi yani bu alemin bir üstündeki alemdir. Madde alemini yöneten alemdir, buna alem-i melekut da diyorlar, alem-i misal de deniyor, tabi bunlar kelime olarak hep geçer, ilmi olarak geçer, ama yaşaması bir başka eğitime bağlıdır. Kelam olarak anlaşılır da ama yaşamda bir türlü yerine oturmaz. Esma aleminden geliyor,

Haddi Sıfat aleminden geliyor, yani ayetlerin bir kısmı da Sıfat alemi kaynaklıdır, bir kısmı da Zat alemi kaynaklıdır. Yani Cenab-ı Allah'ın bizatihi kendi Zat'ı ile ifade ettiği ayetlerdir. Mesela وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي 15/29 bakın şimdi bu Zat'i bir ayettir. Ve de tulu yani doğuş yeri Allah'ın Zat'ıdır. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا 62/9 "ey iman edenler namazlarınızı kılın diye diye fizik bedene hitap eden ef'ali ayetlerdir, fiil mertebesi ile ilgili olan ayetlerdir. İşte bu şeriat mertebesidir. Ama Allah'ın Zat'ından bahseden ayetler Hakikat mertebesini anlatan ayetlerdir. Ama biz ne yapıyoruz bunun farkında olmadığımızdan bu görüş içerisinde o ayetleri değerlendirmeye çalışıyoruz. O zaman ayetin hakikatinin bizde açılması mümkün değildir, kilitli kapı arkasından birinin seslenmesi gibi kalıyor ancak. O kilidi açmayıp o oda içerisine girmeden o seslenen kişi ile de görüşmeden ayrıca onun ne demek istediğini biz net olarak anlayamayız çünkü içerideki alem bir başka alemdir. Biz dışarıdaki aleme göre içerisini değerlendirmeye ve çok küçük açıdan değerlendirmeye çalışıyoruz. Onun için Kur'an'ı anlayamıyoruz hakkıyla. Lafsını anlıyoruz, manasını ve Haddini ve Matlaını anlayamıyoruz, maalesef boşta kalıyor. Veya faaliyet sahasına geçemiyor. Tabi bu bizim suçumuz

değildir, bu günlere kadar gelen eğitimin neticesidir, külli bir anlayışın neticesidir. Böyle söyleyenleri de bazı tutucu ehl-i sünnet alimleri susturdular, biliyorsunuz tarih içerisinde kelamcılar ile tasavvufçuların gerçi mutlak tasvvufçu az önce de dediğimiz gibi kimse ile mücadele etmez onun bir davası yok ki zaten mücadele yapsın ama onlarla mücadele edenler olmuştur, başlarını kesenler olmuştur, reddedenler olmuştur, tarihte de bu böyledir bizden evvelki peygamberimizden evvelki devirlerde de böyle olmuştur.

İbrahim (as) işte tam tasavvufçu insandır peygamber ama islamın hakikatini yaşayan, babası kovmuştur, rahmetinden öldürecekler ama ateşe attılar, babası kovmuştur, kavimi kovmuştur, işte tasavvufçular böyle yani Zat ehilleri şeriat mertebesine ters düşüyor gibi zannettiklerinden reddedilmiştir Hakikat mertebesinde yaşayanlar. Tabi bizim şeriat mertebesini red edecek halimiz yoktur. Ama bunları bir birinin içinde hepsini birden birlikte yaşanması gerekiyor, şeriat mertebesi mutlak olması lazımdır, tatbiki lazım olan bir mertebedir. Hafife alınacak bir mertebe değildir, çünkü o temeldir, ama Tarikat mertebesi de boşa alınacak bir mertebe değildir, hakikat hiç marifet hiç zaten.

Yasin Suresinin başında bakın hem sohbet ediyoruz hem de bakın fark ederseniz ayetlerin tefsiri içerisinden geliyor. Şimdi ben size sorayım, yani karşılıklı konuşalım, إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى 36/12 bu ayette Cenab-ı Hakk ne dedi, bakın bunun şeriat mertebesinden izahı var, bunun derken bütün Kur'an'ın ama şimdi bu ayeti aldık, şeriat mertebesinden bir izahı var, Tarikat mertebesinden bir izahı ve yaşantısı var, Hakikat ve Marifet mertebelerinden yaşantıları var, yani sadece bir mana ile bağlarsak ona biz çok büyük haksızlık etmiş oluruz. Şimdi zahir manası budur, "biz ölü kalpleri diriltiriz" diyor, وَنَكْتُبُ مَا

قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ hiç boşta kalan bir şey yok biz hepsini yazarız diyor, önden gönderilenleri ve arkadan gönderilenlerini yazarız diyor. Şimdi bu ayet hangi mertebeden kaynağını alıyor, çıkış yeri neresi evvela bunu tesbit edelim, ki onun gerçek ifadesini bulabilelim. إِنَّا Muhakkak ki biz, نَحْنُ gene biz, iki defa neden biz diye kendinden bahsediyor, kuvvetlendirmek için uyandırmak için bakın Cenab-ı Hakk o ayeti bize bizatihi kendi söylüyor. Ben yapıyorum, biz yapıyoruz diyor, daha bunu ötelerde hayelde sadece lafsi olarak ele almak oradaki Allah'ın bize hitabını duymamak olur. İstediğimiz kadar biz onu hayelden إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتَى ezber ezber söyleyelim hiçbir tesiri olmaz. Sistemi çalıştıramayız, إِنَّا نَحْنُ dediğimiz zaman mesela ben sana dedim ki "Ey Mehmet muhakkak ki ben" ben yaptım bu işi dediğim zaman sana sen başka birilerini havada sağda solda arar mısın. Bunu mutlak olarak yaşarsın, eğer bir tarafına bıçak battı ise ben yaptım dedimse sen canını acıtanın kim olduğunu bilirsin. Mehmet yaptı Ali yaptı demezsin. Bunun gibi senin ağzına bir kaşık bal verdim mi o balın nereden geldiğini bilirsin, bu kadar yakın anlamamız lazımdır.

İşte Cenab-ı Hakk eğer bir sözü söylemişse onu okuyan veya dinleyende o hayat ortaya gelmemişse orada mutlaka bir yanlışlık vardır. Allah bir şeyi söyler de o şey olmaz mı? Cenab-ı Hakk ben yaptım diyor bu yalan olabilir mi, okuyoruz okuyoruz إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتَى işte ahirette dirilecek diye ahirete attığımız zaman o işi ayet bize bu gün, hitab etmiyor demektir. Bakın kendimizi ne kadar uzaklaştırmış oluyoruz, ayetlerin bir genel olarak ifadesi var, bir de özel olarak her birerlerimize bu

kitap kimin bu Kur'an kimin, Hz Peygambere geldi, eğer sadece O'nun olsaydı, O'nunla birlikte gitmesi lazımdır. Her birerlerimize hiç ayırt etmeden bakın ne kadar insan varsa o kadar insanın Kur'an'ı vardır bu alemde. Şu çocuklara daha Kur'an nazil olmadı. Neden çünkü daha akıl baliğ değildir de ondan.

Kur'an'ın nüzulü bitmez, Allah kelamının nüzulü bitmez, nerede Kur'an okunuyorsa orada nazil oluyor o anda demektir. Tap taze yepyeni Cebrail (as) dan geliyor, ama bizim lisanımızdan okuyanın lisanından çıkıyor o ayrı, ama biz bunu herhangi bir ilahi kitabı gibi herhangi bir duygusal kitap gibi okuduğumuzdan okuduğumuzun Allah kelamı olduğundan haberimiz bile yok. Neden, hayelde bir varlık bulmuşuz kendimize Kur'an-ı Kerim'in hayalini okuyoruz. Haşa Kur'an hayel değildir, ama şeriat mertebesi yani zahir mertebesi itibariyle zahirini okuduğumuzdan batınından o kadar uzaktayız ki haberimiz yoktur. Allah sana önünden sesleniyor "Yasin" diyor Ey kulum diyor, يٰسٓ ﴿١﴾ وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾ biz hala daha ezberle ezberle tamam o da güzel ama yanlış anlaşılmasın her hangi bir okuma üzerinde herkesin okumasına hürmet ederiz ve de okumasını tasdik ederiz, ama biz istiyoruz ki daha güzelini yapalım daha iyisini yapalım çünkü bu imkanı vermiş, Cenab-ı Hakk bize bu aklı vermiş, bu kitabı vermiş, bakın insanda öyle bir kelam zuhuru olan mekanizma var ki dil, lisan bununla her şeyi anlatacak güçte kabiliyettedir küçücük bir şey ama ne kadar zengindir. Ama burası ile irtibatlı olduğu zaman çözülüyor yoksa burası kapalı burası kapalı olduğu zaman bu fazla konuşulmaz.

اِنَّا Muhakkak ki biz نَحْنُ biz نُحْيِ الْمَوْتٰى ölüleri diriltiriz, bir nefha-ı İlahiye Allah'ın ağzından çıkacak da ona muhatab olan

varlık dirilmeyecek böyle bir şey olmaz. Ama dirilmedik, o zaman sen Allah kelamını dinlemedin, hayalinin kelamını dinledin, Allah kelamı zan ederek, veya diriltice nefhaya sahip olmadın, İsa (as) hakkında ne diyor, وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ

الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَهَ

وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي 5/110 hani biz bir suret yaptık onun içine üfledi ama benim iznimle diyor, Bakın Zat mertebesinin tahakkuk ettiği yerde çamura üflediği zaman pır diye kuş uçuyor canlanıyor. Ama biz insana üflediğimiz halde insan yerinden kıpırdamıyor, yanında Kur'an okunuyor o orada uyuyor. Neden, o kadar çok yerlerden dönüşerek geliyor ki, orada bir kısmı kalıyor yani manasının bir kısmı oraya takılıyor, bir kısmı buraya takılıyor, bize ulaşamıyor, bize ulaşan Kur'an'ın zahiridir sadece, suret ve şeklidir, ve zahir kelamıdır.

Bakın Kur'an-ı Kerim'in dört tane tercümesi vardır, Allah tarafından yapılan tercüme, kullar tarafından değildir. Zat mertebesinde Allahça iken eğer Kur'an-ı Kerim o şekli ile bize gelmiş olsaydı biz hiçbir şey anlamazdık, hiçbir şey anlamazdık mümkün değildir. Kur'an'ın tenzili demek bir makamdan bir makama inmesi değildir, eğer bir makamdan bir makama indiğini düşünürsek nereden nereye inecektir ki, dönüş halinde olan bir mahalin her hangi bir makam ile tesbiti mümkün müdür, şimdi biz dünyanın altında mıyız üstünde miyiz, dönüyoruz çünkü, neye göre tesbit edeceğiz, bizim doğrumuzu, bir doğru tesbit etmek lazımdır ki o doğruya göre yani o tesbit edilen yere göre başka tesbit edilen yerden oraya bir inme gerçekleşsin yani maddi manada bir inme olayı olsun.

Ama nazil nüzül tenzilen peyder pey kaç defa kaç yerde belirtiliyor. Peki bu iniş nedir, maddi manada bunu düşünemeyeceğimize göre o zaman mana yönünden bunu düşünmemiz gerekiyor, işte inmesi tenezzül tenzil edilmesi demek Kur'an-ı Kerim'in manalarının daha hafifleştirilerek

anlatılmaya çalışılmasıdır. Eğer Allah'ça olarak gelseydi, Ümm'ül kitaptaki haliyle gelseydi, bakın Ümm-ül Kitaptan Levh-i Mahfuz'a bir kademe tenzil ediliyor, yani manası hafifletiliyor. Oradan Beyt-ul Mamur'a yani Zat Mertebesinden Sıfat Mertebesine Levh-i Mahfuz'a, Sıfat mertebesinden Esma Mertebesine Beyt-ul Mamur'a, Zat Mertebesinden indirildiğinde Levh-i Mahfuz'a bir lisan Allah'çadan Hakk'ça'ya indiriliyor. Hakk'çadan Rab'çaya indirildi, yani Beyt-ul Mamur'a indirildi.

Hani melekler onu Arş'ta tavaf ediyorlar ya Kabe-i Şerif'in üstüne tekabül ettiği söyleniyor, Beyt-ül Mamur'dan da Beyt-ül Haram'a indirildi, Beyt-ül Mamur'a indirildiği zaman aldığı lisanın ismi Rabçadır. Çünkü orası rububiyet eğitim yeri terbiye yeridir. Oradan da başına bir "Elif" getirilerek beşer lisanına çevrilerek "Arapça" oldu. O halde Kur'an-ı Kerim'in gerçekten anlaşılması için Arapçadan girerek Aaa Rabçaymış bunun özü diyoruz içine girdiğimiz zaman. Arapça kelimesindeki baştaki "A" harfi nida olarak alınırsa Aaa Rpça diyoruz.

O zaman Arapça bir kapı oluyor bu sefer Rapça'sı faaliyete geçiyor. Ondan sonra yine bakıyoruz orayı da idrak ettikten sonra bu sefer Hakk'çasına ulaşıyoruz, Hakk'çasından sonra Allah'çasına işte إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتَى dediği zaman bu mertebeden bunu yaşayıp zuhura getirmek gerekiyor. Allah cümlemize kolaylıklar versin.

Ariflerden birisi Hakkın vuslathanesine biganeler yani gaflet ehli ebedi olarak giremezler, Hakk'ın mahremiyetine ezelden aşina isterler yar-i kadim isterler ayağını yere sağlam basanı isterler, işte bu halleri anlatıyor, bakın biz tanınmadık kimseler veya kısa süreli tanışılan kimseler, çok eski tanışılan kimselerden daha yakın oluyorlar. Bir gün bir padişah seyrana çıkmış seyrana çıkınca bakıyor ki bir kişi karşıdan geliyor sol taraftan biri de sağ taraftan geliyor, o da uzaktan bunları seyrediyor, gözü takılmış onlara o iki kişi yaklaşıyor şöyle bir birlerine bakıyorlar bir sarılışıyorlar bakıyorlar orada bir ağaç altı var, gölgelik oraya oturuyorlar, akşama kadar hiç

kalkmadan öyle samimi bir sohbet muhabbet güzellik ki padişah hayran kalıyor.

Padişah çevresindekilerden böyle samimiyet görememiş onlara hayran kalmış ve onların kalkmasını beklemiş, nihayet yolcular kalkmışlar, geldikleri istikamette ayrılarak yollarına devam etmişler, padişah adamına söyleyerek onu yolundan çevir diyor, ve sor bakalım ona onlar kaç senedir dostturlar diye diyor. O da diyor biz burada rastlaştık önceden tanışıklığımız yok diyor, sohbetimizi yaptık şimdi de dağılıyoruz diyor. Padişah bu duruma inanmıyor, öteki kişiye de soruyor, sordurtuyor, o da aynı cevabı veriyor, biz diyor yolda karşılaştık, bir birimizi tanımayız da diyor.

İşte bu muhabbetin oluşmasını gösteriyor, karşı karşıya gelipte bir birlerine ayna olduklarında ikisinin de aynı kalpte, aynı gönülde olduklarından aynı görüşte aynı değer yargılarını paylaştıklarından oturuyorlar sohbet ediyorlar bakın ne kavga var, ne gürültü, padişahın hasret olduğu bir durum. Sonra onların ikisini de çeviriyor, sizin böyle oturacak toplanacak yerleriniz yok mu diyor onlar da yok efendim diyorlar, padişah ben size bir mekan yaptırayım, orası sizin buluşma yeriniz olsun, onlara bir mekan yaptırıyor sonra onlar orada toplanıyorlar bir bakıma dergahların faaliyete geçmesi öyle oluyor. Sonra her şeyde olduğu gibi insanoğlu istismar ediyor, yozlaştırıyor, sonra kapanıyor bizi bunların kapanması ilgilendirmiyor bunlar siyasi şeylerdir.

02-İHLAS

6400 Ayetten yahut 114 sureden bulamadı da Felak Suresini Nas suresini soruyor. Bir gün Mevlana'ya gelmişler, Mevlana birileri ile sohbet ediyorken birisi gelmiş onların arasına giriyor, "Ya Mevlana işte Ya Molla Celalettin İblis nedir" diyor. Mevlana Hz leri bakıyor bakıyor "İblis sensin be" diyor. Şimdi biz burada İdris'likten bahsediyoruz, sen iblisten

bahsediyorsun diyor. Şu anda sen iblislik yapıyorsun diyor. yahu dinle biz İdristen bahsediyoruz, senin içinde o var diyor, İblislik var ki İblis'i soruyorsun içinde ne varsa onu dışarıya çıkaracak, hayel vehim var içerisinde vesvese var içerisinde o sure onu diyor bakın اَلَّذِى يُوَسْوِسُ فِى صُدُورِ النَّاسِ 114/5 cinlerden ve insanlardan sadrınıza vesvese verir onlar diyor daha kendi ilminde bilgisinde oturmuş, başka sorulacak şey yok mu Âdem'den sor mübarek hiç olmazsa işte içinde o var şöyle veya böyle, 10 dakikada bu deryadan çıkılır mı bir ayet ile çıkamadık, işin içinden. O insanların anlayışları hep hayel üzere bir Allah hayel üzere bir dünya hayel üzere bir tefsir, onun mealini aç Arapça bilmeye de gerek yok, ayet mealinde Allah öldürür öldürdükten sonra diriltir sonra da mahşere çıkartır. Onu herkes biliyor, beş yaşında 10 yaşında okumasını bilen çocuğa okut o da aynı şeyi söyleyecektir.

Aynı şeyi papağan gibi söyleyecektir. Peki bu kadar eğitim neye yarar, işte Türkiyenin içinde bulunduğu hadiselerin ana kaynağı budur. Hayali olarak bunları halen birbirimize hayalini nakletmemiz Kur'an'ın özünün değil, Kur'andaki hayatı değil, Kur'an'daki ölü insanların anladığı ölüden ölüye nakil oluyor. O kardeşimiz daha kendini bilmiş bulmuş değil ki yani kendi dirilmemiş ki başkasını nasıl diriltsin. نَحْنُ نَّا Ne olduğunu nasıl anlasın. Yemek pişirmesini bilmeyen pasta yapmasını bilmeyen bir kişi okulda öğreniyor şöyle pişirilir diye o malzemeleri eline verin bakalım yapabilecek midir, yüzüne gözüne bulaştırır, her tarafı un yağ olur, ateşin karşısına geçtiği zaman da ateşin karşısında duramaz, terler işte o ateşin karşısında durabilecek iradeyi göstermesi lazımdır. İşte yanacak o üzerindeki buzlar şıkır şıkır eriyecek o benlik dağları buzlar ondan sonra anlayacak Hanya'yı Konyayı da ha bu iş böyle oluyormuş da diye sonra kanatlarını aşağı indirecek.

Evvela zahir manada , zahir manaları okuduktan sonra ancak onun üstüne bina edilir. Zahir manası bilinmeden de ne

kadar batın manası anlatılsa da yerine oturmaz. Bunlar tabi uzun vadeli işler ama tabi kısa yoldan çıkılabiliyor,

İHLAS Suresi 112. Sure; mealen Yalnız Allah'a tahsis edildiği ve sırf O'nun Sıfatlarından bahsettiği için Allah'ın birliğini halis kılmak manasında İHLAS adını almıştır. Mekke devrinde nazil olmuştur, dört ayettir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ey Muhammed de ki, O Allah bir tektir, Allah her şeyden müstağni ve her şey O'na muhtaçtır, yani Allah her şeyden ganidir. Her şeyden zengindir, gani demek doygun demek ve her şey O'na muhtaçtır, O doğurmamış ve doğmamıştır, hiçbir şey O'na denk değildir. İhlas suresi bitti, tabi tefsirler açıldığı zaman burada bir çok izahlar bulunuyor, ama izahlar hep bu mertebe üzerinedir. İlim denilen satıhtaki yaygınlık, ne kadar yaygın olursa olsun gene bu mertebede ayağı buraya basıyor, buradaki halbuki bu kadar yaygın satıhtaki yeri süreceğine yahut orayla meşgul olacağına veya oranın ilmini ezberlemeye çalışacağına iki tur yukarıya çıkması bütün o ilminden daha faydalıdır. Yani ayağını oradan kurtarıp biraz daha yüksekten meselelere bakması bize lazım olan odur, şeriatından tarikatından Hakikatinden Marifetinden feyiz alarak Kur'an'ı oradan feyiz alarak yükselmemiz mümkündür. Sadece şeriat mertebesini okuduğunuz zaman o bizi şeriat mertebesinde bırakıyor.

Ayet yükseltmiyor, ayet yükseltiyor biz yükselemiyoruz. Neden çünkü o şekli ile kullanıyoruz sadece. Oradaki dolaba biniyoruz o dolaptayız ama yukarıda da dolaplar var, işte bizi bağlayan buradaki anlayıştır, oradaki anlayışın kesin olduğu daha yukarılarda başka manaların olmadığı kanısı daha başka manaların olduğunu bilsek ve buna kani olsak bunu araştırırız. Ama bakın red ediyorlar tarikat yoktur diyor koskoca diyanet işleri reisliği yapmış profösör ilahiyet fakültesinde tefsirleri var, tezi var, doçentlik tezi var.

اَعُوذُ بِالّٰلهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ قُلْ هُوَ اللَّهُ اَحَدٌ ﴿٢﴾ اَللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٣﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٤﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ

De ki ey habibim, O öyle bir Allah ki Ahad'dır, yine o Allah ki Samed'dir, doğurmamıştır, doğurulmamıştır, bu alemin kaffesinde o'nun benzeri yoktur Ahad'dır. Bakın Ahad ile başladı Ahad ile bitti, baştan Ahad demişti tekrar sonda neden Ahad diye belirtiyor, lazım ki söylüyor. Evvela buraya dikkat çekmemiz lazım,

قُلْ Şeriat manası budur, tarikat manası bunun biraz daha içerisinde daha ciddi, daha muhabbetli, okuyarak, birincisinde lafzi olarak okuma şeriat manasıdır, tarikat manasında bunu biraz daha yaklaştırarak daha muhabbetli canlı okumak daha ciddi okumak daha yavaş yavaş daha sindire sindire okumak ama Hakikat manasına iş geldiği zaman bu ayeti kendi bütünlüğünde bulman gerekiyor. Yani kendi varlığında bulman gerekiyor. قُلْ karşına alıyorsun Hz rasulullah Allah'tan aldığı emri sana söylüyor. قُلْDiyor, Ey ümmetim, ey Mehmet, Ey Ali, قُلْ dedi ve muhatap alıyor. Yani قُلْ emrini Efendimiz alıyor, ama bu efendimize mahsus değildir, "De ki ey habibim" kime diyecek, kendi karşısında denecek olan bir yer var ki o da diyecek, denecek olan yer olmazsa "ey habibim sen kendine oku" der. Yahut "İkra" da bırakırdı. Hz Rasulullah'ın ağzından

diyor ki, هُو ey ümmetim dikkat et o öyle bir Allah'tır ki O'nun hüviyeti vardır, hani Ahadiyette İnniyeti, Hüviyeti vardı, ya işte قُلْ bakın هُو onun hüviyeti vardır diyor. Oradaki "Hü" hüviyeti mutlakadır. Mutlak hüviyettir. Allah'ın kendi hüviyetidir. Karışıksız katışıksız başka birisinin ulaşamadığı. هُو O demektir. Buradaki هُو acaba diğerlerine denen gibimidir acaba. قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ Ahadiyet mertebesindeki هُو dir. Bütün "Hüve" lerin Hüve'sidir. Mertebelerin mertebesidir, A'ma'iyetten ilk tecellisi Ahadiyette oldu oradan bahsediyor, gerçi bu Hakikat ile Marifet arası oluyor, Hakikatten gidersek aynen bu şekilde Hz Rasulullah'ın bire bir eğitimini burada görüyoruz. Yani Hakikat mertebesini ümmetini alıyor karşısına diyor ki gel bakalım, bu umumi olacak bir şey değildir, hoporlörler ile bütün aleme ilan edilecek bir şey değildir. Dinleyen dinler dinlemeyen dinlemez gibi değildir. Eğer Hz Rasulullah bunu muhatap olarak bir kişiyi almışsa kendine Sahabe-i Kiramdan herhangi bir kişiyi aldığı gibi bir Selman-ı Farisi Hz Rasulullah'ı çocukluğundan beri arıyordu nihayet Hz Peygamber daha gelmezden evvel Papazlarla Rahiplerle çok birlikte geziyordu, bilhassa Yahudi hahamları ile İncil'de ve Tevrat'ta Hz Peygamberin vasıflarını öğrendi.

Bu vasıfları aramaya başladı, bir müddet sonra dediler ki Mekke'de bir peygamber çıkmış, hemen Mekke'ye gidiyor, şu veya bu şekilde Hz Peygamberi araştırmaya başlıyor, nihayet İncil'deki bu sadaka almaz ama yardımları kabul eder, gibi bir vasfı bakalım doğru mu diye papazlar öyle tanıtıyorlar, bakalım doğru mu diye gidiyor, "ya Muhammed sadakayı alırmısın" dediği zaman sadakayı alıyor ama muhtaçlara veriyor, yani sadaka alacak kimselere dağıtıyor. Kendinde tutmuyor. "Yardım alırmısın" gibilerden onu kabul ediyor onu da

dağıtmak üzere yani kendine değil, o yardımı ihtiyaç sahiplerine sadakayı da Kur'an'da belirtilen sadaka kime verilir onlara veriyor.

O zaman yapılan tesbit tamam diyor daha sonra birkaç gün ziyaretine gelip gidiyor, ondan sonra Müslüman oluyor, o gece Hz peygamber'in evinde yatıyor, sabah kalktığı zaman nasıl sabahladın ya Farisi dediği zaman "akşam acem olarak yattım ya rasulullah sabah arab olarak kalktım" diyor. Bakın Hz Rasulullah'ın Nur'unun değdiği yer bir gecede sohbette nasıl kemal ehli oluyor. Gönlünden tabi kendi varlığı çıkıyor, yani eski şartlanmış milliyetçiliği çıkıyor, Arab oldum demesi Hakk katından oldum demesidir. Yani Hakk yolundan oldum demesi oluyor.

Hakk yolundan dediği senden oldum yani senin milletinden oldum demesi Hakikat-ı Muhammediyenin tabilerinden oldum ve çok büyük dönüşüm inkılab kendisinde meydana geliyor. İşte Hakk ehlinde de işte böyle büyük inkılaplar olur. Zaten olmuyorsa ötesi de olmaz demektir. İşte bunu böyle devam ettirirsek onu onun eğitimi ile bunun hakikatini Hz Peygamberin ağzından dinlemiş oluyor. Bire bir eğitim, tabi şeriat mertebesindeki herhangi bir şekilde nereden çıktı diye bir konu olmadan sadece okuyarak, tarikat mertebesinde yine okuyarak ama biraz daha muhabbetli olarak daha ciddi, okuyarak ama Hakikat mertebesinde bizatihi Hz Rasulullah'tan eğitim alıyormuş gibi kendi öz eğitimi oluyormuş gibi olması lazım geliyor.

Bir zamanlar Kur'an okuyanlardan birisi, hafızlardan birisi kendi kendine ya rabbi ne yapayım diyor, Kur'an okuyorum ama zevk alamıyorum, istiyor ki huşu içerisinde olsun, gidiyor aklına güvenilen tecrübesine güvenilen birisinden tavsiye soruyor, daha eski hafızlardan birisine, efendim diyor bir müşkilim var müsaitseniz sorabilirmiyim buyur evladım sor diyor, ben diyor Kur'an okurken daha zevk almak istiyorum, yani zevkten kasdı huzur huşu bulmak istiyorum ama bunu bir türlü yakalayamadım, bir tavsiyeniz olabilir mi diyor, o zaman diyor ki bak oğlum sen şimdi yarın sabah şöyle yap, senin

hocan kimdi, şu tamam, sabhleyin Kur'an okuyorken o Kur'an'ı hocandan okuyormuş gibi dinle diyor.

Yani sen kendin okuyormuş gibi değil okuyan gene sen ol ama hocan okuyor da sen dinliyormuşsun gibi yap diyor, peki efendim diyor. Sabahleyin söyleneni yapıyor, Kur'an-ı Kerim kendisine biraz daha lezzetli geliyor. Okuyan yine kendisi ama niyet farkı vardır. Ertesi gün gel bana diye çağırıyor, ertesi gün yanına gittiği zaman nasıl diye sorduğunda biraz fark etti hocam diyor. Şimdi de diyor git bakalım bunu sen şeyhinden okuyormuşsun gibi dinle diyor, öyle yapıyor, daha güzel oldu diyor, ertesi gün geldiğinde şimdi de Hz Peygamberden dinliyormuş gibi oku bakalım diyor, kat kat içeri doğru gidiyor, işte şurada bahsetmek istediğim hadise odur, ve de Hz Peygamberden dinliyormuş gibi kendisi bir sahabiymiş gibi okuyup dinliyor, hepimiz öyle değil miyiz babayız ev ehliyiz. Hepimiz ehlibeytiz, o kadar yakından dinliyormuş gibi okuyor, okuyan o dinleyen o, o kadar yakından dinliyormuş gibi yapıyor gene okuyan kendisi okuyan o dinleyen oymuş gibi yani bir taraftan lisan öbür tarafta kulak oradan göz oradan da gönüle bu sistem çalışmaya başladığı zaman zaten işler yoluna giriyor.

Yani sistem çalışmaya başlıyor. Bu kapalıysa bu da zaten kapalı görmüyorsa takır takırsa biz istediğimiz kadar okuyalım

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ

الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا 17/82 biz can ile okumuyoruz ki bize can versin kulak kapalı göz kapalı neye şifa O gene de verir rahmetinden o ayrıdır, hap orada su orada duruyor hapı iç de boğazdan geçsin kutunun üstündeki ilacın ismini okuyorsun, içindeki tarifini de okuyorsun ama ilacı yutmuyorsun, zor geliyor. Yahut bana acı gelir diyorsun, sonra ertesi gün gittiği zaman çok daha güzel oldu diyor, hadi bakalım biraz daha cesaretlen Cebrailden dinliyormuşsun gibi oku diyor. Kelam aynı kelamdır, Cebrail (as) dan da çıkan Hz Peygamberden de

çıkan aynıdır. Öyle yapınca daha da güzel oldu ya diyor, artık ondan sonra zevk almaya başlıyor çok güzel oldu diyor, peki biraz daha ileriye gidelim bu sefer Allah'tan alıyormuş gibi oku diyor, doğrudan doğruya hepsini kaldır aradan öyle yaptığında tamam diyor şimdi oldu işte diyor, şimdi Kur'an okumaya başladım diyor.

Hakk'tan vahy alır gibi işte bunu misal olarak söyleyelim, birincisini kendi nefsinle okuyorsun, benliğin ile "ENE"n ile takır takır benliğin ile o da o kadar oluyor. İkincisinde benliğin var ama biraz daha yumuşamış muhabbet gelmiş, tarikat mertebesi Muhabbetin ile okuyorsun ama mana ayni biraz daha tesir ediyor. ama Hakikatin mertebesinde okuduğun zaman bizatihi O'nu Hz Peygamberden almış oluyorsun, ama Marifetin ile okuduğun zaman o zaman bizatihi Alah sana söylüyor, bu Allah kelamı değil midir, aradaki vasıtaların kalkması gibi doğrudan doğruya direk Allah'tan alıyorsun. Sana Allah'tan daha yakın bir varlık yok zaten, Peygamber de Cebrail de senden uzak, uzak değil onlar da bizim varlığımızda var ama bizde en yakın olan en evla olan Allah bize en evliya olan Allah'tır.

Bizim evliyamız Allah'ımızdır. Yani dostumuz en yakın olandır. Sen Allah'ın evliyası olursan yani Allah senin evliyan olursa sen de Allah'ın evliyası olursun. اَللّٰهُ الصَّمَدُ O Samed'dir, diyor sana Hz Peygamber, Ey kulum bunu böyle bil ki o Allah Samed'dir, yani hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Herkes O'na muhtaçtır. Diye sana Allah'ı yakıyn olarak tanıtıyor. Öyle bazı hikayeler tarzıyla Allah Arş'ında oturuyor, şurada burada gibilerde değildir bakın, Allah öyle bir Samed'dir ki hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. لَمْ يَلِدْ Doğmamıştır, yani öyle anneden babadan dünyaya gelmemiştir, وَلَمْ يُولَدْ doğurulmamıştır. Yani başkası da O'nu doğurmamıştır. Yani O'nu doğuran da

yoktur. Nedir o zaman kendi ile vardır. يَكُنْ وَلَمْ yine olmadı لَهُ

كُفُوًا أَحَدٌ onun için bütün bu alemlerde ne varsa O'nun bir benzeri yoktur. Daha ileriye çıktığımız zaman o zaman da dediğimiz gibi AllahüTeala burada sana kendini tanıtıyor. Birincide hz Peygamber Allah'ı sana tanıtırken seni kendine tanıtırken bu sefer Allah kendini sana tanıtıyor. Bakın Hakk bi zatihi kendi kendini tanıtıyor. Hem de öyle bir şekilde tanıtıyor ki seni habibi yapmak suretiyle Ey kulum, Ey Habibim, evvela kendini tanıttıktan sonra ben böyleyim ve bunu sen anlat diyor. Kul, söyle ne kadar yakınım neyi söyleyecek O öyle bir Allah ki Ahadiyet mertebesi itibariyle ve Uluhiyet mertebesi itibariye faaliyette olan o Hüviyet-i Mutlaka bütün bu alemlerde mevcudiyetini sürdürmekte ve aynı zamanda sende de mevcudiyetini sürdürmektedir. Yani sendeki "Hüve" onun "Hüve'sinden başka bir Hüve değildir.

O'nun özelliklerinden başka bir özellik değildir. Allah esması bütün isimleri ve Sıfatları kendi gerekleri içerisinde muhafaza ve korumaya Allah ismi Allah mertebesinin görevi budur, özelliği budur. Bütün varlıkları isimleri ve sıfatları kendi mertebelerinde korumaya Uluhiyet denir, ve de Haklarını vermeye Uluhiyet denir. Çocuk da Allah diyor, gayri müslim de Allah diyor, ama Allah'ın neyinden bahsediyor, Allah lafzı ile ifade ettiği şey nedir, o Allah'ın o kelime ile ifade ettiği hangi mertebesinden bahsediyor. Neyinden bahsediyor Allah nedir diye değil mi,

İşte gerçek Allah kelimesinin ifade ettiği mana isimleri ve sıfatları kendi mertebelerinde haklarını vererek korumaktır. Onun için Allah Rahman Allah Gafur, Allah Rahim diyoruz onun için gayri müslim de Allah diyor, inkarcı da Allah diyor, gafletinden inkar ediyor ama gerektiğinde "aman ya rabbi aman Allah'ım " diyor, inkarcı da tasdikçi de diyor çünkü Allah hepsinin Allah'ıdır, sadece mü'minlerin Allah'ı değildir. Eğer diğerlerinin Allah'ı olmazsa o zaman onların bir başka Allah'ı

olmuş olması lazımdır. Onları var eden başka gücün olmuş olması lazımdır. Böyle bir şey düşünemeyeceğimize göre isyancının da inkarcının da katilin de sevilenin de sahibi Allah'tır. İşte bu böyle olduğu için onların hepsini kendi mertebelerinde muhafaza ediyor.

Eğer muhafaza etmezse onların Allah'ı olmaz, yani kafirlere küfürlerinden dolayı rızkını keserse onların Allah'ı olmaz. Acaba Müslümanlar iteatlerinden dolayı mı rızık sahibi oluyorlar, hayır, küfür ehli küfürlerinden mi rızık sahibi oluyorlar, değil, sadece Allah'ın rahmetinden ve Allah'ın onlara olan tecellisinin neticesinde hayatlarını sürdürüyorlar. Uluhuyet mertebesinin bütün mertebelerde bulunanların Hakkını verdiğinden, Rahmaniyette isimler ve sıfatlar kendi gerçek yüzleriyle ortaya çıkmış oluyor. Ama Uluhiyette isim ve sıfatların tümünün hakkını verme vardır. Rahmaniyet sadece Zat'i sıfatlara has bir oluşumdur. Ama Uluhiyet ef'ali Sıfatlarda da tecellisi vardır.

Yani madde alemindeki yaşam da Uluhiyetten geliyor. Rahmaniyet sadece Zat'i sıfatlar yani mana alemindeki düzenlemeyi yapıyor. Ondan sonra rububiyete intikal ettiriyor. Bunlar Vahidiyette olan işlerdir. اللّٰهُ اَحَدٌ O öyle bir Allah ki Ahaddır, yani tektir. Âma'iyet mertebesinden sonra Ahadiyet mertebesindeki olan Allah'tan burada bahsediyor. Abdül Kerim Cili İnsan-ı Kamil'de Allah ve Ahad isimlerini karşılaştırırken bir bakıma Allah ismi bütün isimlerden üstündür diyor. Çünkü Cami olduğundan bütün isimleri kendinde cem etmiş kendinde bulundurmuştur diyor. Ama özü itibariyle bakıldığında Ahad ismi Allah isminden büyüktür diyor. İşte Kur'an bunlardır, yoksa İhlas Suresini ezberle ezberle anlat değildir. O da okunur o da o mertebenin gereğidir. Ama قُلْ هُوَ nin O Allah'ın, O Ahad'in gerçek manasıyla ne olduğunu idrak etmezsek O Allah Ahad, Vahid bizde lisani olarak kalır sadece. Sana İngilizce bir kelime ezberletseler o İngilizce kelimeyi

tekrarla, tekrarla okuyalım, mesela “günaydın kardeşler” diye bir cümle ezberletsin ve bu duadır desin, İngilizce duadır desin biz de onu hep söylesek iyi niyetimizle ama ne söylediğimizi bilmediğimizden nereye dua ettiğimizin ve o söylediğimiz sözün gerçekten ne olduğunu bilmeden çok acayip bir durum çıkar ortaya. Ya orada bir yerme cümlesi sana söylemişlerse de onu ezberletmişlerse de sen o yerme cümlesini dua diye okumuş olsan bütün uzun süre, o zaman geriye ne kalıyor, o kelimelerin içerisindeki manaların ne olduğunu kelimeyi söylüyoruz ama manayı söylemiyoruz, işte hem kelimeyi söyleyip hem manayı söyleyip hem de yaşayıp onları idrak etmemiz gerekiyor.

Kamıştan misal verirler, şeker kamışı kamış olarak Allah isminin karşılığıdır, misal olarak neden yaprakları var, kökü var, içinde şekeri var, sıkıldığında çıkacak posası var, işte Allah Esması bunların hepsinin hakkını veriyor şeker de bunun içinde yani Allah ismi Ahad ismini kapsamına alıyor. Şimdi o kamışı sıkalım yani yahut pancarı şeker pancarını sıkalım elde ettiğimiz şeker Ahadiyet mertebesidir. Şimdi şeker kamışı ile saf şekerin arasında fark var mı, tabi ki var, dolayısı ile bir Kg şeker pancarı ile bir Kg lık salt şeker, mutlak şeker, çok başka şeyler ve çok değerleri de başkadır. Bir Kg olarak yani ağırlık olarak ayni, ama mahiyeti itibariyle özü itibariyle o şeker o pancardan daha değerlidir.

Ahad ismi ile Allah ismi arasındaki fark anlaşılıyor mu, sırf öz olarak Ahad; Allah isminin üstündedir, onun için zaten tecelli olarak da üstündedir, Amaiyetten ilk tecelli Uluhiyete olmuyor bakın, Ahadiyete oluyor, o yüzden Ahad, Ahadiyet öz yani “Hüve” biraz ağır meseleler ama anlaşılıyor mu bilmiyorum. Ahadiyeti kayyumiyeti ile kıyamı ile kaim oldu tabi o Kayyum esması O’nun devamını sağladı. O’nun ile kaim oldu, kendi kendi ile kaim ya “kaim-i binefsihi” nefsi ile kaimdir.

İşte O Allah bu şekilde bütün alemdeki varlıkların hakkını veren Allah Ahadiyet mertebesi itibariyle bakın burada Allah’ı takdim ettiği için burada Allah lafzı daha üstündür. Çünkü öne almış, Allah ve Ahad diyor neden, Cami olduğundan yani Allah

ismi nasıl Muhiddin-i Arabi Hz leri O'nu izah ediyordu, "Esma-ı mütekabile, ve Sıfat-ı mütezaadde ceminin Ahadiyetine Allah denir" diye izah etmiştir. Yani zıt isimler mütekabil isimler ve Zat'i sıfatlar hepsinin birliğine Allah denir. Böyle olunca da Ahad ismini de kapsamına alıyor. İşte bu yönden Allah esmasını öne Ahad'ı arkaya takdim etmiştir. Ama tecellide doğuşta Âma'dan sonra Ahad ismi başta Allah ismi ondan sonra gelmektedir.

İşte bunu bizde kendi varlığımızda müşahede etmeye çalışırsak tüm varlığımız Allah Esmasının zuhuru suret zahir ve batın olarak işte bu anlattıklarımız hep Marifet mertebesinde, Hakikat ve marifet mertebesindedir. Yani Allah ile beraberliğimizi bilme mertebesinde yoksa Allah ötelerde Kul burada dediğimiz zaman zaten iş baştan bitmiştir fazla da konuşmaya gerek yoktur. Herkesin anladığı şey odur zaten o zaman neden yoralım kendimizi yahut zamanımızı yahut kulağımızı. Allah'ın varlığı ile kulun varlığını birleştirmemiz gerekiyor ki ona ulaşmış olalım O'nun gerçek halini biz müşahede ile idrak edelim, yoksa geçmiş ehlullahın hayat hikayelerini menkıbelerini okuyupta biraz birkaç zikir yapıpta biraz da duygusallandıktan sonra hoş bir halde evlerimize dönmemiz bize bir şey kazandırmıyor.

Ama sokakta gezen dışın dışında olan kimselere göre o çok şeydir onu inkar etmek mümkün değildir. Ama o da oyalanmaktan başka bir şey değildir. Bir yere geliyorsunuz tamam oraya geliyorsunuz da daha yukarısı var orda kalıp bu sefer onunla şartlanmış oluyoruz, bu sefer de orada kalıyoruz, ama yol menzil devam ediyor, ta ki kendimizi Hakk'ın varlığında varlığına teslim edip orada gerçek kimliğimizi buluncaya kadar bu dünyaya onun için geldik işte bu vuslat demektir. Misal-i İlahi diyorlar bu vuslata mani olan her şeyin ortadan kalkması lazımdır, önümüzden açılması lazımdır. Kim varsa ne varsa ortada işte kelle burada gidiyor, bunun en büyük engeli kendi nefsimizdir.

Birinci şartı budur kendi nefsimizdir, çünkü nefis öyle bir varlık ki kendini ilah olarak kabul ediyor, açık değil gizli olarak kendi Uluhiyetini ilan ediyor. İşte Taşlar Allah'a en yakın yani madenler, cemadat, nebatlara geldikçe Allah'tan uzaklaşma başlıyor, hayvanlara geldikçe uzaklaşma daha da artıyor, neden hayvanlık mertebesinde hissi var çünkü bu mertebenin his benlik meydana getiriyor, duygusallık benlik meydana getiriyor, insana geldiğimiz zaman ayrıca burada akıl da devreye giriyor, hayel ve vehim devreye giriyor, hayel vehim devreye girdiğinde Allah perdeli yani perde arkasında senin nefsin ön planda oluyor, evvela nefsini görüyorsun evvela.

Sabah kalktığın zaman aklına ilk gelen şey nedir, ilk aklımıza gelen şey nefsimizdir, benliğimizdir, benliğin aklına gelecek ki karnının acıktığını bileceksin. Benliğin aklına gelmedikten sonra uykudasın karnın nereden acıkacaktır, sabah kalktığın zaman ilk aklına gelen şey nefsaniyetindir senin. Yani benliğindir, kimliğindir, uyku kimliğinin kısmen belirli şekilde yani geçici bir şekilde elinden alınmasıdır. Kimliğin nerede bak beş duyudan meydana geliyor, beş duygu uyku sebebiyle faaliyet gerisi kalınca faaliyet dışı kalınca sen uykudasın uykuda Hakk'a teslimsin, uykudayken nefsin yok, şuurun yok uyandığın zaman aklın başına geliyor mu, ondan sonra karnının acıktığını hissediyorsun.

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ Allah diyor ki "Ben senin göğsünü yarmadım mı ey kulum oradan o kanı hayal ve vehmi almadım mı, Hz Muhammed'e yapılan lutufa bakın ne kadar güzel. Musa (as) bunu taleb ediyor, رَبِّ اشْرَحْ لِى صَدْرِى 20/25 yarabbi benim göğsümü yar göğsümü genişlet, Firavunun karşısına gittiğim zaman sıkıntıya düşmeyeyim, bana gayret güç ver, diye koskoca bir peygamber bu göğüs genişliğini o ameliyatı talep ederken Hz Rasulullah'a ve ümmetine "Ey habibim ben sana ve kullarıma yani sizi böyle halk ettim, اَلَمْ

نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ biz senin göğsünü yarmadık mı, açmadık mı genişletmedik mi, diyor. İşte Allah bu kadar bizim sadrımızı genişlettiği halde biz de az önce hanım arkadaşımızın dediği gibi hadi vesveseleri anlat daralt da daralt orasını. Genişletmek varken ne diye daraltalım orasını evvela genişletmesini öğrenelim, ondan sonra darları konuşuruz, misal getiririz o darlanma bizi daraltmaz. Ama genişlenmesini bilmeden darlık içerisinde konuşursak o darlığı genişletemeyiz.

Bakın Cenab-ı Hakk "Ey kulum Uluhiyet tecellim senin tümündedir," Bakın senin tırnağını uzatan Allah'tır, o gücü veren, kulaklarını çeken Allah'tır, saçını uzatan yani zahir tecellisi ile bütün varlığında mevcut olan Allah'ın varlığından başka bir şey yok neden çünkü her mertebede o mertebenin hakkını veren Allah'tır. İsterse senin benzerin Yani benzerlerimiz küfür ehli olsun, küfür ehlinde de o mertebede hakkını veriyor. Batıda da çocuklar büyüyorlar yaşlanıyorlar her türlü ihtiyaçları gideriliyor, inkar ehli oldukları halde yogalar yogiler, Nirvanaların olduğu yerde de onların haklarını veriyor. Neden çünkü Uluhiyet bunu gerektiriyor. İşte biz dışımızdan ne kadar inkarcı olursak olalım

03-İLİM

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu akşam 19/04/2001 Perşembe akşamı İzmir'deyiz mevzumuz yine kader hakkında ve istidadlar hakkında ve ayan-ı sabiteler hakkında olacaktır. Cenab-ı Hakk'tan her birerlerimize en geniş manada akılımızı kullanma yeteneği ve en güzel şekilde de idark hasleti vermesini dileriz inşeallah.

Çünkü İslam dini bilindiği gibi aklımıza gelen bir dindir, bedenimize gelen bir din değildir, en son en kemalli din diye belirtildiği ama ne yazık ki biz ona akıl ile değil de fizik beden ile kullandığımız için bütün akli melekelerimizi faaliyete geçirememiş olmaktayız.

Akli melekelerimizi faaliyete geçirmemiz için islamın içindeki ilmi konuları idrak etmemiz anlamamız gerekmektedir. Bunun için de ilim sahibi olmamız gerekli ve araştırmacı olmamız gereklidir. Büyüklerimiz buyurdular ki "İlim maluma tabidir" yani ilmin ortaya çıkması için malumun yani bilinenin olması lazımdır. Bilinen olmayınca ilmin ortaya çıkması mümkün değildir.

Kısaca ressamın resmi gibi mühendisin yaptığı projesi gibi, eğer bir ressam kendi hayalinden yani kendi varlığında kendi Zat'ında tahayyül ettiği her bir silüyeti ve musavvire yani tasviri, şekillendirmeyi, dışarıya çıkarmadığı sürece o kendinde kalan bir oluşumdur ve bilinmezdir. Onun bilinmesi için her hangi bir zemin üzerine resmin ressamın beynindekinin resmin dışarıya aksedip bir ayrı varlık olarak ortaya çıkması gerekmektedir. İşte bu meydana çıkan ve çıktığı anda malum olan şey yani bilinen şey ilmin varlığını ispatlamaktadır. Yani kişinin beyninde madde yapıya dönüşmemiş olan bilgi dönüşmediği için de kendi bünyesinde kalan bilgi bilinmezlik hükmünde, ne zaman ki tuvale aksediyor ve ya bir makine veya varlık olarak ortaya çıkıyor, işte o zaman bilinen oluyor.

Yani zuhura gelen bir hadise oluyor. İşte ilim maluma tabidir ölçüsü budur. Sizin içinizde kafanızda yeni bir şey geliştirmiş olsanız onu dışarıya çıkarmasanız o bilinmezlik içerisindedir. Ama ne zaman o bir kağıda formül şeklinde bir yere gelmekte veya resim şeklinde veya mekanik bir oluşum şeklinde zuhura geldiğinde o ilim ortaya çıkmış oluyor. Ama malum ile ortaya çıkmış oluyor. Yani ilim bilinen ile ortaya çıkmış oluyor. Onun için işte "İlim maluma tabidir" demişlerdir. Malum bilinen demektir, malum olmazsa ilim batında kalmış olur.

Ancak bunu değişik yönden ifade edersek daha yukarıya çıktığımızda malumun bir ilim ile ortaya çıkma mecburiyeti olduğundan diğer şekliyle de malum ilme tabidir kendi bünyesinde. Yani malum ilim olmazsa ortaya çıkmaz. O zaman da bilinen ilme tabidir. Zat'ın ilmi Zat'ta iken malım ilme tabidir, görünebilmesi için ilme tabidir, ama o ilim belirli bir süliyet alıpta dışarıya çıktığı zaman ilim maluma tabidir. Yani o malum şekliyle zuhura gelmiş oluyor. Şimdi bunu neden anlattık, lâzım olacak da onun için. İşte Cenab-ı Hakk ezeli alemde bütün bu varlıklar ortada yok iken bu varlıkların ilmi programlarını yaptı, ilimleri var idi ama bunlar dışarıya çıkmadığı için bilinmiyordu.

Ne zamanki bu tekevvün mükevvenat alemi ortaya çıktı Allah'ın ilmi bu varlıkların ortaya çıkmasıyla malum oldu, dışarıya çıktı, dolayısıyla ilim maluma tabi olarak zuhur etti. Ama ilim olmasaydı bunlar hiçbir zaman olmayacak varlıkları da söz konusu edilmeyecekti. O halde bir yönden baktığımız zaman malum ilme tabi bir yönden baktığımız zaman da ilim maluma tabidir. Yani Zat'i ifadesiyle yahut mertebesinde Allah'ın ilm-i ilahiyesinde olan ilim malumu ortaya getirdiğinden malumun ilme ihtiyacı vardır. Yani malum ilim olmayınca zaten malum değildir. Öyle bir sorun yoktur. Ama ilmin ortaya çıkması için ilmin maluma ihtiyacı vardır. yani bilinmesine ihtiyacı vardır, yani şekillenmesine ihtiyaç vardır.

İşte o ilm-i ilahideki ilim Allah'ın Zat'ındaki olan o ilim suretlenmek suretiyle ortaya çıktığı zaman Allah'ın o ilmi maluma tabi olmuş oluyor. Her iki yönden eğer malum olmazsa ilim bilinmemiş olacaktır, ama ilim olmazsa malum ortaya çıkmamış olacaktır. İşte bu alemlerin meydana gelmesi bu özelliklerle mümkündür, tabi mertebeleri kendi aralarında ayrıdır, ama genel olarak hangi mertebede oluşursa oluşsun bu sisteme dahildir. Şimdi bu genel bir oluşumdur, her birerlerimizin İlm-i İlahide bir programı vardır, yani esma terkipleri olarak her birerlerimizin ve her bir varlığın işte bu ilim

Allah'ın varlığında mevcut iken bu ilmin dışarıya çıkıp süliyet kazanması maluma tabidir.

Yani bizim bedenlerimize tabidir. Bizim bedenlerimiz dışarıya çıkmadığı sürece bizim ayan-ı sabitelerimiz Hakk'ın indinde olduğundan o da bilinmezlik hükmünde olduğundan bizim varlıklarımız surete çıkmadıkça bilinmemiz mümkün değildir. İnsan böyle olduğu gibi diğer bütün varlıklar da öyledir. Bu sistem bütün varlıkların üzerinde böylece devam edip gitmektedir. Yani ilm-i ezelinde Cenab-ı Hakk bütün bu varlıkların ayan-ı sabitelerini yani sabit programlarını yaptı, bunun uygulaması için bu alemleri halk etti. Bu alemlerde zuhura gelen her bir ayn kendi istidat ve kabiliyetine göre Zat'i kabiliyetine göre müteayin oldu. Yani ortaya çıktı. Yani Cenab-ı Hakk ayan-ı sabitesine hangi kabiliyeti vermişse hangi istidadı vermişse o kabiliyeti ve istidadı üzerine halk oldu yani zuhura geldi.

O kabiliyetin dışında hiçbir iş yapması mümkün değildir, çünkü bünyesinde olmadığı için olmayan şeyi de ortaya getirmesi mümkün değildir. Bütün alemdeki varlıklar böyledir, o zaman her bir ayn da kendi kendine cebretmiş olur. Yani bir yılanın zehirinin çıkması Allah'ın bir başka yerden gelipte onu sen zehir yapacaksın diye mecbur etmesi değil, kendi daha programında olan neticenin şekliyle dışarıya çıkmasından başka bir şey olmadı. O halde her bir yan kendinden kendine cebretti dışarıdan birinin ona müdahelesiyle değildir. İnce ve hassas meseledir.

Yılanın DNA larında bulunan zehir yapma özelliği dışarıdan ona konmadı, kendi özünden kendi programından onu yapmaya mecbur oldu o yılan silüyeti zehiri üretmeye mecbur oldu, ayrıca da görevi oldu. Yani onu bir başkası zehirli bir varlık haline getirmedi. Muhiddin-i Arabi bunu böyle açıklıyor. Hani cebriyecilerin dediği gibi "ben fiilimi yapmak mecburiyetindeyim Allah bana böyle emretti böyle yaptım" diyor. Bu düşünceyi ortadan kaldırmak için bu kıstasları vermişlerdir. Her bir ayn kendi istidat-ı zatiyesine göre zuhura

geldiğinden dolayısıyla cebri kendinden kendine yaptı yani kendi programını kendi faaliyete geçirir ve uygular hale geldi.

Mesele hemen anlaşılacak kolaylıkta değildir, çok uzun seneler çalışıldıktan sonra ancak yavaş yavaş anlaşılabilecek hadiselerdir. Ama bizim o kadar fazla vaktimiz yoktur, bunları daha kısa süreye sığdırmak zorundayız. Yani ne diyorlar hızlandırılmış eğitim gibi adeta.

Şimdi bütün varlıklar böyle olduğu gibi insanın halk edilmesi de böyledir. Yani insanın, her birerlerimizin birer ayan-ı sabitemiz var, Cenab-ı Hakk en geniş manada en kabiliyetli ve kemalli şekilde insanın programını yaptı nasıl yaptı kendinde bulunan bütün özelikleri insanın programına dahil etmek suretiyle kendi Zat'ından insanın programına Zat'i tecellisini verdi. Kendi Zat'ın'dan insanın programına Sıfat tecellilerini verdi, Kendi Zat'ından insanın Zat'ına varlığına esma tecellilerini verdi, kendi varlığından insanın varlığına efal tecellileri verdi.

Yani Zat'i alemin idrakini, Sıfat aleminin idrakini, Esma aleminin idrakini ve efal aleminin fiillerini ortaya çıkaracak şekilde onun kurgusunu ayan-ı sabitesini yaptı. Her mertebede faaliyet sahası bulacak şekilde halk etti. Biz sadece en uçta ef'al yani madde hücre ve atom mertebesinde zuhura gelipte sadece burayla ilgili varlıklar değiliz. İşte insanın diğer varlıklardan farkı bütün bu alemlerle irtibatı olmasındandır. Diğer varlıkların bu özellikleri yoktur. Diğer varlıklar sadece programı yapıldı yani ayan-ı sabiteleri çekirdek ise çekirdek olarak kendini yenileme bilgisi nohutsa nohut olarak üzümse üzüm olarak, elma ise elma olarak başka seçenekleri de yoktur.

İşte nohut diyemez ki ben neden fasulye olmadım, nohut nohut olmak mecburiyetindedir. Mecburdur orada cebir vardır, eğer bu cebir olmazsa iki nesil sonra nohut nohutluğunu kayıp eder, patates gibi olur. Başka bir forma girer. Cebrin ne olduğu anlaşılıyor mu, cebir bir bakıma irade tecellisi hükmündedir, eğer orada o cebir olmasa mecburiyeti olmasa kendini

yenileyemez başka şekillere dönüşür. Kendini tekrar yenilemesini yapmak mecburiyetindedir o neden cebiri kendinden gelmektedir. Kendi programında olan cebir ona kendinin yeniden üretmesini emreder. Kendini yenilemesini emreder.

Ve on binlerce seneden beri gördüğümüz hep aynı hububat, tahıllar aynen kendilerini yenilemekte kim bunların programlarını yani dışarıdan kim bunlara müdahele etmekte de bunlar ayni şekil üzere hayatlarını sürdürmekteler, dışarıdan müdahele mümkün olmadığı hepimiz tarafından açık çünkü bir tarla başına gitsek her bir tohuma bir buğday başağının başına bir insan bekletsek altı ay hep onun başında bekletmemiz lazımdır, dışarıdan bu işe dahil olması için müdahale olması için bakın ne kadar muazzam hadiseler var, biz bunları efendim tabiat yapıyor diye geçip gidiyoruz. Ama o buğday tanesinin başında hem kendisi içeriden kontrolda hem de melekler desteklemekte ona yardımcı olmaktalar, büyümesini sağlamaktalar, işte bu cenab-ı Hakk'ın Rezzak isminin hem iç bünyede ona fayda sağlaması programını uygulamaya yardım etmesi hem de dış bünyeden gelen toprak, rutubet gibi oluşumlarla ona yardımda bulunmasıdır.

Şimdi düşünün insan dışındaki varlıklar cenab-ı Hakk ayan-ı sabitelerini nasıl programladıysa o şekilde zuhura gelmek mecburiyetindedirler, ama bu cebir dışarıdan değil kendinden kendine olan bir cebirdir. Ve bunların faaliyetleri ancak Ef'al aleminde bu alemde o da insanların emrine verildiğinden insanın yaşamasına kolaylık sağlamak üzere bunlar insanın emrine verildi. Şunu tekrar vurgulayalım, diğer mahlukatın ayan-ı sabiteleri tek değişmez, değişmesine de gerek yok, nasıl kurgulandıysa aynen o şekilde devam edip gitmektedir. Ama İnsan böyle değildir, insanın da kendine göre bir ayan-ı sabitesi vardır, fakat insanın ayan-ı sabitesinin veya sabitelerimizin muhteviyatı çok geniştir. İşte burad kader hükmü aslında bu kaza diyoruz baştaki kaza bu kazanın peyder pey zuhura gelmesine de kader diyoruz.

Bu kader tatbikinde küçük küçük olan cereyanları da tekrar kaza diyoruz. Çarpışmalar gibi kısa süreli olan hadiselere de tekrar kaza diyoruz. Hadis-i şerifte ne dediler kaza kaza ile red olunur. Bakın bir hüküm bir hüküm ile kaldırılır ancak. Hakimler de öyle diyor ya bir hüküm veriyorlar, sonra anayasada değişikliğe uğruyor, tekrar yeni bir hüküm ile o kalkıyor ancak. Kendi kendisine kalkmıyor. Bakın bizde nesih var, hıristiyanlarda mesih vardır, aralarında ne fark vardır, "Mesih" yağlamak sürmek manasınadır, yani üstteki hali değiştirmektir, sureti değiştirmektir, "Nesih" ise tamamını değiştirmektir. İşte onun için "Nünsiha" diye ayetler geçer Cenab-ı Hakk biz bir ayet gönderir sonra onu nesh ederiz مَا نَنْسَخْ مِنْ اٰيَةٍ اَوْ نُنْسِهَا نَاْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا اَوْ مِثْلِهَا 2/106 kaldırırız ama ya yerine aynısını veya daha üst mertebeden bir ayet koyarız diyor. Eğer bu nesih ayeti olmasa insan şeriat mertebesinde mutlak olarak yaşar kalır tekamül olmaz.

İşte şeriat mertebesi tahakkuk ettikten sonra onu nesih eder açar yani kaldırır mutlak değil mertebeyi yukarıya kaldırır, inkinci bir mertebeye sonra tarikatı kaldırır, üçüncü mertebeye çıkartır. Bunun için gereklidir. Şimdi Cenab-ı Hakk insanın programını yapıyorken eğer diğer mahlukatın tabi olduğu programa biz de tabi olmuş olsak Cenab-ı Hakk bizi sadece Mudil ismi ile dünyaya gönderse bizden de çıkacak olan şey Mudil ismi istikametinde olacaktır. Ve de biz bundan sorumlu olmayız. Diğer bir şahsı Hadi ismi ile programını yapıp dünyaya gönderse o zaman onun hidayetinden de kendisine bir fayda sağlanmaz. Nasıl ki üzüm üzüm olduğu için mükafat almıyorsa ekşi koruk, koruk olduğu için ceza görmüyorsa bazı zehirli otlar var, ilaç yapılıyor, o neden sen bu zehirli otu çıkardın diye ceza görmüyorsa veya tatlı otlar yediğimiz ıspanak prasa gibi şeyler niye sen bunu güzel olarak çıkardın diye bir mükafat vermiyorsak o zaman insanların da ne ahireti olur, ahireti olmadığından cenneti ve cehennemi de olmaz.

Çünkü o fiilini yapmak zorundadır. Cebir kendisinden içinden gelir yani programı mutlak programı onun ya hadi üzere ya mudil üzere olmasını gerektirir. O zaman da Hadi Mudil diye ayrım yapılmaz. Dolayısıyla sorumlusu olmaz, mükafatı da olmaz, cezası olmadığı gibi mükafatı da olmaz, o zaman insanın diğer mahlukattan farkı da olmaz. Peki diğer mahlukattan üstün mahlukat olduğu mükerrem halk edildiği وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ 17/70 ayrıca يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ 33/56 Allah ve melekleri onun üstüne salat-ı selam getirir dediği özellikler ortadan kalkmış olur. İşte bu özelliklerin kendisine verilmesi kendindeki hüriyetin iradi şahsiyetin ve karar verebilme yeteneğinin olmasındandır. İşte diğer varlıklarla burada bizim aramızdaki fark oluşuyor, bu da çok büyük bir fark oluyor. Az önce de dediğimiz gibi cenab-ı Hakk insanın programını yaparken Zat'ından, Sıfat'ından Esmasından Ef'alinden bütün her şeyinden kendi programına dahil etti, insanın programına dahil etti, en hassas tarafı da burasıdır, bizim ayan-ı sabitelerimizi düzenlerken diyelim ki "X" şahsın programına Hadi isminden % 60 verdi, Mudil isminden % 40 verdi, Kahhar isminden % 70 verdi, Cebbar isminden % 30 verdi, değişik oranlarda verdi, eğer bunların oranları herkeste aynı olsaydı, o zaman her birerlerimiz aynı insan olacaktık. Aynı varlık aynı değerde aynı derecede olacaktık.

Vücutlarımız değişik olduğu gibi ayan-ı sabite yapılarımız da değişik yani programlarımızda değişiktir, hepimizde değişiktir. Bizi böyle programladıktan sonra yani bize özel bir çekirdek program verdikten sonra bir de bize genel program verdi, her birerlerimiz için genel program verdi. Buna da "Kaza" dedi yani kader ismini verdiğimiz Kaza, hüküm dedi. İşte her birerlerimizin bir kaderi var, bu kader içerisinde yani bir sistem

içerisinde hayatlarımızı sürdürmekteyiz. Her birerlerimizin mutlak iradeden kaynaklanan bir programlarımız olmamış olsa herkesin programı kendi başına kargaşa biçiminde olsa bu dünyanın ne düzeni olur, ne hali olur ne de özellikleri olur.

İşte her birerlerimizin programı ayrı olduğu gibi her birerlerimizi içine alan genel bir dünya programı bizim en iyi bir şekilde bir birimize yaklaşacak oluşumda var edildi. Cemiyet içerisinde yaşamamız buradan kaynaklanıyor. Yoksa biz her birerimiz alır başımızı gideriz bir başka başka evimize bir gece geliriz on gece gelmeyiz, program dışı hereket etmiş olsak işte Cenab-ı Hakk bireysel olarak nasıl hareket edeceğimizi toplu olarak nasıl hareket edeceğimizi bize kitabı ile bildirdikten sonra ve de insanlar bunu kendi aralarında yaşadıkları sürece tecrübelerle geliştirdiklerinden hem genel bir özel sistemimiz var, kendimize ait özel bir sistemimiz var, işte karekter ve yaşamımız var, hem de bu özel sistemimiz ile birlikte genel sistem içerisinde uyumlu yaşamamız vardır.

Bunlar bizim iki yönlü kaderimizdir. Şimdi gelelim günah sevap Cennet Cehennem özelliklerine, efendim ben fiilimi yapmak mecburiyetindeyim o zaman benim ne günahım olur ne suçum olur diye kendini kurtarmaya çalışıyor bu anlayış ile. Birisi de diyor ki kul kendi fiilini icat eder diyor. Kul fiilinin halikıdır yani Allah onun üzerinde hiçbir tasarrufta bulunmaz, kul kendi fiilini kendi yapar diyor. Sabah kalkınca elini ayağını yıkıyor geliyor gidiyor, işine gidiyor, zannediyor ki bu fiillerin hepsini kendi üretiyor, başka bir program tarafından değil, kontrolunda kendi yapıyor zannediyor, o da o kanaatte ona da bir şey denmez.

Ama biz onun kanaatı şunun kanaatı değil de gerçekten Allah'ın bizim üzerimizdeki tasarrufu nedir ne kadardır, hayatımızın ne kadar kısmını bize bırakmıştır, ne kadar kısmı kendi mutlak kontrolü altındadır, işte insanın diğer varlıklardan özelliği hayatının bazı bölümlerinin mutlak olarak kendine bırakılmasıdır. Yani kendi tasarrufuna kendi kullanımına verilmesi, diğer varlıkların kendine ait kendi varlıklarının tasarruf etmeleri mümkün değildir. Cemadat, Nebatat,

hayvanlar buna tabidirler. Onlar robot hükmünde çünkü onların ne ahiretleri var ne cennetleri ne de cehennemleri var gerek de yoktur. Onlar sadece külse külünü orataya çıkartıyor kokusunu rengini yani güzellik görüntüsünü ortaya koyuyor insana hizmet için hizmetini yaptıktan sonra mevsimi geçtikten sonra kuruyor gene batınına çekiliyor.

Yani kökünün içine çekiliyor. Zamanı geldiğinde dış tesirlerle de birlikte yavaş yavaş bu içe çekilen tekrar hayat buluyor tekrar görüntüye geliyor. İşte kışın içe çekiliyor, yazın da dışa çıkıyor. Ama onun için işte ona biz ah çiçek ne güzelsin dediğimiz zaman çiçeği övmüş oluyoruz, halbuki orada çiçeği övmek değil çiçeği meydana getiren programı övmek gerekiyor, çünkü çiçeğin kendine has bir şekli yoktur. Ortada çiçek olarak bir varlık yoktur, eğer çiçek olarak bir varlık var dersek o çiçeğin kendi başına bir ilah olması gerekir. Kendine ait bir toprağı olması havası suyu güneşi en az kendine ait bir güneş sistemi gerekir, bir nohut için de öyle bir gül için çiçek için de böyledir.

Bu mümkün olmadığına göre bunların hepsi Hakk'ın varlığı içerisinde olduğuna göre o zaman biz orada onu gördüğümüzde Hakk'ın ilminin orada gül olarak çiçek olarak koku olarak ortaya çıktığını müşahede etmemiz lazımdır. İşte baştan da dediğimiz gibi Hakk'ın ilmi maluma tabidir yani o malum da zuhura gelmiş oluyor. Şimdi insanın o kadar çok yapılarımız var ki dış olarak bir birimize sistem olarak ayniyiz, ama ne suret olarak birbirlerimize benziyoruz ne de iç bünyedeki düşünce yapı olarak idrak akıl olarak birbirlerimize benzemiyoruz. Ama böyle benzer düşünce yapısında olan guruplar var işte birlikte olabiliyorlar ama yine de bu kadar yakında olduğumuz halde hiç birimizin ki tıpa tıp % 100, % 50 bir birimize uyum sağlayamıyoruz çünkü mümkün değildir.

Ama asgari müşterek dediğimiz yakınlaşmalar oluyor. Mesela bizim dışımızdaki bir insan bu mevzularla hiç ilgilenmiyor belki dini muhabbeti var ama ilgilenmiyor çünkü neden frekanslar tutmuyor uymuyor yaklaşım olmuyor.

70 yıllık bir seyahat için yeryüzüne gönderdim bunun 40 senesini şu, şu, şu şekilde yapacaksın diye yazdım 30 senesi de senin kendine bıraktığım sahalardır bunlar. İşte biz o 40 seneden sorumlu değiliz. Ömrümüzün 40 senesinden, yalnız bu birden 40 a kadar gelen ilk 40 sene ayrı 30 sene ayrı değildir, 40 sene ile 30 sene karışık durumdadır bunu bilemiyoruz, bilebildiğimiz dünyaya geldiğimiz mugayyebat-ı hamse diyorlar ona Kehf Suresinin sonunda beş şeyi bilemezsiniz diyor orada işte nerede doğdun nerede öldün rızkının ne olacağı doğduğun zaman erkek mi kız mı olacağı gerçi şimdi ultrasonla öğrenilse de sonuçta malum olan biliniyor daha evveli bilinmiyor.

Yalnız onun daha bir başka ifadesi vardır, bir çocuk dünyaya kız olarak geldi öyle yaşadı bir çocuk dünyaya erkek olarak geldi o sistem içerisinde yaşadı yine de o mutlak kız mutlak erkek değildir. Cesed olarak kız erkek ama ruhani yapısıyla acaba erkek olması için belirli vücudunda belirli sistemin oluşması yetiyor mu? Kız olduğu zaman belirli değişik sistemin olmasıyla o mutlak kız mı oluyor, hanım mı oluyor, bu görüntüdedir, işte tesbit edemediği budur. Bunu tesbit etmesi hiçbir zaman mümkün değildir. Kadın görünümündedir ama o mutlak erkekdir iç yapısı itibariyle, ricalden olmuştur. Bir bakarsınız erkek görünümündedir ama nisadan çok daha zayıftır.

Gerçek kimliğini bulamamıştır, suretlerimizin cinslerinin suret olarak gözükmesi mutlak ahirette bu suretle ahirete dönüşeceğimiz demek değildir. Burası da ayrı bir konudur. Onun için işte o makinelerin bunu tesbit etmesi mümkün değildir. Suret olarak tesbit ediyor ve belirli bir aylardan sonra hatta o kadar ki öyle tesbit edildiği halde yine de değişik olarak doğanlar çok vardır. Bir insanda ister erkek olsun ister kadın olsun, bir erkekte kadınlıkta vardır, erkeklikte vardır, hanımda da hem erkeklik vardır hem kadınlık vardır, peki erkek veya hanım olması nasıl o zaman anlaşılıyor yahut oluşuyor, o özelliğin oranına göre oluşuyor.

Eğer bir erkekte hanımlık özelliği olmazsa zaten erkek olduğu için erkeklik özelliği var hanımlık özelliği olmazsa o erkekten daha sonra kız çocuk dünyaya gelmez. Mutlak olarak bizde erkeklik kromozomları hormonları olsa idi bizden kız çocuk dünyaya gelmezdi. İşte her birerlerimizde erkeklik ve hanımlık özellikleri olduğundan ama % 50 nin üstünde hangi cinse uygun bir yapı varsa dış şekillenmesi o ağırlıkta oluyor. Ama özünde yine hanımlıktan kısımlar kalıyor. Hanımları ele alalım % 50 nin üstünde hanımlık özellikleri olduğundan onların görüntüleri hanım suretinde şeklinde oluyor, ama içlerinde erkeklik özellikleri de vardır. Öyle olmazsa erkek çocuk dünyaya getiremez. Bir de hünsa olan lar vardır, "Hünsa-ı müşkile" yani çözümü müşkil olan yaşantısı zor olan bir hadise diyorlar, şimdi bir çubuk düşünün birden yüze kadar bunun ortada kesiştiği nokta var elli işte o kimselerde yarı yarıya bunlar bir tarafa ağırlık kazanamıyor, zaman zaman kadınlık ağır basıyor, zaman zaman erkeklik ağır basıyor, işte bir iki puan ne tarafa meyili çoksa onu kabul ediyor. Bazı şarkıcılarda olduğu gibi genetik yapısı itibariyle bunların doğuşu böyledir, tabi onları biz hiçbir şekilde hakir görme de hakkına sahip değiliz.

Aynı şey bizde de olabilirdi, o zaman biz ne diyecektik kimi suçlayacaktık onlar ayrı konudur yaşantıları ayrı konudur, ama biz bunları bilelim diye anlatıyoruz. Bakın işler nereden nereye geliyor, bunlar hep de kader bahsi içindedir, ama ilk insan Âdem (as) ele alalım, Cenab-ı Hakk Âdem (as) ı Akl-ı Kül hükmünde yani er hükmünde halk etti. Çünkü kaynak Akl-ı Külden geldiği için görüntü ve suret görüntüsü de öyle olacaktı. Yani er hükmünde olacaktı. Hani cennette bir ara Âdem (as) uyku gibi bir hal geldiğinde uyandığı zaman yanında Havva'yı buldu, diyorlar ki sol eğe kemiğinden meydana geldi, nasıl oldu bu iş, işte islam dini budur bunları soruşturmak araştırmak.

Efendim işte Âdem öyle oldu da yanından sol eğe kemiğinden de Havva hasıl oldu sonra da Havva meyveyi yedirdi sonra cennetten kovuldular. Hadise bitti tamam. Bakın orada o kadar büyük biyo kimyacılar tarafından incelenmesi gereken o kadar büyük hadiseler var ki o hikaye içerisinde ama biz hep masalını anlamışız ve anlatmışız 10 bin sene evvel yaşayan bir kişinin tarihi hayat hikayesini anlatmışız. Gerçek yaşamı anlatmamışız bizde yaşıyor, kendimize intibak ettirmedikçe zaten Hakk ehli olmamız mümkün değildir, laf ehli oluyoruz kelam ehli oluyoruz.

Bakın şimdi kader ile ilgili bu da Âdem'in kaderi ne yapsın Âdem (as) ın görüntüsünde Cenab-ı Hakk Havvalık özelliğini de birlikte halk etti. İki cins tek insandır. Ne hanımlar kendi başına bu dünyada yaşayabilirler ne de erkekler kendi başına yaşayabilirler. Mümkün değildir. Yarım elmanın yaşadığını düşünün çürümek zorundadır, çürür. Yarısı ile bütün olmaktadır. Şimdi bakın Âdem (as) aynen şöyledir, Cenab-ı Hakk onu gölgesiyle birlikte yani Akl-ı Kül'ün zılli olan nefs-i kül ile birlikte halk etti, tek bir varlık olarak görünüşte tek bir varlık olarak gölgesi ile birlikte kendi varlığında mevcuttu.

Âdem (as) iki cinsiyet taşıyordu, yani iki cinsiyet taşıyordu yani, noksanlık yönüyle değil kemalat yönüyle iki insan neslinin de kendi nüvesini özünü kendinde taşıyordu. Eğer aksi halde böyle olmasaydı Cenab-ı Hakk tekrar kendi elleri ile Havvalığı da halk etmesi lazımdır. Ama o zaman da o Havva'nın programı ayrı Âdem'in programı ayrı olacaktı. İnsanlar da bir birleri ile ünsiyet edemeyeceklerdi. İki cins aynı programda meydana geldiğinden tekrar bütünleşmesi mümkün oldu. İki ayrı programda halk edilseydi insanların birleşmesi Vahid Ahad tek olması mümkün olmayacaktı.

İşte Cenab-ı Hakk, Akl-ı Kül'ün gölgesi olan Nefs-i Kül'ü Akl-ı Kül ifadesi ile Âdem'i Nefs-i Kül ifadesi ile Havva'yı tek bir varlık olarak halk etti, çünkü dinimiz vahdet dini kesret dini değil tek her yerde bu teklik geçerlidir. Ve işte bunu bir kendinde olmadığı gaflette olduğu uykuda olduğu ve yakaza halinde olduğu bir yerde o gölgeyi kendisinden yavaşça ayırdı.

Bakın aynini karşı eş olarak ikiye çevirdi dışarıya çıkardı. O zaman Akl-ı Kül'ün gölgesi ve nefs-i kül de kendinden sonra gelecek olan çocukları nefs-i kül'ün gölgesi oldu. Yani kendinden sonra geleceklere bir maya oldu, Âdem (as)

Yani şöyle diyelim Âdem (as) ın varlığında Havva valide nefs-i Kül olarak onun gölgesi idi, Âdem (as) dan ayrıldı Âdem (as) Akl-ı Kül mutlak akıl olarak kaldı ama yine hep ne olarak kaldı tesir edici amir olarak kaldı. Ama bu birlikte olduğu zaman bu faaliyet olmuyordu ayrıldı. Sonra Nefs-i Kül'ün gölgesi de ondan ayrılan parçası da Şit, İdris, İbrahim (as) lar ile devam etti. İşte Âdem (as) Kur'an-ı Kerim'de Cenab-ı Hakk dört türlü hilkati bizlere göstermiş, daha insanlar bu tüp bebek falan diğer yollarla insan doğumlarını çok yakın bir zamanda başarabildiler, ama Cenab-ı Hakk dört değişik şekilde Kur'an'da hilkat gösterdi. Sadece belirli sistemle ben dünyaya getirmem çok daha değişik sistemlerim var, ki daha da çokları vardır. Âdem (as) bakın anasız babasız o bir hilkattır, ayrı bir hilkattır, Havva ana Âdem (as) dan kaynaklandığından babası var anası yok, yani babadan yani Akl-ı Kül'den dünyaya geldi. Havva validenin babası var anası yoktur.

Gelelim şimdi İsa (as) a İsa (as'ın anası var babası yoktur,) ondan sonraki nesillerde hem anaları var hem babaları vardır. Bakın dört değişik hilkat çıkartıyor, Kur'an-ı Kerim'de ne bilgiler vardır ama biz hep bunları ezberden ezberleriz ah bu ne kadar güzel olmuş Kur'an'ı ezberlemiş hamil-i Kuran diyoruz, yani Kur'an'ın hammalı, yani taşıyıcısı kardeşim kelamını taşıyor, hürmet ederiz de lafsını taşıyor, esas hamil-i Kuran yani Kur'an'ı taşıyan O'nun içindeki manaları taşıyandır. Tabi lafsını da taşıdığı zaman bunun kağıdını da taşıdığı zaman ben Kur'an'ın hammalıyım diyor, eline aldığı zaman taşıyor ama bir böyle taşımak vardır, bir de lafız olarak ezberleyerek taşımak vardır, bir de içindeki manasını taşımak vardır.

Kur'an'ın manasını taşıyorsa لَوْ اَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ 59/21 onun üstünde tahakkuk etmiş olur, ve o dağ paramparça

لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا olmaz.

مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ Biz o Kur'an'ı dağa indirsek o dağ Kur'an'ın haşyetinden paramparça olur diyor. Ama insan paramparça olmaz neden çünkü Cenab-ı Hakk kendini taşıyacak gücü insana vermiştir.

Şimdi gelelim tekrar ayna-ı sabitelere kader bahsine programımıza Allah'ın programına her birerlerimizin programı değişik ilaçlar gibi cüzlerin bir biri ile karışımı ile nasıl değişik ilaçlar elde ediliyorsa cenab-ı Hakk da Esma-ı İlahiyeleri belirli terkiplerde karıştırarak her birerlerimizin programını halk etti. Hem dış görünüş olarak hem de iç görünüş olarak karakter ve davranışlar olarak değer yargılarımız olarak. Ve Ey kulum senin ömrün 40 senesini ben programladım çünkü O programlamazsa biz hiçbir şey yapamayız, bize bir alt yapı veriyor biz o alt yapının bazı bölümlerini doldurmak suretiyle o yapıyı tamamlıyoruz. Orada bizi hür bırakıyor.

İstersen diyor bu binaın burasına cam yap istersen küçük aç istersen büyük aç onu sen bilirsin diyor. Büyük açarsan daha çok görürsün küçük açarsan daha az görürsün diyor. Isınma iyi olur ama görüşün dar olur yani bir yerden istifade edersin ama bir yerden de zararın olur diyor. Yani bunları da bizim ihtiyarımıza bırakıyor. İşte bizim ihtiyarımıza bıraktığı yerlerden de sen sorumlusun diyor. Nerede dünyaya geldin neden orada dünyaya geldin ben sana sormam diyor, çünkü bu kader-i mutlak içerisinde olan bir hadisedir. Bir de kader-i muallak yani bizim kullanmamıza bıraktığı hayatımızın devreleri de kader-i Muallaktır, boşta olan kaderdir bu tarafa da gidebiliyor, o tarafa da gidebiliyor tahakkuk ettirirken.

Bu tarafta biz onu çekerek bu tarafta tahakkuk ettirirsek sonucu da mesuliyeti bize aittir eksi ise öbür tarafa götürürsek ve artı ise gene getirisi bize aittir. Cennet mükafatı oluyor. İşte mesul olduğumuz yerler bunlar ve bizi bundan hesaba çekecektir. Sen neden burada doğdun diye insanlar hesaba

çekilmez. Neden burada öldün diye kimse hesaba çekmez. O Allah'ın kaderinde Allah'ın tesbit ettiği programda yazılı olduğu gibi tahakkuk ediyor.

Şimdi sorulan soru şuydu; Eğer bir insanın ayan-ı sabitesini Cenab-ı Hakk Mudil ağırlıklı yazarsa yani eksi ağırlıklı yazarsa Kahhar esmasının dozunu daha fazla koyarsa Cebbar esmasının dozunu daha fazla koyarsa bu yüzden de kendisi eğer Cenab-ı Hakk başlangıçtan insanın ayan-ı sabitesini böyle hazırlıyorsa o halde her türlü Esmadan terkibine karıştırıyor o zaman Mudil Esmasını Kahhar esmasını onda ölçü olarak daha fazla koyarsa koydu ise bu kahhar esmasının mudil esmasının kendisinde zuhur etmesiyle o varlıktan eksi hadiseler ortaya gelirse onun cehenneme gitmesinde ne suçu var, neden cehenneme gitsin diye bir soru vardı. Ayrıca Cenab-ı Hakk bir ayan-ı sabiteye Hadi ismi ağırlıklı Rahman ismi ağırlıklı bir program yapmışsa o da onun dünyadaki zuhuru ve tecellisi olarak ilim maluma tabi olarak ilmi onun Hakk yolunda hayatını sürdürmüşse bu yoldan cenneti kazanmışsa bu adaletsizlik değil midir, diyor tabi çok yerinde çok da güzel bir sorudur.

Bunların hepsinin bilinmesi lazımdır, ta yukarıdan aşağıya doğru bu sistem nasıl çalışıyor, bilinmesi lazımdır. İşte sistem bilinmediği için yahut bilinemezse hep arada böyle mi olsaydı niçin böyle oldu, neden suçlandı o ne idi de torpilli miydi de cennet ehli oldu, bu şekilde soruluyor. Şimdi bakın işin sırrı şurada Cenab-ı Hakk her birerlerimize her esmadan verdi, mutlaka eğer zaten vermezse o faaliyet orada çıkmaz. Aklımız tam çalışmaz. O zaman mükellef olmayız halife olamaz. Halife olmamız daha evvel de belirtildiği gibi istiklal sahibi olmamıza bağlıdır. Müstakil karar verebilecek güçte olmamıza bağlıdır. Aksi halde biz halife değil yani amir değil memur olmuş oluruz.

Bir yerde bir idareci o şirketin müdürü asildir, asaletendir, ama yerinde bir de vekili vardır. müdür orada olduğu halde yerindeki vekili vekaleten müdür gittiği zaman vekil olduğu halde asaletendir orada. Aslının aynisidir. İşte insan da böyledir, Allah'ın yanında vekaleten olduğu gibi kendi işlerinde

asaleten vardır yani mutlak hakimiyeti olması gereklidir kendi halinde. Kendi vücut mülküne ve çevresi ile ilgili olan mülküne mutlaka hakim durumdadır. Böyle olmazsa halife olmaz, gerçek birey olmaz, tabi olur, diğer mahlukat gibi hayvanlar gibi tabi olur, emir altında olur.

İşte bizim müstakil hareket etmemizi temin eden Cenab-ı Hakk'ın bizlere bırakmış olduğu ve bizim hür irademizle serbes bıraktığı bölgeler hakkında hilafetimiz, hilafetimizi buradan kazanıyoruz. Eğer bütün ömrümüzün her safhasını Cenab-ı Hakk programlamış olsa o zaman onun hürriyeti yok demektir, o da memur demektir, o zaman onun ne cenneti olur ne de cehennemi olur diğer varlıklar gibi. Robot olur robotun cezası mükafatı olmaz. Eğer siz robota güzel iş yaptı güzel kaynak yaptı diye mükafat verirseniz o çok mantık dışı bir şey olur, ama yanlış iş yaptı diye ceza verirseniz robotun bir tarafını keser, kırarsanız, kendinize ceza vermiş olursunuz manasız olur.

Ama işinizin başına bir görevli koymuşsanız demişseniz ki saat dokuz dan 12 ye kadar burada çalışacaksın 12 ile 13,30 arası serbestsin şimdi ona 12 ile 13,30 arasında neden dükkanda durmadın diye bir şey sormazsınız orada onun serbestliği vardır o saatler arasında, tabi bu 1,5 saati meşru zeminde değerlendirmesi şartı ile serbesttir, yasa dışı iş için bu süreyi tabi ki kullanamaz. Hürriyet demek hiçbir zaman sınırsız bir hürriyet demek değildir. Başkasının hürriyetine müdahele edildiği yerde kişilik hürriyeti biter. İstersek halife olalım ne olursak olalım.

İsterse Cumhur başkanı olsun bir vatandaşın mülküne duhul ettiği zaman onun reis-i cumhurluğu da biter halifeliği de biter, kendi bünyemizde bize verilen saha içerisinde hüriyetimiz vardır, bu saha da kendi yaşam sahamızdır. Şimdi mükellef olmamızın sebepleri anlaşılıyor mu, beşeri manada da olsa hüriyetimiz ef'al aleminde kullanılıyor, buluğ çağına girdiğinde daha çalışmaya başlıyor bu hürriyet ve sorumluluk zaten orada başlamazsa bir daha hiç başlamaz, buluğ çağı ne demektir, kemale erme rüşt diyorlar bakın rüşd reşid olma bu

ne demek bedenin rüşdü yani belirli özellikler kazandıktan sonra kendi ayakları kabiliyet olduktan sonra artık o müstakil birey oluyor ve ondan sonra emir ve nehy ondan sonra geliyor. Çocuk iken onların mesuliyeti yoktur, sorumluluğu yoktur.

Buradan başka bir şeye geçelim nasıl ki bedenimizin bir hürriyeti var, hüriyeti derken rüşdü var, işte bu rüştü belirli bir süre sonra ruhum, uzun da rüştünü yerine getirmek zorundayız, onu da reşid etmek zorundayız. Şimdi biz fizik olarak Hakk yolunda bir şeylerle meşgul olmadığımızı düşünelim beden olarak rüşde erdik ama akıl olarak daha çocuğuz, daha henüz er değiliz, işte bakın erlik buradadır. Dışarıdan er görüntüsü ama ruhen rüşde ermediğimiz için kendi bireysel idrakimizi yaşantımızı ruhaniyetimizi kendi kimliğimizi idrak edemediğimiz için daha henüz rüşde ermiş değiliz. İşte nisalar sınıfındanız, dıştan er ama içeriden nisa.

Biz gene gelelim kader bahsine; işte ehl-i sünnet vel cematin kader bahsinde belirttiği kader-i Mutlak ve muallak diye belirtilen özellikler bunlardır. Cenab-ı Hakk'ın bizim üzerimizde değişmeyecek olan mutlak olan kaderi budur. Nerede doğacağı nerede öleceği rızkımız nereden olacak erkek mi kız mı olacak ve ölümümüz nerede ne zaman olacak onu bilemiyoruz, bunlar mutlak kaderimizin içinde olan şeylerdir. Hayatımızın bazı bölümlerinde bizim halifelik dolayısıyla istiklalimize bıraktığı bölümler ani bize bir mülk vermiş Cenab-ı Hakk bu mülki diyor sen şu kısmını dilediğin gibi sür, dilediğini ek, diyelim ki 100 dönüm arazi verdi, 60 dönümünü şundan şundan ekeceksin, böyle yapacaksın 40 dönümünü de o günün şartlarına göre ister buğday ek ister arpa ek ister susam ek sebze ek isterse otluk bırak.

O işte senin gayretine bağlıdır, diyor ama oradan sorumlusun diyor. Babasının oğluna dediği gibi bir adam yaşlanmış oğlum diyor en azından kendini belirli bir garantiye alabilmen için yiyeceğini içeceğini tohumluğunu alabilmen için 100 dönüm arazin var gayret bunun 50 dönümünü şundan şundan şundan ek diyor babası tecrübesi dolayısıyla, artık öteki tarafını da sen bilirsin ne lazımsa onu ek diyor. Ben sana

orası için de bunu da yap desem o zaman çocuğun gelişimi sağlanmamış olur, iradesi gücü tecrübeleri oluşmamış olur, çocuğun kendine güven gelmez, hep emir kulu olarak gider, hep memur kalır.

İşte o 60 dönümlük yerden eksi de çıksa çocuk mesul değildir, neden çünkü babasının emrini uyguladı, diyelim ki nohut ek dedi, herkes nohut ekti nohut para etmedi zarar etti masrafını çıkaramadı, ama çocuk ondan mesul değildir. Ama bu tarafta en güzel şekilde sürmesi sulaması tohumlaması lazım geliyorken bunda gevşeklik yaptı, 10 dönümünü sürdü 30 dönümü ile vaktini geçirdi, vaktinde süremedi, sulayamadı, vaktinde işte o 40 dönümden babası şu kadar hasılat alman lazımdı sen bu kadar getirdin diye onun kulağını çeker. İşte Cenab-ı Hakk da bize verdiği bu hayat tarlasının şu kadarını ben programladım bu böyle olacak diyor, bu kadarını da sana bıraktım bunu da sen işte bu kader-i muallak boşta olan kader, biz bunu dilersek geniş bir üretimle daha çok üretebiliyoruz dilemezsek gafletimizden orada hasıl olacak şeyi meydana getiremiyoruz orası otluk oluyor sonra o otları yakarak temizleyebiliyoruz. İşte böylece cehennemini hazırlamış oluyorsun.

Ceneb-ı Hakk öyle bir sistem hazırlamış ki bize bu işlerin bu kadar iç yönünü bilmeyelim, zahirdeki hukukunu dahi tatbik ettirsek gene bizi en az cehennem azabından ateşinden koruyor. Neden çünkü tavsiye ediyor, o tarlayı da sür diye, babanın çocuğuna tavsiyesi gibi ama çocuk sürmezse baba ne yapsın, şimdi oraya geliyorum, Cenab-ı Hakk insana iki program uyguluyor, biri ayan-ı sabite olarak kendi bünyesinde yani içinde uyguladığın çekirdek program bir de dışarıdan verdiği tavsiye programıdır Kur'an ve hadislerle, bakın bunlar çok mühim meseleler, bunlar bizim hayatımız can damarımız, yaşadığımız hakikatler, bunları bildiğimiz zaman dünya ve ahiret saadeti mutlaka bilenlerin olur, bunu tatbik edenlerin olur.

Bunun başka yolu yoktur zaten dışarıdan verdiği Kur'an, sünnetler, farzlar, Hz Rasulullah'ın hadisleri, onunla kurulmuş

tavsiye babında olan ayrı bir program paket program var namaz oruç, haç zekat. Şimdi bir insanın Cenab-ı Hakk programına yani ayan-ı sabitesine %30 Mudil ismini koydu, % 20 hadi ismini koydu, sadece Hadi Mudil ile % 100 ü dolduracak değildir, üç ondan beş ondan on ondan 20 ondan çeyrek ondan bir ondan 5 ondan yani her isim ile birlikte yüzdeyi dolduruyor. 100 Esma ile doldurduğunu düşünelim her Esmaya %1 pay düşer eşit oranlarda olursa ama diyelim ki Mudil Esmasını % 10 payla verdi, o zaman ne oldu diğer esmalardan pay birin altına düştü demektir. Ama Mudil Esması en şiddetli esma oldu o zaman galip esma oldu gibi göründü, şimdi diğer taraftan da Hadi esmasını % 5 pay verin Mudil bu durumdan Hadi den kuvvetli olmuş olur yani daha baskın çıkar, ama bunun yanında Rahman esmasını % 3 pay verdi, Cabbar esmasını % yarıma düşürdü, Mudile yardımcı olacak Cabbar esması bakın dozu düştü, dolayısıyla Mudil'in de dozu düştü demektir. Çünkü Rahman Esması % 3 , % 5 verilen Rahman Esması % 5 olan Hadi Esmasını güçlendirdi, رَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ 7/156 Rahmetim gazabımı örtmüştür diyor. Yani en azından Cenab-ı Hakk ne Hadi ismini genel olarak fazla ortaya çıkarır, ne mudil ismini fazla olarak ortaya çıkarır, diğer isimlerle birinin fazlalığını diğerinin eksikliği ile tamamlar çok iyi anlamamız gelen yer burasıdır.

Şimdi biz dünyada belirli şekilde burada tavsiye edildiği gibi yani zahir programla bize verilen paket programı tatbik etmeye başladığımızda eğer Hadi ismi üzerinde gevşeklik davranırsak yani bu programa uygun davranışta bulunmazsak o zaman ne oluyor, muallakta olan ortada olan hayat ölçüsü standardı bu sefer biz onu Mudile doğru kaydırmaya başlıyoruz. Ama biz onu Hadiye doğru çekmek zorundayız. Satın topu gibi o iki tarafa doğru gidiyor, biz onu ne tarafa çeker o istikamette düşürürsek orası bizim puanlarımızı arttırmış oluyor. Yani biz hadiye de gidecek Mudil'e de gidecek olan puanları Hadi

tarafına yazdırmış oluyoruz. Kur'an'dan aldığımız emirleri tatbik etmek suretiyle.

Eğer bunu tatbik etmezsek otomatikman Mudil ismi puanları kazanmış oluyor. İşte bundan sorumlu oluyoruz Cenab-ı Hakk bize bıraktığı yerler devreler bunlardır. İnsanın aklına gelen artı ve eksi değerli düşünceler de yine insanın programından geliyor. Ayan-ı sabitenden içeriden geliyor, dışarıdan da gelenler var, insan o kadar kompleks bir varlık ki mutlaka hepsi içeriden hepsi dışarıdan değil iç dış zaten bir biri ile birlikte çalışıyor, işte bu bazen hayelinden yani senin kurgu hayelinden sana geliyor, dışarıdan gibi geldiğini zannediyorsun, bazen dışarıdaki varlıklardan gerçekten senin dışında olan cinni gibi meleki gibi varlıklardan sana geliyor.

Gene dışarıdan gökteki cisimlerden sana geliyor zaman zaman mesela Ay'ın 13-14., 15. Günleri Efendimiz "oruç tutun" der, neden Ay'ın bedir halinde olduğu ve dünya çekim gücünün en şiddetli olduğu devresidir ve insanların beyinlerine mutlaka tesir eder, çok tesir eder. Okyanusları 6 ile 10 m yukarıya çeken o güç tabi insan beynini de yukarıya çekiyor. Duygularını da yukarıya çekiyor değişiklik arz ediyor. Şimdi bu alemde bir genel hayel alemi var, yani Allah'ın varlığındaki Hayel alemi var, oradan da sana bir şeyler geliyor, bir de senin kendi varlığında vücud mülkünde meydana getirdiğin bir hayel alemin vardır.

O hayel aleminden de kurgulayıp sen farkında olmadan şuur altı hayelinde kurgulayıp şuur üstüne çıkan tesirler vardır, cezbeden tesirler vardır, işte bu tesirlerden kurtulmak için Allah'ın kitabına sarılmak zorundayız, işte bu bizim için en büyük yardımcıdır. Bundan aldığımız programla uygulamış olduğumuz yapmış olduğumuz fiiller biz hadi ağırlıklı da olsak iç programımız bundan aldığımız işte mücadele burada gerekiyor, nefis mücadelesi burada gerekiyor, iç programımız diyelim ki bizi Mudil'e doğru çekiyorsa nefsimize rahatlığımıza doğru çekiyorsa biraz sonra yaparsın şimdi işin var, bu gün oruç tutulmaz yarın camiye mi gidilir falan gibi bizi oyalayıcı bozucu vesveseler bize geldiği zaman Kur'an'ın ipine sarılın

diyor ya Kur'an'dan gelen programa yani dışarıdan gelen programa tabi olur da uygularsak o zaman Mudil ismi Hadi'ye dönmüş oluyor.

Yani o top kader topu Mudil tarafında karaya oturuyor, yani tasdik ediyor yahut imzalıyor. Hadi o zaman o günkü bizim lehimize yazılıyor. Yani amel defterimize o bölüm Hadi olarak Hidayet olarak yazılıyor. Çünkü omuzumuzda iki melek var kiramen katibin bizim her halimizi yazmaktalar Tuffet-ul Uşakide ikindi namazı bahsinde ikindi namazında "Hasibu enfiseküm" yani nefislerinizi hesaba çekin sizi hesaba çeken birisi gelmeden evvel. Ente kable yuhasibu yani sizi hesaba çeken birileri gelmeden siz nefsinizi hesaba çekin diye işte bu hakikati bize bildiriyor. Yani bizim ibremizi Hadi yola çevirmemizi zamanlarımızı Hadi ismi ile kullanmamızı tavsiye ediyor efendimiz. Bunu ikindi namazı yapın diye de tavsiyesi vardır, ikindi namazı nöbet değişim zamanıymış melaike-i kiram'ın kiramen katibinin, Kiramen katibin insanlara olan Rahmetinden yani hangi bedenin katibi ise o beden ile uzun bir süre yaşadığı için insanlara olan iyi niyetinden o gün ikindiden diğer ikindiye kadar olan süre içerisinde işlediği günahları yazmıyor amel defterine ama sevap yaptığında anında sevapları yazıyor.

Belki sevabından döner diye, dönse de kayıda geçtikten sonra yapılmış gibi kabul ediliyor. Ancak günahları yazmıyor neden, inşeallah tevbe eder dikkat eder, pişman olur bir daha yapmaz diye yazmıyor. İşte ikindi namazında kendinizi hesaba çekin daha sonra sizi hesaba çekecek birisi gelmeden en güzel şey oto kontrol eğer bir kişi ikindi namazından evvel oturur da veya oturmaz da yani ayakta istiğfar çekmeye başlarsa işte o günkü bir evvelki ikinde zamanından diğer ikindi vaktine kadar yapmış olduğu günahları affa uğruyor. O zaman Mudil esması istikametinde yaptığı tabi ki büyük günahlar hemen af edilmez de ufak tefek günahlar siliniyor. Yani yazılmıyor, siliniyor dediğim odur.

Zaten ihtiyata bırakıldı ama o anda istiğfar etmezse defterler teslim ediliyorken hesap kitabın tam olarak verilmesi

gerektiğinden hepsi kayıda geçiyor imzalanıyor, günah ise günah mudil ise mudil Hadi ise Hadi tahakkuku diye yazılıyor. Bakın bizim üzerimize Allah'ın ne kadar Rahmeti vardır. İsimlerin üzerimizdeki tecellileri anlaşılıyor mu, nasıl hidayete nasıl dalalete döndürüyoruz.

Herhangi bir hanım olarak sen onu eş olarak aldığın zaman eğer sen belirli bir şekilde eğitebilirsen yani belirli hakikatleri söylersen işte o zaman o senin gerçek Havva'n oluyor. Sen Âdem o da Havva, gerçek hayat yaşantısı böyle ortaya çıkıyor. Sen onu Havva hükmüne büründürüyorsun. Çünkü Havva bir manadır, hanımların asli manasıdır. Âdem erkeklerin asli manasıdır, Havva'lık da kadınların asli manasıdır. İşte sen kendinde asli Âdem'lik vasfını eşin de kendinde asli Havva'lık vasfını bulduğu anda işte bu hayatın cennet hayatıdır. Ama Havva'nın Havva olduğunu Âdem'in de Âdem olduğunu müşahede ederek bilerek ve yaşayarak olur.

Yoksa dışarıdan baktığın zaman her hanım havva her er de Âdemdir. Acaba öyle midir, dışarıdan bakınca öyle de yaşantıya gelince ne Havva'nın Havva'lıktan haberi var, ne Âdem'in Âdem'liğinden haberi vardır.

Şu anda Alemleri var ettiği andaki Allah'ın halini yaşıyoruz, evvel, Ahır, Zahir Batın Allah'ın isimleridir, biz bunları yaşıyoruz şimdi ne kadar geniş bir ufuk içerisinde yaşıyoruz. Abdeste kuru kalmasın namazda pantolon giy kravat tak, evde pijama ile namaz kılınmaz savunma olarak efendim bir müdürün yanına giderken pijama ile gidilir mi diyor, bunu namaza misal veriyor, evladım sen müdürün yanına gitmiyorsun muhabbetle Allah'ın huzuruna çıkıyorsun, Allah senin pijamana bakmaz, pantolonuna da bakmaz, Allah diyor ki “la salate illa bi huzur-u kalp” bak şimdi ütülü pantolonu buruşmasın diye gece kalkıp yatsıda evde pantolonu giyersen pantolonu çekeceksin pijama kadar rahat huzurlı olamayacaksın bak huzurun kaçacak.

Aman dizi çıkmasın ütüsü bozulmasın diye namazı çabuk kılmaya bakacaksın. Bir taraftan hürmet gibi gözüküyor bir

taraftan süreyi kısalttırıyor çabuk ol diye. Bizim elbise ile işimiz yoktur, Allah'ın huzurunda bunların işi yoktur. يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَى ذَلِكَ خَيْرٌ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ 7/26 İnsandan bahsederken biz ona ruhumuzdan üfledik ve beşer elbisesi verdik, yani etten kemikten bir elbise verdik bir elbise daha verdik ki onu rişin süslemek için yani şu elbiselerden bahsediyor bir elbise et kemik elbisesi ruhumuzun görüntüye gelmesi için etten kemikten yani bu dünyanın malzemesine uygun bir malzemeden etten kemikten bir elbise verdik, size diyor, elbise olarak bahsediyor, bir elbise daha verdik yünden pamukludan rişin yani süslemek için ayrıca korumak için tabiat şartlarından, ama bir elbise daha verdik ki bu takva elbisesidir ve hepsinden güzeldir diyor. Takva elbisesi sakınma elbisesi yani şuurlu olan bir elbisedir. Cisimde olan bir elbiseyi en güzelinden atlastan ipekten yapsak şuurlu olan elbiseyi oluşturmasak ne olacak ki bu elbiseyi ölünceye kadar giyeceksin istersen altından yap Cenab-ı Hakk altının kaynağı, ipeğin kaynağıdır değerlinin değerlisidir.

Senin elindeki bir avuç ipekten onların ne kıymati var O gani olan Alemlerden gani olan Allah'ın huzurunda ne kıymeti vardır. Alemin her zerresi bir noktadan meydana gelmiştir, televizyon sistemi de aynen öyle noktalardan görüntü oluşmaktadır.

Akl-ı kül her şeyi biliyor ama bizdeki akıl her şeyi bilmiyor bizdeki akıl cüz'i akıl bu akıl her şeyi bilirse zaten saklaması gerekiyor buradaki işte hem imtihan için eğer biz bunların hepsini baştan bilmiş olsak baştan pazarlık yapmış oluruz. Yani bile bile lades derler ya o zaman da kıymeti olmaz. Gizli kalması lazımdır. Eğer biz bilsek ki hayatımzdakileri başından verseler doğduğumuz zaman yahut buluğ çağına gelince mektubu aç diye bize verseler doğum ile birlikte biz buluğ

çağına geldiğimizde açsak bilsek bütün hayatımızın safhalarını eğer zengin olacaksak gene yaşayamayız o günlere ermek için çok zor gelir, fakir olacaksak ayan-ı sabitemiz şöyle veya böyle ise ümüt bir halde isek isyan edeceğiz bunu bildirmemesi rahmetindendir.

Ve de bizi gafletten korumak içindir. Ya eksi bir programımız varsa veya Rahmet üzere Rahman üzere bir programımız varsa gaflette kalırız, o zaman çalışmayız. Bildirmediği için işte muallak bakın bildirilmediği için Hadi mi Mudil mi bildirmiyor, o zaman bizi Hadi ye teşvik ediyor. Ama biz şu kadar ulaştık bu kadar ulaştık ulaştığımız kadarının mükafatını alıyoruz veya ulaşamadığımız kadarının cezasını alıyoruz. Bildirse hem tahammül edilmez hem de yaşanmaz. Hayatımızın bir vasfı kalmaz.

Cenab-ı Hakk bir an sonrasını bildirmiyor değil ki bir saat bir gün bir yıl bildirsin. Şu anda bir an sonrasından hepimiz gafiliz. Bizim için o kadar melaike faaliyette ki bu sistemin devamını sağlamaları için her an bize Akl-ı Kül'den aldıkları programı yansıtıyorlar her an yani nasıl bir ip olur elinde de o ipi yavaş yavaş çekersin onun gibi işte bize o ipi salmaktalar hayat akışını hayat deryasını bize bir bir vermekteler, nasıl yürüyen merdivenler basılacak yere geldiği zamanda basamak ortaya çıkıyor, daha evvelki basamaklardan haberimiz yok biz onu geldiği anda biliyoruz, yaşanan kader gidiyor, gelen yaşanıp gidiyor, anında bakın. Her bir basamağı bir gün olarak düşünün yahut bir an olarak düşünün.

Bakın gaybdan geliyor, yaşanıyor o merdivenden öteki tarafa atlıyorsunuz, o gidiyor, ölüyor, arkadan yeni merdiven yeni hayat her an böyledir yaşantımız. Bir nefes alışta bile binlerce defa devam ediyor nefes aldığımız süre gene bir zaman alıyor, bir iki saniye alıyor, bir nefes almak vermek, bu süreden çok kısa sürede hayatımız değişiyor.

Bakın Muhiddin-i Arabi Hz leri bunu şöyle diyor, insanın sadece bu ölümü değil çok değişik şekilde belirli sürelerde ölüp dirilmesi vardır. Ama en seri olanı budur. An içerisinde

ölüp dirilmek, bakın şimdi bizim 60 sene diye dediğimiz ömrümüz belki aslında 120 sene ama bunu tesbit edemiyoruz, neden diyeceksiniz işte günler aylar tarihler belli, belli ama 24 saat üzerinden hesap ettiğimiz 24 saat gerçekten beşeri ölçülerle ölçtüğümüz 24 saat mi, yoksa bir başka şekildeki ölçüye mi dahil de veya sahip te bu araçlarımızla 24 saat olarak hesap ediyoruz. Eldeki kaba araçlarla bunlar çok kaba araçlar.

İnsan her an ölüp dirilmektedir, peki biz bunun neden farkında olmuyoruz, olamıyoruz, çünkü öldüğümüz andaki süreyi beynimiz ölü olduğu için kaydedemediğinden biz sadece yaşam sürelerini tesbit ettiğimizden biz yaşamımızı devamlılık üzere zan ve kabul ediyoruz. Uyandığımız zaman hayattayız uyuduğumuzda ölüyüz. Zaten Hadis-i Şerifte "Ölüm uykunun kardeşidir" kardeşten daha yakın bir şey yoktur, yaşadığımız anı beynimiz tesbit ediyor, beş duyumuz tesbit ediyor, öldüğümüz anda beş duyumuz ölü vakti tesbit edemediği için hemen arkasından gelen birim tesbit edildiğinden yaşamayı sürekliymiş gibi zannediyoruz. Alternatif akımda çalışan bir akkor telli lamba da böyledir saniyede 50 defa yanıp sönmektedir. Ama biz sürekli yanıyor gibi görmekteyiz. Algılama duyularımız yanılmaktadır.

İşte yaşamamız da öyledir şimdi bu en kısa sürede ölüm kalım, yani insan çok küçük an dediğimiz zaman kesitinde ölüp dirilmektedir. Ama biz günlük işlerimizden kendimizin içe dönük hayatını elden kaçırıyor, dış hayatı yaşıyoruz. Başka bir ifade ile kendi hayatımızı yaşıyor zannettiğimiz halde kendi hayatımızı yaşamıyoruz. Hayel aleminde yaşıyoruz, işte bu hayel aleminden kendimize gelmemiz Âdem (as) ın cennetten beden toprağına inmesidir yani kendimizdeki şuurlanmamızdır. Ondan sonra ancak kendimizi tanıma yolu açılıyor. Evimize girmeden evimizin içini dolaşmak mümkün mü, dışarıdan mümkün mü evvela kapıyı açıp eve gireceğiz, yani bu beden mülkünün istila etmiş olan güçlerden temizlememiz gerekiyor, diğer güçler hakim oluyor ve bizi içeri sokmuyorlar.

Birinci hayat ve memat ölüm ve dirim en kısa sürede olan tesbit edemediğimiz devreler içerisinde hepimiz bir bütün olarak gözüküyor. İkincisi süresi biraz daha uzun olan her nefes aldığımızda ölüp dirilmekteyiz. Bunu tesbit edebiliyoruz, çünkü mutlak bir ölüm değil izafi bir ölüm oluyor, bakın nefes aldım dirildim "Huu" dedim verdim öldüm, ama bu izafi bir ölüm olduğundan yani daha geniş süreli bir ölüm olduğundan çok kısa sürede mutlak ölüme geçilmediğinden arkadan gelen "Hayy" yani nefes o ölümün hükmünü ortadan kaldırıyor, yani birini tekrar birine bağlıyor. Yani mutlak kopmadan kopuyorken hemen ikinci bir nefesle hayat zincirini bir birine bağlıyor.

Ama bunun biraz uzadığını düşünelim bir dakika beş dakika gibi işte ölüm mutlak ölümle bitti. Bakın biri çok seri olarak an içerisinde ölüp diriliyoruz, bir de daha yavaş bir şekilde her nefes alıp verişimizde ölüp diriliyoruz, üçüncüsü 24 saatte bir ölüp diriliyoruz, uyku uyanma hadisesi, uyuduğumuz zaman ölüyoruz, sabah kalktığımızda uyandığımızda diriliyoruz. Bunu biraz daha genişletirsek 12 aya yayılan 6 aylık ölüm ve dirim safhaları geliyor. Biraz daha yayalım o zaman güneş sistemi içerisinde yani bir sene dünya sistemi iki yüz milyon sene civarında bir ölüm dirimi dünya ile güneş sistemi ile birlikte yaşıyoruz çünkü iki yüz milyon sene diye belirtiliyor tam kesin bilmiyoruz ama Saman yolu galaksisindeki bir devrini O kadar yılda yapıyor.

Bu süre içerisinde iki yüz milyon süre içerisinde dünya kendini tekrar yeniliyor ve dünya üzerinde yeni Âdem'ler ortaya geliyor. İkiyüz, ikiyüz elli milyorn senede yani galaksi içerisinde bizim bir turumuzda yeryüzünde bir insan nesli gelip geçiyor yeryüzü üzerinde. Biz bu dünya üzerinde yegane insanlar yegane nesiller değiliz, bu da işin daha geniş bir halidir. Senaryo aynı seneryo artisler değişiyor, nasıl o şekspir'in yüz sene de oyunları oynanıyordu şimdi de oynanıyor. Ama oynayanlar değişiktir, mekanlar değişiktir, ama öz itibariyle aynıdır. Hamleti yüz sene de sonra oynasalar konu aynı oyuncular farklıdır.

“Ey habibim sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim” وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ 21/107 biri ayet birisi de hadis-i kutsidir, “Biz seni alemlere rahmet olarak gönderdik” bakın alemlere rahmet diyor, sadece dünyaya rahmet demiyor, bunun altında ne ifadeler vardır, alem dediği zaman bir alem “ler” takısı takılınca bütün alemler i içine alıyor. Bakın alemlerin sınırı daha tesbit edilmiş değldir ne kadar geniş bir ortam.

Hazır buraya gelmişken Kur’an-ı kerim’de Cenab-ı Hakk Âdem (as) ın hilkatını dört değişik şekilde veriyor, insan hilkati de dört değişik şekilde veriliyor, sadece Âdem (as) ın hilkatı da yani zuhura gelişi de dört değişik şekilde veriliyor. Cena-ı Hakk neden bunu böyle veriyor, bir yerde topraktan diyor, bir yerde cennette diyor, bir yerde “Kün” ol dedi diyor, ama alimler bu işin tefarruatına gitmediklerinden ekseriyetle kabullendikleri Cennette var edilip yeryüzüne indirilmesidir. Yani dünyanın dışında bir Cennet isminde bir gezegende var edilip yeryüzüne indirilmesi hususundadır. İttifak ile bu kabul edilmiştir.

Ama KurAn-ı Kerim ittifak ile bu böyledir diye her ayetinde aynı şeyi söylemiyor. وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً 2/30 “Ben yeryüzünde bir halife halk edeceğim” diyor. Cennette halk edeceğim demiyor.

Sonra günah işledikten sonra yeryüzüne indirildi der. Kendine ait bir bölümü anlatıyor. Kur’an-ı Kerim’de hem bunu anlatıyor, hem insanın yeryüzünde halk edildiğini anlatıyor, Cennette halk edilip yeryüzüne indirildiğinden bahsediyor ve “Kün” Ol dedi oldu yani bir defada oluşumundan bahsediyor ve her şey sudan halk olundu ayetinde silsileyi yani genetik silsileyle varlıkların insanın da belirli bir aşamadan sonra zuhura geldiğini bahsediyor, ki bu Darvin nazariyesi ama o değil o Darvin nazariyesinde bir yerde isabetli ama maymundan insanın geldiği bağlantıda isabetsizdir.

Nasıl her varlık kendi seyirini düzenliyor insan da kendi seyrini düzenini tamamlayarak geliyor başka bir varlıktan olma üretilme şekliyle değildir. Bakın işte dört türlü Âdem'in hilkatı var Kur'an-ı Kerim'de ince ince incelendiği zaman ama alimler bu kadar teferruata girmiyorlar neden çünkü zannettikleri sadece bu dünya yani bizim yaşadığımız insanlık seyrini sadece kabul ediyorlar başka seyir yok diyorlar, başka seyir yok diyebilirler çünkü bizden sonrakiler öncekiler bizi ilgilendirmiyor da zaten mesele değildir, ama daha geniş manada Allah'ımızı Rabbımızı daha geniş manada tanıma yönünden bu zaman içindeki gezintiyi idrak etmemiz gerekiyor. Belki Cenab-ı Hakk 40 türlü değişik şekilde halk etti çünkü bir tecelliyi tekrar zuhura getirmiyor.

Bir defa "Kün" ol dedi o daha sonra gelen Âdem'in neslinden bahsediyor, yeryüzünde sizi inşa ettik ve de nebat gibi çıkardık diyor Tebareke Suresinde. Buğday tarlası gibi sizi yeryüzünde çıkardık diyor. eğer "Seni alemlere rahmet için gönderdim" ayetinde 21/107 Hz Rasulullah'ın yeryüzünden gitmesi ile bu alemlerin ortadan kalkması lazımdır. Çünkü sebep ortadan kalkınca alemlere gerek kalmayacak, alemler devam ediyor o zaman bizim anlayışımızda bir yanlışlık var demektir, kullarına bildirdiği bilgi budur, وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ ayetini inceleyelim " Biz seni göndermedik," Zat mertebesinde zaten gönderme gelme gitme diye bir şey yok, senin ayan-ı sabiten, programın vardı ama Zat'i mertebede bende olduğundan daha henüz seni göndermedik, o arada. Gönderdik ama yani programını yaptık ama alemlere rahmet olasın diye gönderdik. Arapça kurallarına göre evvela olumsuzluk vardır, ama bu genelde ayetlerde Allah'ın Zat'ı yönünden, Allah diyor ki "Biz seni göndermedik gönderdik ama illa Rahmet olasın diye gönderdik" bakın ayetin ne kadar muazzam bir içyapısı vardır. Ama bu tarafı düşünülmez yani

mertebeler içerisinde meseleye bakılmadığından bu inceliğe inilmiyor.

Bakın Cenab-ı Hakk evvela O'nu öne alarak takdim ederek وَمَآ أَرْسَلْنَاكَ bakın biz seni göndermedik, diyor açık olarak bu Allah'ın sözüdür, "biz" demesi kendi isim ve sıfatlarıyla anlaşılmalıdır, Cenab-ı Hakk orada benlik değil kendindeki sıfatlarına vasıf kazandırmak için sıfatlarına asalet kazandırmak için şöyle diyelim baş bakan yanındaki bakanlar ile birlikte bir karar alır, bu kararı biz aldık der, ben aldım da diyebilir, ama Cenab-ı Hakk kendi sıfatlarına asalet kazandırmış oluyor. Her sıfatın kendine has kimliği vardır. Öyle olmazsa kimlik olmaz, yani vasıf olmaz. Yani bir başka ifade ile kendinden kendine değer vererek biz hükmünü kullanıyor.

Bu çokluk manasında değil tekin özellikleri manasınadır. Açık olarak "göndermedik" diyor, göndermediği yer de Zat mertebesidir çünkü orada bir seviye nefes-i Rahman'ın dışarıya nefh edilmesi yoktur. Ayan-ı sabite olarak program kendindedir. İlim maluma tabi değil, malum ilme tabidir orada, o zaman gönderilme yoktur, program var ama daha henüz göndermedik diyor. Sonra gönderdik program gereği gönderdik ama seni rahmet için gönderdik süs için laf için göndermedik diyor. Bakın içerisinde ne kadar büyük lütuf vardır.

Bakın alemlere diyor, o zaman ne olacak şimdi, bir çok aleme hakim olarak gönderildi halife olarak gönderildi, peki Hz Muhammed (sav) Muhammed ismi ile sadece dünyada ise ve 23 senelik bir peygamberlik süresi var ise daha evveli daha sonrası ve başka alemlerdeki uygulaması nasıl olur, sonra sonsuz bir zaman süresi içerisinde dünyanın hayat süresi lafa hesaba bile girmez. Yani dünyanın 12 milyar hayat süresi yani şu andaki yaşı 6. Milyar yaşı imiş dünyanın ama bu içinde bulunduğumuz coğrafi şekliyle değil, dünya dediğimiz zaman şu dünya coğrafyası ile değil, dünya küresi ama bu 250 milyon

senede değişik oranlarla değişik şekillerle ortaya geliyor, coğrafya ile ortaya geliyor.

Kıtalar tamamen değişiyor, ama kendi aslı çekirdeği değişmediği için o çekirdeğinden gene kendini oluşturuyor. Ayan-ı sabitesinden oluşturuyor. Dünya da bizim gibi bir varlık bizim gibi bir birey canlı ruhlu etli kanlı ama tabi bizim gibi değil, sistemi kendine göredir, hayatiyeti olan ve hayat veren tabiatçılar öyle demişler ya canlı varlıklar, cansız varlıklar diye ayırmış tabiatçılar, bir de irfan ehli diyor ki sen bu taşa toprağa cansız varlık diyorsun dünyayı cansız olarak kabul ediyorsun ama eğer bu dünya cansızsa insan gibi bir canlıyı nasıl var etti ortaya getirdi ve yaşatıyor diyor, cansızdan cansız çıkar.

Hz Rasulullah bir hadisinde buyuruyor ki "Âdem henüz su ile balçık arasında iken ben peygamberdim" diyor. Yani yaşadığı bir süreç vardır, yani ikinci Âdemiyet devri daha başlamamış, kendisinin devri devam etmektedir. Ama gelecek programı gösteriyor. Muhiddin-i Arabi Hz leri bir gün Kabe-i Muazzama'da tavaf ederken tavafın arasında dikkatini çeken birisi oluyor, o kadar sıkışık olduğu halde o aralardan sanki bir gölge gibi girip geçiyor hiç kalabalıktan etkilenmiyor, ama görüntüde bakıldığında bir insan şeklinde görünüyor, yani madde insan şeklinde ama gerektiğinde dar yerlerden geçebiliyor onun geçmesine insanlar hiç mani değil tavafata başkaları bunun farkında değil, sadece o müşahede ediyor irfaniyeti ile.

Ve onu takip ediyor, ve kendi tavafı bittikten sonra bekliyor, onun tavafı bitsin diye nihayet onun tavafı bittikten sonra yanına gidiyor, işte biraz konuşabilir miyiz diyor, ne yapıyordunuz burada işte tavaf ediyoruz sen ne yapıyordun işte ben de tavaf yaptım derken mevzu işte konuşuluyor, o kişi diyor ki biz burasını 40 bin sene evvel de tavaf ediyorduk diyor, o zaman Muhiddin-i Arabi bir irkiliyor, ama diyor nasıl olur, Âdem'in zuhuru 8 bin sene evvel diyor yani 10 bin sene demiş olsak yaklaşık olarak nasıl olur diyor Âdem'in zuhuru 8-10 bin senelik bir hadisedir, o zaman diyor ki sen hangi

ademden bahsediyorsun, bizim Âdemden mi sizin Âdem'den mi bahsediyorsun diyor.

Tabi buradaki 40 bin sene bu astronomi hesaplarına göre kısa bir süredir, ama o gün bu hesaplar daha bilinmediği için 40 bin sene çok uzun bir zamandır, uzunluğunu belirtmek için böyle söyleniyor, bu aşağı yukarı 250 milyon sene civarındadır, bu hadise. Ve de dünya güneş sistemi ile birlikte her galaksiye yani dönüşünde 12 burç, burçlar o kadar yüksekte imiş ki galaksiden daha ötede İdris (as) zamanında tesbit edilen burçlar sistemi dünya ve güneş sistemi o kadar hızlı döndüğü halde daha o sistemden çıkmış değil aynı kurallar geçerlidir.

O günden bu güne çok değişmesi lazımdır, ama onlar o kadar yüksekte ki daha onun çevresinden kurtulmuş değildir. Beş bin seneden beri dünya dönüyor, dünya daha bulunduğu burçlar sisteminin başka bir yerine gidebilmiş değildir. Hani nasıl Ay dede dolunay da iken ışığı denize vurur siz gittikçe sanki hep sizin hizanızda imiş gibi takip eder, gölgeniz sizin ile birlikte hep aynı sizi takip eder, bakın o kadar uzakta olduğu halde sizin ile beraber gidiyor. Ama yakında küçük bir ışık olsa ışığı kesilir hemen.

Şimdi bir ile 50 arası şu çizgi diyelim bunu yerden yürüyor iken gidiyorsak bu elli sene sürecek demektir, ama havalandığımız zaman yani akıl ve ruh alemine çıktığımız zaman yeryüzündeki süre aynı da olsa biz onu elips yani yukarıya çıkarmak suretiyle çok uzun bir hatta dönüştürebiliyoruz. Yani gene aynı süre içerisinde ama randımanını artırmak suretiyle çok uzun senelerde yapılacak işi gene o sürede yapabiliyoruz, ömrün uzaması budur. Fiili olarak maddi zaman ölçülerinde ömrün uzaması mümkün değildir, tarih olarak çünkü وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ فَاِذَا جَٓاءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ 7/34 ayette sizin ömrünüz ne bir an geriye alınır ne de bir an ileriye alınır. Ama

hadiste "sadaka ve dua ömrü uzatır" diyor. Değerlendirildiğinde bir saatte gaflet içerisinde yapılacak şey uyanıklıkla bir saatte yapıldığı zaman bir günlük iş gibi o gün uzatılmış olur. Fiil olarak yani madde olarak uzamaz ama mana olarak uzar. Zaten bize de onun manası lazımdır. İşte bu sohbetler ömrümüzü uzatıyor, hem de çok fazla uzatıyor, bu sohbetlerin dışında yahut daha evvel kendi kendimize yaşadığımız sürece 24 saatten ne kadar randıman almış isek bu sohbetler için de 24 saatte aldığımız randıman ne kadar ileri derecede bir getiri olduğunu yani bir sebeb olduğu bir vesile olduğunu görmekteyiz.

İşte ne yapıyoruz işte böyle yukarıya çıkmak suretiyle uzatıyoruz, şimdi şuradan yine aynı yere gidiyorsunuz ama zaman kazanıyorsunuz onu uzatarak yay şeklinde uzatarak, yine onun içinde ama ne diyelim bir paket diyelim bir naylon torba onun içerisine iki tane gömlek iki ayakkabı ile de götürmemiz mümkün, aynı paketi onun içine birçok şey daha doldurup birlikte götürmek de mümkündür. Hacimden ve zamandan kazanmak mümkündür. Bazıları kabirdeki ömründen alınır dünyadaki ömrüne ilave edilir deniyor, ama bu ayete ters düşüyor, fiili kabirdeki ömründen alınmaz, çünkü ayet öyle diyor, şimdi biz dünyada iken ölü olduğumuz zaman kabrimizdeyiz.

İşte o kabirden alınır eğer uyanırsan işte kabirden alınır deyince ilk akla gelen odur sen zaten kabir içindesin o toprağa girmeden kabirdesin, bu kabirden çıktıktan sonra bak o zaman ömrün ne kadar uzamış oluyor. O kabirden dünyaya verilmiş oluyor, ama senin ömrün tarih olarak uzamıyor, saat dakika olarak uzamıyor, randımanını çoğaltmak suretiyle uzatmış oluyoruz. Astronotlar ne kadar yukarı çıksalar da dünya ehlidirler, dünya şartlarına uymak zorundadırlar. Gelince uzaydan dünyaya tekrar dünya şartlarına uyuyorlar. Onların geçici olarak öğlenleri akşamları çok değişiktir.

Biz islam bölgesinde meydana geldik, tabi olarak Müslümanız bu tabi ki bir lütuftur, ama o derecede de mesuliyeti vardır. Batılı bizim kadar mesul değildir, neden

zaten Hıristiyan ülkesinde meydana geldi, yalnız meydana getirilişlerde haksızlık yoktur. Hıristiyan ülkesinde de gelse Müslüman ülkesinde de gelse her doğan çocuk İslam fıtratı üzere doğar, hıristiyan doğar demiyor, yani fıtratında İslamiyet vardır, islamiyete yatkınlık vardır, işte buradaki mesuliyet yani o kişilerin mesuliyeti çalışmamaları araştırma yapmamaları, yaşadıkları cemiyetin şartlanmalarına uyarak büyüdükleri ve hayatlarını ona göre sürdürdükleridir. Şimdi Afrikadakileri düşünürsek yine kur'an-ı Kerimde وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا

لَهَا مُنْذِرُونَ 26/208 bizim helak ettiğimiz ülkenin mutlaka uyarıcıları vardır diyor, Kur'an-ı Kerim 124 bin peygamberden 28 ini açıklamıştır, bunların hepsinin bizim hayatımızla ilgisi yoktur, seyr-i sulukta yani Hakk'a giden yolda ana kriterler olarak bu peygamberler var. Bunların hayatını bilmemiz de bize yeterlidir. Kıyamet kopuncaya kadar bu peygamber sayısı 124 bine ulaşacak, veliler ve peygamberler olarak. Hz Rasulullah'ın kanalından gelen peygamberlik bitti, ama her beldeye bir uyarıcı göndermeden orasını helak etmeyiz 26/208 diyor. Ama veli hükmünde yani batında peygamberlik zahirde velilik olarak gelir.

Diğer peygamberler ise zahirinde peygamberlik batınında velilik olarak gelirler. Yani velilik ve peygamberlik birbirinin zahiri va batınıdır. Zahirde gelen peygamber veliliği batında kalır, peygamberliği üstün olduğundan kitap verilir yani resmi görevli olarak veli ile olan arasındaki fark peygamberlik yani zahir amirliği hükümranlığı batında kalır, kendisine kitap verilmez. Yani peygamberliği batında gizli olan veliliği zahire çıkar. Veliliğin de açık kitaba ihtiyacı olmadığından kendinden evvelki zahir emirle gelen peygambere tabi olur. Son peygamber geldi neden çünkü zahirdeki hukuku bitti artık bir hukuk gelmesine gerek yok, bu kıyamete kadar baki, işte ondan sonra gelecek O'nun varisleri O'nun şeriatıyla muamele edeceklerinden peygamberliği batına geçti veliliği zahire çıktı.

Ama peygamberin veliliği batında peygamberliği Zat'ında suri görevi olduğu için yani zahirdeki görevi herkese açık olduğu için ama her şey çözülmüş vaziyette sır diye bir şey kalmamış Allah'ın varlığı birliği ortaya konmuş her hukuk yerine gelmiş onun için bir başka peygambere gerek yoktur. Ama bu görev velilikle risalet velilikle devam ediyor, buradaki risalet peygamber anlamında bir risalet değil haberi yerine ulaştırma manasında bir Rasullüktür. Nasıl İsa (as) ın Rasulleri vardı, onlar peygamber miydi, değildir, haberciydiler, yani İseviyet hakikatini İsa (as) dan alıp diğer insanlara tebliğdi risaletti yani habercilikti.

İşte Hz Rasulullah'tan sonraki velilerin Muhammediyet haberlerini bakın çok mühim, Muhammediyet haberlerini bilgilerini hakikatlerini yaşantısını daha sonraki gelen nesillere ulaştırmaktır. Haber vermektir. Veliliğin hakikati budur. Yoksa o keramet gösterdi o şunu yaptı, uçurdu bunu yaptı bunlar velilik değildir. Bunlar geçici oluşumlardır. İbrahim-i meşreb veliler var, Museviyil meşreb veliler var, İseviyil meşreb veliler var, en kemallileri Muhammediyul meşreb velilerdir. Çünkü Âdem mertebesi, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub, Yusuf, Musa, Harun, İsa, Muhammed mertebeleri hepsi şu anda yaşanmaktadır.

Bütün insanlık Muhammediyet oldu diye herkes Muhammedi değildir, o mertebeler her zaman bakidir, yalnız seyir halindedir, şunu demek istiyorum nasıl eğitimi ilkokulu ilköğretimi ortası Lisesi ama bir insan eğitimdeyim diye hep ilk okulda okursa hata oradadır. O gidecek o mertebeyi ortaya koyacak başkaları gelecektir, o yukarıya çıkacak arkadan gelen yeni yetişenler oraya gelecek yani bütün mertebeler var dediğim bu şekildedir. Ama hepsi seyire doğru yukarıya doğrudur,

Bütün mertebeler var, herkes aynı mertebede kalacak demek değildir. O zaman eğitim hep aynı kişiler aynı okula gitmiş olur. Yani bütün eğitim verilmekte ama yukarıya doğru

çıkmak suretiyle ki miraç budur işte. Yani bütün mertebeler var, dediğim bunlar yaşanarak yukarıya çıkmaktadır, eğer ilkokul olmazsa ortaokul Liseye nereden insan yetişecek ama ilkokulda hep kalırsa aynı okulu mu okuyacak o insan, işte tarikatların bazılarında 20 sene aynı yerde okumak hep aynı okulda kalmak demektir. Aynı sınıfta kalmak demektir, o zaman iki şey var ya talebede aranacak ya sistemde aranacak bir şey başka yolu yoktur. O zaman okul değiştirmek lazımdır.

Kardeşlerimiz dolaşmışlar sağda solda bir tanesi bir yerde çok kalmış 25 sene bir yerde dervişlik yapmış sesi de hiç çıkmamış garibimin 25 sene aynı yerde ama bakıyor bakıyor çıkış yok artık araştırmaya başlıyor 25 sene sonra uyanmış nasılsa neyse bizimle karşılaştılar ikisi geldiler bir tanesi dedi ki biz bu yaşa kadar ömrümüzü bir hayli zayi ettik bundan sonra bunu telafi etmek istiyoruz, eğer bize yardımcı olursan ben dedim size bir şey yapamam benim elimde bir şey yok ama yardımcı olmaya çalışırım ne yaparsanız siz kendiniz yapacaksınız,

Tabi herkes kendi yolunda kendi gidiyor, bizim bir şey yapacak halimiz yoktur. Ama bir sistemdir hedef gösterilir, yardımcı olunur. Baktım birisinde tam bir derviş hal var, masuniyeti var, tevazu var, onun işi kolay açılır birisinde de istidat var kabiliyet var ama benlik çok ağır, üzerinde gözüküyor, ben şöyle ederim ben böyle ederim ben yaparım bu işi ben ederim falan gibilerden, tabi olarak ben yaparım ederim demek var bir de nefsaniyetinden kaynaklanan benliği ile çünkü hayatını öyle sürdürmüş askeriyede havacı olduğu için biraz da askeriyeden neşesi var, bunun benliği fazla ne yapayım dedim ve istiğfar, salavat, tevhid arkadan da 100 tane bir teşbih ben yokum, ben yokum diye onu çekti, seneler sonra geldi eğer dedi o dersi siz bana vermeseydiniz ben bu nefsimden kurtulamayacaktım dedi.

Her kişinin psikolojisine göre de ha gelirken onu unuttum, ne taviz vermek gerekirse vereceğim dedi açık konuşuyorum dedi, istersen ayağının altına başımı koyayım başımı ayağın ile çiğne dedi, ne taviz lazımsa bakın aklına ne gelirse çıkar

ceketi kendini at cadde ortasına desem atacak, insan bu iradede olursa tabi ki yapar muvaffak olur.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bakın hep Kur'an okumaya başlarken muhabbete başlarken bir işe başlarken bu euzu besmele çekiliyor. Demek ki çok sık yapılmasının bir sebebi vardır ki Cenab-ı Hakk bunu tavsiye ediyor. İşte çevremizde bulunan her türlü eksi güçlerin bize ulaşmaması için bunların ulaştığı yerde hayel ve vehim meydana geliyor. Oradan Kur'an-ı Kerim'in özüne ulaşmak, kendi özümüze ulaşmak mümkün olmuyor. Bulandırıyorlar, sükûnet deryasına denizine insan ulaşamıyor, kendi nefsani denizinde yürümeye başlıyor, orası da çok dalgalı bir tarafa gidemiyor.

Onun için evvela buna mani olacak güçlerin durdurulması ve sükûnet içerisinde kişinin kendini tanıması rabbını tanıması mümkün oluyor. Şimdi çok dalgalı bir denizde geminin gittiğini düşünün kaptan ve yolcular can derdine düşüyorlar, o arada bir ilim bir bilgi bir eğitim olması mümkün değildir. İlmin bilmin olması için evvela sükûnet olması lazımdır, yani geminin tabii seyrinde olması lazımdır ki yolcular da kendileri ile ilgilensinler.

"CUMA" NEDİR?

Bu gün 20/04/2001 Cuma günü öğleden sonra yine İzmir'deyiz sekiz tane sorumuz var, onlara yavaş yavaş bakalım Mevlam nasıl bir seyir nasib edecek görelim birinci soru "Cuma" nedir, bu gün Cuma olması dolayısıyla Cuma'nın

hakikati nedir, neden Cuma günü imam efendi kıraat ederken namazda sesli okuyor, neden Cuma namazı iki rekat, imam ile kılınan farzı iki rekattır, aynı saatte olan Perşembe ve Cumartesi günlerinin öğle namazları veya haftanın diğer günlerinde olan öğle namazları aynı vakit olduğu halde neden sessiz okunuyor. Cuma günü de öğle namazı aynı saatte kılınıyor, yani Cuma namazı saatinde kılınıyor, Cuma'ın farzı ama neden sesli okuyor imam efendi, genelde öğle ikindi namzalrında imam neden sessiz okuyor, Akşam, Yatsı ve Sabah namazlarında imam neden sesli okuyor.

Düşündüğümüz zaman hep niye niye hep neden bir sürü önümüze hususlar çıkıyor, eğer bizden evvelki ilim adamları yani bu günlere kadar gelen ilim adamları bunların cevaplarını kitaplara yazıp izahlı olarak namaz hocalarını ortaya koymuş olsalar bu gün bunları düşünmemize gerek kalmayacaktı. Bakın hep soru neden üzerinedir, namazda sünnet de farz da neden böyle, biz hikmetini bilmeyiz öyle demişler öyle yapılıyor, tamam kardeşim insanoğlu şuurlu bir varlıktır, şuurlu bir varlığa şuursuz hareket yaptırır mı, o şuuru veren şuurlu varlık en üstteki şuurlu varlık şuurlu olarak var ettiği en şuurlu varlığa yani Allah'ın kendi ilahi şuuruyla kendinden bir şuur olarak ruh olarak var ettiği varlığa şuursuz iş yaptırır mı, yani sadece hareket olsun diye bir iş yaptırır mı, o yapılan her hareketin içinde bir idrak olacak yani yapılış sebebi olacaktır. Bu sadece bir sebep te değildir, ispatlama da olacak işte kısaca bildiğiniz meseleler, namaz kılıyorken ayakta durduk kıyamdır "Elif", eğildik rüku "Dal" , secdeye vardık secde. Secdeye vardık "Mim" oldu, yan yana getirdiğimiz zaman Âdem oldu.

Bakın mühür bastık. İşte yaptığımız bize şuursuz gibi gelen bu hareketin içerisinde mutlak şuur vardır, İlahi şuur vardır. Yani diyor ki büyük şuur yani Allah Teala Hz leri şuurlu var ettiği insana bak ey kulum sen ayakta durduğun zaman burada da eğildiğin zaman burada da secdeye vardığın zaman kendi ismini sen hareketlerin ile yazmış oluyorsun. Yani sen Âdem'sin diye lafsen söylemesen de fiilen ispatlamışsın Âdem

olduğunu “Elif” , “Dal” , “Mim” Adem . Tahıyyata oturduğu zaman da Muhammed oluyorsun diyor bunlara dikkat et diyor.

Yani Cenab-ı Hakk’ın insanoğluna yani Âdemoğluna tavsiye ettiği gerek lafsi tavsiyeler öğretiler, gerek fiili hareketlerin hepsi bir ilahi sebebe ve bilgiye dayanıyor. Eğer öyle olmasaydı, ne Kur’an Allah’ın kelamı olurdu, ne de biz Allah’ın kulu olurduk Allah’a yakışır bir kul olmamız gerekiyor ki zaten O bizim programımızı öyle yapıyor, ama biz nefsimize yaraşır, kul olarak yaşamaktayız. Allah’ın kulu değil de nefsin kulu olma yolunda yarışıyoruz daha. Allah cümlemizi kendini idrak eden kullar yoluna dahil yoluna dahil etsin bunları böyle konuşabiliyoruz, dinleyebiliyoruz, eğer konuşulmamış dinlenilmemiş olsa işte her birerlerimiz o guruplara dahil olmuş olacağız.

Cenab-ı Hakk çekmiş cazibesi ile Cuma da böyle bir oluşumdur, Cuma namazında da aynı hareketler vardır, bütün namazlarda vardır. Haftada bir Cenab-ı Hakk erlere yani erkeklere Cuma namazını farz etmiştir, ama şimdi bazı ilim adamlarımız arkadan hanımlar da katılabilir diyorlar tabi ki katılabilir neden katılamasınlar, hanımlara farz değildir, ama iştirak edebilirler. Ama mecbur değillerdir. Yani gitmeseler de bir şey lazım gelmez. Aynı vaktin öğle namazını evde kılarak değerlendirebiliyorlar.

Cuma “Cem” demektir, toplanma günü topluluk demektir, neden Perşembe günü bu namazı kıldırmamışlar, Cumartesi günü kıldırmamışlar, Pazar kıldırmamışlar, Cumartesi bilindiği gibi “Sebt” günü Yahudilere ait bir gündür, Pazar da Hıristiyanlara ait bir gündür, Cuma da Müslümanlara ait bir gündür. Neden Cuma bütün dinleri islam dini topladığı gibi Cuma da bütün bir haftadaki ibadeti bünyesinde topluyor. Yahudiler cumartesi günü çalışmıyorlar çünkü yasaktır, Hıristiyanlar Pazar günü çalışmıyorlar onlara da yasak Kuran-ı Kerim’de ve Tevratta da خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالاَرْضَ فِى سِتَّةِ اَيَّامٍ 7/54 Allah semavat ve arzı altı günde halk etti, altı kün de

halk etti, veya altı oluşumda merhale merhale ortaya getirdi, yedinci günde dinlendi diyor Yahudiler, Tevrat'ta öyle yazıyor, Allah bu altı günde yoruldu bu alemleri meydana getirirken yedinci gün yani "Sebt" günü yani Cumartesi günü dinlendi diyor, bu oluşum üzerine bu zanları üzerine Cumartesi günü onlar tatildeler Cumartesi günü iş yapmazlar yasakdır.

Şimdi islamiyete gelirsek yani Müslümanlara bizlere gelirsek bizim tatil günümüz yok, yani Cuma'yı eski büyüklerimiz bir gün dinlenmek için tatil yapmışlarsa da o ittifakla bir kararla ama genelde Müslümanın tatili yoktur. Ne diyor يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 62/9 "Cum'a namazını kıldıktan sonra yeryüzüne yayılın rızkınızı kazanmaya çıkınız. Bakın Cuma namazından sonra yatınız, istirahat ediniz demiyor. Cumartesi günü tatil yapmak zaten bizim günümüz olmadığı için bize layık değildir, Pazar günü hiç değildir. Ama tabi dünya sistemi yaşantısı içerisinde uluslar arası ilişkiler içerisinde batıya uyduğumuzdan cumartesiyi pazarı tatil yapmışız, Cuma gününü iş günü yapmışız. Peki neden Müslümanların belirli bir günü yok, tatili yok, olsaydı Cenab-ı Hakk açık olarak söylerdi. Cuma günü sizin bayramınız diyor, Cuma bayram ama tatil değildir. Eğer tatil olmuş olsa işte ayette Cuma suresinde 9. Ayette onu söylemez. Namazı kıldıktan sonra yeryüzüne dağılınız ve rızkınızı taleb ediniz diyor.

Yoksa istirahat ediniz akşama kadar derdi. Sabahtan öğleye kadar namaz için hazırlık yapın öğleden sonra da istirahat edin derdi. Neden haftada yedi gün var ve bütün haftada çalışma zorunluluğu vardır, veya ihtiyaç vardır islamiyette Hz Rasulullah'a kadar gelen süre Cenab-ı Hakk'ın bu alemleri oluşturma süresiydi. İçinde insan dahil bakın buraya çok iyi dikkat edin bu alemleri oluşturma süresi yani

“Kün” ol süresi ama bu alemlerin bir de “Feyekun” süresi vardır. Yani bozulma süresi vardır. İşte islamiyete verilen yedinci gün yani Cuma günü bu bozulma sürecinin başladığı gündür veya süreçtir. Hz Rasulullah (sav) Efendimiz ilk Cuma geldiği zaman Hz Rasulullah da ilk peygamberlik kendisine geldiği zaman dünyanın üzerindeki yedinci gün faaliyete geçti. Bakın Yahudiliğe, Hıristiyanlığa kadar altı Kün yani oluşum.

Burası anlaşıldı mı bakın İslamiyet bir dönem açtı yeni bir çığır açtı. Biz dünyanın son gününü yaşıyoruz. Son gün süresini yani yedinci evreyi yaşıyoruz. Bu islamiyetle başladı. Hz Rasulullah’ın peygamberlik almasıyla yedinci gün başladı. İşte onun için bizim diğer peygamber ümmetlerinden daha çok çalışmamız gereklidir. Hem altı “Kün” yani altı oluşumu üstümüzde faaliyete geçirmemiz gerekiyor, hem de yedinci gün kıyamet gününün hazırlığını yapmamız gerekiyor. Kısa bir süre kaldığı için ümmet-i Muhammed’e istirahat yoktur. Bakın bu diğer ümmetlere olan bir lütuf değildir, mü’minlere olan bir lütuftur. Yani daha çok çalışma ve ahirette daha çok kazanç imkanı demektir.

İşte bu oluşum yani yedinci günün faaliyeti yani dünyanın tekrar geriye çekilme yani kıyamet faaliyeti Hz Rasulullah’ın peygamberliğini almasıyla kıyamet saati başladı. Kıyamet süreci devam ediyor biz onun içindeyiz. Kıyamet bir günde bir anda olacak bir hadise değildir. bıçakla keser gibi yani yarısı dünya yarısı ahiret gibi değildir, o bir süreçtir, nasıl bir çocuk bir süreç içerisinde dünyaya geliyor, ölüm hadisesi nasıl belirli bir yaştan sonra başlıyor, yaşasak da ölüm hadisesi bizde devam ediyor, o ölüm denen şey onun son noktasıdır. Son düğmenin basıldığı yerdir. Yahut ipliğin bağlandığı yerdir.

Bakın “Cuma” cem demektir, ayrıca bütün mertebeleri içinde bulunduran demektir. Cem edendir yani daha evvelce yaşanmış altı “KÜN” emrini ve kendine ait olan yedinci “KÜN” fe yekün emrini içinde bulunduran bir oluşumdur genel olarak. İşte Mehdi (as) ın çıkmasıyla İsa (as) ın gelmesiyle işte belirli on tane işaretlerin olmasıyla yahut kıyamet alemetlerinin gözükmesiyle nihayet o büyük gün ile bu yedinci gün hakikati

de kapanmış bitmiş olacaktır. Yani dünya doğmuş yaşamış gelişmiş ve süresini doldurmuş olacaktır. Tabi o gün kim yeryüzünde yaşarsa onlar bu hayatı yaşayacaktır. Ama herkesin kendi bireysel ölümü kendi kıyameti olmaktadır.

Şimdi bu genel manada böyle olduğu gibi Cuma toplanma namazı erlere ait olan bir namazdır ve Cuma'nın farzları vardır, dört tane beş tane farzı vardır. 1. Farzı erkek olmak, veya birinci farzı hür belde olmaktır. Yani bayrağınızın sallandığı bir yer olacak istila halinde olan bir yerde Cuma namazı kılınmaz. Esir olanlar Cuma namazı kılamazlar. Beldenin hürlüğü sonra er kişi olacak, o kişi de hür olacaktır. Köle olursa Cuma namazını kılamıyor. Ayrıca bir başka şartı çocuk olmayacak, yetişkin olacak, ama Cuma namazına çocuklar da gelir, o ayrı konu o demek değildir, tabi alıştırılması için orada o namaz kılmıyor prova yapıyor yani mutlak namaz hükmünde değil, nasıl zaten 12 yaşından 15 yaşından evvel çocuklarda buluğa ermeyince mükellef değiller, çocuk yaşı farz hükmüne geldiğinde zorlanmıyor, alışık olduğundan kolay geliyor.

Bir de hasta olmayacak, hastalara da farz değildir Cuma namazı. Bunlar ne demektir, bunları kendi bünyemize intikal ettirdiğimiz zaman gene zahiri şartlar tabi zahiri şartların her şeyde olduğu gibi batıni şartları da var, bunlar nedir, evvela baştan alalım o beldenin hür olması; hangi beldenin Türkiyenin mi, İstanbul'un mu, İzmir'in mi, vücut mülkünün yani bu beldenin bizim toprak beldemizin hür olması lazımdır. Yani nefsimizin işkalinden hayalin vehmin, cinin, şeytanın işkalinden evvela kurtulmuş olması lazımdır. Böyle düşünürsek acaba kaç kişiye farz olacak acaba.

Allah'ın kullarına bildirmiş olduğu her hükmün bir zahiri bir batını vardır en azından bize hep zahirini anlattılar, bu bedenin halini anlattılar bunu da yarım yarım anlattılar, ne olduğunu bildirmediler, sen yap da Allah bilir dediler, hikmetini şeyhim bilir, Peygamberim bilir dediler. Peygamberin hikmetini bilir, peygambere o hkmet bildirilmek için verildi, kendine kalsın diye verilmedi, kendinde kalsın diye verilseydi dışarıya

çıkmazdı Allah ile Rasulullah Efendimizin arasında olan bir hukuk olurdu dışarıya aksettirilmezdi.

"Her ne vaki oldu ise sert eser, cümlesi n ashabına verdi haber" diyor Süleyman Çelebi bakın hiç sır bırakmadı ama biz O'nun açık olarak ifşa ettiği şeyleri kendi hayel ve vehmimizle perdeledik kapattık o sonsuz ilmi belirli bir çerçeve içerisinde kullanır, nakli ve hayali tatbik eder hallere düştük. Ne kadar perişan haldeyiz, hem dünya ümmetleri olarak hem de biz islam milletleri olarak islam ümmetleri olarak evvela bu beden mülküne sahip çıkmamız lazımdır, yani hayelden vehimden nefisten bunların hepsini temizlememiz lazımdır. İşte onun için Kur'an okuyorken "Euzu besmele çek diyor" çünkü varlığın istila içerisinde senin varlığın istilada ise o zaman "Cem" yapamazsın.

Cuma namazı düştü, daha birincide düştü, sonra ne gerekiyordu, er olacaktı, erkek olacaktı, yani buradaki erlikten maksat görüntüdeki fiziksel erlikte değil, er olması için kişinin rüşte ermesi lazım yani çocuk iken çocuksa çocuk kız ise kız diyoruz ama reşit değildir daha gerçekten er olmuş değildir. işte bedeni rüşt böyle olduğu gibi esas erlik ruhi rüşt ile ancak oluşuyor. Caddeden geçenlere baksak da elimizde bir fanus olsa yani bir cam küre olsa onların hakikatlerini görmek gibi bir özellik ortaya çıkmış olsa acaba er şekliyle yani erkek şekliyle geçen kaç kişinin gerçek er olduğunu tesbir edebiliriz.

İşte gerek hanım suretiyle gerek erkek suretiyle görünenlerin iç bünyeleri çok değişik haldedir, hanım olarak gördüğümüz şey aslında bakarsınız rical erdir, yani iç bünyesi olarak dışarıdan erkek olarak gördüğümüz iç bünyesi olarak hanım silüyetindedir. Neden erliğe ulaşamamıştır, gerçek irfaniyete ve er haline ulaşamamıştır. Yani dışarıdaki görüntüler hiç kimseyi aldatmamalıdır. Tabi dışarıdaki görüntünün hukuku ayrı hukuk ama batını erlik ayrı bir hukuktur. İşte Cuma günü erlerin namazı dediği budur. Yani evliyaullah'ın toplanma günüdür manasınadır Cuma günleri.

Dış suret ile ehlullah'a benzeyen diğer o varlıklar benzer namaz kılmaktadırlar, yani ehlullahın rahmetinden onlara o rahmet verilmektedir. Yoksa umumi cemaate yani sıradan zahir erlere bu farz değildir. ama zahir olarak ehlullah'ın vücudu ile vücutlandıklarından emir hepsine şamil olmuş oluyor. Ama batında onlara farz değildir. zahirdeki hac gibi, zahirdeki bayramlar gibi oluyor, bayramı yapan esas o sene içerisinde hakk'a vasıl olan kimseler ama onların dışları diğer insanların dışı gibi sureti gibi olduğundan visal ehli olmayanlar da onların rahmetinden benzer kimlik taşıdıklarından onlarda benzer bayram yapıyorlar.

Gerçek bayram değil, benzer bayram yapıyorlar onlar Hakk'ın onlara verdiği lütuf ile o suretleri de ayırmıyor hepsine bayram yaptırıyor. Hani belirli bir yerde belirli sayıda ziyfet vardır, davetliler gelir, gelir de ondan sonra dışarıda ısrarla bekleyenler vardır, mesela maç için kapıyı açarlar haydi herkes girsin gibilerde girsin seyretsin gibilerde onun gibi evvela oranın hak edenleri yani o Cuma namazını kılmayı hak edenleri içeriye sonradan da kapıda bekleyenler benzerleri itibariyle benzerlikleri itibariyle girerler, benzer namaz kılarlar.

Yani şekli olarak Cuma namazını kılar. İki rekat olması o rekatın bir tanesinin Fenafillah makamında yani bir rekatını Fenafillah bir rekatını da Bakabillah olarak iki rekat kılınır, üç dörtt beş neden kılınmıyor, gereği yoktur. Orada iki esas Fenafillah Bakabillah, çünkü oraya gelenler onun altındakilerin hepsini aşmışlardır, vaktiyle o namazları çok kılmışlardır. Geceleri sabahlara kadar kılmışlardır orya ulaşmak için.

Diğer öğle namazlarından ayrıca açık bir farkı cehri okunmasıdır, yani Fatiha ve ilave surenin açıktan okunmasıdır. Diğerlerinde açıktan okunmuyor, öğle vakit namazında, burada cehri, açıktan okunması her ayet Cenab-ı Hakk'ın Zat'ından bir oluşumu ortaya koymaktadır, yani Zat'i bilgileri vermekte her ayet. İşte diğer günlerin günün ortasında olduğu halde öğle namazını sessiz, ama Cuma günü Cuma namazının sesli okunması sebebi oraya gelen Zat ehlinin toplandığı o Cuma esnasında İmam efendinin okuduğu o Zat'i ayetleri hepsinin

birden yaşamasını sağlamaktır. Yani İlahi tecellinin hepsinde ayni o günkü zuhur o günkü tecelli olmasıdır.

Ve hepsinin ondan aynı hisseyi almalarıdır, tevhid etmeleridir bilgileri. İki rekat birinde tabi imam her iki rekatta ayrı Fatiha aynı ama ilave sureler ayrı okunuyor, işte iki ayrı tecelli bu tecellinin birisi Fenafillah tecellisini anlatan ayet olması lazım, bir tanesi de Bakabillah hakikatini anlatan ayetler olması lazımdır. Tabi bunlar bilinç ile yapılan şeyler değil imamın kolayına aklına hangi ayet geliyorsa daha kısa olan uzatmamak için onu okuyor.

Beldenin hür olması, bizim nefsani varlığımızdan sıyrılmamız yani özel kimliğimiz ile kalmamız Rahmani ruhani kalmamız, ikincisi er olmamız hakiki er olmamız, üçüncüsü yetişkin olmamız, buluğa ermiş olmamız, nasıl buluğa işte ruhani buluğa nasıl olacak Hakk'ın varlığının bizim varlığımızdan başka bir şey olmadığını idrak ederek hakk ile Hakk olur, buluğa rüşde ermek demek işte bu hali gerek görüntü olarak er gerek görüntü olarak hanım şeklinde olsun kim iç bünyede bu hale uymuşsa o er hükmündedir. Yani görüntüsü dışarıdan hanım da olsa rical hükmündedir. İşte onlar esas Cuma namazını kılabilirler.

Hanımların Cuma namazı kılar dediği bu itibariyledir. Yetişkin olması lazım, er olması lazım, hasta olmaması lazımdır, hastadan kasıt başının ağrıması ayağının ağrıması gözünün ağrıması değildir. Tabi onlar da geçerli ama suret olarak geçerlidir, surette de insanın bir hastalık manisi varsa gidemeyebiliyor, mazur bırakılıyor. Ama burada hastalık ruhani hastalıktır. İç bünyedeki hayali hastalıklar, onlardan zaten kurtulmamış olsa ne kendisi er olabiliyor, ne Cuma kendisine farz olabiliyor, ne de hür beldede olabiliyor.

Diğer günlerde sessiz okunması yani hafi gizli okunması Kur'an'ın cemaatle olduğu halde öğle ve ikindi namazları sessiz okunuyor diğerlerinde sesli okunuyor. Öğle ve ikindi namazları güneşin en yüksekte olduğu yeryüzünün en çok aydınlıkta olduğu zamandır. Bu zamana da Bakabillah deniyor.

Yani Allah ile baki eğer bir kişi Hakk ile baki ise onun sesinin dışarıya çıkmasına gerek yoktur, çünkü evin içinde olan bir kimsenin dışarıya ben evin içindeyim diye seslenmesine gerek var mıdır, zaten evin içindedir.

Diğer namazlar bakın hep gece namazları yani karanlıkta kılınan namazlar sesli okunan namazlardır. Bunlar Akşam namazı Yatsı namazı hep bunlar gece ile ilgilidir hele yatsı namazı gecenin en koyu olduğu zamandır, işte bu da kişinin Fenafillah mertebesinde olduğu devredir ve bu fenafillahtan çıkması için seslenmesi; Ya rabbi bana Bakabillahta yani senin sonsuz deryanda sükünete yönelt diye Bakabillah'ın kendisinde zuhura çıkmasını istemesidir seslenmesidir. Onun için Sabah akşam ve Yatsı namazları sesli okunuyor, Fenafillah mertebesinden kişinin çıkıp Bakabillah'a yani kendi gerçek hakikatine ulaşması için diğerleri de kendi hakikatinde yaşadığından Bakabillahta yaşadığından oradan da dışarıya bir sesin çıkmasına gerek kalmadığından ihtiyacı olmadığından sesi çıkmıyor. Bir insanın karnı aç ise talepte bulunur fırına gider bana ekmek verin der, ahçıya gider yemek ver der, ama karnı doymuş her şeyi yerinde ise sesi çıkmaz. Namazların sesli veya sessiz okunmasındaki sebebler de bunlardır. Ama daha bir çok sebepleri de vardır onlar ayrı konulardır. Allah'ın işleri bunlarla sınırlı olmaz.

İkinci soruya geçiyoruz, Ef'al Esma, Sıfat ve Zat mertebelerinin yaşantısı dünyada nasıl olacak bu gün Allah'ın hangi mertebesi yaşanıyor yeryüzünde, bilindiği gibi İslam dört ana oluşumdan meydana geliyor, Allah'ın Zat'ına giden yolda dört mertebeden geçiyor. Kabe-i Şerif'in de dört köşe olması bu sebeptendir, Şeriat mertebesi, Tarikat Mertebesi, Hakikat Mertebesi, Marifet Mertebesi.

Şeriat Mertebesinin karşılığı dış alemde ef'al mertebesidir. Fiiller mertebesidir, faaliyet mertebesidir. Maddi faaliyet mertebesidir. Tarikat mertebesi dış alemde esma isimler mertebesidir, Rab yani rububiyet mertebesidir. Esma-ı İlahiyenin olduğu ve buna ruhlar mertebesi de ruhlar alemi de

deniyor. Melekut alemi de diyorlar, Tarikat mertebesinin karşılığı budur.

Hakikat mertebesi bunun dış alemdeki karşılığı Sıfat mertebesidir. Marifet mertebesinin karşılığı da Cenab-ı Hakk'ın Zat mertebesidir. Yani Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet dediğimiz bireysel olarak kavram izahı dış dünya olarak Ef'al alemi, Esma alemi, Sıfat alemi, Zat alemi. Şimdi bir insan kemale ermek için evvela şeriat mertebesinin hukukunu yerine getirmesi lazımdır, alt yapıyı yapması için mutlak olarak, sonra Tarikat mertebesinin hakikatini ortaya getirmek tahakkukunu tatbikatını yapması gerekiyor, sonra Hakikat mertebesinin tatbikat ve tahakkukunu sonra da Zat'i mertebesinin tahakkukunu yapması gerekiyor, yapan da İnsan-ı Kamil oluyor.

Bütün bunları bünyesinde bir ömür içerisinde yaşaması ve dönüştürmesi gerekiyor. Nasıl ki bir insanın kendine ait yaşantısı hayatı bir ömrün içerisinde bütün bu sistemleri tüm bu yaşantıyı sığdırmak zorunda ise bir de insanlık olarak yani ferd-i vahid bir insan değil tüm insanlık olarak bu sistemi yaşaması gerekiyor. Yani genel olarak toplu olarak insanlığın bunu yaşaması gerekiyor. Âdem (as) dan Hz Rasulullah'a kadar oradan kıyamete kadar geçecek süreyi bizim neslimiz yaşıyor, ayrı ayrı insanlar bunları görüyor ve yaşıyor. Ama bireysel manada kişi bazında her birerlerimizin bu süreci yaşamamız gerekiyor ki insanlık seyirini kendi bünyemizde tahakkuk ve tatbik edelim.

Başka türlü de insanın kemale ermesi mümkün değildir. Yani vakti ile yaşamış olan Âdem (as), Nuh (as), Musa (as), İsa (as) Muhammed (sav) lar mertebelerini tek bir vahid ömrümüze sığdırmadan yaşarsak, hangisini yaşamamışsak onun eksikliği içinde ahirete intikal etmiş oluyoruz. Bunlar hem birey olarak bizim hayat seyrimiz hem de tüm insanlık olarak hayat seyrimizdir. Dıştan baktığımız zaman tüm insanlık 8-10 bin senede yaşadığı bu süreyi biz otuz kırk sene içinde yaşamamız gerekiyor. Çünkü bizim o kadar ömrümüz yoktur. O zaman nasıl yaşayacağız, diğer peygamberler geldiğinde

alem şümul olarak bu hayatı yaşıyorlar iken yani daha geniş manada yaşıyor iken biz ise birim şümul içinde yani kendi varlığımızda kendi dünyamızda kendi arzımızda ve daha kısa sürede ömrümüze nisbetle gene aynı süre oluşmuş oluyor aslında.

Yani insanlık süresince 10 bin sene bizim hayatımız süresince 60 seneye bedel yahut 100 seneye bedel diyelim daha kolay olsun. Bu süreyi biz daha pratik daha seri halde kendi bünyemizde oluşturmamız gerekiyor. Ef'al Mertebesi, Esma Mertebesi, Sıfat Mertebesi, Zat Mertebesi kendi bünyemizde oluşturmamız gerekiyor. Bu oluşum genel olarak insan süresinde de devam ediyor, şimdi bakın Âdem (as) ın buğday ekmeye başladığı gün başlayan tek saban hayvan gücüyle kas gücüyle çalışan saban ef'al mertebesinin başladığı zamandır. Yani fiil mertebesinin yeryüzünde başladığı zamandır. Bu süre bir hayli uzun süredir, sabandan ne zaman kurtulduk, batı 1880 yıllarında başladı kurtulmaya yani buhar gücü ortaya çıkmaya başlayınca başladı aşağı yukarı 200 sene evvel başladı o kadar uzun bir süre yeryüzünde ef'al mertebesi devam etti. Genel insanlık seyiri içerisinde neden hep saban ile çalıştı kas gücü ile çalıştı ne zaman ki buhar gücü devreye girmeye başladı.

1930 yıllarına kadar Esma mertebesi yaşandı, veya 1950 li yıllara kadar esma mertebesi yaşandı, bakın Ef'al mertebesindeki süre ne kadar uzunken esma mertebesindeki süre ne kadar kısaldı. Neden bu süre bu şekilde oldu, ilmi araştırmalar fenni faaliyetler hızlandığı için o mertebenin yaşam süresi de hızlandı. Elektrik bulundu elektriğin bulunmasıyla teknik ulaşım yani mekanik ulaşımın yerini iletişim aldı. Yani cereyan aldı, görünmeyen işte bu Esma mertebesinin karşılığıdır, ruhlar alemi gibi, diyelim ki 1850 den 1930 yıllarına kadar aşağı yukarı 80 yıllık bir devre Esma süresidir, 1930 yıllarında 1980 yıllarına kadar da Sıfat mertebesi sürdü.

Yani güçler mertebesi bu gün onları yaşamaktayız, yani sıfat mertebesi ile Zat mertebesi şimdi ulaşılmaya çalışılıyor, yani sıfat mertebesinin sonunu üstünü yaşıyoruz. Sıfat mertebesi ne demek güçler mertebesi demektir, bakın insanoğlu elindeki ilim ile o kadar güçlendi ki o küçücük avuç içi kadar kuş kadar şeyler dünyanın her bir tarafından iletişim ulaşım sağlayabiliyor. İşte bu Sıfat mertebesinin gücü ile oluyor, yoksa insanın gücü ile değildir. Allah'ın insanoğlunu Sıfat mertebesine ulaştırmasıyla oradan gelen güç ile yapılıyor bunlar. Ama bunu icat eden bu sırrın farkında değildir. Yani bu sistemin farkında değildir. O yapmasa bir başkası yapacak mutlaka. Çünkü seyir öyle geliyor.

Yukarıdan itibaren bir nehir akıyor, uzun süre düz yatakta yatıyor, oradaki gidişi yavaş yavaştır, ama ne zaman bir meyile gelmeye başlıyor, orada hızlanıyor, ne zaman bir boşluk geliyor çağlayan atlıyor, yani o su da olmasa orada yani o an çağlayandaki damla olmasa arkadan gelen su gene o çağlayandan inecek aşağı orada artık kimlik mühim değildir, şu icat etti bu icar etti değildir, o etmese bir başkası edecektir. Çiçek belirli bir süre toprak altında kaldıktan sonra o çıkacak gülünü yahut rengini ortaya koyacak ama dalın şu tarafından çıkacak ama bu tarafından ama ortasından ama yanından çıkacak çünkü vakti gelmiştir.

Bu içinde bulunduğumuz devre işte Sıfat mertebesini yani güçler mertebesinin sonu Zat'i tecellinin de başlangıcına doğru gidiyoruz. İşte bu Zat'i tecellinin başlangıcı da kıyametin sonu demektir. Yani dünyanın sonuna doğru gitmek demektir. Çünkü başka yaşanacak bir mertebe yoktur. Bakın ef'al alemi kara sabanda kas gücü ile yaşandı, Esma alemi mekanik güce döndü dünya ama gene madde gücü, elektronik güce dönüşmesi Sıfat mertebesidir. Şimdi bu elektronik gücün üstünde atom gücü elektronik gücü bunun üstünde daha ne güçler çıkacak insanoğlu vasıtasıyla önümüzdeki gelecek günlerde.

Ve de bu sür'atlenerek artıyor, ilerleme sür'atlenerek hızlanarak artıyor, bakın insanlık 8 bin seneye yakın bir süre

çok yavaş seyir aldı, yeryüzünde yani pulluk saban devrini kas gücünü yaşadı. Motorların devreye girmesi o kadar fazla olmadı, o kadar uzun bir süre yavaş bir seyir seyreden dünya yaşamı, genel olarak insanların madde yönündeki yaşamı, ama 60-70 senelik bir süre 8 bin senelik süreden daha büyük bir üretim yaptı insanoğlu. Mekaniği devreye geçirmek suretiyle, 25-30 senede 80 seneden çok daha büyük gelişim yaptı ilim ile.

Son her beş senede geçmiş senenin çok üstünde yol alınıyor, üretim yapılıyor yenilikler ortaya çıkıyor. Yani bu devre öyle bir değişik şeyler ortaya getirme zamanı ki yani yeni ilmi doğumlar olma zamanı ki, günümüzde harukulade hadiseler çıkıyor, bunlar çok daha hızlı olacak derecede icatlar olacak yeryüzünde. Neden Çünkü Zat'i tecelli devri yaşanıyor, Zat devri yaşanıyor. İşte bu Zat'i tecelli devresi içerisinde Mehdi (as) ve İsa (as) çıkacak Zat tecellisi olarak çıkacak خَلَقَ

السَّمَوَاتِ وَالأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ 7/54

Allah semavat ve arzı altı kün'de veya altı günde ama bizim dünya günü değildir, veya bir başka değişik izahla altı tecellide, altı oluşumda zaman olarak 24 saat olan o gün değil de altı evreden geçme gibi işte maddenin oluşması hangi evrelerde oluşuyor onu da anlatıyor ama batın alemden bu alemlerin de açığa çıkması altı kün de yani Zat'ından Ahadiyetine tecellisi, Ahadiyetinden Uluhiyetine tecellisi, (Uluhiyet Rahmaniyet aynı yer) Uluhiyetinden rububiyetine tecellisi, Rububiyetinden ef'aline melikine tecellisi, Melikinde de bu varlıkların zuhura çıkması işte altı oluşum budur, alemler bu şekilde altı kün de meydana geldi.

Ama iş bitmedi ki zuhur tamamlandı, ama bu zuhurun da geriye çekilmesi vardır, kıyameti vardır, işte Hz Rasulullah'ın yeryüzüne indirilipte peygamberlik kendisine verildiği gün kıyamet yani yedinci gün faaliyete geçti. Yedinci Kün, yedinci ”0l” faaliyete geçti. Bu alemler altı oluşumda zuhura geldi, tabi

yedi oluşumda da bozulacaktır, geriye alınacaktır. İşte o zaman sayı tamam oluyor. Altı eksik sayılır. Bakın Yahudilerin Hıristiyanların 6 oluşumluk süreleri doldu, ama Muhammediyyul meşreb yedinci oluşum içerisindedir.

Başlangıcı Hakikat-ı Muhammediye, alemin, dünyanın sonu da Hakikat-ı Muhammediye ile hani efendimiz “Biz son gelen ilkleriz” diyor ya mana olarak ilk ama zuhur olarak Âdem (as) dan sonra ama Âdem de O’ndan kaynaklanıyor. Cuma suresi 10. Ayette ne diyor, فَاِذَا قُضِيَتِ الصَّلٰوةُ فَانْتَشِرُوا فِى الْاَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

Cuma namazını kıldıktan sonra yeryüzüne yayılın rızıklarınızı toplayınız diyor. İstirahat ediniz demiyor, bize yedi gün çalışmak vardır. Yani ümmet-i Muhammed’in istirahat günü yoktur, yedinci gün bizim günümüz onların altı günü vardı, bir günleri boşta idi, öyle diyor Allah altı günde bu alemleri yarattı zuhur veya tecelli ne ise var etti, yedinci gün de dinlendi bu da sebt günüdür diyor. Yani Pazar günü başladı onlara göre Cuma günü oluşumunu 6 günde tamamladı Cumartesi (sebt günü) günü de istirahat etti.

Onun için onlar ateş yakmazlar hiçbir iş yapmazlar Yahudiler. Hıristiyanlar da Pazar günü iş yapmazlar. Çünkü o altı Kün Hıristiyanları da kapsamına alır. Hıristiyanlığa gelinceye kadar altı Kün’ün oluşması kemal oluşması İsa (as) ile tamamlandı. Hz Rasulullah efendimiz geldiği zaman yedinci Kün’ün anahtarı şifresi faaliyete geçirilmeye başlandı. Yani kıyamet kutusunun anahtarı kapağı açıldı Hz Peygamberin peygamberlik aldığı gün veya Kadir gecesi, şimdi biz bu süreyi yaşıyoruz, kıyamet süresini yaşıyoruz. Kıyamet bir günde oluşan bir şey değildir, ölüm de bir günde oluşan bir şey değildir, bu bir süreç o son zelzeleler şunlar bunlar sonunun artık kesildiği gündür.

Yani kıyamet süresinin bittiği gündür. Ama hiçbir şey bir anda durup dururken son bulmuyor, sonunu hazırlayan

sebepler oluyor, o da onun başlangıcıdır, hiçbir şey bir günde hemen aniden olmuyor. Bugün içinde bulunduğumuz süreç sıfat yaşantısının sonları Zat yaşantısının başlangıcıdır. Tabi o da peynir ekmek gibi burası 100 gr şurası 50 gr diye bölemiyorsunuz, bir birinin içine giriyor, sonra gece ile gündüzün oluşumu gibi bir anda gece bir anda gündüz olmuyor, yavaş yavaş ama neticede iyice bir birinden ayrılıyor, artık müstakil oluyor.

İşte biz şimdi bu devrede yani hakikat mertebesi ile bizlerdeki karşılığı Marifet mertebesi sürecindeyiz. İşte Zat mertebesine doğru gidiyoruz, yani Sıfat mertebesi daha aşağıda kalıyor, yani yeni ilimlerle yeni yeni bilgilerle Zat'i tecelli ne demek Zat'i tecelli; halkiyetin bir bakıma çok büyük bir hadise olur, insana verilmesidir. Yani Cenab-ı Hakk'ın halik yani Halk edici esmasının insan elinden zuhura çıkması o genlerle falan uğraşıyorlar ya çok daha değişik şeyler çıkacak karşımıza. Hiç tahmin etmediğimiz ilimler bilgiler çıkacak karşımıza. İnsanoğlu buraya gelinceye kadar o alt yapıları yapması gerekiyor.

İşte yedinci günde Zat tecellisi, Zaten Hz peygamberin mertebesi de en yüksek mertebe Zat'i mertebe değil midir O gelmeseydi bunlar olmazdı. Çünkü olamazdı İseviyet devrinde bunlar yoktur, ilminde bunlar yoktur, Bunlar Muhammedi ilmine mahsustur. Yani Hakikat-ı Muhammediye mahsus Zat'i ilimlerdir. Sadece ilmi de değil Zati yaşantıdır çünkü ilim olursa nazari olur onun tatbiki olmaz, o da mutlak bir ilim sayılmaz. Cenab-ı Hakk ayan-ı sabiteyi o kişilere vermiş oluyor Zat'i tecelli olduğundan Zat'i ilmine belki ortak veriyor gibi, bir hadise oluyor. Tabi bu düşünülmesi lazım olan bir meseledir, çünkü büyük bir inkılap vardır, Cenab-ı Hakk kendi var ettiği şeyin kudretinin bir kısmını insana vermiş oluyor.

İşte bu arada insanlar bunu kullanıyorken sistemini bozacaklar yani sistemli kullanamayacaklar işte kıyamet de bunun için kopacak zaten, sonra ellerinden alınacak bu yapılan iş yerli yerince olamayacak. Birçok şeyler Allah'ın var ettiği gibi kemalli olamayacağından çok aksaklıklar

olacağından eğer ömrümüz varsa göreceğiz çok acayiplikler ortaya çıkacak insanlar kader ile oynamış olacaklar, yani akışın seyrini bozmuş olacaklar kargaşa olacak, yaşantı içerisinde.

Cenab-ı Hakk belirli bölümlerde halkiyyet gücünü insanlara verecek ilim ile ve yeni yeni zuhurlar yeni yeni terkipler oluşmaya başlayacak tabi bu da Allah'ın ilmi izni çerçevesinde olacak ayrıca. Biz onların ne olduğunu bilemediğimiz için zuhurda olmadıkları için tabi bir değerlendirme yapmakta mümkün olamıyor, işte Kur'an'da ne varsa ortaya çıkmadan kıyamet kopmaz. Çünkü o zaman o batında kalmış olur, batında kalacak ise neden kelam olarak zahire çıkarsın belki onlar Zülkarneyn'in bahsettiği şeyler olacak Yecuc, Mecuc olacak belkide.

Yani Zat'i tecelli olunca diğer zuhurlara göre yani diğer senelerde üretilen ilimlere göre Zat mertebesinde üretilen ilimler çok yüksek olacak çok değişik şekilde kudret içerisinde olacak Allah'ın kudreti halkiyeti içerisinde olacak. (sav) Efendimizin programı ile yani anahtarı çevirmesi ile kıyamet ve mahşere doğru bir gidiş başladı yani o artık faaliyete geçti, bu ahır zamanda işte on tane büyük alemetlerle daha kesinleşecek daha belirtilecek bu arada Mehdi (as) çıkacak İsa (as) gelecek, Mehdi demek Hadi demektir, yani Hadi isminin % 50 nin üstünde insanlarda zuhuru demektir, tahakkuku demektir.

BU ALEMLERİN YAŞAM SÜRECİ

04/2001 Cuma günü öğleden sonra İzmir'deyiz sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, sohbet mevzumuz **bu alemlerin yaşam süreci** yani Ef'al Aleminin süresi, Esma Aleminin süresi, Sıfat ve Zat alemlerinin süreleri şimdi içinde bulunduğumuz süreç Sıfat aleminin sonları Zat aleminin başlangıcı diyebiliriz. Böylece Cenab-ı Hakk'ın kudreti

hem ilmen hem zahiren fiilen ortaya çıkacak. Yani kıyametteki o büyük kargaşanın bakın Zat'ın fiili kudretinin ortaya çıkması kıyameti koparması, Zat'ın şimdi de fiili ortaya çıkması var, zaten de çıkıyor, güneşin dönmesi dünyanın dönmesi mevsimler hep onun tesiriyle ama batın en güçlü hali mahşer kıyamette ortaya çıkacak fiili olarak.

إِذَا زُلْزِلَتِ الأَرْضُ زِلْزَالَهَا 99/1 yeryüzü sarsıldıkça sarsıldığı zaman diyor bak sen gör halini diyor, işte denizler ateş gibi kaynadığı zaman gök yüzü döküldüğü zaman vahşi hayvanlar yerlerinden çıktığı zaman dağlar pamuk gibi atıldığı zaman bunlar Zat'ın bizim yaşadığımız süre içerisinde en şiddetli zuhurudur. Fiil yönünden en şiddetli zuhurudur. Bundan evvelki safhalarda yani buraya doğru gelirken de ilmi yönden en şiddetli zuhuru bilgi düzeyinde ortaya çıkacak yani ilim olarak o kadar muazzam işler yapılacak ki aydan sonra Merih'e gidilecek, daha çok büyük işler başaracak insanoğlu ama işte zahirde bu işler sürdüğünden ve insanoğlu bu bu gücü kudreti kendine mal ettiğinden Allah'tan aldığının farkında olmadan ben üretiyorum diye zan ettiğinden kendini ilah edinecektir ilim adamları veya insanoğlu. Aynen firavunun yaptığı gibi o gün de Firavun kendinden daha zengin daha üstün daha güçlü bir şey göremediğinden kendi mantığına göre "Ben sizin en ala rabbiniz değil miyim" diye köle hükmündeki diğer insanlara ilahlık hükmünde bulunuyordu.

İşte Zat mertebesinde faaliyet gösteren alimler, ilim adamları da kendilerinden büyük bir alim, bilgin göremeyecekleri için işte "biz sizin rabbınızız" diye bakın sizin her şeyinize tesir ediyoruz diye bu iddiada bulunacak insanların alimleri. O devrede insanlar kendi hakikatlerinin yani ilim adamlarının yine bulmasıyla işte DNA ları Kromozomları, genleri atomları daha geniş manada insanların bunlardan haberi olacak öğrenecek ki insanlar güneşin batıdan doğması bu İlahiyat güneşi insanlara batıdan doğacaktır. Bakın burası mühim meseledir, kendi varlıklarının hakikatlerini batıdan anlayacaklar batı tarafından anlayacaklar.

Batı da doğuş değil batırıştır bakın, batıştır sondur, bakın kuzeyden diyebilirdi, güneyden diyebilirdi, batıdan güneş doğacaktır. Yani insanlardaki ilahiyat güneşi Allah'ın' Güneşi yani o ne demektir, kendi varlığının hakikatinin Hakk'ın varlığı olduğunun idrak etmesi Allah güneşinin kişiden doğmasıdır yani meydana gelmesidir. Bunun tabisi doğudan doğmasıdır, zorlanarak olması batıdan doğmasıdır. Şimdi kıyamet alemetlerinden en büyüğü güneşin batıdan doğmasıdır, bunu fiili olarak düşünürsek yani fizik olarak şu güneşin batıdan doğmasını düşünürsek bu imkansız bir şeydir. Doğmasını bırakın süratinin çok az bir şekilde artması veya eksilmesi güneşin de dünyanın da kıyametini oluşturur.

Değil külliyeti ile birlikte bir arabayı100 Km giderken aniden durdurup geri döndürebilir misiniz, bunun olması bir süreç gerektirir, ani olarak bunu yapamazsın. Fizik kurallarına uygun değildir. Bir araba böyle duramazsa koskoca dünyayı nasıl durdurup yörüngedeki güneş etrafındaki yönünü geri çevireceksiniz. O zaman yine İslamın içerisinde Zahir ve Batın ilimleri yönünden bunu düşündüğümüzde bu güneşin İlahiyat güneşi uluhiyet güneşi olduğunu anlıyoruz. İlim ile insanlık oğlu alimler vasıtasıyla Allah'ın bütün mevcudatta var olduğunu bilhassa insanda en geniş manada tecellide olduğunu anlayacaklardır.

Batılılar bunu ilim ile tesbit edeceklerdir ve bu yeryüzüne yayılacaktır. Zat'i tecelli çıkıyor yayılacak yeryüzüne yani insanların çoğunluğu işte bir bakıma Hadi tecellisi de budur. Mehdi'nin çıkması budur. Yoksa 50 bin kişi bu gün ben Mehdiyim dese o Mehdilik hakikatinin gerektirdiği yaşam insanlar üstünde tahakkuk etmedikçe o yalancı mehdi olduğu apaçıktır. İsterse ne derse desin kendini istediği kadar ispatlamaya çalışsın. Tabi bizim şunun bunun savını çürütme değil, istediği kadar "Ben İsa'yım" desin hadiseler onun tasdikini yapamıyorsa o yalancıdır.

Ama kendisi “Ben İsa değilim, ben Mehdi değilim” desin istediği kadar gerçek Mehdi ise hadiseler O’nun İsa veya Mehdi olduğunu ispatlar. Başka bir şeye gerek kalmaz çünkü yaşam süreci odur. Hz Peygamber zamanında iki tane daha yalancı peygamber çıktı, onun biraz sonrasında biri Esved-i Ansi, Müseylemetül Kezzab birisi hanim birisi erkek bakın tutmadı neden çünkü iç bünyedeki tatbikatı yoktu. Gerçekliği yok sunni, sunni olduğundan tutmaz mümkün değil hiçbir şey tutmaz. Ama Hz peygamberin arkası var olduğundan yani Hakk’ın varlığı ile var olduğundan inkarı mümkün olmadı. İnkar ettiler öldürmeye kalktılar başaramadılar.

İşte bu kıyametin yaklaştığı sürelerde Zat mertebesinin yaşandığı sahalarda zaman sahalarında Mehdi (as) çıkacak kabul edilecek gerçek Mehdi, İsa (as) çıkacak kabul edilecek, bakın burada çok enterasan bir hadise vardır, Mehdi doğu kaynaklı İsa Batı kaynaklıdır, Hıristiyan kaynaklıdır. Ama İsa Hıristiyanların içinden çıkacaktır. Doğudan değildir, Mehdi doğudan çıkacaktır, Müslümanların içinden çıkacaktır. Bu ne demek oluyor, Cenab-ı Hakk kıyamet yaklaştığında doğu ve batı ilmini birleştirmiş olacak bu şekilde. Yani Hıristiyan ve Müslüman birliği kurulmuş olacak. Belki siyasi olarak değil ama mana olarak ilim içerisinde ve de zuhur içerisinde yalnız buradaki hıristiyanlık kendi başına müstakil bir hıristiyanlık değil İslama bağlı bir Hıristiyanlık olarak çıkacaktır. Onun ismine de kendi başına bir hıristiyanlık değil bu günkü gibi islamdan ayrı bir hıristiyanlık değil, Müslümanlığa bağlı yani Mehdiye bağlı olarak bir hıristiyanlık olacak. Ona Hıristiyan oluşumu değil Hıristiyanlığın İslam’a tabi olması diye söyleyebiliriz.

Kendileri seyirlerini bu şekilde tamamlamış olacaklardır. Yani Muhammediyyül meşreb olacaklar. Bakın Cenab-ı Hakk’ın İslam ümmetine vermiş olduğu ne kadar büyük lütuf vardır. onlar islama uymak suretiyle ancak seyirlerini tamamlayabiliyorlar. Ama bu seyiri kimseye tabi olmadan Hz Muhammed’e tabi olarak sonuna kadar götürebiliyoruz. Onların yolları iseviyette tıkalıdır, işte İsa (as) ın tekrar

gelmesiyle İsa (as) ın şahsında onlar da Muhammediyyul meşreb olacaklar o şekilde kemale erecekler, yalnız onların kemale ermesi incelik buradadır bakın çok mühim bir noktadır burası, hepsi mühim de burası daha mühim bir noktadır.

Onların kemale ermesi doğuluların teskiye-i nefis yani tarikat çalışmalarıyla ulaşmadıkları için kendi varlıklarının Hakk'ın varlığı olduğu idrakine belirli bir nefis eğitiminden süzgecinden geçmedikleri için ilmi olarak sadece lafsi ve ilmi olarak bu hakikati idrak mertebesinde sadece oluşturdukları için yaşanacak olan bu süre 30 sene kadar kısa bir süre olacaktır. Şimdi bu dünyada yaşanan Zat'i tecelli yani Zat mertebesinin zuhuru kıyamette son bulacak bu safhaya doğru geliyorken, bunlar hep bilinen şeylerdir bilinmeyen şeyler değildir, biz yalnız onun biraz daha örtüsünü açıyoruz, herkes bunların ne olacağını biliyor.

Bu haller yani Zat tecellisi yaşanıyorken yeryüzünde birinci ve mutlak mehdi olan Hz Rasulullah'ın aleme hidayet verme devresi Hz peygamberle başladığından ve ikinci Mehdi olacak yine O'nun ilmi içerisinde O'nun neslinden gelecek olan Mehdi (as) ile Cenab-ı Hakk yeryüzü insanlarına son bir hidayette bulunmuş olacaktır. Mehdi'nin çıkması budur. Mehdi hem fiili olarak çıkacak, hem de yaşanan bir hadise olarak genelde yaşanan bir hadise olarak çıkacaktır. Şimdi bu çıkanlar maddi olarak çıkıyor, ama manevi olarak çıkmadıkları için tatbikatı olmuyor diğer insanlar tarafından.

O günkü insanlarda bakın Cenab-ı Hakk'ın yeryüzüne göndermiş olduğu hidayet tecellisi bir kişide simge olarak daha güçlü ortaya çıkacaktır. Ama diğer insanlarda da bu tecelli gönüllerinde olacak gönüllerinde bulacaklar. Mehdiyi kabullenmeleri de bu yüzden olacaktır. Yani kendindeki ışıktan mehdiyi tanıyacaklar ona tabi olacaklar. Şimdi çıkan Mehdilerin hali böyle değildir, dışarıda daha bu gönül hadisesi oluşmadığı için yani genelde Hadi Esmasının tecellisi yeryüzüne nazil olmadığı için gönüllere gönderilmediği için onların kabul edilmesi ittifak ile mümkün değildir.

Şimdi batılıların gerek Fizik, Kimya, astronomi gibi tıp gibi sahalarda çalışmalarıyla inceleye inceleye neticede bu alemin tek bir varlık olduğunu genel olarak ikrar etme zorunda kalacaklar. Allah'ın birliğini kabul etmek zorunda kalacaklar. İsmine ister İslam desinler, ister Hıristiyan desinler. İnsanın da gerek kendi kitaplarında gerek Kur'an'da belirtildiği gibi Allah'ın halifesi olduğunu yaşam ile tasdik edecekler. Buradan bunu ilim adamları çoğaldıkça bu düşüncede olan ilim adamları çoğaldıkça yayınlar çoğaldıkça birey insanlar da şartlanmaları olmayan mantığı açık iyi niyetli de diyebiliriz, tutucu olmayan insanlar kendi varlıklarında Allah'ın varlığını müşahede edeceklerdir.

İşte bireysel olarak Zat tecellisi Zat'i tecellisi Zat'i tecelli insanlarda da zuhura çıkacaktır. Yalnız bu "Enel Hakk" diyen "Enel Hakk" hikmetine gelen insanlar bu çalışmayı yani Allah'ın varlığını kendilerinde bulma çalışmasını doğuluların yaptığı gibi nefis terbiyesi yönünden değil de batı yönünden gelen ilim ile bileceklerdir. İlim ile bildiklerinden bunu muhafaza edemeyecekler kendilerinde ve nefisleri bundan pay alacaktır. Doğudan gelen bu tevhid anlayışı kendi varlığında Hakk'ı bulma anlayışı doğu sistemiyle nefis süzgecinden nefsaniyeti bitaraf ederek geldiğinden ve Hakk ile mutlak kaim olduğundan onların bu hali bozulmayacaktır. Yani tevhid ehli kendini bozmayacaktır. Ama batıdan gelen tevhid ehli ilim ve lafs olarak ilmi olarak geldiğinden kendilerinde Allah'ın varlığını hissedecekler bulacaklar bilecekler bir müddet böyle gidecekler yalnız onların içinde hayel ve vehimden ve nefisten temizlenmemiş olduklarından bu bilgiyi nefisleri sahip çıkacaktır.

Deccal dediğimiz zaman başta bir "Dal" var, ondan sonra iki "Cim" var bir de "L" var işte Deccal kelimesinin manası budur, "Dal" delil demektir, ama neyin delili, Cehil ce Cehlin dedilidir, yani iki cehaletin delilidir, Cehlin bir tanesi Allah'a olan irfaniyetinin cehli yönden cehalet yönünden kullanılması, birisi de nefsinin kendi nefsinin cehaleti olmasıdır. Yani kendini

mutlak manada tanıyamamasıdır. Bakın kendindeki zuhurun cehlin delili, olması başındaki delil cehaletin delili olacaktır. Delalette kalmış olacaktır. Oradaki birinci "Cim" Teccal derken İlahi varlığı ilmi olarak tanıdığından yani gerçek hükmüne cehil kalmış olacak.

Yani belirli sistemde gelişmiş olacak ama zikirlerle ilahilerle nefis terbiyesi ile oraya gelemediği için yani doğulunun açtığı yol ile gelmediği için ilmi yoldan geldiği için bu ilmi nefsine mal edecek ve o şekilde de o ilmin cehli olacak. Şimdi bakın bir alim düşünelim çok büyük şeyler buldu, DNA lar ile uğraştılar, şunu buldular bunu buldular, buldular ama Allah'ın ve kendinin cehli cahili. Buldum diyor ama neyi nereden buldu, bunu kim var etti de buldu, kendi yoktan mı var etti de buldu, onu bir var eden var, sonra o alime o kapasiteyi veren birisi vardır, o düşünceyi veren birisi vardır, gözünü yumup uyusun bakalım ne ilmi kaldı ne kendisi kaldı.

İşte bunu böyle düşünmeyip kendine mal etmesi Hakk'tan birinci cehil, Hakk'a karşı cehil, ikinci "Cim" onun içinde olan bakın şeddeli olan ikinci "Cim" de o daha küçük cim büyük "Cim" in içindeki cim, o da kendi varlığında gaflette olması, kendini de ilah edinme cehline düşmesidir. Oradaki "Lam" da bu alemdeki yaşantısının hiçbir delile dayanmadan yani meşru delile dayanmadan cehalet deliline dayanmasıdır. İşte tek gözlü olması nefsinden bakmasıdır. Onun bir tarafında Cennet bir tarafında Cehennem olacak böylece avanesi ile girmediği sokak kalmayacaktır. Camlardan kim ona bakarsa boynuzları çıkacak bir daha kendini içeri çekemeyecek diyor.

Bunlar bakın hep izafet ile yani misallerle belirtilmiş şeylerdir. Şimdi düşünelim başımızdan boynuz çıktı pencereye takıldık kaldık işe ne zaman gideceğiz, oradan boynuz çıktı demesi her birerlerimizin beyinlerinden dışarıya manevi bir şeyler çıkacak aklımız hep dışarıda olacak bir türlü gönül alemine alamayacağız, kendimizi pencereden içeri çekemeyeceğiz. Kendi hakikatimize ulaşamayacağız. Hep hayelde vehimde kalacağız, onun bir tarafında Cennet bir tarafında Cehennem o musallat olacak çünkü bu cehalet çok

geniş bir şekilde saracak yeryüzünü. İşte o yeryüzünde belirli bir süre yaşandıktan sonra huzurlu yaşantı olduktan sonra hani diyor ya Kurt ile kuzu bir arada yaşayacak kıyamete doğru, o kişi bazıları gelecek onun cennetine girecek bazıları da cehennemine girecekler.

Ama tam tersi cennetine girenler kapısı cennet olarak gözüken şeyin kapı arkası Cehennem olacak onun cennetine giden hakikatte cehenneme girmiş olacak. Ama kapısı cehennem gibi gözüken ama arka planda cennet kim onun cehennemine yönelirse Hakk'ın cennetine girmiş olacaktır. Yani işte böyle bozacak insanları, cehalete sürükleyecek, sonra İsa (as) işte bunu Mehdi ile birlikte öldürecekler bunun böylece fiili hali olduğu gibi bir de insanlarda manevi hali olacak Mehdi (as) ın da bir kendi müstakil hali olduğu gibi bir de insanlarda zuhura gelen Mehdi mertebesi olacaktır.

Bir ayrı konu da hani az önce dedik ya bir insan ömrü içerisinde bütün kıyamete kadar geçecek Âdem (as) dan kıyamete kadar gelecek süreyi kendi bünyesinde yaşaması gerekiyor. Bize burada lazım olan budur şimdi kıyamet meselesi hakkında. Ne zaman ki Cenab-ı Hakk bize bir lütufta bulundu, Hadi ismi ile tecelli etti, bizim Hadi'miz zuhura geldi. Bize ait olan Mehdi, bizde zuhura geldi. Şu isim altında bu isim altında şu kitaptan veya bu kitaptan veya bu tecelli ile işte Mehdi bizde doğdu zuhura geldi, ama yetmiyor, İsa'nın da gelmesi lazımdır. İşte kime ki Allah'ın Zat'i nef'ası ulaştı, babasız kime ki ilahi nef'a ulaştı, oradan dünyaya gelen çocuk "Ruhullah" tır. Allah'ın ruhudur, ama o ruhu üfleyecek nef'a ya krşı gönlünü tutması lazımdır. Yani Meryemi hakikatleri kendi nefsinde ve varlığında bulması lazımdır. Bakın Meryem ne demek başında "Mim" var, Hakikat-ı Muhammedi yi kabul edecek mahale sahip olması gerekiyor.

Bakın Cebrail (as) insan suretinde geldi, Meryem anaya demek ki bu nef'a insan suretindeki batından üfleniyor. Ağaçtan, taştan, kuştan, camiden, minareden değil, eğer öyle olmasaydı Cenab-ı Hakk Cebrail (as) ı Meryem anaya bir başka surette gönderirdi. Kuş suretinde gönderirdi, veya hiç

görünmeyen bir şekilde gönderirdi, onun için diyor Muhiddin-i Arabi Hz leri dikkat et diyor, senin İsa'n yani Ruh-ul Kuds sana gelir gider de haberin bile olmaz diyor. yani kapılarını açık tut diyor. Yine "Gönül kütüphanenin kapılarını yabancılara karşı nöbette dur, dost gelirse al içeriye diyor. Yabancı gelirse içeriye sokma diyor.

Çünkü o kütüphane Allah'ın kelamının saklandığı bir kütüphanedir, nefsin hayalin vehmin kitaplarını bilgilerin saklandığı kütüphane değildir bunu bir de misafir-i gaybi diye de tabir ediyorlar, gaybdan gelen misafir, misafir-i gaybi bir gün gelir seni ziyaret eder de tık tık diye kapıyı vurur, evde bulamazsa veya gaflette uykuda evde olurda insan kapıyı açmazsa gider çünkü o nazlıdır, bir daha gelmez diyor. İşte İsa (as) ın bizim varlığımızda zuhura gelmesi Mehdi (as) ın bireysel olarak bizde ilmi olarak yaşantı olarak zuhura gelmesi lazımdır. Eğer biz bu günlere fiili olarak süre olarak tarih olarak yetişmemiş olsak yetişemediğimizi düşünelim ki herkes de yetişecek diye bir şart yoktur, eğer biz bu hakikatleri ortaya getiremezsek biz eksik kalarak dünyadan gitmiş oluruz.

Çünkü kıyamet süresine kadar ne olacaksa insanın üstünde bunun tatbikatı gerekiyor bireysel manada beden şuul kendi mülkü içerisinde bunlar eksik kalmış olur kıyametimiz kopmadan gitmiş oluruz. Kıyamet kopmadan da bizim varlığımız yok olmaz. Beden mülkümüz ortan kalkmaz. Bireysel kıyamet ver bir de genel kıyamet vardır.

İşte bu batıdan güneşin doğmasıyla ilmi olarak Hakk'ın varlığının kendi varlığı olduğunu idarak eden insanlar çoğalacak bunlar çoğaldıktan sonra belirli süre sonra bu bilgiyi nefisleri yönden kullanmaya başlayacaklar nefisleri yönünden kullanmaya başladıklarında da ihtiras o kadar çok yüksek ortaya çıkacaktır. Benlikleri çok daha şiddetli faaliyete geçecektir. O zaman herkes birbirinin sınırını aşmaya başlayacaktır, güçler faaliyete çıktığı zaman. O zaman ben sizin sınırınızı aşmışsam sizin sahanıza girmişsem o zaman ne yapacak siz de onun sınırına girmeye kalkışacaksınız karşılıklı tatbikat olarak başka çaresi kalmıyor.

O zaman herkes birbirinin sınırına girmeye başlayınca yeryüzünde o kadar kargaşa olacak ki bu günler çok aranacak o günlerde. Bu kadar bozgunluktan sonra gerek coğrafi yapısı dünyanın değiştikten sonra bakın o yağmur ormanları her gün binlerce dönüm orman kesiliyor ağaç yok oluyor, Brezilya da amazon havzasında neden oluyor, batının ihtirası yüzünden oluyor. Batının kendi halkına ham madde bulması yüzünden ormanları kesiliyor orada onlara para veriyor onlar da bu ormanları yorulmadan kazandıklarından veriyorlar bir bakıma da arazi açılsın diye ormanları kesiyor satıyorlar.

Ama o araziler tarıma elverişli olmadığından kısa bir süre sonra bir işe de yaramıyor. Ancak ev yapıp oturuyorlar. Ev yapıp oturmak yeterli değil üretim gereklidir. Bir taraftan kısa bir süre için o parayı alıp kullanıyorlar ama uzun vadede çok büyük sıkıntılara hem kendilerini hem de dünyayı düşürüyorlar. Bakın bizim Anadolu'da sıcak iklim kuşağına giriyor diyor alimler, bizim işimiz de zordur, Türkiye'nin alt kısımları yavaş yavaş çölleşiyor, yeşil alanlar kuzeye doğru kalıyor, yani Anadolu'nun alt kısımları belki bu gelecek 30 yıl içerisinde çok büyük sıkıntıları olacaktır. Hem su bakımından hem de hububat üretimi bakımından yeşillik bakımından.

İşte bunun üzerine yeryüzündeki ilahlar artacak nefsi ilahlar ve doğudan da bu eğitim yavaş yavaş alınacak neticede yeryüzünde "Allah" diyen kimse kalmayacak ama lafsi "Allah" diyen değil bir şekilde herkes "Allah" diyecek "Allah" isminin zuhur mahali kalmayacak yani veli kalmayacak evliya kalmayacak işte kıyamet onların üzerine kopacak Allah'ın yeryüzünde halifesi olduğu sürece velileri olduğu sürece kıyametini koparmaz. Hakiki manada Allah tecellisi Allah kelamının kelimesinin zuhur mahali olan Müslüman kalmadığı zaman fiil Müslümanı değil ama o güne doğru fiil Müslümanları da azalacak, ne diyor "Evveli Şam ahırı Şam" bugün gördüğümüz Şam şehrinde toplanacak Müslümanlar geriye çekilecek bu gürüyoruz batı üstümüze doğru geliyor

islam sınırlarını küçültüyor ve islam sınırlarını içeriden istila ediyor, kültürü ile içeriden istila ediyor.

Bizim o güzel kültürümüz kaldı mı, her aile bir kültür yuvası idi eskiden hele sizin bahsettiğiniz gibi her aşiret kendi kültürünü kendi sürdürüyordu ve başka hiçbir şeyin kültürüne ihtiyacı yoktu, başka hiçbir fabrikaya ihtiyacı yoktu. İnsanlık binlerce sene böyle kendini toprağa bağlı olarak getirdi. İşte topraktan çıkış batının üretimiyle teknolojinin gelmesi insanlığın hayrına olan bir şey olmadı, hep zararına ama birkaç batı ülkesinin lehine oldu, ama genelde insanların hep aleyhine oldu. Çünkü batı teknik üstünlüğü ile zenginliği ile doğulunun eline veriyor beş para o beş para ile aldığını işleyip 15 paraya satıyor. Biz aldıkça o daha geliştirilmişini yapıyor bize tekrar satıyor. O sattıkça güçleniyor biz ise paramız gittiği için güçten düşüyoruz.

Keşke o aşiretler halinde kalsaydık dağ başında kar ile buz ile o tabiat ile mücadele etseydik, bugün enflasyon ile yapacağımız mücadeleyi o gün tabiatla yapsaydık her birerlerimiz kendi ihtiyaçlarımızı o gün kendimiz karşıladığımız gibi aile içi üretim ile hayatımızı sürdürdüğümüz gibi keşke bu gün kravatımız olmasaydı çarık giyseydik o kıl çadırlarda otursaydık da hür olsaydık tabiatla rabbımızla baş başa olsaydık, şimdi çamaşır makinesi geldi araba geldi yürümek kalmadı, Tv geldi zamanı bitirdik, bunlar hepsi lüzumlu şeyler ama bunları gerekli kullanma eğitimi alınmadığı için hep bize bunlar zarar yazdı, baştan bunları bize küçük küçük gösterdiler elektrik masrafı arttı, o akım geldiği zaman sizi de içine mutlaka çekecektir sizin onun dışında kalmanız mümkün değildir.

İşte Cenab-ı Hakk'ın bu devrede Hakikat devresi sonları Marifet devreleri başı yani Zat'i tecellilerinin başlarında tabi önümüzde çok muazzam hadiseler olacak bunlar istesek de istemesek de yaşanacak bu sel geliyor tufan geliyor, geldi zaten devam ediyor olacaktır. İşte kim ki daha evvelki haberlerde de belirtildiğinde bu nefis tufanında Nuh'un

gemisine binebilirse kendini kısmen kurtarabilmiş oluyor. O gemiye binemediğimiz sürece o tufan götürecek.

Senin gemin zaten Nuh'un gemisi وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ اَلْوَاحٍ وَدُسُرٍ 54/13 "çivilerle levhalarla olan gemiye yükledik" diyor. Çivilerle levhalarla diyor Kur'an-ı Kerim'de, çivilerle levhalarla yapılmışa yükledik diyor. Ayrıca orada gemi de yoktur, eğer o mutlak tahta demir gemiden bahsetmiş olsaydı gemi lafsını kullanırdı. Nasıl ki başka ayetlerde اَلَمْ تَرَ اَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِى فِى الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ اٰيَاتِهِ اِنَّ فِى ذَلِكَ لَاٰيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ 31/31 o gemileri görmezmisin dağlar gibi denizlerde dalgalarda giderler rahmetimizden bunları da verdik diyor. Burada çivilerle levhalardan bahsettiği gemi bizim vücut gemimizdir. Levhalar dediği üstümüzdeki deridir, çiviler dediği kemiklerimiz oynak yerlerimiz, ona yükledik diyor, neyi manayı Nuh'u yani Nuh (as) da belirtilen manayı bu vücut gemisine yükledik diyor. İşte biz bu vücut gemisini bu vücut gemisinin bir ismi de Muhammedi teknesidir, Muhammedi teknesini Hakikat-ı Muhammedi deryası sahiline götürebilirsek bize gelecek olan nefis deryasından kurtulmuş oluruz. Muhammedi deryada sakin olarak yüzeriz, hangi iskeleye gitmek istiyorsak o iskeleye gideriz. Yani İbrahim iskelesine İsmail iskelesine Yakub iskelesine, Yusuf iskelesine zaten seyir bu değil mi, bu bedenle yani bu gemi ile bu mana aleminde mana deryasında yüzmeliyiz. İşte kim ki gönlünü Hakk'a bağlamıştır, kendi gönlünde nefsaniyete yer bırakmamıştır, hayale ve vehme o bu deryadan Celal deryasından sakin kalmıştır.

Hadi ve Mudil isimleri her zaman tecelli ediyor, zaman zaman Mudil ismi daha fazla yaygın oluyor, yeryüzünde nasıl zaman zaman yağmurun daha fazla olduğu gibi zaman zaman

güneşin daha fazla olduğu gibi zaman zaman Mudil ismi zaman zaman Hadi ismi yeryüzünde ağırlığını gösterir. Onun için bakarsınız bir bölüm bir süre insanların çok imanla yaşadığı dünyanın çok güzel devreleri olduğunu görürüz, ama bir bakıma da dünyada çok kargaşalar ve çok kavgalar olduğunu görürüz cihan savaşları gibi işte o savaşlarda Mudil Esmasının ve Cabbar Esmasının ağırlığı olduğundan onlar daha çok ortaya çıkmaktadır.

Biz batıdan evvel bunları ortaya çıkarmamız gerekiyordu, zaten öyleydik ama bu düzeyi kaybettiğimiz için nefsaniyet ağır bastığı için yavaş yavaş batının o günlerdeki yavaş yavaş tesiriyle birlikte gerek okullar gerek siyasetle üstünlüğü ile maddi manevi yönde üstünlüğü ile manevi diyorum çünkü batılılar İseviyet dinine bizden çok bağlıdırlar o yönden üstündüler biz şeriat mertebesinde uğraşıyorken onlar ruh mertebesi ile meşguldüler. Bizde ruh mertebesi var daha üstü var ama biz ef'al mertebesi ile uğraştığımızdan oraya ulaşamadık ama onlar ruh mertebesi ile ilgilendiler.

Daha hür bir akılları vardı yaşantıları vardı, onun için bizim gibi dirseğinin kurusunda tırnağının ucu ile uğraşmadılar. Eşarpınla poturunla uğraşmadılar. Biz daha hala buralardayız ama bu da neden işte bizim fıkıh alimlerinin şeriat alimlerinin diğer din bilginlerinin üzerindeki ağırlığı ile baskısı ile bunlar çok mücadele edildi tasavvufçular ile şeriatçılar arasında çok mücadeleler oldu diğer guruplarla alevilerle mutezilerle cebriyecilerle ama gene bunların en dengelisi şeriat alimleri idi yani fıkıh alimleri idi ama onlar da islamı fıkıh olarak gördüler, yalnız şu da bir gerçek gene en büyük alimlerimiz yani velilerimiz alimlerimiz yine bu şeriat mertebesinden çıktılar çünkü temeli sağlamdır.

Buna ehl-i sünnet vel cemaat deniliyor ehl-i sünnet vel cematin zahirini tatbik edenler bu milleti biraz sıktılar, hep o hukuk devam ediyor zaten ama onlar olmasaydı da bir başka gurup mesela Aleviler hakim olsaydı diyanete o zaman işimiz daha kötü idi. Gene ehl-i sünnet temeli sağlam tuttu. Hiç olmazsa temel sağlam ama eksik olan şey temelin üstüne

binanın yapılamayışıdır. İşte ehl-i sünnet vel cematın zaman zaman söylediğimiz gibi batını ile birlikte yaşandığı zaman o kemaldedir o da tasavvuf dur zaten.

O Hans Aysber in söyledikleri bazı değişik zuhuratları var tecellileri var şimdi bakın az önce bahsettiğimiz mevzu ona çok uygun geliyor, şu yönü ile uygun geliyor, o doğu kaynaklı bir eğitim görmedi yani tasavvuf eğitimi yapmadığı için ilmi olarak bunları anlamaya çalışıyor. Bakın burası çok mühim bazı söylediği yeni şeyler var yalnız bunları mantığın kabul edeceği hadiseler değildir. Ama biz onu da reddetmeyiz belkide gelecekte olur olur yani olmaz olmaz diye bir şey yok Allah'ın ilminde yalnız biraz çok hayel tarafına kayıktır. Onun yaşantısı.

Neden hayal tarafına kayık işte tasavvuf eğitimi almadığından kendini mutlak manada tanımadığından batılıların güneşin batıdan doğması gibi yani ilmi olarak bunları anlamaya çalışdığından izah etmeye çalıştığından hata payı çok daha fazladır. Ama doğudan yetişen bir kişi ilim ile öyle ilgilenen kişinin hata payı çok daha azdır. Çünkü o hayelinden o ilmi alıyor diğeri ise Hakk'tan alıyor, Akl-ı Külden alıyor. O Nefs-i Kül'den öteki Akl-ı Külden alıyor. Onun için birinin yanılması çok daha az birinin ki daha fazladır.

İşte kıyamette tevhid ehlinin ilmi olarak batıdan artacağı aynen bu arkadaşta görünen şey gibidir. Şimdi O'nun bahsettiği şey şudur, onu Trakya Tv sinde çıkardılar her hafta birkaç gün üç dört hafta başka da bir yerde Tv ye çıkmam dedi büyük Tv lerde bilhassa çıkmadım dedi işte reytink falan gibi olmasın diye kendine göre değerlendirmesi var, onun ışık hızını aştıktan sonra şimdi bakın bu hayat ışık hızı üzere devam ediyor, ışık hızını aştıktan sonra ileriye değil geriye geliş olacak diye söyleniyor.

Tekrar dinlemek için başa sarıyoruz, ama başa sarıyorken bir şey ifade etmiyor yani anlaşılmıyor ve o bir değer ifade etmiyor sondan başa doğru sarılması. Yenilenmek için başa sarılıyor. İşte bizim dediğimiz odur. Yani bizden sonra bu dünyada yaşayacak Âdem ile başlayacak yeni nesiller daha

sonra ki nesiller aynen bizim yaşadığımız sistem içerisinde ama görevliler başka tecelliler başka zuhurlar başkadır. Şöyle diyelim Şekkspir yüz sene evvel bir "Hamlet" yazmış, yahut "Kral Lir" diye bir eser yazmış, o gün oynandı, 10 sene, yirmi sene sonra oynandı yüz sene sonra oynandı, bu gün oynanıyor, gelecekte de oynanacak ilgi çektiği sürece.

Bakın sistem aynı ama görevliler başkadır. Artış dediğimiz zuhurlar başkadır. Sistem aynıdır, mesela ilk Hamlet'i oynayan kişinin silüyeti değişiktir, son Hamlet'i oynayan kişinin silüyeti daha değişiktir. Ama manası aynıdır. İşte hayat böyle bizden sonra devam edecek. Tabi istifade edilecek yerler her kitapta bulunur.

Her şey baştan sona doğru gider, bir çekirdeği elimize aldığımız zaman çekirdek bir sondur, ama onu ektiğimiz zaman o son olan şey başlangıç olur. Ama o başlangıcın de kendi sonunu kendi kemalatıyla hazırlar. Geriye dönüşlü değil bakın o tohum kendini kemalata erdiriyor, kendini paralıyor parçalıyor, yani kendi formunu değiştiriyor, ama gene de kendi özünü kendi üretiyor. Yani meyvesi ile birlikte meyvesi içinde kendi özünü kendi üretiyor. İnsanoğlu onu alıyor, gene ekiyor, işte bakın Âdem'in seyri. Cenab-ı Hakk bütün bu varlıklara bilse de bilmese de Halik Esmasından tecelliler vermiştir, her varlık kendi kendini halk etme gücüne sahiptir.

İşte insanlar bu halk edişi bu günlerde başladığında kıyamete doğru müdahele edecekler halk edilişe kendi menfaatleri yönünden çoğaltmak için daha çok kazanç sağlamak için nasıl şimdi yiyecekleri içecekleri hormonlar vermek suretiyle daha çabuk olmasını sağlıyorlar ama kalite düşüyor, özelliği düşüyor çünkü zorlama ile müdahele ediliyor. insanoğlunun bu araştırıcı merakı vardır zaten ama bu araştırıcılığı müsbet yönde kullanırsa faydalı olur ama menfi zararlı yönde kullanırsa hem kendine hem çevreye zararı oluyor.

Bunlar tabi olacaktır İlm-i İlahinin zuhura çıkması işte böylece her bir değişik beyinler vasıtasıyla bir yenilik bir yenilik

derken dünyada değişmeler olacaktır, işte insanın bu merakı dünyayı batırmasına sebep olacaktır. Böylece kıyamet sonuna gelinecek Cenab-ı Hakk şu anda zuhurda olan Zahiri zuhurda olan Zahir Esmasını Batın esması ile yer değiştirecek varlığını Batın'a çekecek yani mahşer kıyamet hadisesi olacaktır. Yoksa Cenab-ı Hakk'ta değişen bir şey olmayacaktır. İsimler arası faaliyet şeklini değiştirecek Zahir tecellisi varken Batın tecellisine geçecektir.

Nusret Babam öyle derdi *"oğlum bu ara Zahir esması hüküm sürmektedir,"* yani insanlar maddeleşmekte, zahirdeki yaşantı artmaktadır, batında olanlar gizlenecektir, o tecelli ağır geliyor, benlik ile karşısına çıkılmaz, bir gün gelecek işte bu Batın tecellisi yani iç bünyedeki tecelli ortaya çıkacak insanlar maneviyata yönelecekler daha çok. Zahir ehli yani madde ehli azalacaktır. Ama bir de mutlak batın esması tecelli edecek alemin tamamını batına çekecek yani görüntüde kalacak ne olacak o zaman Halk Esması faaliyetini iptal etmiş olacak durdurmuş olacaktır.

Yeniden üretilemeyecek sahne buna müsait olacak ne zemin ne zaman aşağı yukarı 250 milyon senede bir insan üstünden bir Âdem devri geçiyor dünyanın üstünden, bir Âdem devri geçiyor. 16 milyar ömrü tahmin edilen şu dünya sadece on bin sene üzerinde yaşayacak bir kişiler için mi var edildi, 16 milyar sene, on bin sene bizim neslimiz üzerinde durdu, "*sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim*" diyen Cenab-ı Hakk Hz Peygamberle onun neslinin sonuna kadar geldiğini düşünelim O'nun nesli bittikten sonra dünyayı kaldırması lazımdır. Helak etmesi lazımdır, çünkü varlık sebebi ortadan kalktı, durduğuna göre demek ki oraya gelecekler var, yeni zuhurlar var demektir, şimdi şu evin boşaldığını düşünün eğer bu ev duruyorsa bu ev sahibi çocukları gelecektir, kızları gelecektir, gelecek olduğu için durmaktadır.

Yoksa satılır bir başkası bir başka şekilde yıkılır yerine yenisi yapılır, ama duruyorsa bir beklentisi var demektir.

Kıyamet yaklaştığı zaman Çin'de bir aileden bir kız bir erkek çocuk dünyaya geleceğini haber veriyor Muhiddin-i Arabi Hz leri Fusus-ul Hikem adlı eserinde, Şit fassında orada diyor ki iki kardeş doğacak onlar ters şekilde gelecek yani normal doğum şekliyle değil de ters şekilde dünyaya gelecekler ve onların doğumuyla Cenab-ı Hakk'ın insanlara vermiş olduğu Şit (as) şahsında İlahi lütuf sona erecek yani şu demek ondan sonra dünyaya gelecek insanlarda Şit'i hakikat yani Allah'ın lütfu olan Zat'i ruhaniyet olmayacak içlerinde. Dünyaya insanlar gelecek ama artık onlardan Veli olmayacak yani muhabbet ehli çıkmayacak.

Yani insanlar doğacak insan süliyetli varlıklar olacak fakat insanlık vasfı onlardan alınmış olacaktır. Özleri artık insan olmayacaktır. İşte "Dabbetül Arz" çıkacak dediği budur. Yer hayvanları çıkacaktır. "Dabbe" hayvan demektir, ayak üstü yürüyen Arz'da ayak üstü yürüyen demektir "Dabbatül Arz" ama insan şuuru ile değil, yalnız onların yine bir akılları olacaktır, evlerini barklarını bilecekler, ama Allah ile muhabbeti oluşturan iç bünyedeki ilahi ruhaniyetleri verilmeyecek onlara "Venefahtü" leri verilmeyecek bizim gibi bu insanlar gibi olacakler suliyet olarak içindeki Allah muhabbeti olmayacak.

Sadece maddi yönleri olacak et kemiği zahiri olacaktır, ama nebati ruh, madeni ruh, hayvani ruh olacak yani konuşacak gülecek ağlayacak yaşayacak yani şu bedeni ayakta tutan ruh olacak ama "venefahtü" Allah'ın Zat'i ruhu olmayacak Âdem'e verdiği Zat'i ruhu olmayacak. Cenab-ı Hakk Âdem (as) a o iki kardeş Habil ile Kabil, Kabil Habil'i öldürdükten sonra Şit (as) ı Kabil'in yerine lütuf olarak verdi hediye olarak verdi ve kendindeki ilahi hakikatlerle birlikte hediye olarak verdi. Yani babasının asli üzere verdi. İşte ondan sonra gelen insanlar yeryüzüne gelen insanlar hem "Venafahtü" ile hem de Şit'e verilen lütuflar ile birlikte geldi.

Daha sonraki peygamberlerle insanlık alemine o peygamberlerin mertebesi olan idrak ve ruhaniyet verilerek geldi. Muhammedi olarak doğan çocuklar edecek kapasitesi verilerek dünyaya getirildiler. Bizler de onların içerisindeyiz

eğer bu kapasite bize verilmemiş olsaydı dışarıdan gelen bu hakikat-ı ilahiye, Hakikat-ı Muhammediye bilgilerini almamız mümkün değildi. Yani bir mahal olmadıktan sonra istediğiniz kadar oraya bir şey dökün çöp kovası olmadıktan sonra kovaya dökemezsiniz o yerlere gider, bunun gibi işte o tohumun içerisinde o kendini yenileyecek vasfı olmasaydı siz istediğiniz kadar ekin istediğiniz kadar başında bekleyin dua edin sulayın güneşini verin olması mümkün değildir.

İşte özünde olduğu için Ümmet-i Muhammed'in üstünlüğü budur işte, Ümmet-i Muhammetd Yani Hz rasulullah zamanında ve ondan sonraki dünyaya gelen insanlar çocuklar Hakikat-ı Muhammediye ile teçhiz edilmiş olarak üstünlüğümüz orada diğer ümmetlere karşı. Yani ayan-ı sabitelerimizde Hakikat-ı Muhammediyeyi anlayacak genler vardır, DNA lar vardır, o olmazsa zaten alamayız, mümkünü yoktur, sabahtan akşama kadar biz Hakikat-ı Muhammedi'nin küçücük bir bölümünü anlatsınlar karşılığı olmayınca almamız mümkün değildir.

Anlamamız tasdik ve tatbik etmemiz mümkün değildir. İşte Çin'de doğacak o son iki kardeşle biri erkek biri kız ikizler bir batında ikizler ama ters bu günkü normal doğumun dışında ters bir doğum olarak gelecek işte orada kesilecek bu maneviyat insanların DNA larına konan manevi idraki taşıyan genler DNA lardan mahrum olarak eksik olarak gelecek. O da Allah'ın mutlak kaderidir. İşte kıyametin kopmasına yakın onun için diyor işte kıyamet mü'minlerin üstüne kopmaz. Ehl-i halin üzerine kopmaz, onlar da lisanen Allah diyecekler ama içinde bu hakikatı yaşayamayacağı için Allah diyen varlık kalmayınca ancak kıyamet kopacak dedikleri budur. Lisanen Allah diyecekler ama manen Allah esmasının tecelli mahali olan yer kendilerinde olmadığından Allah sadece dillerinin ucunda varlıklarında olmayacaktır.

Yani Veli olmayacak, veliler kalmayacak yeryyüzünde onların üzerine kıyamet kopacak kıyamet koptuktan sonra dünya büyük zelzeleler geçirecek kendi halinde dönmeye başlayacak 20-30 sene kadar yeryüzünde insan nebat hayvan

kalmadan hiçbir şey kalmadan ondan sonra bir yağmurlar yağmaya başlayacak devamlı 20 sene bu anladığımız manada yağmur değil, daha koyu bir sıvı şekilinde yağmurlar yağmaya başlayacak ondan sonra dünya tekrar rutubetlenecek yani kuru kalmış olan dünya rutubetlenecek işte o halde dünya dönüşünü sürdürecek ama coğrafi oluşumu çok değişmiş olacak o arada.

Sonra güneş sistemi ile birlikte dönüyorken burçlarda da değişiklik olacak başka burcun etkisine girecek dünyanın bu günkü yaşamı ile o günkü yaşamı arasında büyük farklar olacak, Cenab-ı Hakk Cebrail (as) ı gönderecek insanların tekrar yeryüzüne gelme müddeti dolduğu zaman git bakalım benim habibimin kabri nerede bul onu diye gönderecek Cebrail (as) geldiğinde bakacak ki dünya da ne iz var ne Kabe kalmış ne Ravza-ı Mutahhara kalmış ne Kudüs kalmış ne Ankara ne İstanbul ne hiçbir şey yok belli değil ne su kalmış ne bir şey yuvarlak bir top haline gelmiş.

Hiçbir işaret olmadıuğı için geriye dönecek diyecek ki “Ya rabbi bulamadım habibinin kabri nerede bulamadım o zaman Cenab-ı Hak git bir daha bak diyecek tekrar geldiğinde yer kürenin bir yerinden bir nur sütununun yükseldiğini görecek yukarıya doğru o zaman anlayacak ki Kabr-i Şerifi buradadır Hz peygamberin, oraya geldiği zaman o kelime-i tevhid ile yahut tekbirle kabrinden kalkacak ondan sonra civarındakiler yavaş yavaş buna misal olarak diyor ki Kur’an-ı Kerim’de

خُشَّعًا أَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ

54/7 “onlar çekirgeler gibi kozalarından çıkıyorlar” işte gaflet uykusuna yatana da Nüsret Babam kış uykusuna yatmış derdi. Ayakta gezer ama uykudan uyandırmak için dürtmek lazımdır. İşte bunlar o zaman insanlar kıyamet uykusuna yatmış belirli bir süre toprak mutedil hale gelecek rutubet olacak o rutubetten hayat bulacak cesedlerimiz tekrar. Ve de herkes kabrinden çıkarak mahşer arasad meydanına, arasad ne demek, arsanın çoğulu yani arsalar demektir. Arasad meydanı arsalar meydanı demektir. Yani dünya üzerinde arsa iken yani

beş kıta iken Avrupa kıtası bir arsa, asya kıtası bir arsa, Amerika kıtası bir arsadır, memleketlerin olduğu yeri daha da küçültürsek Türkiye bir arsadır, Türkiyenin içinde Ankara bir arsadır, İstanbul bir arsadır, işte arsalar arasat meydanı dediği budur. Arsalar artık bir bütün haline geliyor, sahibine dönüşüyor, tek sahip var başka sahip yoktur. O zaman işte insanlar daha var edilmezden evvel cenab-ı Hakk soru soracak لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ 40/16 ama kendisinden başka kimse olmadığı için cevap veren gene kendisi olacak لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ Vahid ve Kahhar olan Allah olan benim günümdür, hadi bakalım bir nefis kalksın da başını kaldırsın da ben de buradayım da benlik iddiasında bulunsun bakalım. İşte ben Zahir ismimle sizleri zuhura çıkardım benlik yaptınız beni tanıdınız veya tanımadınız ama ben tanısanız da tanımasanız da sizi batın ismimle yani yokluk alemine sizi alırım diye orada Cenab-ı Hakk azametini kendi kendine ifşa ediyor. Ama işte bir Hakk yolcusu o gün gelmeden bu günü yaşaması lazımdır. İşte Fenafillah mertebesinde kişinin kişiliği ortadan gittikten sonra Cenab-ı Hakk لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ diye sorar o beden mülkünde yani bu mülk bu gün kimindir, genel olarak ahirette geçecek hadisedir ama bunların hepsi bizde Âdem'den itibaren Muhammed (sav) ve kıyamet kopuncaya kadar geçecek bütün hadiseler minumum olarak bizlerde yaşayacak yaşanması lazım gerçek biz Hakk ehli isek yani bu süreci mutlak yaşıyorsak işte bu süreçten gafil olmamız kış uykusuna yatmak demek oluyor. O süreyi boşuna geçirmiş demek oluyor. Kendi mülkünde kişi لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ diye daha evvel nefsaniyetin cirit attığı vehminin hayalinin sonsuz genişlediği vehim ve hayel karşılığı bu bedene sahip olduğu devrelerde bu devreler aşıldıktan sonra izale edildikten sonra nefs-i

emmaresi levvamesi mülhimesi mutmainesi Kahhar esması ile bunlar ortadan kaldırıldıktan sonra Fenafillah mertebesinde de “Bu gün mülk kimindir” diye o kişide var olan Uluhiyet makamı kendinden bunu soracak dışarıdan birisi gelip de söyleyecek değildir, kendi kendine لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ O zaman nefsin ayağı kırıldığından vehmin ve hayalin oradan uzaklaştırıldığından kendi varlığından başka ikinci bir varlık olmadığından cevap verecek kimse kalmıyor. Kalmaması gerekiyor. İşte o zaman cevap vermek lazım, cevabı da kendi kendine لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ benden başkasının sahibi değil bu gün benim sahip olarak diyecek. İşte aşağı yukarı orada gönül aleminden haber alanların da yüz milyar civarında insan toplanacak mahşerde yani Âdem (as) dan kıyamete kadar yaklaşık olarak misli misli arttırılarak hesab edilen insan sayısı 100 milyar kadar olacaktır. Bunların hepsinin hesabı aynı anda görülecek birlikte görülecek hiç birisi hesap dışı kalmadan, ayette diyor “herkes önderleri ile gelecek mahşer yerine” diyelim ki birisi kötü bir oluşum icad etti, nefsani bir oluşum kim onun peşinde koşmuşsa o onların önderi imamı olarak gelecekler orada kavga edecekler sen başımıza geçtinde işte bu bidat hadiseyi sen bize yaptırdın diye ondan hesap soracaklar yakasına yapışacaklar o da diyecek ki evet ben yaptırdım ama siz de gelmeseydiniz Allah size de akıl vermiş diye kendini kurtarmaya çalışacak.

İşte kim ki hamd-ı hakiki idrak etmişse burada hamd ile yaşamışsa hamd ile teşekkür etmişse hamd ile övmüşse rabbı da onu hamd ile karşılamışsa rabbı da onu övmüşse işte onlar lisanen de söyleseler liva-ul hamd sancağı altında buluşacaklar hiçbir gölgenin olmadığı o günde Hz Rasulullah’ın sancağı bayrağı altında bir O’nun bayrağı var başka kimsenin bayrağı yok. “Liva” sancak demektir, liva-ı Hamd hamd sancağı demektir. Biz bunu yukarıda sallanan bir sancak gibi düşünüyoruz ama tabi öylesi de olacak uzaklardan görünecek ama o sadece sallanan bir malzeme değil, manevi

bir ihata yani manevi bir gölge manevi bir muhafaza ondan sonra hesap kitap görülünce insanlar cennete doğru yola çıkarılacak yani hesap kitaptan sonra çıkanlar ama cennete giderken sırat köprüsü var onun altında da cehennem vardır.

Sırat köprüsünde kancalar var insanın ayaklarından tutup çekerler, kişi aşağıya düşürülür, eğer bu dünyada sırt-ı mustakıym üzere ayağını sağlam basmış kimseler onun kaydırılması mümkün değildir. Sırat köprüsünün üç bin senelik yol olduğu haber verilir, ki bu üç bin sene oranın senesine göre dünya senelerine göre değildir, Kur'an-ı Kerimde Melaike-i kirama nereden geldiniz diye sorulduğu zaman "biz bir günü sizin zamanınızla bin sene olan yerden geldik diyorlar. Yani burada bin yıl orada bir gündür. İşte İsa (as) iki gün dünyadan ayrılmış oluyor. Buraya göre iki bin yıl oraya göre iki gündür.

Hakikate göre iki gün ayrılmış oluyor. Bunun bir günü yukarıya çıkması bir günü de tekrar dönmesidir. İsa (as) 2033 senesinde gelir. çünkü İsa (as bir yaşında göğe çıkmadı 33 yaşında çıktı, 33 yılında çıktığından dönüş de 2033 olacaktır. Zamanımız da oraya doğru geliyor zaten işte hadiseler de oraya doğru geliyor, 2001 senesinden 2010 senesine kadar Hıristiyanlığın Türkiye ve doğu üzerinde çok büyük etkisi var ki gözüküyor işte 2011 den sonra İslamiyet yavaş yavaş yeryüzünde daha olgunlaşmaya başlar değer bulmaya başlar bu ilmi konuların da Kur'an'ı tasdik etmesiyle mantıklı insanların tutucu olmayan mantıklı insanların bunu kabul etmek zorunda kalmalarıyla işte sureten ve ilmen de olsa mantıken de olsa Kur'an'ın daha üstün gelmesi bizim Kur'an'ı anlatmamız şekliyle değil Kur'an'daki gerçeklerin batılılar tarafından ortaya çıkarılması suretiyle zaten de hep öyle olmuyor mu, bizdekini onlar çıkarıyorlar sonra bizde peşinden gidiyoruz.

Doğruymuş diyoruz halbuki doğruyu bizden alıyorlar yani doğruyu doğudan alıyorlar batıdan da bize satıyorlar.

Cenab-ı Hakk haksızlık yapmaz bunu evvela bilmemiz lazımdır, o halde onlara haksızlık mı ediliyor diye bir hadise çıkıyor, bunun tabi izah edilmesi lazımdır, yani yerine oturması lazımdır, Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'de belirttiği gibi "Biz bir kavime bir uyarıcı göndermeden orayı helak etmeyiz" diyor yani ne kadar topluluk varsa o toplulukların hepsine bir uyarıcı mutlaka geliyor. Yalnız bakın şu mühimdir bunlar mahalli topluluklar ve mahalli şeriatlardır. Oralara ait mahalli hukuklardır. Eskiden de peygamberler kavimlere geliyordu, şehire geliyordu aynı devrede iki peygamber yaşayabiliyordu. Hatta bazen üç peygamber neden birisi bir başka şehrin peygamberi birisi bir başka şehrin peygamberi birisi bir başka şehrin peygamberi idi.

Kıyamete kadar 124 bin veli ve peygamberden bahsediliyor geleceklerle birlikte o halde Kur'an-ı Kerim'de bahsedilen 28 peygamber Allah'a ulaşmak için Hakikat-ı Muhammediye seyrinde olan ana merkezleri gösteriyor. Ana iskeleleri gösteriyor, o ana kervansarayları gösteriyor. Diyor ki bakın "ey kulum Âdem kervansarayından yola çıkacaksın oradan bir tecizatını alacaksın oranın ilmini alacaksın ondan sonra baş Şit hedefin var bu hedef biraz daha ileride diye gösteriyor, oraya gidiyor giderken yolda ağaçlıklar yeşillikler sulak yerler meyvelerle meşgul olmaya başladın mı o hedefe ulaşamıyor, oralarda kalıyor.

Diğerlerini böyle kıyas edelim, işte bizim gerçekten büyük şansımız en büyük kervanın tabileri olmamızdır. Diğer kervanlar daha kısa kısa yerlerden gidiyor, bütün bu insanlar mahşere gelecekler siyahıda gelecek beyazı da gelecek kızıl derilisi de gelecek hepsi de gelecek hepsi kendi şeriatı içerisinde yaptıkları hukukun doğruluğunu ve yanlışlığına göre orada bir son aşaması ne ise buradaki hukukun bir sonraki aşaması Cennet veya Cehennem onların Cennet veya Cehennemleri kendilerine göre bir mahal olacaktır, haksızlık diye bir şey yoktur.

İç bünyedeki samimiyetleri ne ise yani dışarıda yapılan fiiller o kadar mühim değildir, ama hem fiil kaliteli olursa hem düşünce ve muhabbet kaliteli olursa insanın kalitesi o kadar yüksek olur Zahir ve batın çünkü insanın Allah'ın sadece Batın ismi yok Zahir ismi de var onun da tahakkuku gerekiyor, işte o kavimler kendi bünyeleri içerisinde kendi idrakleri içerisinde samimiyetle o puta taptıkları zaman Allah'tan başkasına yine tapmamıştırlar. Neden işte Hakikat-ı Muhammediye ilminde belirtilen Zat'i tecelli içerisinde bu alemlerde biz mutlak olarak bilirsek ki Allah'tan başka bir varlık yoktur o halde puta da tapsan eşyaya da tapsan taşa da tapsan buzağıya da tapsan rabbına tapmış olursun.

Yalnız buradaki ince nokta ayrılmak ayrılık yeri eğer biz taşı taş olarak görürsek yani kendine ait Hakk'ın dışında ayrı bir varlık olarak görürsek putperestlik o zaman olmuş oluyor.

2/115 وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ

doğuya da dönsek Hakk'ın veçhine döneriz batıya da dönsek Hakk'ın veçhine döneriz. Sadece Kabe'ye dönsek değildir. Nereye dönerseniz Hakk'ın veçhi oradadır. إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

Allah'ın ilmi de her şeyi kaplamıştır. Zat'ıyla her yerde mevcuttur, ilmi ile de her şeyi kaplamıştır. Fiili ile de her şeyi kaplamıştır. Zahir ismi ile de her şeyi kaplamıştır. Batın ismi ile de her şeyi kaplamıştır. Batın isminin tecellisinde olanlar bunu idrak edenler Zahir isminin tecellisinde olanlar sadece suri olarak zuhura gelenlerdir. İşte bir kimse Batın ismi ile o hakikatleri idrak ederek Zahir ismi tecellisi olan maddeye yöneldiği zaman Zahir ile Batın'ı birleştirmiş olur. Bu da bir kemalat olur.

Allah'ın programı belirli vasıtalarla uç noktada zuhura getirmiş olduğu ef'al alemini ve onda meydana getirdiği insanı kamil İnsanı tekrar kendi Zat'ına döndürmek yani kendi Zat'ından seyahata çıkardığı ve ef'al aleminde zuhura getirdiği varlığı Ef'al alemi, Esma alemi, Sıfat alemi, Zat alemi diye

seyirini sürdürerek kendine çekmesi Zahir isminden Batın ismine almasıdır. Ve de kesretten Vahdet'e almasıdır. Yani çokluktan tekliğe almasıdır. Allah'ın gayesi budur. Bunu tahakkuk ettirmek için bu 124 bin peygamberi gönderdi bu Allah'ın bize insanlık alemine en büyük rahmetidir. Adem (as)ı

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا

بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ

إِلَىٰ حِينٍ 2/36 ayeti ile yere tard etti işte bu Âdem'in yeryüzüne indirilmesi hadisesi bu hakikat-ı ilahiyenin madde alemine indirilmesi yani bu hakikat-ı ilahiye ilminin Âdem ile madde alemine indirilmesidir. Ve orada sakın üzülmeyin ben size Hadi'ler göndereceğim yani hidayet ehli göndereceğim, kim ki benim gönderdiğim o hidayyet ehline yani Hadilere, peygamber ve Velilerime iteat eder tabi olursa onlarla birlikte hareket ederse mutlak bakın yeminle söylüyor. قُلْنَا اهْبِطُوا

مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ

عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ 2/38 onlar için korku yoktur, onlar mahsun da olmazlar. Neden hayel ve vehme kapılmazlar. Beşeriyet yaşantılarında kalmazlar ve de yollarına devam ederler, geldikleri yerden dönerek asıllarına varırlar. Allah'ın gayesi budur zaten yani "*Küntü kenzen mahfiyyen*" hadisi ile başlayan batında olan Allah'ın iç güçlerini bu alemler vasıtasıyla dışarıya çıkarması ve kendinin Zat'i yönünü de Âdem diye belirttiği insanı da dışarıya çıkartıp faaliyete çıkartıp kendinin bilinmesidir. Hem ef'al mertebesi hem esma mertebesi, hem sıfat mertebesinde maddeler olarak mana olarak da insan ile Zat mertebesinde kendinin bilinmesi idi. Gayesi o idi, şu anda da odur gelecekde de odur.

İşte bu nesiller olarak gaybden zahire gaybden şehadete yani müşahedeye geçerek o seyir devam ettiriliyor. Bundan sonra da devam edecek bu iş bizimle bitmiyor.

Bakın bu Mudil isminin Dalalette olanlara hitap olmaktadır, neden Hadi ismini dünyada iken talep etme imkanları olduğu halde bakın mullak olan şeyi talep etmediklerinden eksiye dönüşmesidir. Eğer artıyı talep etselerdi, Hadi ismini taleb edecekler ve onun tahakkuku kendilerinde ortaya gelecekti, hidayet ehli olacaklardı. Şimdi bizim daha anlatmak istediğimiz başkadır, إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ 36/55 muhakkak ki Cennet ashabı o gün meyvelerle meşguldürler koltuklarında oturmuş olarak güzel vakit geçirirler, şimdi bunu ilk anda baktığımız zaman çok büyük bir lütuf gibi görmekteyiz Cehennem ehline göre tabi ki çok büyük bir lütuftur, ama irfan ehline göre burası yermedir. Bakın Rabları ile Allah ile meşguldürler demiyor, bu ayette meyvelerle meşguldürler diyor, işte bu kimseler dünyada sevapları fazla olan günahları az olan kimselerdir. Ama sevap ve günahı nefislerini Cennet meyvelerinden faydalansınlar diye yaptılar sevapları.

Cehennem ateşinden korksunlar diye kaçsınlar diye günah işlemediler. İşte bunların her ikisi irfan ehline göre yani hakikat ehline göre Allah ehline göre nefsi için yapılan şeylerdir. Nefis için yapılan şeylerdir. Bakın فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ onlar meyvelerle meşguldürler, bakın duyulan hoşluklar hazlar geçici şeylerdir, bize beşeri manada bireysel manada haz duymak değil ilmi manada rabbımızı idrak etmek gerekir. İşte tasavvufun gerçek hali cennet ehli yapmak değil, Hakikat ehli yapmaktır. Hakikat ehli olmak için de burada bir süre gereklidir. Bu süreyi de en güzel şekilde değerlendirmeliyiz. Bunun için evvela menfaat karşılığı bir şey yapmayacağız, rabbımız bize dese ki ey kulum sen 24 saat başını secdeden kaldırma ben seni cehenneme koyacağım benim muradım

budur dese eyvallah ya rabbi diyebiliyor muyuz, o zaman tamam işte o has kul dur.

Aman yarabbi cennetini ver cehenneminden azad eyle bunlar da güzel şeyler yanlış anlamayın bunu taleb etmeyin denmiyor, ama bizim esas talebimiz rabbımız olmalıdır. Bize o yakışır, bize Zat'ını taleb etmek yakışır, rıza başka bir şeydir, Zat'ını taleb etmek başka bir şeydir. Rızasını taleb ettiğin zaman bir menfaat taleb etmiş oluyorsun, sadece Zat'ını yani Allah'ı Allah olduğu için sevmektir. Her hangi bir şeyi versin diye menfaat karşılığı yani al gülüm ver gülüm şekliyle değildir. İşte gerçek insanın vasfının bu olması lazımdır, menfaatsız karşılıksız sevmesi dese ki rabbınız sizi ebedi olarak cehenneminde koyacağım en derin yerine koyacağım ya rabbi sen bilirsin.

İşte buna razı olan İbrahim (as) nemrudun ateşi demek nefsin ateşi demek bütün ailesi dahi karşı çıktı bütün kavimi karşı çıktı, ama o rabbının sözünü dinledi boynunu eğdi onlara hiç karşı bile gelmedi. Atılmak üzere havalandığı zaman ateşin yanına sokulamıyorlar mancınıkla onu ateşe atılmak üzere havaya attıkları zaman uçuyorken bakın o kısacık sürede Cebrail (as) geldi, ya İbrahim söyle şurasını hemen ortadan kaldırayım şu ateşi söndüreyim dedi İbrahim (as) hayır senden bir şey istemiyorum dedi, istersem rabbımdan isterim, ondan da istemem çünkü benim halimi benden daha iyi biliyor, taleb etmeye gerek var mı benim rabbım uzakta değil ki, bir başka alemde değil ki.

Azrail (as) geldi şuradaki bütün insanların canını alayım nemrudun da canını alayım dedi, Cenab-ı Hakk sevdiği için bakın neleri değiştiriyor, ama İbrahim (as) istemem dedi, Mikail geldi, İsrafil geldi, kıyameti koparayım şurada dedi, bakın hiç birinden bir şey talep etmedi, bakın ne kadar güzel bir hakikattir, iman ehli, işte bize bu lazımdır, bu inanç üzerine işte orası gül bahçesi oldu. Yoksa biraz şüphesi olsaydı İbrahim (as) ın ateş orada O'nu yakardı. Yalnız orada bir şey vardır, daha derin olarak tefsirleri incelediğimizde İbrahim (as) a soruyorlar daha sonraki yaşantısında hatıratında ateşe

atıldığın zaman gerçekten sen yandın mı yanmadın mı yani nasıl bir hadise ile karşılaştın gül bahçesi oldu ama ateş yine dışarıda var.

Dedi ki ateşin bana hiç tesiri olmadı, yani ben hiç ısı hissetmedim ancak diyor ki şu omuzumun şurasında biraz ısı hissettim şöyle bir çizgi olarak bir ısı hissettim diyor. Peki diyorlar oradaki ısı nereden oldu, o zaman diyor ki ben çocukluğumda babam put yapardı heykeller yapardı ben onu boynuma asardım ip ile beraber satışa gönderirdi beni çocukken bilmiyordum diyor. İşte putları boynumda taşıdığım için o ipin izi diyor, biraz bende acı yaptı diyor. Bakın menfaat ile yapılan din ile muhabbet ile menfaatsiz yapılan din arasında fark vardır.

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

HZ RASULULLAH'I ZİYARET İÇİN VEYSEL KARANİ HZ LERİNİN GELMESİ

Elhamdulillahirabbil alemiyn vesalat-ı vesselam-u ala Rasulune Muhammedin ve alihi vesah bihi ecmain bu gün 21/04/ 2001 Cumartesi günü öğleden sonra sohbetimize devam etmeye çalışalım bakalım mevlam neler nasıb eder bu sohbetimizin konusunu tarihi bir vakıa olarak **Veysel Karani Hz lerinin Hz Rasulullah'ı ziyarete gelmesi** ve görmeden geriye dönmesi bu nasıl bir iş nasıl bir hadisedir, bunu mantık ile izah etmemiz mümkün müdür.

Yemenden Medineye kadar gelecek Hz Rasulullah'ın kapısına kadar gelecek kapıyı çalacak açtıkları zaman Fatma

validemiz seslenecek içeriden açacak kapının arkasından konuşacak ve Hz Rasulullah'ın evde olup olmadığını soracak evde yok denildiği zaman buyurun biraz oturun dendiğinde annem müsaade etmedi geriye dönmek zorundayım diye selam bıt-rakıp geriye dönecek Hz Rasulullah nerede evinden beş yüz metre ileride dostları ile beraber bulunmakta aylarca yol gelecek Hz Rasulullah'ın muhabbeti aşkı sevgisi içerisinde ve Fatma validemiz de bu konuşmayı yaptıktan sonra annem müsaade etmedi diyerek geriye dönecek

Bunu biraz düşünmemiz gerekiyor, efendim vaazlarda kitaplarda buna anne muhabbetinin ne kadar değerli bir şey olduğu peygamberin ziyaretini terk edecek derecede annenin evlatları üzerinde bir hakkı olduğu şekliyle yorumlanarak bu hadisenin içerisindeki gerçek oluşum gerçek varlık ortaya çıkarılmadan duygusal bir yaşantı içerisinde örtülüp gitmektedir. Veysel Karani Hz lerinin daha iyi yapısını anlayabilmek için O'ndan daha iyi faydalanmak için hayat hikayesini bilmek lazımdır. Hayat hikayesi içerisinde neler geçiyor, nasıl bir insan çevresinde nasıl biliniyordu, yaptığı iş ne idi, kısaca çobanlık yapıyormuş daha evvelce kendi halinde çoban olmadan evvel köyünde Karen kasabasında Veysel Karani yani Yemen'in Karen kasabasında Karani ismi oradan mensubiyetten geliyor.

Nihayet develere bir çoban gerekiyor o talib oluyor, ne kadar ücret istersin dendiğinde normal fiatın yarısına yaparım diyor, onu da akşamları aldığı zaman yarısını infak ediyor, çok az bir kısmı ile de annesine kendisine harcıyor, annesi hasta evde yatmaktadır, gelip gittikçe sabah akşam ihtiyaçlarını görmekte hayatını böyle sürdürmekte pek halkın arasına karışmamakta kendi başına rabbisi ile meşgul olmaktadır, ama daha henüz Hz Rasulullah risaletini ortaya getirmiş değildir, işte o devrelerde Hz Peygamber efendimize risalet geliyor, aradan belirli bir süre geçiyor, hicret hadisesi oluyor Medine'ye hicret ediyorlar, o zaman Veysel Karani hz leri haber alıyor, Hicaz'da böyle bir peygamber zuhur etti O da O'na gönlünden muhabbet ediyor, o kadar yolu göze alıyor O'nu görmek için

Bu yolu aldıktan sonra hiç dinlenmeden sebep olarak annem geç kalma çabuk gel dedi diye hz Rasulullah'ı görmeden aynı yoldan geri dönüyor. Annesi bu arada ya ölmüş olsaydı veya annesine bir gün geç dönseydi, veya Hz Rasulullah ile mülaki edecek mülakat edecek iki saatlik bir gecikme olsaydı, bunu kim bilecekti, annesi ne diyecekti, niçin orada eğlendin mi diyecekti, sonra kiminle görüşmedi kimin için gitti kiminle görüşmedi, Alemlerin sultanını ziyarete gitti bütün alemler ve kendisi de O'nun varlığı ile mevcut olduğu halde "*annem izin vermedi*" annesi çabuk dön eğlenme demiş.

Ama onun annesinin çabuk dön demesi sadece Hz rasulullah ile olan zamanını uzatma değildir, yani yollarda da eğlenme manasınadır. Yalnız kadın tabi bunu söylemekte haklıdır bir tek güvendiği oğlu var o da yola gidiyor, (sav) Efendimiz o gün akşam eve geldiği zaman ya Fatıma senin yüzünde bir Nur var, bir değişiklik görüyorum sende ne oldu bu gün demiş, diyor ki Ya Rasulullah böyle bir misafir geldi, kapının arkasından ben de O'na sizin evde olmadığınızı söyledim bir an göz göze geldik olduysa o zaman bir şey olmuştur diyor, başka bir hadise olmadı diyor. Efendimiz o zaman anlıyor, pekala diyor, bakın hadiseyi yönlendirmiyor, kendi akışı içerisine bırakıyor. Veysel Karani de hadiseyi zorlamıyor, annesi ne dedi çabuk gel evde yoktu söze tabi olarak kendinden bir şey koymuyor ortaya işte bir saat geç kalmış olsam ne olacak şunu etsem bunu etsem ne olacak tam bir samimiyetle teslimiyetle hemen geriye dönüyor. Şimdi bu hadise mantık kuralları içerisinde o kadar yol kat etmiş, dolayısı ile yarım saat 15 dakika içerisinde geç evine varması hiçbir mesele teşkil etmez, yolda iki adım hızlı gitse iki adım fazla atmış olsa o yarım saatlık süreyi doldurur hatta daha evvel de gidebilir.

Burada mesele şudur, Hz Rasulullah ile görüşme izni yok. Ama gitmesi de gerekiyor, yani, O'nu ziyaret etmesi gerekiyor, ama görüşme izni yoktur. Gitmezse isyan etmiş olacak görüşürse bazı kendinde kayıplar olacak, bu şu demek Veysel Karani o zamanın kutbu imiş, o yörelerin kutbu imiş, Hz

Rasulullah'a risalet gelmeden evvel orada istiklal sahibi olan ricalden yani Hakk erenlerden değil onun büyüklerinden peygamber efendimiz dünyaya geldiği için onun ziyarete gitmesi en önce O'na farzdır, işte bunun için ziyaret kasdıyla görev olarak yola çıkıyor, ama Hz Rasulullah'ı görmüş olsa onun ümmeti olması gerekecek, sahabisi olması gerekecek, kendisinin gavsiyeti Hz Peygamberin risaletinden daha evvel olduğu için gavsiyeti elinden alınıp O'na sahabi olması gerekecektir.

Annem müsaade etmedi, hangi annesi müsaade etmedi, Akl-ı Kül, nefs-i Kül annesi yani külli akıl bunu böyle planladı. Hasta olan yataktaki annesi değildir. Gelmemiş olsaydı çok büyük bir nezaketsizlik yapacaktı, çünkü alemlerin sultanı gelmiş O'nu ziyaret etmemek mümkün değildir, bakın kendisinin gavsiyeti de üstünden atarak oraya gidiyor. Efendimiz evde olsaydı, gavsiyeti elinden gidip O'na ümmet olacaktı tabi olacaktı sahabi olacaktı. Peki sahabilik kötü bir şey mi değil, ama o gavsiyetini Hz Peygamberin gelişinden daha evvel aldığından onun için bir asaleten gavsiyeti vardır.

Ama Hz Rasulullah efendimiz ile zahiren konuşmuş olsaydı mertebesi zahire dönecekti. Yani sahabi lakabını alacaktı. O'nu gören sahabi oluyor, isterse beş dakika on dakika görüşsün. Yani Hz Rasulullah'ın nazarına muhatap olan nazarının düştüğü gönül O'nun sahabisidir. Zamanında bakın bir sürü yan komşuları vardı Musevilerden diğer kabilelerden ama sahabi olamadılar, inkarcı oldular. Çünkü Hz Rasulullah'ın nazarı onlara deymedi. Gördü de nazarı deymedi. Bunlar benim sahabim diye onlara göndermedi enerjiyi onlara eksi enerji gönderdi. Yani nefsani olarak baktı o inanmayanlara. Yani suret olarak baktı, suret olarak baktığından suretine düşman oldular.

Kime ki sireti ile nazar etmişse işte sahabe-i Kiram iman ehli onlar oldu. Hz Rasulullah'ın nazarı sahabe-i kiram içerisinde hangisine daha çok isabet etmişse onun mertebesi o derece yükseldi. Arada yükselenlerin sebebi budur. Hz Rasulullah'ın rabıtasına yani nazarına daha çok ayna

olanlardır. İşte Hz Ebubekir’e nazarı o kadar çokdu ki bütün varlığını Hz Rasulullah uğruna feda etti. Sahabe-i Kiramdan Hz Ömer geldi Ya Rasulullah ben de malımın tamamını vermek istiyorum yok dedi sen yarısını vereceksin çünkü onun gücü ona yetecek kadardı. Nazarı yarısını verecek kadardı.

Sahabe-i Kiramdan bir başkası geldi Ya Rasulullah ben de malımın tamamını vermek istiyorum dedi ona sen üçte birini ver dedi. Onu kaldırabilecek güçte idi hepsini verse tabi istiyor ama sonuna katlanamayacaktı. Çünkü Hz rasulullah’ın nazarlarını o kadar alabilmişti. İşte bu sahabe-i Kiram Biyat-ı Rıdvan o Rıdvan ağacı altında Mekke’ye gidip de dört bel Km sonradan Hudeybiye denilen yerden geriye dönünce döneceği zaman biraz konuşmaya başladılar, yani menfi bir hava esmeye başladı, Ya Rasulullah sen bize söz vermiştin rüyada gördüm demiştin İsra suresi 60 ayette Biz sana rüyayı gerçek olarak gösterdik diye orada Mekke’nin fethini göstermişti, Cenab-ı Hakk Hz peygambere O da ümmetine müjdelemişti.

Mekkeyi Feth edeceğiz demişti, oraya kadar da gidince zannettiler ki hemen Mekke feth edilecek fakat böyle bir anlaşma yapıpta geriye çekilme kararı alınınca sahabe-i kiram biraz işte Ya rasulullah sen bize söz vermedin mi Mekke’yi feth edeceğiz diye Efendimiz o zaman dedi ki evet ben size söz verdim biz Mekke’yi feth edeceğiz ama bu sene feth edeceğiz demedim size dedi. Sahabe-i Kiram oraya gidildiği için o sene zannettiler, işte orada tekrar sahabe-i kiram iman tazelediler. Biz yanlış iş yaptık inkara kalktık diye özür mahiyetinde iman tazelediler Fetih Suresinde yazdığı gibi, إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَن نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهُ اللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

48/10 ayeti nazil olu ve onu orada tatbik ettiler yani yapılan biadlarını yenilediler. İşte bu biad ve daha sonraki HZ Rasulullah’ın yanındaki çalışmalar ne kadar sahabe-i kiram

yani hangi sahabe-i kirama Hz Rasulullah'ın teveccühü ne kadar olmuşsa onların islam içerisindeki yükselmeleri o kadar fazla oldu. Yani oradan gelen enerji ile o hale ulaştılar. Yoksa kendi varlıklarından o güce sahip o gayrete sahip olmaları mümkün değildir. Bilindiği gibi her peygamberin 70 insan gücü var derler, yahut 40 insan gücü var derler, ama Hz Rasulullah'ın 40 peygamber gücü vardı.

İşte bu güç ile o enerjiyi gönderdiği zaman yani karşısındakine o ruhaniyeti o nuraniyeti gönderdiği zaman orada hayat olmaması yeni bir varlığın yeşermemesi yetişmemesi mümkün değildir. İşte gerçek hal ehlinde de çok az da olsa bu hallerin olması gerekiyor, o nazar-ı ilahiye ile karşıdakilerinde bazı değişiklikler bazı hayata değişik şekilde bakmalar bu yüzdendir. Eğer böyle bir şey oluşmuyorsa oranın hayat sahibi olmadığı kendinde hayat olmadığı dolayısıyla hayat veremediği çok açık olarak anlaşılır. Bir yere uzun süreler devam edilmiş de bir şey elde edilmemişse demek ki orada bir hayat yoktur, belki o çekirdeklerin özleri kaçmıştır, çekirdek var ekiyorsunuz ama buğday çıkmıyor, nedeni içindeki özü aslı kaçmıştır.

İşte o günlerden kevser nehri bu إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ 108/1 Hz Rasulullah kaynağı olan bu kevser nehri Hz Rasulullah'ın gönlünden ve gözlerinden ve rabıtasından ve ilminden ve kelamından karşı tarafa aktarılmak suretiyle bu günlere kadar ve bu günlerden de kıyamete kadar da devam etmek üzere yolunu buluyor. İşte sahabilik bu demektir, sahabi bir yerde "sahip" lenmek demektir, yani davaya sahiplenmek demektir, davada elinden gelen her türlü imkanları kullanıp davaya sahiplenip yardım etmek gerekiyor, onun için de bunlara "Ensar" deniyor. Yani Nasara yani yardımcılar Hz Rasulullah'ın çevresinde iki türlü insan vardı birisi Muhacirin birisi de ensardı.

Ensar Medine'liler, Muhacir de daha evvelki sahabi Mekkeliler, Mekke sahabileri ama bunların hepsine birden de

“Sahabi” deniyor netice olarak yani sahip olanlar neye sahip olanlar zahir olarak davaya sahipler, batın olarak da Hz Rasulullah’ın gönül alemine sahipler. Ruhaniyetine sahipler, işte onun için bunlara sahabi, bunlara tabi olanlara da “tabiin” tabiin etbei tabiin diye bu günlere kadar devam ediyor bu ilahi hakikat yolculuğu nuraniyeti. Gönüllerden gönüllere, gönüllerden gönüllere devam ediyor, edecek de inşeallah.

İşte bakın bu kanaldan kim geliyorsa ne isim ne resim bu kanalın olması lazımdır. Bu kanaldan kim geliyorsa bunlar hayat sahipleridir. Bunların dışında gelen kanallar nakil olarak gelmektedir, yani ilmin zahirini naklederek gelmektedirler. Aklederek yaşayarak gelmekte değillerdir, işte şeriat alimleri Hz Rasulullah’tan gelen nakli naklederler. Yaşamı değildir, Ebu Hureyre şunu dedi, işte ebu Cehil bunu dedi, o bunu dedi o bunu dedi, hep dedilerle vakit geçirirler. Bu yanlış bir şey değildir, ama sen ne dedin, bana bir kelime de söyle ve senin kendinin olsun.

Ustanın öğrettikleri başımızın üstünde ama o ustanın malıdır. Bakın şairler var aşıklar var, bunları çalarken diyor bu usta malı yani ustamdan aldığım gibi çalıyorum, tabi usta malı olmadan insan usta olmaz, ama diyor ki bu da ferahiye ait yani benim malım diyor. İşte bir alim kendi malı olarak ortaya koyduğu bir şey varsa tabi ustasından aldığını nakledecek onlardan aldığı kaynakla ustasız hiçbir şey olmaz, öğretmensiz hiçbir şey olmaz, tohum olmadan o yeni üretim olmaz, yeşil başaklar ortaya çıkmaz. O tohumdan kendisinin yeni bir başak üretmesi gerekmektedir. Onu üretmesi içinde bahçivan olması lazımdır, yani üretici olması lazımdır.

Şimdi bakın Sahabi Hz rasulullah’tan kaç türlü ilim aldı, hangi sahabi hangi tür ilim almışsa onu nakletmektedir, ama Hz Ali gibi, Hz Ebu Bekir gibi Hz Ömer, Osman gibi çok yakınları batıni ilimleri de aldılar. Ama hepsinin de alışları değişik pozusyonda idi. Kendi kabiliyetlerine göre değişik yönlerde idi. Bu dört sahabi hepsi aynı şekilde islamı idrak ederek aynı kanaldan yani tek olarak o zaman dört yol bir yol demektir. Dört ayrı yoldan geldiler, ama muhteva olarak yine

hepsi aynı yolun içinde idiler. Nasıl şimdi buradan diyelim ki İzmir'in merkezine bu yoldan da gidilir, şu yoldan da gidilir o yoldan da gidilir, ama bu yolları hangisi daha geniş, hangisi daha sağlıklı hangisinde çukurlar yoksa o yolu tercih etmek daha kısa yoldan merkeze ulaşmak olur.

Onların yollarını inkar etme babında değil, hepsinin kendilerine göre haklı oldukları yönleri vardır, ama bir de yoldan yola fark vardır. Asfalt yol başka uçak ile gidildiğinde o da bir yoldur, o da bir başka, artık bir bakıma hangi yazıhane kime yakınsa o yazıhaneden biletini alıyor, oradan kendisine servis veriliyor. Bizim bunlar hakkında şöyle veya böyle diye değerlendirecek ne gücümüz var, ne halimiz var, ne de haddimize ama ilim olarak bunları araştırmak hakkımız. O Rasulullah'ın o büyük o güzel insanın o güzel varlığın güzel olarak bize bıraktıklarını güzel olarak alıp güzel olarak nakletmek zorundayız.

Böyle perişanlık içerisinde değildir. Hz Rasulullah bize şaibeli bir şey bırakmadı. Her şey apaçıktır. Miraç akşamı Efendimize (sav) a Hz Allah (cc) üç torba ilim verdi. Rasulullah Efendimiz buyurdu ki Rabbım bana miraçta üç çuval ilim verdi, bunun bir tanesini herkese açmamı emretti, bir tanesini ihtiyarıma bıraktı, bazılarını aç bazılarını açma dedi. Bir tanesini de avam halka açmamakla emr olundum. Çünkü onlara bu ilmin faydası olmaz zararı olur, o ilim zirvelerde olduğu için herkes orasını alamaz, ağır gelir.

Herkese aç dediği şeriat bilgisi, bazılarını aç bazılarını açma dediği Tarikat bilgisi, gizle dediği Hakikat ve Marifet bilgisidir. Ancak bu gizle demekle bu şey gizlenmiş değildir. Ehline aç ehil olmayana açma ehil olmayana gizle demektir. Hz Allah bu efendimize söylediği bu tavsiyeyi Kur'an-ı Kerim'de kendisi açtı. Ama açmakla kapatmak arasında açtı. Bir taraftan açıyorken bir taraftan da onu perdeledi neden, onu ehli olan alsın diye. Çünkü bir ilacın dozu çocuklara başka verilir, orta yaşlılara başka, yaşlılara başka verilir. Hepsine aynı ilaç ama dozunu hepsine aynı verirseniz fayda yerine zarar sağlar.

O yerde yaşayan kimseye verilirse o keser faydalı keser eğer o yerde olmayan kimseye o kılıç verilirse kendini keser, kendine zarar verir, çevresine zarar verir. Bir çocuğun eline tabancayı vermek gibidir. Ama o tabanca büyüğün elinde olsa yerinde kullanır, ve de o tgabanca ile ailesini çevresini muhafaza eder. Ama o çocuk onu nasıl kullanılacağını bilmediğinden oyuncak diye tetiği çeker ya anasını, babasını ya da kendini vurur. İşte bu ilim de böyledir, yanlış yönlendirir.

Şimdi kısaca Hz Ali efendimiz ile Hz Ebu Bekir Sıddık Hz lerinin oluşumunu anlamaya çalışalım. Ondan evvel dört halifeden gelen dört tarikat vardı, Hz Peygamberden sonra, bu tarikatlar nereden çıktı böyle bir şey yoktu diyorlar ya bunların hepsinin kaynağı Kur'an ve peygamberdir. Zaten öyle güçlü bir kaynak olmasaydı bu günlere kadar gelemez, daha başladığı yerde biterdi. Hz Ebubekir efendimizden gelen bilindiği gibi Şah Nakşibendiye doğru gelen Nakşibendi koludur, genel olarak o yapı içerisindedir.

Hz Ali Efendimizden gelen birçok isimler olmakla birlikte baştan Halvetiye'ye dayanmaktadır. Ömer Halveti Hz lerine dayanmaktadır, bize gelen kollar oraya dayanmakta, ama ondan evvel Cüneyd-i Bağdadi gibi çok büyük evliyaullah'ın da sırada olduğu kaynaklardır. Onlar kendilerine göre bir tarikat kurmuş değiller, ancak bunu yaşayıp ferdi olarak yaşayıp çevrelerini de eğitmek suretiyle Cüneyd-i Bağdadinin lakabı neydi; "Seyyidüd Taife" bakın bu taifenin efendisi demektir. Yani tasavvuf taifesinin efendisi o gurubun efendisi demektir. Onun dayısı şeyhi "sır-rı Sakati" gibi kimseler, bunlar daha henüz genel manada bir tarikat kurmamışlar, ama okul haline getrmişler çevrelerini isim almamışlardır.

Ama yapılan eğitim budur, Allah'a ulaştırma sistemidir. Daha daha sonra gelenler şeriat ve Tarikat birbirine karıştığından Zahiri ulema Hz Rasulullah'ın zahirinden ilim alanlar yani fıkıh alimleri diğerlerini reddetmek suretiyle yani batıni oluşumları reddetmek suretiyle islam daha ağırlıklı zahir

tatbikat edilir hale gelmiştir 1200 sene sonra. Bunda bir başka sebep daha vardır, İslamiyet o günlerde geliştikçe genelleştikçe zenginleştikçe nefsi çalışmalar sahabe-i kiram'ın tabii olarak yaptığı nefis çalışmaları yani riyazadlar işte az yemekler, az içmeler, gibi şeyler, zenginleştikçe bunlar zor gelmeye başlamış, neticede islam dini genel olarak bu gün de içinde olduğumuz gibi suri yaşanır bir hale gelmiştir.

Yani zahirdeki tatbikat haline gelmiştir. İç bünye faaliyetten geri kalmıştır. Yani sahabe-i Kiram'ın Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet diye içerisinde olan bütün bu mertebeleri isimlendirmeden yaşamalarıdır Sahabe-i Kiram'ın islam dinini yaşamaları. Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet ayırımına gitmeden çünkü bunlar bir bütün ayrılması diye bir şey söz konusu değildir. islamiyeti yaşayan yaşaması lazım gelen şey bunların tamamını birlikte yaşamasıdır. Az önce de dediğimiz gibi zaman içerisinde iç bünyedeki faaliyetler biraz inkıtaya uğradığından İslamiyet sadece şeriat mertebesinde yaşanır hale gelmiştir.

Yani fıkıh alimleri ve kelam alimleri kendilerinin islamı en üst şekilde temsil ettiklerini ve islam budur diye mühürlerini bastıkları bir zaman olmuştur, ki bu günlere kadar da bu yoldan gelen de aynen böyle geliyor. Daha da katılaşarak geliyor. İşte Cenab-ı Hakk dininin batın yönünü yani iç öz ve muhabbet yönünün atıl kaldığını bunun harekete geçirilmesi gerektiğini bildiğinden 10. Ve 11. Asır yeryüzünden evliyaullah'ın fışkırdığı bir asır oluyor. Bunlar birbirinden farksız Horasan'da bir ehl-i hal çıkıyor, diğer şehirlerde bir başka ondan habersiz bir ehl-i hal çıkıyor, Bursa'da çıkıyor, Konya'da Mevlana çıkıyor, Hacı Bektaş Veli çıkıyor. Dünya'nın islam bölgelerinde aynı devirlerde sanki sözleşmişler gibi böyle yeryüzünden evliya fışkırıyor.

Bunların hepsi islamiyetin yavaş yavaş muhabbet yönünün azaldığı devrelerde suri İslamlık yaşandığı devrelerde islamın ikinci bir doğuşu gibi oluyor. Manevi doğuş gibi doğuşundan kasdım o halinin tekrardan faaliyete geçirilmesi gibi oluyor. Bunlar çevrelerinde büyük bir itibar gördüklerinden kendi

isimlerine atfen getirmiş olduğu sistemler kendilerinden sonra isimlendiriliyor. Hiçbir veli ben şu tarikatı kurdum, ben bu tarikatı kurdum diye kendisi bir sistem hazırlamamıştır. Yani bu ismi vermemiştir, isimlendirmemiştir. Ama belirli tatbikatlar yapmıştır, belirli çalışmalar yapmıştır. Bu çalışmaları da Hakk'tan ilham alarak yapmıştır, kendi nefsinden kafasından zaten bu sistemler kurulmaz.

Ama şu sistem içinde bulunduğumuz Kadiriye'nin de diğer bazı tarikatların da kullanmış olduğu bizim 12 mertebe olarak kullandığımız sistem Hz Ali efendimizin bi zatihi kendi kurduğu sistemdir. Bakın kaynak nereye kadar gidiyor, Nefis mertebesi ile yola çıkmak Hz Ali efendimizin sistemidir. Bunlar takip edilmiş işte bize gelen yani alevi kanal olan ama dışarıdaki aleviler değil, "Alevi" demek Ali'ye mensup demektir, O'na dayanan tarikatlara "Tarikat-ı Âliye" derler. Âli tarikatlar yani Âli'nin yani yüce tarikatlardır. Tarikat-ı Âliye'den yani yüce tarikatlardan daha yukarılara baktığımız zaman isim almış olarak halvetiyeyi görüyoruz.

Pir Ömer Halveti, daha evvel oradan ayrılan başka tarikat isimleri vardır, Âli tarikatların ana kuruluşları 53 tane olduğunu tesbit etmişlerdir. Ana tarikat olarak 53 tarikat tesbit edilmiştir. Bunlar Âli tarikatlardandır. Bunların kollarının ne kadar olduğu yani bir üniversite tezi olacak kadar büyük çok yüzlerce tarikat ordan kolu ordan kolu bu neyi ifade ediyor, ne demek oluyor, Hz Âli efendimizden gelen kanaldan Âli kanalda üreticilik vardır. ilim ve üreticilik vardır. bakın aradaki fark ne kadar açıktır, Hz Ebubekir efendimizden gelen o da bizim velimiz o da bizim malımız hürmetimiz sonsuz, ismi de belirlediği gibi tasdik edici, bakın Hz Ebubekir Sıddık tasdik edici, o günlerde Hz Rasulullah'ı inkar eden kavim arasında O'nu tasdik etmek çok büyük bir bir hadisedir.

Efendimize bu destek çok büyük o gün için. Malı ile canı ile ailesi ile her şeyi ile birlikte bakın bu yapılan hizmeti inkar etmek veya bu hizmeti yüceliğini büyüklüğünü değerlendirmek mümkün değildir. Belki bir Hz Ebu Bekir olmasaydı İslam dini bu kadar gelişemezdi, genişleyemezdi. Belki orada

kısıtlarlardı. İsa (as) gibi belki 50-100 sene İsa (as) ın dini Bizansta 250 sene sonra resmileşti. Gayri resmi olarak insanlar arasında insandan insana aktarıldı. Resmi din olarak 250 sene geçti ama Hz Rasulullah efendimizin getirdiği din kendi yaşadığı sürece resmileşti. Cumhuriyetini kurdu yani kendi devletini kurdu. Bakın bu ne büyük bir hadisedir.

Hiçbir peygamber böyle resmi bir devlet kuramamıştır kendi yaşadığı devirde. Hep sonradakiler tatbik etmişlerdir. Musa (as) o devleti kurmaya çalıştı, Yahudiler Tih sahrasında 40 sene dolaştılar Mısır'dan çıktıktan sonra. Onlara bu Kudüs'e girin Cenab-ı Hakk onlara dedi ki bu kudüse girin ama secde ederek şükran secdesi kapanarak girin dediler bu kapıdan içeriye sağlıkla sıhhatle girin diye onlar değiştirdiler bu emri "Hınta-ı Hamra isteriz" dediler, bakın ona benzer bir kelime "Sücceden" secde ederek girin yok biz Hıta-ı Hamra yani kırmızı buğday isteriz ya Musa sen bize şuraya git buraya gir deme, Kırmızı buğday isteriz dediler,

Bunun üzerine mürted oldular yani Hakk'ın lanetine uğradılar, Kudüs-ü Şerife girmek onlara yasaklandı. Secde edip de girmedikleri için. Girmek yasklandı, o emir alanlar gerçekten de kudüse giremedi Kudüs'e girenler onların çocukları oldu. O emri almayanlar oldu. Tih sahrasında 40 sene dolaştılar, o eski nesil helak oldu yeni nesil ile çıktı Kudüs-ü Şerife İşte Hz Rasulullah efendimizin yanında Hz Ebu Bekir gibi Hz Ömer gibi Cengaver Hz Ebu Bekir gibi bir fedakar, Hz ömer gibi bir cengaver Hz Osman gibi bir yumuşak halim selim iffetli bir insan Hz Âli gibi her yönden ikram sahibi kerem sahibi olan insanlar olmasaydı o sistem belki çok garip gelecekti.

Belki çok seneler sonra resmen kabul edilecekti, bu arada da kendinden neler kayıp edecekti İseviyette olduğu gibi şu anda bunu tahmin etmek çok zor değil ama kolay da değildir. İşte bu sahabe-i kiram dört büyük sahabesi ve halife-i rüşt rüşte ermiş halifesinin her birinin kendine göre bir özelliği vardır. Bu özellikleri ile kendi yolları da zuhurda ve faaliyette geçmiştir. İki kanaldan gelen tarikatlar şimdi devam ediyor, Hz

Ömer ve Hz Osman efendilerimiz den gelen tarikatların sonu kesilmiş durumdadır. Onların da yolları vardı, mesela Nur Bahşiye tarikatı Osman Zinnureyn'in tarikatındandır. Zinnureyn iki nur sahibi demektir, onlar bu günlere kadar uzanamamışlar yakın tarihe kadar gelmişler, ama bu günlere kadar uzanan iki ana kanal var, bunun birisi Nakşibendi ismi altında devam eden ve tasdikçi bir ekol ile bakın şimdi ekol okul diyorlar eğitim tasdikçi bir eğitim var bakın bunu çok iyi anlamamız gerekiyor ki ne yaptığımız bilelim. Neden yaptığımız bilelim, niçin yaptığımızı bilelim.

Bu iki ana kanalı kaynakta analiz etmemiz gerekiyor ki kaynaktan gelen o suyun neler içerdiğini uç tarafta değil de kaynakta bilelim. Kaynaktaki ile uç taraftakini alıp ta karşılaştıralım bakalım özü ile birlikte uçlara ulaşmış mı. Eğer kaynak başka bize takdim edilen başka ise o zaman yollarda bir karışıklığa uğruyor, yani dolumda nakliyede bir şeylere ulaşıyor. Burası çok mühim bir meseledir.

Gerçi biz Veysel Amca'dan yola çıktık ama Yolumuz Âli amcaya düştü. Oradan da Ebubekir amcaya, onlar bizim amcalarımızdır. Kardeş çocuklarıyız hepsiyle amca dediğim yani herhangi bir istihza için değil baba yarısıdır onlar birimizin Babası Hz Âli ise birimizin babası Hz Ebubekir efendimizdir. Hepimiz kardeşsek birimizin amcası birimizin babasıdır ayrı gayri bir şey yoktur. Ama her amcanın her babanın her babayiğidin kendine göre bir yoğurt yiyişi vardır, Allah anlayışı ve yolu nakledişi kendi psikolojisi içerisindedir. Bunların kaynağı Hz Rasulullah, Hz Rasulullah'ta bunların dördünün de kaynağı olmasa oradan bir şey alamazlar. Bakın size bir şey daha söyleyeyim (sav) Efendimizin bir çadırı vardı, yani bir manevi çadırı vardı, misal olarak söylüyorum bir çadırın evvela bir orta direği vardır, en ortada onu tutuyor, bu çadırın beş tane de direkleri vardır, onlar biraz daha kısadır, ne oldu altı direkli bir çadır oldu, işte bu direklerin orta direği Hz Rasulullah (sav) Efendimizdir.

Direğinin bir tanesi Hz Ebubekir direğidir, hani Lubabe direği var ya O'nun ismiyle anılıyor bağlamış kendisini ya, Allah beni af edinceye kadar buradan çözmeyin demiş, işte Hz Rasulullah'ın çadırının orta direği kendisi direğinin bir tanesi Sıddıklık direğidir, bir tanesi Faruk' luk direği bir tanesi Zinnureyn Osman direği bir tanesi Kerremallahu Veche yani her yönden kerem sahibi olan Hz Ali efendimizin direğidir. Bir tanesi de Emeviye direğidir, Muaviye direğidir. Ama Hz Rasulullah'ın direği bunların hepsinin direğinden üstün olduğundan O'nun çadırı içinde bulunduğundan bunlar bir bütün olarak hareket etmekteydiler. Yani bunlar Hz Rasulullah'ın şahsiyetinde bütün olarak hareket ediyorlardı Hz Rasulullah'ın sağlığında. Bu çok mühim meseledir. İslamiyetin ilk günleri ve ondan sonraki parçalanma dağılma günlerinin hali buradan kaynaklanıyor. Daha kökenden kaynaklanıyor. Direklerden kaynaklanıyor.

Şimdi (sav) efendimiz batın alemine alınınca Zahir kendinden alınınca bulunduğu yerden aşağıya çekildi kırılmadı, devrilmedi, yani batına çekildi. Peki o zaman ortada oluşan ne oldu, beş tane direk her direk o çadır küçülerek kendi hürriyetini ortaya koyarak müstakil bir direk haline geldi. Her ne kadar aynı çadırın içinde görülüyor ise de ama orta direk aşağıya inince kendi direkleri ortaya çıktı. İşte her ne kadar bunlar aynı manevi çadır içerisinde iseler de ama kendi çadırları kendi direklerinin çevresinde müstakilleştiğinden arada farklılıklar olmaya başladı. İşte bu halde ilk çadırın içinde toplanmaya başladılar.

Hz Ebu Bekir Efendimizin çadırı içinde toplanmaya başladılar ama bu çadır Hz Peygamberin çadırı kadar geniş ihatalı olmadığından oraya pek sığışamadılar. Ve yavaş yavaş sesler çıkmaya başladı. Tabi Hz Rasulullah'ın çadırı ile diğerlerinin çadırlarını kıyas etmek mümkün değildir. Ama bu bir eksiklik değildir. Hz Rasulullah Allah'ın çadırını temsil etmekte, onlar ise Hz Muhammedin bireysellik çadırını yani Hz Muhammed'in çadırını temsil etmektedirler. Tabi Allah'ın çadırını temsil etmek başka, Peygamberin çadırını temsil

etmek başkadır. Ondan sonra gelen sahabenin çadırlarını temsil etmek başka Peygamberin çadırını temsil etmek başkadır.

Ondan sonra gelen sahabenin çadırlarını temsil etme başkadır bakın gittikçe küçülme olmaktadır. Nihayet o çadırda ortadan kalktı, geldi Hz Ömer'in çadırı, hakim oldu diğer çadırlara onun içinde toplandılar. Nihayet onun direği de batına alındı yani O'nun devresi de geçti, Hz Osman'ın çadırına geldiler onunki de gitti Hz Ali efendimizin çadırına geldiler o çadır da direği aşağıya alınınca ortada tek bir çadır kaldı, bu çadır aslında resmi bir çadır değil biaz da gayrı resmi bir çadırdır. Yani siyasi bir çadırdı.

Hadise şöyle oluyor, bilindiği gibi Hz Ömer Muaviyeyi Şam'a vali tayin etmişti, Hz Ömer zamanında fakat Muaviye çok siyasi bir insan olduğundan çevresine çok güzel muamele ediyormuş ve kendine ait bir ordu kurmuş, ordu derken bir birlik kurmuş valiliği Şam şehrini koruma islam ordusundan ayrı valiyi, paşayı korur gibi kendine ait bir birlik kurmuş, kendisini o kadar çok sevdirmiş ki orası adeta kendisinin müstakil mülkü haline gelmiştir. Valiliği vekaleten iken asaletenmiş gibi hareket etmeye ve çevresi de onu öyle kışkırtmaya başlamıştır. İşte Medine'de Hz Ali Efendimizin çadırı duruyorken o da o çadırını yavaş yavaş direğini bayrağını biraz daha sivriltmeye başlamış.

Hz Ali Efendimiz Medine-i Münevverenin havasının siyasetle kirletilmemesi için biraz kargaşa işte Hz Ömer'in Osman'ın öldürülüşü işte bir çok siyasi ayaklanmaların olması İslamın içerisinde islamın emir ve komuta mahalini Irak'ta Bağdat'ın yanında Küfe'ye almış. İdari merkezi oraya almış. Hz Rasulullah'ın ruhaniyetine bir eziklik gelmesin diye o kavgalardan şunlardan bunlardan o üzülmesin diye idari mekanizmayı Kufe'ye Medineyi de Ruhani merkez olarak bırakmıştır. Neticede bilindiği gibi O'nun da hançerlenmesi O da ortadan kaldırılınca siyasi güç olarak sadece Muaviye ortada kalmıştır. Ama Kufe'den tekrar Medine'de olan hz Ali efendimizin çocukları davet edilmekte ve sonra davet üzerine

Hz Hüseyin efendimiz oraya gitmekte, işte Kerbela'da kendisinin şehid edilmesi Hz Hasan Efendimizin de Hz Âli'den sonra muaviye ile de konuşarak altı ay süreli bir halifelik yaptıktan sonra Muaviye ile anlaşarak Halifelikten istifa etmesi sonra da zehirlenerek öldürülmesi.

Hz Hasan Efendimiz demiş ki Muaviye'ye Muaviye O'na gel seninle bir anlaşma yapalım diyor peki demiş, nasıl yapalım Muaviyeden söz alıyor, diyor ki sünnetlere ve Kur'an'a tabi olarak bu islam ümmetini yöneteceksen ben istifa ediyorum vekaletten demiş Hz Hasan efendimiz. O da söz vermiş sünnete ve ayete ve peygambere Allah'ın emirlerine uyarak yöneteceğim diye söz vermiş. Bunun üzerine Hz Hasan vekaletten, hilafetten vaz geçiyor bunun üzerine Âli taraftarları Yani Hz Âli Efendimizin taraftarları boşta kalıyor, yani kendilerine baş bulamıyorlar.

Boşta kalınca bu sefer Hz Hüseyine mektup, mektup yazıyorlar ve çok yakın bir arkadaşını gönderiyor tahkikat için o arkadaşı oraya gelir gelmez hemen onu şehit ediyorlar hem davet ediyorlar yüzlerce küfeden mektup ile gel sen bizim başımızda ol diye neticede bundan haberi olmayan yani şehit edilmesinden haberi olmayan Hz Hüseyin Efendimiz de 70 kadar aile fertleri ile yola çıkıyor Kerbela denen yere geldiği zaman sabaha kadar orada at koşturmuşlar, Kerbela'da hep o sahada dönmüşler, zannetmişler ki gidiyoruz, yani Kerbela'dan çıkamamışlar hep aynı yerde dönüp durmuşlar düz gittiklerini zannetmişler.

Sabah olunca Muaviyenin komutanları, orduları ile karşılaşıyor. Hz Hüseyin Efendimiz öyle demiş, Maddi önderlik değil manevi önderlik verildi yani dinin manasının başkanlığı verildi siyasi değil batıni hükümranlık verildi diye o yüzden istifa ediyor. Bizim diyor halimizde Zahir ile Batın yani hükümranlık ile velayet bir yerde olmaz diye bu Beni İsrail peygamberlerinde vardı, bazıları hem melik hem hükümdar hem peygamberdiler. Bunu Efendimiz yaptı hem peygamber hem hükümdardı. Hükümdardı derken o diğer hükümdarların kralların yaşadığı manada bir hükümdar değil devlet reisi idi.

Tam demokratik bir devlet reisi idi Hz Rasulullah. Hem batını ile hem de zahiri ile, Hz Ömer, onun arkasından gelenler hepsi aynı şekilde idi. Biliyorsunuz Hz Ömer'in bir gün misafiri geliyor, misafir oturuyor, orada bir mum varmış mumu söndürüyor başka bir mum daha varmış onu yakıyor, ondan sonra arkadaşı ile konuşuyor. Arkadaşı da diyor ki "Ya Ömer o da mum idi bu da mum birisi daha mı çok ışık veriyor nedir bunun özelliği" diyor, o zaman diyor ki bu mum Beyt-ul Mal mumu idi devletin malıydı, ben şimdi seninle özel konuşma yapıyorum bu durumda devletin mumunu yakamam diyor. Hadi bakalım şimdikiler görsünler de devletin malı nasıl çar çur ediliyor görsünler bakalım.

Eğer böyle olsaydı Osmanlı'dan biz bu gün daha da ileride medeniyet seviyesinde olurduk. Bizim idarecilerimiz bu manada olsaydı. Osmanlılar bu anlayışta olduğu için oralara geldiler, sonradan bu anlayış gevşeklik gösterdi işte Türkiye Cumhuriyeti yeniden kuruluyor iken İslamın yeniden kurulduğu gibi bir temel anlayış ile kurulsaydı bugün Türkiye dünyanın en büyük devleti Amerika'nın da üstünde bütün devletlerin üstünde zengin bir devlet olurdu. Bazı şeyleri de anlamak zorundayız, idrak etmek zorundayız.

İşte Muaviye böylece tek güç kaldığından karşısına çıkacak da kimse kalmadığından ve de ordusu O'na çok bağlı olduğundan karşısına kim gelse dayanamıyordu O reis oldu. Hakem hadiseleri var, bu arada oralara girmeyelim, bu sahadan tekrar geriye dönelim, o son direk islama hakim oldu, Muaviye'nin direği son direk O'nun çadırı altında artık diğer sahabe-i kiram toplandı. Emeviye o günlerden O'nun yaptırdığı tarihi cami vardır, Şam şehrinde o dönemde onların merkezi Şam şehri idi. Yahya (as) ın başının kesildiği yerdir, onun bahçesinde avlusunda büyük bir kubbe vardır, merdiveni yok bir şeyi yok nasıl edilir nasıl çıkılır, diyelim 5m den fazla yükseklikte dört ayak üstünde belki altı direk üstünde üstü çatılı ama çok güzel zinetlerle işlenmiş bir dolap gibi bir şey var, bu nedir dedik müezzin mahfeli desek değil, minare desen hiç değil, oturma dinlenme yeri desen seyir yeri desen değil,

ne kapısı var ne bacası var, ne de yukarıya merdiven var, sanki gökten indirilmiş şamdan gibi bir şey.

Sonradan anladık ki hazine dairesi imiş, hazineyi orada muhafaza ediyorlarmış, normalde ulaşılması mümkün değil belki merdiven konarak oraya çıkılabiliyordur.

Şimdi tekrar (sav) Efendimizin zamanına dönelim, şu anda orasını yaşayalım, hepimiz gözlerimizi şöyle iç gözlerimizi bir kapatalım, hicrete gelelim, hicret gününe gelelim, o gün evler birer oda küçücük evler, cam denen bir şey yok küçücük küçücük pencereler, tavanlar alçak biraz boyu uzun olan içeride ne olduğunu görüyor. Bezden el dokuması perde germişler, veya açık o perdesi de olmayan bir çok sahabe vardı o kadar fakir haldeydi, bir gün ganimetten Fatma Validemize az bir parça bez parçası ganimet düşmüş, onu da almış camında perde yok perde yapmış Hz Âli Efendimizin odasına bakın Allah'ın Arslanının haline bak bir perdesi yok.

Hz Mevlana'ya demiş hanımı Mevlana hanımına "Hanım ne var evde sıkılarak efendim işte birkaç zeytin peynir var demiş oh oh peygamber kokusu geliyor demiş, bir başka günde hanım ne var evde efendim elhamdülillah hamd olsun işte börek var çörek var yoğurt var çorba var deyince Firavun kokusu geliyor demiş. Tabi bu ölçüleri bizim ölçü alacak halimiz yoktur, ama işin aslı budur.

Hz Rasulullah Hz Ali efendimize kızını ziyarete geldiği zaman bir değişiklik görüyor, bir bakıyor ki perde Ya Fatıma bu nereden diye soruyor O da efendim ganimet düşmüştü bize getirmişler ben de perde yaptım diyor, Ya Fatıma sen neden bahsediyorsun, bu ümmetin içerisinde eteği olmayan hanımlar var, onu verseydin de kendilerine bir etek yapsalardı diyor, daha iyi olmazmıydı diyor, deyince onu ihtiyaç sahibine tasadduk ediyor.

Şimdi hicretteyiz, o gece aşağı yukarı 10-12 kadar kabilenin en silahşörleri en genç delikanlı insanları Hz Peygamberi öldürmeye kast ettiler. Şimdi Mekke'de Hz Peygamberin evinin çevresindeyiz. Orası da doğduğu ev var

ya Kabe’nin muhitinde yakın bir yerinde o doğduğu ev belki yaşadığı ev daha Kabe’ye yakındır, karar veriyorlar artık biz bunun çevresiyle ve kendisi ile başa çıkamadık ama merkezi ortadan kaldıralım Yani Hz Rasulullah’ın şahsını ortadan kaldıralım etrafı nasıl olsa dağılır diyorlar, ve O’nu öldürmeye karar veriyorlar, nasıl yapalım sonradan nifak çıkmasın diye eğer bir kabileden birisi öldürürse diğerleri o kabilenin düşmanı olacak ve o kabileyi ortadan kaldıracak öyle bir plan kuruyorlar ki her kabileden bir delikanlı bir silahşör tutuyorlar.

Kaç tane kabile varsa her kabileden bir silahşör tutuyorlar. Yani kim vurduya gidecek o kadar kabileye karşı Beni Haşimi kabilesi karşı koyma gücünü gösteremeyeceğinden kim vurduya gider diye düşünmüşler ve on on iki kabileden o kadar kişi akşam üstü gelince toplanıyorlar sabah kapıdan çıkarken öldüreceğiz diyorlar. İçeri hücum edemiyorlar çünkü haneye tecavüz onlarda da uygun değil arab geleneğine göre onlara bedevi dediklerine bakmayın keşeke o bedeviler bu gün olsa da onlara yaşam dersleri verseler, demokrasi dersi verseler.

O bedevi dedikleri Arab’a evine çadırına herhangi bir garib kimse yabancı kimse hiç tanımadığı kimse gelip de onlara teslim olsa düşmanlarına vermiyorlardı onu. Kendi canlarını ortaya koyup kendileri öldürülünceye kadar kendilerine emanet edilen o canı koruyorlardı muhafaza ediyorlardı. Onların bir asaletleri vardı. Kabile asaleti vardı. Daha evvel kendisini ziyarete gelen Hz Âli efendimizi kendi yatağına yatırır, yatağının yorganını da üstüne çeker Âli efendimiz arkasını döner yatar. Efendimiz kapıdan çıkar, Yasin suresini okuyarak, kapıdan çıkarken okuduğu yer, وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا

وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ 36/9 ayetini

önlerinden geçerken okur, avcunada toprak alır ve üzerlerine serper onların aralarından geçer onlar ayakta duruyorlar ellerinde kılıç kapıdan çıksın da öldürelim derken Hz Rasulullah aralarından geçer gider Hz Ebu Bekir’in evine gelir,

burada da hadiseye bakın şimdi fedakarlığa bakın cömertliğe bakın Hz İsmail veya İshak'ın gibi boyun koyuşuna bakın. Allah'dan emir almadan sadece peygamberin sevgisiyle yani Allah yap demeden kendi rızasıyla halin gereğine uyarak kendi kendine emir almadan canını Hz Peygambere koşarak vermek vardır.

Şimdi o insanlar dışarıda bekleyen on kişi on beş kişi hepsi silahşör elinden kaçması mümkün değildir, içeri dalsalar kapı ne kadar güvenlik sağlar ittirdin mi içeri açılır, ama bakın onların da asaletleri var, bu kadar olay olduğu halde kimse kimsenin hanesine tecavüz etmiyor. Tabi kışkırtmalar ayrıdır. Kız çocuğunu öldürmek var işte başka adetler var, onlar ayrı ama onların bir de oturmuş olan hukuku var, bir cemiyetin bir kötü yönüne bakıpta bunların hepsi kötüdür demek çok yanlış bir suçlama olur, ön yargılama olur, hakkını vermek lazım her şeyin.

İşte Bedevi dediği o Arab'lar Hz Rasulullah'tan aldığı O'nun nazarına düştüğü o eğitimle kısa bir sürede bu güne kadar o güne kadar bu günden ve kıyamete kadar daha hiçbir kimse o devire ulaşmış değildir. Asr-ı Saadet ismi bakın 20 senelik bir devirdir, işte bu asr-ı Saadet batılıların çöl Arab'ları, çöl adamları dediği kişiler var ettiler. O öyle bir Asr-ı Saadetti ki en önce komşusunu en önce kardeşini düşünür, kendisini düşünmedi. Ama O yüce Sultan'ın himmetiyle veya eğitmesiyle bakın ne dedi "Kardeşi aç yatarken tok yatarsa bizden değildir" diyor. Bu inanç hangi demokrasi kütüğünde vardır, hangi batılının yazılısında var böyle bir hüküm.

Daha bunun gibi neler tabi biz şimdi bu yönünü anlatmak konumuz değil konumuz, Hz Âli Efendimiz orada canını feda etti, bakın oraya başını koydu, Hz Rasulullah'ın yatağına yastığına başını koydu ve başını da örttü, Hz Muhammed diye %100 katledileceğini bildiği halde hiç tereddüt etmedi. Çünkü kasd hz peygamberi öldürmek yatakta yatanın da Hz Muhammed olduğunu bildiklerinden öyle zannettiklerinden içeriye hücum edip her biri yorganın altına kılıç darbesi indirse on beş tane kılıç yarasından kurtulmak mümkün mü?

Bakın buna razı oluyor ve Hz Rasulullah'ın yatağına yatıyor. Dışarıdan bakanlar orada yatan birisini görüyorlar kalpleri rahat sabahleyin nasıl olsa çıkacak diyorlar namaz için mescide gidecek biz de gecenin karanlığında vurup iş bitecek diyorlar. Onlar gayet rahat ve emin bir şekilde bekliyorlar, halbuki Hz Rsulullah çok daha önce aralarından geçti gitti, ne zaman ki Sabah namazı vakti oluyor, Hz Ali Efendimiz yatağından kalkıyor kapıdan çıkıyor, hepsi şaşkın haldeler bu hadise nasıl oldu biz yatarken gördük Muhammed yattı oraya kalkarken gördük Âli kalktı, kılıç sallamayı bırak bu halin acayipliğinden şaşkın oldular, programları Hz Muhammed'e hücum etmek iken karşılarında hz Âli'yi görünce beyinlerindeki program şaşkın hale geliyor.

Beklediklerinin tam tersi ile karşılaşınca kafadaki o program iptal oluyor, ne yapacağını şaşırıyor, çünkü bu durumda hazırlamış olduğu ikinci bir oluşum yok kalplerinde akıllarında işte oradan ayrıldıktan sonra Hz Ebubekir Efendimizin yanına gidiyor, orada biraz kalıyor, O'nunla birlikte yola çıkıyorlar değişik yönlerden Medine'ye doğru değil de Medine'nin tam tersi istikametinden gitmeye başlıyorlar, nihayet belirli bir süre dinlenmek ve izlerini kayıp etmek için dağ yoluna dağ yolundan da Sevr mağarasına gidenler görmüşlerdir, karşıdan gözüküyor, müşrikler oraya geldiği zaman mağaranın önünde bir güvercin yuvası bir de örümcek ağı görüyorlar.

Rehberleri Muhammed'le arkadaşı bu mağaranın içinde diyor, ötekiler de sen dalga mı geçiyorsun eğer onlar içeriye girmiş olsa bu örümcek ağı bozulacak bu kuş da buradan uçacaktı diyorlar. Kılavuza sen bizi yanlış yönlendiriyorsun diyorlar, ama içeridekiler bu konuşmaları duyuyorlar, daha sonra müşrikler oradan uzaklaşıyorlar.

Şimdi ben size küçük bir soru sorayım neden bir başka hayvan olmadı orada da örümcek ile güvercin oldu, orada bir aslan da kurt da peyda edebilirdi, onları korkutur sokmazdı, o çok ince telli olan örümceğin ağı ile korudu bakın Cenab-ı Hakk ne kadar güçlü karşıdakilerden en zayıf bir mahluk ile korudu. Bir de oraya güvercin koydu. Orada Seddar ismi ile

tabi evden çıkarken korudu, Cenab-ı Hakk'ın Kudret ismi de mağara ağzında onları halk etti, de oradaki örümcek rumuzunu neden kullandı, bir başka şeyle de yapabilirdi. Hani bir deyim vardır örümcek kafalı derler, işte o gelenlerin kafasındaki hurafeler Hz peygambere kast etmeler hep örümcek tutmuş bir kafanın neticesinde oluşmaktadır.

İşte ordaki ona perde olan oradaki hayvan örümcek değildir. Kendi kafalarında örümcekleşmiş hayat anlayışıdır. Bu anlayışları onların mağaraya girmelerine mani oldu. Güvercin hani bakara suresinin sonunda İbrahim (as) وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَى وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ 2/260 Ya rabbi ölümü nasıl halk ediyorsun bana göster dediğinde ya İbrahim inanmıyor musun cevabında Ya Rabbi inanıyorum kalbimin mutmain olmasını istiyorum o halde dört tane hayvan tut diyor, bu hayvanın bir tanesi horoz, bir tanesi tavuz kuşu, bir tanesi güvercin ve kargadır. İşte bakın güvercini burada da görüyoruz. Bu güvercin haberci demektir ama nefsaniyetten haber vericidir. Dünyaya dönük haber vericidir. İlahiyat habercisi değildir. Beşeriyet habercisi, işte onlara o güvercin haliyle nefsaniyetin haberini veriyor. Yani hayel haber veriyor burada yoktur diye aslını hayale çeviriyor, yani var olan şeyi yok gösteriyor, güvercinin orada bulunması da bu yüzdendir.

Orada Kurt da olabilirdi bir başka hayvan da olabilirdi.

İşte o güvercin orada ifade ettiği mana itibariyle varlığı var, fizik varlığı ile birlikte ama fizik varlığın orada olması bu işin hakikatini anlamamıza yetmiyor. Her şeyin manası olduğu gibi

batını olduğu gibi ki bu zahir ile batın birleştiğinde ancak bu işlerin hakikati ortaya çıkıyor, örümceğin hakikati ile güvercinin hakikatini anlayamazsak o mağaranın hakikatini hiç anlayamayız. Mağaraya ne diyorlar “gar” diyorlar, hani tren garları var ya oto garlar var ya bunlar mağara demektir, otobüs mağaraları demek, tren mağaraları demek.

İşte bu mağara bizde de vardır, bizde Hira dağı da var, bizde Sevr dağı da vardır. Hepsi bizde vardır, *“ne var alemde o var Adem’de*” demişler, örümcek de bizde var, güvercin de bizde var, yumurtaları da var. Anası da oturmuş yumurtaların üstüne yeni güvercinler oluşturmak için. Oraya gelen müşrikler bu halet-i ruhiye içerisinde sadece onları ellerinde kılıç yürüyen mekanik varlıklar gibi düşünmemek lazımdır, Nasıl Hz Ebubekir efendimizin o anda içinde bulunduğu psikolojik yaşantı vardı, şimdi mağaranın dışına müşriklerle beraber geldik.

Müşrikler döndü mağaradan ayrıldı, biz kapıdayız, çünkü mağara bizim mağaramızdır, onlar orasını feth edemezler ama biz feth ederiz, çünkü efendimiz o mağarayı feth etti, gayri Müslimlere yani ehl-i küfre perdelidir orası. Eğer onlara açık olsaydı onlar da gireceklerdi içeri. Ama o mağaranın içinde bizim canımız var, canımız da tabi kendi canını içeri alacaktır, içeri dışarıda bırakacak değildir. Mağaraya girdik şimdi O’nlarla beraberiz, bakıyoruz ki (sav) efendimizin yanında o yar-ı gar yani mağara arkadaşı biraz heyacanlı heyacanı neden hz Rasulullah’a bir zarar gelirse diye. Bu düşünce ve fedakarlık içerisinde mağarayı tetkik etmektedir. Mağarada bir çok delikler var, delikleri üzerindeki elbiseler neler varsa yahut mağaranın içindeki taşlardan ne malzeme bulabildiyse o delikleri tıkamaktadır, ki oralardan yılan çıyan çıkıpta Hz Rasulullah’a zarar vermesin diye. Nihayet bütün imkanlarını kullandı ve baktı ki orada bir delik daha var, ona da kapatacak bir şey yok ona da topuğunu dayadı, kendi topuğunu dayadı bir şey çıkmasın diye ve Hz Rasulullah’a da bunu hissettirmedi.

O anda beklemeye başladılar, Hz Rasulullah yorgunluktan başı Hz Ebubekir'in dizinde o anda dışarıda örümceğin ağ yaptığından ve güvercin kuşundan haberleri yoktu. Hz Ebubekir efendimiz çok sıkıntılı bir halde idi. Öyle bir zaman geldi ki gözünden yaşlar akmaya başladı, bir damla yaş da Hz rasulullah'ın yüzüne isabet etti. O yaştan efendimiz uyandı, ya Ebubekir kardeşim ne oldu, dedi, yok bir şey dediyse de yüzünden bir acı çektiğini hissetti o zaman açıklamak zorunda kaldı Ya Rasulullah bu mağaraya geldiğimiz zaman belki siz de fark ettiniz delikleri kapattım oradan yılan falan çıkıpta size zarar vermesin diye bir deliğe de topuğum ile kapattım ama içeriden bir şey ayağımı soktu beni zehirledi diyor. O yüzden çok acı çektim diyor.

Ya Ebu Bekir neden baştan söylemedin ayağını çek bakalım diyor ayağını çekiyor işte mübarek ağzının suyundan oraya biraz değdiriyor onun ilacı tedavisi oluyor, ve içeridekine sesleniyor çık bakalım dışarıya kim varsa orada diye bir yılan sürünerek adeta özür diler gibi çok yavaşça ortaya geliyor (sav) efendimiz buyuruyor ki benin mağara arkadaşımı yol arkadaşımı neden soktun diyor, o zaman yılan dile geliyor ben böyle edepsizlik yapmak istemezdim diyor, fakat bize çok çok daha eskiden haber verildi ki bu mağarada bekçi ol bir gün gelecek kainatın efendisi bu mağarayı ziyaret edecek siz de O'nu görme şerefine nail olursunuz nesillerden itibaren bu bize öğretildi, biz de bunu bekliyorduk büyük bir ümit ve sabırla vakta ki sen tam geldiniz sizin en yakınınız bize mani oldu diyor yani bu edepsizliğimin kusuruna bakmayın bu sebepten diyor.

Bu hadise mutlak mıdır değil midir, ben bilmiyorum olması da tabi mümkündür, Allah'ın kadir olmadığı hiçbir şey yoktur, veya böyle duygusal bir şeyleri anlatmak için midir ayrı konu ama hakiki islam alimleri hayali ve duygusal şeyleri kitaplarına koymazlar, onun için mutlak olduğuna biz de inanıyoruz. O anda işte bu yılan hadisesinden sonra bir müddet daha bekledikten sonra müşriklerin ayak sesleri duyulmaya başlar, dışarıdan bu arada Hz Ebubekir efendimiz sonun geldiğini

zannederek artık burada bizi bulacaklar mağarada hareket kabiliyetleri de yok savaş da edemeyecekler buradan artık bizi alırlar diye büyük bir sıkıntısı vardır.

İşte bu sıkıntısı içerisinde bir ayet gelir, إِلَّا تَنصُرُوهُ فَقَدْ
نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي
الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنزَلَ
اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ
الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَىٰ وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ 9/40 “Ey mağara dostları korkmayın ben orada ikinin ikincisiyim” diyor Ayet-i Kerimede çok açık olarak ikinin ikincisi orada benim diyor. Sizle beraber yanınızdayım diyor, korkmayın diyor. İkinin ikincisi ne demektir. Birisi Hz Ebubekir, ikincisi Hz Muhammed, yani ben sizinle beraberim orada diyor. Üçüncü olarak değil bakın ikinin ikincisi olarak ben oradayım diyor. Tabi Allah’ın Zat’ı oradaysa Allah’ın Zat’ının olduğu yere fiilleri tesir edebilir mi, Zat’ı var Zat’ından sonra Sıfatı var, Sıfatı dahi Zat’ına tesir edemez. Bakın ne kadar uç noktada olan yani ef’al mertebesinde olan o varlıklar Zat mertebesine bir şey yapabilme imkanları var mıdır, mümkün değildir, iki dünya bir araya gelse fiil mertebesinden Zat mertebesine ulaşmaları mümkün değildir bırakın tesirini.

Şimdi bakın burada neden bu hadiseleri anlatmaya çalıştım, Hz Rasulullah’ın her iki sahabisine bunlar en yakın devreleridir. Birisi Hz Âli Efendimiz, yatağında canını

verircesine yatağına yatması en yakın devresi Hz Ebubekir efendimizin de mağara-ı şerifte bulunması en korkulu devrede yani en kritik devrede bulunması en yakın muhabbetin ve imtihanın en zor olduğu devredir. Ya oradan kaçacaksın o hadiseden uzaklaşacaksın ya da canını oraya koyacaksın.

Bakın şimdi burada Hz Âli Efendimiz mi daha fedakar Hz Ebubekir Efendimiz mi, yalnız sakın yanlış anlamayalım onların birbirinden üstünlük veya aşağılık gibi böyle bir düşüncemiz yoktur, ama bir değerlendirme yapmak zorundayız, ikisinden gelen kanalı anlayabilmek için Hz Ebubekir Sıddık Hz lerinin Efendimize arkadaş olduğu zannedilir, yani Hz Peygambere Hz Ebubekir'in yardımcı olduğu arkadaş olduğu zannedilir, Hz Peygamber Ona arkadaş ve yardımcı idi. Hz Peygamber hakkında ben ikinin ikincisiyim dedikten sonra peygamberin kendine ait korkusu olur mu, peygamberin kendi varlığı yok ki korkusu olsun.

Bakın sakin vaziyette bir gelme ihtimali var ama Hz Âli efendimiz için pencere açık kapı açık mutlak ölüm var, orada. Daha o ayak sesleri gelmeden evvel Hz Ebubekir efendimiz için bir orada korkusu vardır, yani hayali var, psikolojik yönden endişeleri var, işte İşte Hz Peygamber bu endişesini gidermek gönlünü mutmain etmek için orada Hz Ebubekir efendimizi görevinin başlama mekanizmasını çeviriyor. Yani Velilik mekanizmasının başlangıcını çeviriyor. Bakın bu hadiseyi çok iyi anlamamız lazımdır, Nakşibendiye asaletinin ne olduğunu Âli, Alevi asaletinin ve kaynağının ne olduğunu anlamamız için bunlar gerekiyor.

Ya Ebubekir dilini arkaya çevir diyor, döndürüyor dilini ve O'na ism-i Celal telkin ediyor, üç defa. "Allah, Allah, Allah" diye. İşte bu bekriyyet tarikatlarının başlangıcıdır. Nakşibendinin başlangıcı budur. Şimdi burada dikkat çekeceğimiz üzerinde duracağımız nokta şudur. Bakın bu hepimize lazımdır, birincisi endişeli bir psikolojik hayatın olması, orada psikolojik endişeli psikolojik bir yaşamın olması, ikincisi mahalin dar olması bu daha büyük etkendir, yani sınırlı bir mahal olması, yani Hz Rasulullah'tan aldığı veraset sınırlı

ve endişeli bir hal içerisindedir. Bunları ne bir kitapta bulmak mümkün ne de lisanda bulmak mümkündür.

Ama bunlar olan hadiseler zaten ben yeni bir şey söylemiyorum hep okuduğunuz şeylerdir, ama ne yapıyoruz dürbünü biraz daha genişletip daha ön plana alıyoruz. İşte bunlar bizim kaynaklarımızdır. Yani bildiğimiz hakikatlerin kaynakları kaynak ne kadar temizse tabi o kadar güzel orada yararlanılıyor kaynaklarımız hepsi temiz birinin içinde % miktarı şöyle diğerinin içinde % miktarı böyle diye düşünmüyoruz.

Yar-ı Gar yani dostun mağarasındayız orada olan hadise şuydu, Hz Ebubekir (ra) Hz Rasulullah ism-i Celali o mağara içinde Hz Ebubekir'e telkin etti. Dilini arkaya döndürerek onun belirli bir sistemi var, burada mühim olan zaman ve mekan ve psikoloji yani orada yaşayan iç bünyedeki oluşum biz ne yazık ki bunları anlatırken maddesini mekanını anlatıyoruz zaman ve ruhsal yönünü yansıtmadan geçiyoruz. Sadece suri ve şeklini aktarıyoruz. İşte bu da tarih kitabı oluyor, din kitabı olmuyor. Tarih kitabını biz dini bir ifadeden bahsettiği için din kitabı zannediyoruz, halbuki tarih kitabıdır, din kitabı değildir.

Bir kimse dini formu olan bir yazar dini formu olan bir kimseyi yazan yazar ona din kitabı diyor o tarih kitabıdır. Bir padişahı yazan yazar o da tarih kitabıdır. Yani bu şekilde bakıldığı zaman yaşanan zahiri hadiselere bakıldığı zaman ama bunun bir din kitabı İlahiyat kitabı olması için İlahiyatına ulaşmış olması lazımdır. Yani o mevzunun içerisinde maddesiyle birlikte Zat'ıyla birlikte özünün de aktarılmış olması lazımdır zahir ve batın olarak. İşte o zaman o din kitabı oluyor işte. Padişahın hayatının batını olmadığından sadece zahirini yazıyor tarih kitabı oluyor. Ama peygamber padişah değildir, Peygamberin Allah ile ilgili bir iç bünyesi vardır. İşte bize lazım olan peygamberin sureti değil Uhud savaşının nasıl yapıldığı kaç kişinin öldüğü değildir, bilgi olarak o da lazımdır, ama peygamberin (sav) efendimizin bu aradaki iç bünyedeki görüntüsü neydi hali neydi, sadece bu değil bütün (sav) efendimizin 23 senelik peygamberliği süresindeki iç bünyesi

neydi. İşte bununla da belirtmeye çalıştığımız şey Peygamberin dışını idrak etmek sünnet, içini idrak etmek farzdır. Çünkü Hz Rasulullah'ın içinde var ne varsa. Biz O'nun içindekini bilmedikten sonra dışındakini ezberlesek hayat safhasını başından sonuna kadar ezberlesek Amine'den doğdu babası şuydu, buydu diye bunu bilince bu tarih bilgisinden ileri geçmez.

Her hangi bir padişahın doğması ölmesini okumuşuz fark etmez. Ama bunun farkı işte batınının da bilinmesi ile ancak meydana çıkmaktadır. Bu öyle olduğu gibi işte mağara hadisesinin de batını bilirsek oradaki yaşam çok daha büyük şeyler verir.

Bakın Nakşıbendiye'nin kaynağı mağara yani yar-ı gar ve ikinin ikincisi, Hz Ebubekir efendimizin mutlak lakabı ve hayatını kurgulayan kelime "sıddik" dir. Yani "tasdikçi" olmasıdır. Mutlak tasdikçi olmasıdır. Miraç sabahı Hz Muhammed (sav) işte ben göklere seyran ettim şu kadar zamanda geldim gittim falan diye bahsediyorken müşrikler inanmadılar buna olmaz böyle şey diye inkar ettiler, ettiler ama acaba diye gene de şüpheleri vardı, dediler ki bir de onun arkadaşına danışalım, o akıllı insandır, dediler Hz Ebubekir için her zaman sözüne itibar edilen doğru söz söyleyen gözünü hiçbir şeyden sakınmayan doğrudan ayrılmayan bir kimseydi geldiler Hz Ebubekir efendimize dediler ki "Ya Ebubekir böyle böyle bir şey olur mu, yani insan bir anda gök yüzüne çıkar mı, Hz Ebubekir efendimiz hayır olmaz dedi, böyle bir şey olur mu olmaz dedi, sonra azıcık düşündü size bunu kim söyledi dedi nereden çıktı böyle bir şey dedi, senin arkadaşın söyledi deyince O söylediyse doğrudur dedi.

Bu kadar tasdik yani sıddik. Bu zevat belki Hz Muhammed (sav) in etrafında olmasaydı belki İslamiyet bu kadar kısa sürede oturmayacaktı yerine. Bir not daha düşelim Hz Ebubekir den sonra Hz Ömer'den sonra, Hz Osman'dan sonra, bir gün yine sahabenin büyüklerinden veya işte çelme takmak isteyenlerden birisi geliyor "Ya Âli bakın Hz Ebu Bekir zamanında düzenli idi, Hz Osmanda da biraz düzenli idi,

kavga falan vardı ama o kadar karışık değildi, senin devren de ortalık çok karıştı neden böyle oldu diyor, verdiği cevap çok enterasan; Hz Ebu Bekir'in arkasında Hz Ömer gibi Osman gibi adamlar vardı, benim arkamda da sizin gibi adamlar olduğu için karıştı diyor.

İşte bakın Nakşibendiye yolunun o mübarek büyük yolun kaynağında sınırlanma vardır. tasdik var sadece kendinden ortaya bir şey koyma yoktur. Aradaki büyük fark budur. Bakın dar bir mekan karanlık bir mekan yani sınırlı bir mekan o mağarayı delmek mümkün bir şey değildir. Yani sınırlı bir alış sınırlı bir veriş sınırlı bir tasdik vardır. Yanlış anlaşılmasın ben hakem değilim ben bu işlerden anlamam ama öyle diyorlar. Sahneyi de ben kurmuyorum zaten kurmadım orada da yoktum o zaman gerçi olmadığı yerde konuşmak doğru olmaz yalancı şahitlik olur ama yazanlara güvendiğimiz için böyle söylüyoruz, yazanlar böyle yazıyor var mı bir yanlışlık,

Yani yazanlar böyle yazmışlar katip arzuhalim yaz yâre böyle demişler o yarlardan da böyle gelmiş ama işte mektubun sana gerçekten dostundan geldiğini bilirsen o aldığın mektup senin için çok muteber bir şey olur. Ama herhangi birinden bir mektup gelmişse o, o kadar olur. İşte biz mektubun bize dosttan geldiğini bilmeliyiz, bu Muhammed (sav) dostumuzdan Efendimizden geldiğini bilmeliyiz. Bir köleye padişahından bir name gelirse ne yapar onu öper öper başının üstüne koyar. İçinde ne varsa en ince teferruatına kadar onu tatbik etmeye çalışır. İsteğini yerine getirmeye çalışır.

Bunu neden yapar sevdiğinden, para pul maişet beklediğinden değildir. Bize en büyük alemlerin dostu alemlerin sevgilisi bir kitap göndermiş nağme göndermiş de biz onu başımıza koymuşuz ama sen rafta kenarda dur demişiz. Mübarek aç da oku anlamadın mı bir daha oku, anlamadın mı bir daha oku, bakalım senden ne istiyor, geleceğin ile mi geçmişin ile mi haberli, istikbalin ile mi haberli yaşadığın anda mı haberli ailen sana askerde iken bir mektup yazmış eyvah diyor bizim koyunlar gitti, sel geldi tarlalar gitti, işte senin hani küçük çocuğun vardı ya o büyüdü evlendi gitti, haberler var

içinde seni ilgilendiren öz haberler var, sen bakıyorsun bakıyorsun yahu diyorsun işte bu “A”yı ters yapmış bu anlayamadım diyorsun bırakıyorsun mektubu sonra bir gidiyorsun eve eyvah kıyamet kopmuş bunu neden bana haber vermediniz biz sana mektup gönderdik almadın mı diyorlar evet aldım okumadın mı okudum ama anlamadım bu şimdi mazeret olur mu. Ama cezasını çekiyorsun geldiğin zaman

İşte Ebu Bekir-i Sıddık yani tasdik edici tasdiklik mertebesinin en yüce halini zirvesini yaşayan o mübarek kişi bize bu psikoloji içerisinde kendi gücünün ulaştığı yer ve ulaştığı yerden eğitimini sürdürüyor. Bunun dışında bir şey beklenmez zaten. Bu yapı içerisinde bu psikoloji yapısı içerisinde geriye doğru yahut ileriye doğru diyelim neyse o tarihten bizlere doğru bu sistem çalışmaya başlıyor, yani Hz Ebu Bekir-i sıddık Efendimiz kendisinden sonra aynen bunu aktarıyor, böyle yani Allah’tan Hz Peygamberden almış olduğu bu ن يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ 48/10 bakın orada ne muazzam hadise var, “O kimseler ki seninle alış veriş yapıyorlar onlar Allah ile alış veriş yapıyorlar, Allah’ın elleri de onların ellerinin üstündedir.” Bu alış veriş Allah ile yapılıyor. Bunu ben söylemiyorum ki ayet söylüyor. Eğer biz desek hayır bu alış veriş beşer ile yapılıyor diye o zaman iftira etmiş oluruz ayete de Allah’a da iftira etmiş oluruz. Yok sen yanlış söylüyorsun biz bu alış verişi beşer ile yapıyoruz diye. Bu mantıklı bir şey olur mu, ama sen beşer görürsen şaşar görürsen o ayrı konudur, o seni ilgilendirir Allah’ın kitabını ilgilendirmez ki.

Görülen manzara meydandadır, ama bunda suç aramak ceza aramak yahut mükafat aramak gibi şeyleri bir tarafa bırakıyoruz, menfaatı da mücazatı da bir tarafa bırakıyoruz, biz hakim değiliz, onun mahkumu da değiliz, işimiz o değildir. Ama biz insanız halifeyiz Allah’ın halifesiyiz, bir kişi değil hepimiz aynı değerde aynı kırattayız, kimsenin bir üstünlüğü yoktur bu hususta, yeter ki üstünlük bunu bilmekte yaşamakta ona da

üstünlük demeyiz biz kader diyelim. Boş verin ayan-ı sabiteyi. Ama yeter ki bilen olsun da biz de o bilenden öğrenelim bilmeyelim zararı yok varsa eğer ondan taleb edelim öğrenelim.

Hz Nakşibendiye, Bahattin Nakşibendiye yavaş yavaş Hz Peygamberden 4-5 yüz sene sonra şu anda tarihini bilmiyorum orta Asya civarlarında oralarda yaşıyorken bir türlü kendi şeyhinden aldığı bilgilerle çıkamıyor işin içinden ve nihayet Abdul Kadir Geylani Hz lerine mülaki oluyor. O'na güzel bir şiir yazıyor, Abdül Kadir Geylani Hz lerini meth edici O'na değer verici yüceltici şekilde bir şiir yazıyor ve onunla birlikte geliyor, bakıyor ki Abdul Kadir Geylani Hz leri kendisinde gerçekten de bir kabiliyet var, bunun üzerine elini kalbine koyarak "Ya Bahattin nakşımı tut benim" diyor.

Nakşımı tut dediği bana rabıta yap yani şeklimin nakşını tut, diyor. Bunun üzerine kendisinin ismi "Nakşi" kalıyor yani Nakşa mensup, nakışçılara mensup Bahaddin Nakşibendi diye kalıyor ismi. Abdül Kadir Geylani'den almış olduğu bu ruhaniyet ile Abdul Kadir Geylani Hz leri Kadiriler de Alevidir, ama bizim bildiğimiz alevi değil, Âli'ye mensup yani Hz Âli'nin kaynağından gelir o tarikattan gelirler. Zaten de Ehl-i Beyttirler. Anlatmak istediğim şudur, bakın Hz Âli'den de kaynak destek alıyorlar, kaynak yukarıdan ama destek oradandır. Ama daha ziyade ağırlıklı tabi Hz Ebu Bekir Sıddık Efendimizden gelen % 70 Ebubekir ise % 30 Âli kaynaklıdır. Ama tesiri fazla değildir.

Hz Nakşibendi Hz lerinde böyle bir asalet meydana geliyor, daha sonraki senelerinde bir olgunluk bir azamet bir asalet meydana geliyor, çevresindekiler diyorlar ki bu insan böyle değildi ama biraz kibirli gururlu olmaya başladı diyorlar. Bu da Nakşibendi Hz Lerinin kulağına gidiyor, diyor ki onlara söyleyin bu kibir değil, gurur değil bu kibriyadır diyor. Kibir gurur nefsinin benliğinin artmasıdır, her tarafı küçük görme ona sataşır buna sataşır, kimseyi beyenmez bu kibir gururdur, ama Kibriya Allah'ın kendisinde azamet tecellisinin olduğu mahal demektir. Ekabir-i evliya derler, işte onda bu hal zuhur ettiğinden avam yani hadiseyi ayıramayan kimseler nefsani

gurur gibi zannediyorlar. Bu evliyaullahta az da olsa vardır, görünür. Mesela bir hatıramı anlatayım size, bir gün Nüsret Babamı ziyarete gittim O da evinden işe doğru geliyor, uzaktan baktım bir heybet var üstünde gemici olduğu için beyaz elbiselerini giymiş yaz mevsimi göreve gidiyor, yukarıdan geliyor kimseyi gördüğü yok, yanından geçiyorum beni görmedi ben de baktım o halini bozmamak için hiç önüne çıkıpta işte efendim ben geldim nasılsınız falan demedim, rüzgar gibi geçti ben de fırtına gibi gittim, eve gittim Rahmiye anneme gittim nasıl olsa işi bitince gelecek veya dönerken iş yerine uğrarım.

Ama işte Nakşi Bendi Hz Lerinin bu hadisede belirtildiği asalet vardı her zaman vardı da o daha bir başka haldeydi. Ben o kadar yol kat etmişim gelmişim Allah razı olsun beni de çok severdi, söylediği söz de şuydu, bizim için bakın bu çok mühim meseledir, "*Oğlum benim sebeb-i vücudum senmişsin*" derdi. Yani o kadar yakınında olduğumuz halde beni görmeden geçti. Neden kendinde değildi yoktu o orada işte nefsi ile orada yoktu, bir cesed gidiyor ama o cesedde var olan hakikat kim.

Yavaş yavaş seneler içerisinde kökten çok güçlü kimseler gelmiş olsa da bu yani sınırlı mekan nakşibendi mensuplarında görünür hale geldi. Ve Nakşibendiyenin gönlüne beni nakşet dediği suretini nakşede dönüştü zaman içerisinde. İşte burası dönüm noktasıdır. Ve bu kimseler, bakın şimdi on tane ayrı tarikat ehli içerisinde Nakşibendi müntesibini tanımak mümkündür. Hemen mümkündür. Şeklinden şemalinden halinden tanımak hemen mümkündür. Hanımını da tanımak mümkün beyini de tanımak mümkündür. Neden çünkü nekş ehlidir, nakışta kalmış yani şekil ehlidirler, onlardan da hepsinden özür diliyorum kusura bakmasınlar herhangi bir eksiklik falan için değildir, onları eksik görme yönünden değildir, ama ne yaptığımızı bilelim farklarımızı anlayalım ki en doğruyu en güzeli bulmaya çalışalım buraya bunun için geldik.

Nakşta kalmanın sebebi dar bir mekan ve tasdik ehli olmaktan bu da ana kaynaktan gelmekte, işte o yolun müntesiplerinin bütün hali budur saçtan sakaldan poturdan dışarı çıkamazlar. Şekli yani nakşı gerçek yolmuş gibi zannederler. Yalnız tekrar hepsinden özür diliyorum büyüklerinden de küçüklerinden de her hangi bir şekilde suçlamak maksadıyla değil, tesbit maksadıyla buna hakkımız var herhalde, insan olarak halife olarak en şerefli olarak var ettiği varlıkları olarak bu bizim hakkımızdır. Yani gerçeği aramak hepimizin hakkıdır. Doğruyu aramak en temizini aramak. Dar mekan dar zaman ve psikolojide sıkıntının olduğu bir kaynaktan geliyor.

Gelelim Hz Âli efendimize; kendisini feda edecek kadar canını seve seve vermiş ve "Ene İlmu şehrun Âli bab-ı ha" diyecek kadar büyük bir irfan sahibi olduğu tasdik ediliyor. Tasdike bakın şimdi, tasdiğin bir tanesi Hz Ebu Bekir, Hz Peygamberi tasdik ediyor, ama hz Peygamber Hz Âli'yi tasdik ediyor. "Ben ilmin şehriyim kapısı Âli'dir" işte "Âli bab-u ha " işte "Ali bab-u ha" yı bulmadan ilmin şehrine ulaşmak mümkün değildir. Bu evin kapısını bulmadan bu eve ulaşmak mümkün müdür. Helikopter ile atlayarak inersin aşağıya ayrı konu ama eve merdiven ile çıkılır.

Bir gün sahabe-i Kiram Hz Âli efendimizin de olduğu bir sohbette açık bir mekanda bakın açık havada sohbet yapılıyorken ya Âli gel bakalım diye diz üstü oturtuyorlar ve kelime-i tevhidi üç defa Hz Âli efendimize telkin ediyorlar. "Ya Âli La ilahe illallah, La ilahe illallah, la ilahe illallah" diye telkin ediyorlar. Şimdi bakın kelime-i tevhit ism-i Celal Allah ismidir, Cami isimdir, ama bunun izahını yapmadan ism-i Celalin ne olduğunu anlamak mümkün değildir. sadece ötelerde olan bir Allah'a yönelmek bakın şimdi işte o mensupların yaşantıları tenzih hakikati üzeredir.

Yani ötelerde olan bir Allah'a yönelmektir. Genelde islamın anlayışı da budur zaten şöyle diyelim İslamın zahir tatbikatı Museviyet itikatı üzeredir. Ama bu Yahudilerin itikadı o demek değildir. Yani Musa (as) ın getirdiği hukuk üzerinedir,

islamiyetin zahirdeki tatbikatı. Yani tenzih tatbikatı, işte onlar bu mertebenin insanlarıdır ehl-i şeriat ile birlikte hatta ehl-i şeriat burada da değil daha Âdemiyet mertebesine bile ulaşmadığından İbrahimiyet mertebesi diyelim tevhid var ya İbrahimiyet mertebesinde Tevhid-i ef'al hiç olmazsa birlik dini diyelim.

İşte "la ilahe illallah" kelimesi Allah ism-i Celalini en güzel şekilde açan ve izah eden bir ilim manzumesidir. Çünkü kelime-i tevhidin içerisinde nefih ve ispat olmak üzere iki bölüm var bildiğiniz gibi "La ilahe" bakın sıyırdı bütün alemi "İlla" ilah var ama o ilah Allah'tır, diye o Allah esmasının tanıtımını yapan kendisinde asli bir form olmakla birlikte Nakşibendiyenin Allah dediği İsm-i Celal dediği şeyi irfaniyeti ile Âleviye izah eder ve bu yüzden de üreticidir. Neden ilim kaynaklıdır Nakşibendiye duygu kaynaklıdır. Ama Nakşibendi alimlerinin ne kadar çok kitapları vardır, o ayrı konudur.

Ama bu Zat ilmi kaynağıdır, şeriat ilminden Tarikat ilminden bahsederler, tarikat kitapları vardır, isimleri de vardır, adapları da vardır, ama duygusal ağırlıklı ve sınırlı bir Allah anlayışı içerisindedir sistemleri çalışmaları. Ama tarikat-ı Âliyelerinin açık havada verildiğinden bu açık sınırsızdır. İlim kaynaklı olduğundan ürettikleri çok şey vardır, bu kimseler şahsiyet kazanmaktadırlar korkmazlar diğerleri de korkarlar, bakın genel Nakşibendi dervişlerine ne deniyor, kendi aralarında konuşuyorlar kurban diyorlar birbirlerine kendini kurban etmiş bitmiş yani kendini yazık etmiş tabi iyi niyetle söyleniyor ayrı konudur. İşte bu tarikatların doğuşu kaynağı ve yapılarıdır. Bunun dışında bunlardan bir şey beklemek gerçekçi olmaz.

Veysel Karani Hz leri Medine-i Münevvere'ye geldiği zaman daha önce de belirtildiği gibi Fatma Validemiz ile kapı arkasından görüştüğünde işte Babam evde yok otur biraz bekle dediğinde yok annem izin vermedi dönmem gerekti dedi ve geri döndü. İşte bunun sebebi neydi, Veysel Karani Hz lerinin gavsiyeti Hz Peygamberin peygamberliğinden daha evvel kendisine verilmişti. Ama o belki bunun farkında idi veya değildi, o konu ayrıdır, çünkü bir çok gerçek veli bir zaman

olsun kendi velayetini bilmez. Daha sonraları ondan zuhur eder. Yani bıçakla kesilmiş gibi şu tarihten başladı diye söylenmez bir süreç olarak gelir.

Bir sarma olarak gelir bir sarış olarak gelir, nüfuz ediş olarak gelir, daha ileriki safhalarında ortaya çıkar onun velayeti. Veysel Karani Hz leri eğer Hz Rasulullah'ı ziyarete gelmeseydi benim gavsiyetim bana yeter deyip gelmeseydi gavsiyet mertebesine yakışmayacak nezaketsizliği yapmış olurdu. O'nu ziyaret etmek zorundadır, yani hem ilahi hukuk babından hem de nezaket babından çünkü peygamber o anda ondan daha üstündür. Ama Hz Peygambere peygamberlik verilmezden evvel en üst durumda belki yeryüzünde Veysel Karani idi yani bu kendisi için büyük bir mertebedir.

Bu mertebeyi de kendi muhitinde asaleten yaşaması gerekiyordu. Yani bu görevi yapması sürdürmesi gerekiyordu. İşte incelik buradadır. Gelmeseydi Hz Rasulullah'ı inkar etmiş olacaktı, yani gurur kibir sahibi olacaktı o kadar yolu bu yüzden göze aldı. Geldi ama takdir-i İlahiye O'nu Hz Rasulullah'ı görmeye uygun etmedi. Tabii süreç O'nu görmesine mani oldu. Kader sırrı orada kendisine zerk edilen yani belki teferruatı ile bilmiyoruz ama o anda kendi gönlünden kalmaması gerektiğini düşündü. Eğer kader O'nu görüştürmek üzere bina olmuş olsaydı, Hz Rasulullah o anda o sahada olurdu. Yani kendisi evinde olurdu. Ama evinde olmaması ama evine kadar gelmesi görevini yerine getirmiş olması rastlayamaması kader-i İlahidendir.

Anlaşılıyor mu bakın bu çok mühim bir meseledir. Verdiği cevap şudur, *"Annem hemen dön dedi"* işte burada "annem" dediği kendi varlığını meydana getiren Nefs-i Kül dür. Bu alem Nefs-i Kül ile Akl-ı Kül'ün zuhurundan meydana gelmedi mi, O nefs-i Kül ile Akl-ı Kül'ün izdivacından bu da Akl-ı Kül ile Nefs-i Kül'ün izdivacından meydana gelen bir varlık değil midir, Veysel ve diğer varlıklar da o zaman Akl-ı Kül Efendimize ait olan bir hadise olduğundan kaynak olduğundan bunun kaynağı Nefs-i Kül'dür. İşte "Nefs-i Kül bana çabuk gel" dedi yani Akl-ı Kül'den gelen bir mertebe ayrı bir mertebe, Nefs-i Kül'den

gelen mertebe ayrı bir mertebedir. Kendi hakikati olan Nefs-i Kül'e uyarak geriye döndü. Eğer kader işte kadere tabi olarak yani, hayatın akışına tabi olarak bunu yaptı. Bir taraftan da annesi gel diyor, bir taraftan ziyarete gidiyor, evde bulamayınca dönmek zorunda kalıyor. Şimdi Efendimizi görseydi ne olurdu, eğer kurgu yani senaryo görmesi üzerine kurulmuş olsaydı o anda Hz Rasulullah evde olurdu. Neden evde olurdu, madem ki rasulullah Efendimizin ona çok büyük iştiyakı var, Yemen ellerinde Veysel Karani söyleniyor hani yanındaki yemen kadar uzaktadır, yemendeki de yanımdadır, diyordu.

Bu kadar iştiyakla muhabbetle gönülden bildiği beklediği bir kişiyi Hz Rasulullah oraya gelsin de bilmesin bu da mümkün değildir. Her şeyi bildiren Hz Allah Hz Cebrail vasıtası ile ve her şeyi hisseden hz Rasulullah ayrıca bakın ne diyor "O önden gördüğü gibi arkadan da görür" diyor. Yani arkadan geleni de görür diyor. O kadar büyük meziyetlere sahip olan bir varlık kendisine o kadar uzak yollardan gelen çok muhabbetli bir kimsenin gelişini hissetmez mi. Bildiği halde evde olmadı daha açıkçası, neden çünkü kader onların fizik olarak buluşmasına manidir. Yani program uygun değildi.

Eğer görüşseydi gavsiyeti sahabiliğinin altında kalacaktı, sahabilik öne çıkacak gavslık kalmayacaktı, işte buna mani olmak için Hz Rasulullah'ı şuhudan yani suret olarak görmemesi gerekiyordu. Ama O'nu batınen biliyordu görüyordu. Ama nezaket zahiren de O'nun ayağına gitmesini gerektiriyordu. Kendinden üstte bir mertebe olduğu için. Gitmeseydi hata idi, gitseydi görüşseydi kendisi için çok hayırlı olmayacaktı. Görevini bırakması lazım gelecekti. İşte kendi asaletini muhafaza edebilmesi için görüştürülmedi. Çünkü O'nun kaynağı anneden idi, orada Nefs-i Kül'ün temsilcisi idi, Hz Rasulullah Akl-ı Kül'ün temsilcisi idi, iki ayrı bayrak olduklarından batınen biri zahiren döndüğü yerde o görevini devam ettiremeyecekti sahabi olacaktı ve de Hz Rasulullah'ın şeriatına uyması lazım gelecekti.

Orada O'nun kendisine ait bir yaşantısı vardı, onu aynen devam ettirdi, işte Onların buluşmamasının sebebi yatakta yatan annesi değil Nefs-i Kül olan annesinin programıydı, geç kalma diyor bak geç kalma bana bakacaksın diyor, yani benim hukukumu koruyacaksın diyor, yatakta yatan anne değil tabi içinde zahiren o da var, ama nefs-i kül hakikatlerini ben senin üzerinde tecelli ettiriyorum diyor, sen bilsen de bilmesen de. Veysel Karani ümmetidir ama sahabi değildir, ümmeti olması gavsiyetini kaldırmıyor çünkü o zahirde olan bir hadisedir. Yani kelamda olan bir hadisedir.

Veysel Karani için ümmet olmak kelami bir hadisedir, mutlak hadise değildir. Ümmet olması için O'nun şeriatını tatbik etmesi lazımdır. Bakın karşımda oturan bana yemen kadar uzaktır diyor, cesed birlikteliğinin o kadar olması mühim değildir. Ama Yemen'deki de karşımdadır diyor. Neden, gönlünde tutmasıyla rabıtasıyla. Uzakta olmak bir şey fark etmiyor, yeter ki muhabbet yerinde olsun.

Hz Rasulullah daha sonraki bir hadisinde "Bana Rabbımın kokusu Yemen'den geliyor "diyor. işte Zahir olarak Veysel Karani'den bahsediyor, yani bana o kadar yakın ki Rabbımın kokusu geliyor diyor, bakın Allah'ın kokusu geliyor demiyor, Rabbımın kokusu diyor, neden çünkü O'nun hakikati Nefs-i Kül'den kaynaklandığı için Rabbımın kokusu diyor, Nefs-i Kül kaynaklı Rububiyet kaynaklı. Rabbımın kokusu Yemen'den geliyor, demek bir bakıma da Yemen sağ taraftır, ehl-i yemin derler ya işte yani bir başka ifade ile Zat mertebesi itibariyle Zat'i tecelli sağımdan oluyor yani Rahmanın kokusunu ben Akl-ı Kül'den alıyorum diyor.

Nasıl Musa (as) a Tur-u Sina'nın وَنَادَيْنَاهُ مِن جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا 19/52 "Cebel-i eymen-i Turi" Ya Musa diye seslenildi diyor. Yani Tur dağının sağ tarafından Musa'ya seslenildi. Musa sol taraftaydı. Yani Akl-ı Kül'den

Nefs-i Kül'e seslenildi ki اِنِّىٓ اَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ اِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى 20/12 Ey Musa nalınlarını çıkar bana ulaşmak için sağ ehli olman için.

HALLAC-I MANSUR

Bir gün Bağdat camilerinden birinde bir vaiz konuşmakta kürsiye çıkmış öyle bir muhabbet ile konuşmakta ki mümkün olsa gönlünün bütün parçacıklarını etrafındaki gönüllere dağıtacak yani gönlünden çıkaracak alın hepinize muhabbet parçacıkları muhabbet zenginliği öyle bir huşu arasında bunun ismi Hallac'dır, mesleği yünleri atan hallaççı mesleği budur, genel bilinen ismi de Hallac-ı Mansur, yani yardım görülmüş hallaç demektir. Mansur yardım olunmuş demektir. Yardım olunmuş pamuk atıcı yün atıcı demektir. Hallac-ı Mansur biz bunu isim olarak söylüyoruz ama mana olarak yardım edilmiş pamuk atıcı demektir.

İşte bu zat camide vaaz vermekte öyle muhabbetli bir vaaz vermekte ki bir ara "Ne olaydı ya Rasulallah Efendimiz deseydi ki miraç gecesi Esselamı Aleyna veala ibadillahissalihin tahsisini yapmayaydı da esselamı Aleyna ve ala ibadillahil ecmain deseydi ne olur" diyor. çevreye olan muhabbeti sevgisi ile peki o zaman ne oluyor, n edeniyor, "Ettehıyyatu lillahi vesselavatı vettayyıbat" oturduğumuz zaman biz bunu diyoruz. Benim namazda oturuşum tahiyyatta oturuşum "Ettehıyyatü" benim oturuşum, "Lillahi" Allah içindir, "Vesselavatü" kıldığım salatlar yani namazlar salavatlarım da Allah içindir "Vettayyibat" yapmış olduğum temiz işler de Allah içindir, "Esselamıaleyke ya eyyühennebiyyü" Kulu bu sözü söyledikten sonra Hz Allah ona selam verir, hoş geldin huzuruma diye tahıyyatta otururken bunların hepsi olmaktadır.

Biz diyoruz "ettehıyyatü" benim oturuşum, "Lillahi" Allah içindir, ne demektir bu, Allahlık içindir demek Muhammedlik içindir demek O'nun hakikatini sır olmakdan çıkarıp ayan olmak içindir diyor. Şeklimiz Muhammed yazıyor, yazısı ile de lisanı ile de her şeyi ile de ama biz namaz kılarken işte Fatmanın kızı ne oldu, Ayşe'nin kızı nereye gitti, dilimiz nerede gönlümüz nerede aklımız nerede fiilimiz nerede tabi bu demek değil ki her birerlerimizin namazı gerçekte sahihtir, bundan da kimsenin şüphesi olmasın kabul olunmuştur, ne niyetle olursa olsun insan iyi niyetle namaz başına oturdu mu tesbihinin başına tamam onda şüphesi olmasın. Ama kalite var, her şeyde olduğu gibi her şeyin en kalitelisini aramıyor muyuz, en kalitelisinin değerini ödemiyor muyuz.

O halde bir işi yaparken biraz daha gayret edelim de daha verimli hale getirelim. Çünkü verimi sonsuzdur, her yaptığımız islami fiilin insani fiilin verimi sonsuz o kadar çok büyük verimi var ki işte gaflet ile yapılan beş dakikalık iş bir namaz süresi ama bu uyanıklıkla yapılırsa bize seneler uzunluğunda ibadet etmişiz gibi hasıla getirmektedir. Ama gafletle yaptığımızda beş dakikalık hasıla getirmektedir.

"Ettehıyyatü lillahi" Benim oturuşum Allah içindir, "Vessalavatü" yaptığım bu kıldığım namaz ve selat-ı selamlar tekbirler hepsi Allah içindir, "Vettayyıbat" temiz pak işler hepsi Allah içindir. İşte bunun beşer yönüyle ağızdan çıkması ve tatbik edilmesi var bir de kendinde bulunan Uluhiyet mertebesi itibariyle ağzından çıkması ve tatbik edilmesi var. İşte evvela bunun beşer yönünü tatbik ederken sonra kendi varlığımızı idrak ettiğimizde artık o fiil bizden Allah'ın fiili olarak çıkmaktadır. Buna da ubudet denmektedir. Daha evvel abdiyet ismiyle abdiyet mertebesinde yaptığımız aynı fiili kendimizi tanıdığımız zaman ubudet hükmünde yapmaktayız.

Peki abdiyet ne demek ubudet ne demektir, abdiyet; kulun nefsiyle yaptığı fiillerdir, dini ibadetler, yani nefsiyle beşeriyetiyle birlikte yaptığı ibadetler ubudet ise Allah'ın amelidir demişlerdir. Yani senin beşeriyetin aradan çıktıktan sonra artık sende faali mutlak olan Allah'ın varlığıdır. Allah'ın

isimleridir onlar zuhura çıkmaktadırlar. İşte tahıyyatta oturan iki kişi aynı kelamı söyler, birisi abdiyet yönüyle birisi ubudet yönüyle söyler. İşte burada bize lazım gelen abdiyetlikten geçip hep abdiyet sahasında dolaşırsak kendi aslımıza ulaşamamış oluruz. Abdiyetimizden geçip ubudetimizle yani ilahi varlığımızla bu ibadetleri tatbik etmemiz gerekmektedir.

İşte böylece Hallac-ı Mansur da kendinde olan muhabbet neticesinde o sözü söyler, şimdi bir kul ubudet yönüyle olursa Zatına kulluğu ile yönelmektedir, Ettehıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat esselamı aleyke ya eyyühennebiyyü" Efendimizin şahsında kim namaz kılıyorsa tahıyyatta oturduğu anda bu kelam isterse o tahıyyatta oturan kişiden çıksın sahibi Hakk'tır, bunu Allah söylemiyor mu, ama Allah gelipte bir hoparlör gibi biz öyle söylediğimiz zaman O bize böyle cevap verecek değildir, bizde bizim ile konuşuyor, bize bıraktığı yerler kulluk mertebeleri kendinin söylediği yerler de uluhiyet mertebeleridir.

Bizden söylüyor gene başkası söylemiyor, biz söylüyoruz, "esselamı aleyke ya eyyühennebiyyü" bakın kimden çıktı, tahıyyatta kim oturuyorsa senden çıktı ama bu söz senin sözün değildir, Allah'ın sendeki senin kulluğuna verdiği cevaptır ve sözdür. Yani sözün bir mertebesi abdiyet yönünden br bölümü bir cümlesi de Uluhiyet yönünden çıkmaktadır. Abdiyet yönüyle de çıksa ubudet yönüyle de çıksa hepsi Allah'ın kelamı değil mi tamamı da. Sen neredesin, sen var mısın içinde ne sen varsın ne ben varım ene, ente sonradan oldu.

Namaz duası diye çocuklarımıza ezberlettik tıkır tıkır okuduk yattık kalktık tabi evvela zahiri yapılacak zahiri uygulanacak uygulamadan özüne geçmek mümkün değildir, ama ne yazık ki hep çocukluk devresinde kaldık namazı hep çocukça kılıyoruz yaşımız altmış olmuş yetmiş olmuş ne fark edecek ki, buluğa ermiş olsak o kelamın nereden geldiğini bileceğiz, yahut rahmetin nereden geldiğini nurun nereden geldiğini biz kiminle haşr neşir olduğumuzu bileceğiz. Öyle bir rabbımız var ki senden de sana benden de bana daha yakındır.

Çünkü mülkün sahibi odur yakınlığını bırak sahibi O'dur. Ama biz O'nun mülküne sahip çıkmışız işte ben diyoruz benim diyoruz, tabi bu dünya için mecazi anlamda kullanılırsa yerli yerincedir, ama mutlak olarak kullanılırsa ben dediğin zaman sen kendini mutlak ben olarak nefsani yönden bilirsen o iş orada bitiyor. İstediğin kadar gece namazları kıl istediğin kadar tevhid zikirleri yap seni, bir yere götürmez. Boşa gitmez sevap kazandırır, ama aşama yapamazsın ilerleme yapamazsın bize bu alemde sevap lazım değildir, sevap cennette lazımdır, bu alemde bize irfaniyet lazımdır.

Sevap Rabba ulaştırmıyor, cennete ulaştırıyor, kötü bir şey mi değil, yanlış anlamayalım, cennet ehli olmak isteyen buyursun cennet ameli yapsın cehennem ameli yapmak isteyen buyursun cehennem ameli yapsın ama Hakk'ı isteyen Hakk'ın amelini yapacak başka çaresi yoktur. "Ettahıyyatü lillahi vesselavatü vettayyıbat esselamu aleyke ya eyyühennebiyyü" bakın Cenab-ı Hakk her birerlerimize peygamber muamelesi yapıyor, peygambere bu tür dendi de bakın tahıyyatta değişme yok okuyan abd yani kul olduğu halde "esselamu aleyke ya abdim" derdi orada eğer ayırsaydı, "esselamı ya eyyühennebiyyü" efendimize gelir kuluna da "ya abdim" derdi ayırsaydı eğer.

Bakın her birerlerimiz beden mülkümüzün peygamberiyiz, hakimiyiz, Hz Rasulullah (sav) efendimiz genel manada peygamber mühürlü biz de O'nun aciz ümmeti değil miyiz, Allah'ın da aciz kulu değil miyiz, bize bir şahsiyet vermemiş mi, kimlik vermemiş mi, hilafet vermemiş mi, tabi sana o kadar da lütufta bulunacaktır. İlham vermemiş mi, bunun üzerine işte o hakikati idrak eden kimse etse de etmese de zaten söylüyor, "esselamı aleyke ya eyyühennebiyy" dediği zaman hemen o uyanıyor, "Esselamu Aleyna ve ala ibadillahissalihin" bakın ne kadar güzel bir hakikattir. İslamın güzelliğine bakın.

"Esselamu Aleyna" sadece bizde kalsın demiyor, "ve ala ibadillahis salihihıyn" salih kullarının da üzerine olsun, diyor işte Hallaç-ı Mansur "Esselamı Aleyna ve ala ibadillahis salihıyn" diyeceğine "Veala ibadillahil ecmain" deseydi ne

olurdu diyor. Yani bütün kulların üzerine olsun Allah'ın selameti Rahmeti, deseydi ne olurdu, diyor, tam o anda Hz Rasulullah'ın silüyeti ruhaniyeti "Ya Hallac bilmiyormusun ben Vahy ile konuşurum" bakın iyi niyet, başka bir şey nezaket başka şey irfaniyet başka şeydir. Haşa yine yanlış anlamayalım biz bu hadiseyi ne inceleyecek gücümüz var, ne de bunların üzerinde konuşacak selahiyetimiz vardır.

Ama bir kaynağımız var ki öğrenme kaynağımız yani Cenab-ı Hakk'ın bize ilim öğrenin dediği emir var ya, işte o yüzden bunları araştırmak mecburiyetimiz ve selahiyetimiz vardır. selahiyetimiz derken herhangi bir selahiyet değil, her birerlerimizin arama araştırma özelliği var, yolu açık yani bize demiyorlar şurada dur burada dur diye bu ilim ufku sonsuzdur, işte biz de bunu her hangi bir fiili yönden eleştirme değil ilmi yönden araştırma üzere konuşmaya çalışıyoruz. Anlamaya çalışıyoruz. Bunlar bizim miraslarımızdır hepsi. Ama eksi manada ama artı manada eksilerden tecrübe sahibi olarak yapmamaya artılardan da yararlanıp faydalanmaya artırmaya mecburuz. Zorunluyuz ve bunu yapmaya çalışıyoruz.

Yoksa bizim ne Hallac-ı Mansur'u eleştirecek neden böyle yaptın diyecek ne selahatimiz var ne de ihtiyacımız var. Yani gereği yok neden vaktimizi kayıp edelim bu geçmişte yaşanmış mevzularla ama bunlar çok hassas mevzular ve yüksek derecede idrak oluşturan meselelerdir, hakikatleri ortaya koyan meselelerdir. Bunlar büyük beyinlerin işleridir, karıncaların işleri değildir, bunlar zümrüt-ü Anka'ların işleridir, karıncanın yerde gezen halini herkes görür, ama gök kuşlarını seyr etmek yukarıda uçuşlarını ve onların hallerini anlamak kolay değildir.

O zaman ne yapmak lazımdır, o zaman kanat açıp onlar ile birlikte uçmak lazım ki o yaşantıyı görebilsin, anlayabilsin. O zaman Hallac-ı Mansur "Beli Ya rasulullah" dedi. Hemen anladı yaptığı işin ne olduğunu,"Ya Mansur bunun diyeti nedir" dedi, bakın Koskoca alemlerin sultanına karşı O'nun sözünü eleştirmeye girmek, ama iyi niyetle, ama art niyetle ama faydalı olmak ama zararlı olmak niyetiyle o sözlere biz

dokunamayız kimse dokunamaz, anlayamadık mı eyvallah anlamaya çalışalım araştırmaya çalışırız, tıkandığımız yerde hali üzere bırakırız. Bir gün bekleriz inşeallah o sözü söyleyen onu gelir anahtarı ile açar, demek vakti gelmemiştir daha bekleriz.

“Ya Mansur nedir bunun diyeti” dediğinde Hallac-ı Mansur “Kellemdir ya rasulullah” diyor. başka malı yok ki burası can pazarıdır, işte bu söz üzerine Hallac-ı Mansur’un başına gelen hadiseler yoksa başkalarının “Enel Hakk” dedi de şu dedi de bu dedi de değil onlar bunun suretleridir, perdeleridir. Onun hayatı da tabi başlı başına çilelerle geçmiş fedakarlıklarla geçmiş bir hayat kolay iş değildir. Kendisinin şehid edilmesinden tarihler yazarlar da 350 sene sonra öyle uzun bir süre sonra mana aleminde Hz Rasulullah’ın şefatına mashar kaldığına söylerler.

Yani büyük evliyaullah ricada bulunarak Hz Rasulullah’ın huzurunda af edilmesini sağladılar. Neden iyi niyetinden dolayıdır. Kasden olsa af edilmesi mümkün değildir. Hani Necim suresinin başında وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوٰى ﴿٤﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحٰى 53/3-4 O kendi nefs-i hevasından konuşmaz, yani beşeriyetinden konuşmaz, o ancak Vahy ile konuşur. Ya Mansur, sen bu halinle bundan haberdar değil misin, bakın işte suç buradadır, bir de suç unsuru, suç unsuru da demiyelim, hata sebebi hata da diyemiyorum ama başka şekilde de ifade edilemiyor, püf noktası diyelim, onu da diyemiyorum işin püf noktası diyelim ne suç ne hata belirtmeden işin ince tarafı diyelim şimdi bir insan “Enel Hakk” derse kendi Hakk’ın varlığının mutlak surette zuhurunu bilirse kendinde bu böyle olduğuna göre alemde de bunun böyle olduğunu bilmesi lazımdır.

Kendinde Hakk’tan başka bir şey yoksa alemde de yoktur, kendi varlığımız nasıl var edilmişse alemin varlığı da o şekilde birileri tarafından var edildi, o var eden onunla birlikte

yaşamaktadır. Bu alem o yönden ayakta duruyor. Yani Allah'ın Hay esmasıyla meydana gelen bu alemlerin devamı Allah'ın hayatıyla yani Allah'ın varlığıyla hayat Zat'ından ayrı bir şey olmadığına göre Allah'ın hayatıyla kaimdir.

Ayinedir bu alem her şey Hakk ile kaim
Mirat-ı Muhammed'den Hakk görünür daim

İşte Muhammed aynasında böyle olduğu gibi bütün gönül aynalarında da Hakk'ın yansıması vardır. Hallac-ı Mansurdaki bu hadisedeki püf nokta "Ey Hallac mademki sen kendinde Hakk'ın varlığını ilan ediyorsun Enel Hakk diyorsun bu kadar etrafa söylüyorsun bunu şiddetle o zaman bütün alemdeki varlıkların da Hakk'ın tecelli ve zuhur mahalinden başka bir şey olmadığını bilmen lazımdır". Yani Tevhid kaideleri üzere yaşantısı üzere ne var alemde o var Âdem'de gibi فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ 2/115 gibi ya "İnnallahe ehade binnasi" Allah insanları her yönüyle ihata etmiştir, de belirtildiği gibi, Ona şah damarından yakınım gibi ifadeler ile Allah'ın zuhurda olduğunu bilmek lazımdır.

Peki o zaman benim söylediğim söz yani efendimizin ağzından Hz Rasulullah diyor ki "Benim söylediğimi o sözde tahsis yoktur" neden "Veala ibadillahissalihin" sözünde tahsis yoktur "Ve ala ibadillahil ecmain" den başka bir şey değildir o söz diyor. Çünkü bu ilahi kelamdır. Hem şeriat mertebesine uygun şekilde söylenecek şeriat mertebesindekiler yanılmasın hem tarikat mertebesine uygun söylenecek onlar yanılmasın hakikat mertebesine marifet mertebesine uygun çıkacak işte onun için bu Allah kelamıdır. Hz Rasulullah efendimize de ilk verilen şey bu özelliktir.

Bana ilk verilen Cevamiul kelim diyor yani kelimelere cami olmak yani az kelime ile çok şey ifade etmek cevamiul kelim daha peygamberliğin ilk devirlerinde verilen işte (sav) efendimizin ağzından bir kelime çıkmışsa bunun mutlaka şeriatı, tarikatı, Hakikatı, Marifeti vardır. Eğer Allah Kur'an-ı

Kerim’de bir ayet vaaz ettiyse aynı şekilde şeriatı yönünden, tarikatı yönünden Hakikatı yönünden Marifeti yönünden incelenmesi lazımdır gerçek yönü izah edilebilmesi anlaşılabilmesi için. İşte bizim yaptığımız en yanlış iş veya en zahirinde kaldığımız işler sadece şeriat mertebesini ele alarak değerlendirdiğimizden ayetleri bakın üç mertebesi batında kaldığından gerçek Kur’an ve Hadislere ulaşamamış oluyoruz.

Sadece lisanen kelamen idrak etmiş oluyoruz. O da bize bir ses olarak geliyor, hani ayette geçiyor, رَبَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا 3/193 birileri imana davet ediyorlardı, ama anlamadım diyor hani uzaktan minaredeki ezan sesi için galiba okunuyor demesi gibi yani imanımız ve Kur’an’a bakışımız bu kapasitede. Bütün varlıkta Allah’ın zuhur ediyor olduğunu mutlak müşahade ile bilirsek o zaman her varlık salih hükmünde değil midir, bütün varlıkta Allah’ın zuhurunun olduğunu mutlak surette yaşıyor idiysek yaşarsak eğer böyle müşahede edersek o zaman her varlık her mahal salah salih değil midir, ama bizim beşeri anlayışımıza karşı şeriat hükmüne göre bireysel karşılıkta tabi o gayri müslimdir, şudur bu küfür ehlidir, bu iman ehlidir diye ayırırız.

Ama Zat mertebesinden işe baktığımızda ki oraya gelmeden Sıfat Zat mertebesine bu hukuku zaten uygulayamayız. Bu hukuku uygulaya madığımızdan da böyle bir sorunumuz olmaz. O zaman işte oraya takılırız. Salih veya gayri Salihler diye geçeriz. Ama biz mutlak surette Allah’ın bu alemde zuhurda olduğunu idrak ve müşahede ettiğimizde Allah’ın da eksik ve yanlış bir iş yapmayacağına mutlak olarak bildiğimizde o halde “Ve ala ibadillahis salihıyn” sözü “ecmain” den başka bir şey değildir.

Peki neden bunu böyle ayırarak söylüyor, çünkü şeriat mertebesinde salih, gayrı salih Tarikat mertebesinde salih kelimesi başka şey ifade etmekte Hakikat mertebesinde salah,

salihlik başka şey ifade etmekte işte kim hangi mertebede ise bunların hepsi geçerlidir. Salih gayrı salih mertebesinde geçerlidir, ama tüm varlığın salah üzere olması o da geçerlidir, neden oradaki bakış daha yukarıdan bir bakıştır. Aşağıdan baktığın zaman bireyleri ayrı ayrı gördüğünden ayırmak zorundasın ama yukarıdan baktığından hepsini aynı gücün oynattığını görürsen o zaman o salih, salah olmak durumundadır.

Ama bunların mesuliyetleri yok mu var o konu ayrıdır, bireysel yöne çevirdiğimiz zaman hepimizin mesuliyeti vardır. Ama yukarıdan meseleye bakıpta bireyleri ortadan kaldırdıktan sonra her bireyde mahalde zuhur eden Hakk'ın bir Esması olduğunu o esmaların da Allah'ın Zat'ına bağlı olduğunu ve Allah'ın Zat'ındanda yersiz bozuk bir şey çıkmadığını çok iyi bilmemiz gerekmektedir. Hani Mülk suresinde الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَاوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ 67/3 başını çevir bakalım gök yüzüne bir yanlışlık bir çatlak patlak bir şey bulabilecek misin diyor, bir daha çevir göremezsin diyor.

Peki bir şey daha söyleyelim "Salih amel" ne demektir, işte Kur'an-ı Kerim'in bir çok yerinde kendi has kullarından bahsederken وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ 6/85 "O benim salih kullarımdandı" diyor. ehl-i salahtan salih kullarımdandı diyor. "Salih" ne demektir, salih amelin programını Allah veriyor o kula kul da o programı tatbik ediyor. Kendi nefsinden değil işte bunu tatbik eden ehl-i salah oluyor. Salih kimseler oluyor. Bakın ne kadar açık, Programı Allah, yani batını Hakk'tan zahiri halktan meydana gelen fiil amel-i salihtir. Bunu ne bir fıkıh kitabında ne de bir tercüme kitabında bulmak mümkündür. Amel-i gayri salik denen işler de manası da fiili de beşerden çıkan demektir. Yani manası da fiili de

kuldan çıkanlar gayrı salih hatta o kadar ki bu ibadet dahi olsa ayrı konu yani günahlar öyle de eğer o namazın Allah'ın verdiği programın dışında onu uyguluyorsa bu ne demektir, hakikatine inemiyorsa suri şekilde yapıyorsa gayrı salih bir ameldir.

Beşeriyetinden kaynaklanıyor, tabi biz bunu iyi niyetimizle Allah'ın programı olarak genel uygulanıyor olarak düşünürsek salih amel olarak görelim ayrı konu ama böyle istifam işareti koyarak bilelim. Bazen biz işte mutlak ameli gayri salih hükmüne çevirebiliyoruz. Yani salih gibi gözüken fiili gayrı salih hükmüne çevirebiliyoruz işte münafık budur. Namaz kılıyor ama ameli gayr-ı salihtir. Neden çünkü beni sevsinler beni ibadet ehli olarak bilsinler diye aldatmak amaçlı kılıyor. İşte bu amel-i gayr-ı salihtir. Ama görünüşte salih amel gibi görünüyor.

İşte Hallac-ı Mansur'un hadisesindeki incelik budur, "Ey Hallac sen anlayamadın mı daha bu hayattaki yapılan işlerin ne olduğunu hem enel Hakk diyorsun hem de Salihlere tahsis etti diye neden ecmain yapmadı diye suçlamaya kalkıyorsun" yani dile getiriyorsun diyor. suçlamayı da bırakalım dile getiriyorsun diyor. "Ve ala ibadillahissalihıyn" sözü aynı zamanda "Ve ala ibadillahi ecmaindir" ama Sıfat ve Zat mertebesinden bakınca. Ef'al ve Esma, şeriat ve tarikattan bakınca aynen doğrudur, orada salih kullar vardır, gayri Salihler vardır, fiili sahibine yüklenir.

Gavs-ul Azam büyük pirimiz ABDÜL KADİR GEYLANİ Hz lerine sonsuz selam ve hürmetlerimizi sunarız baştan ve O'nun söylediği sözlerini tasdik ederiz kabul ederiz ayrıca hasseten "Risale-i Gavsiye" diye olan risalesi için de ne kadar teşekkür etsek azdır kendisine. Çünkü çok büyük sırlar ifşa etmiştir Zat'i mertebeden. Orada diyor ki "Ya rabbi namaz nasıl bir namaz olmalı ki senin indinde kabul olsun" bakın diyor ki "Ya gavsi ey benim gavsım; namaz o namazdır ki namaz kılanın içinde kayıp olduğu yok olduğu namazdır diyor. İşte bu tahıyyatın hakikatidir. Yani beşeriyeti ile yok olduğu Uluhiyeti ile var olduğu tabi orada ne kadar ben yokum dese o namaz kılınan yerde gene de bir varlık vardır, işte o varlık süliyet değiştirerek

yahut makam değiştirerek abdiyetinden ubudiyetine geçmesinin gerekliliğini söylüyor.

Hz Şems de bu hususta “Salat” nedir dendiğinde salat bir andır diyor, bakın ikisi de aynı şeyi bir başka şekilde izah ediyor. ama bütün anları içerisine alan “an” dır diyor. Yani “Salat-ı daimun” dan bahsediyor. Beş vakit salattan sonra “Salat-el vusta” ara namazı, ara namazından sonra salat-ı daimun, vusta namazı Esma mertebesinde kılınan namazdır. Yani Zat mertebesi ile ef’al mertebesindeki ara namazıdır. Fiiliyatta dedikleri ikindi namazı değil, sabah namazı değil, tefsirlere bakarsanız sabah namazı der, öğle ile akşam arasındaki ikindi namazı der tabi şeriat mertebesinde onlar doğrudur, tatbikatı olacak ama miraç yolunda artık güneşin karşısına ve yukarıya çıktığın zaman sabahın akşamın olmadığı yerde ikindi namazını nereden bulacaksın ikindi vaktini nerede bualacaksın yok ki esma mertebesinde ikindi, akşam diye vakitler var mı?

Olmadığına göre o zaman hangi namaz olacak o işte Esma Rab mertebesi “Dur rabbın namaz kılıyor” namazı odur işte. Efendimiz miraca çıktığı zaman bütün perdeler açıldı da bir perde açılmadı bende o perdeyi açayım dedim Cebrail dedi ki “dur Rabbın namazda “ dedi bana diyor işte bu salat-el Vusta ara namazıdır. Abdiyetten ubudiyete yani ef’aş mertebesinden Sıfat Zat mertebelerine aracı ara namazı Esma mertebesi rububiyet mertebesinin namazıdır.

İşte o büyük muazzam ve muhteşem zuhur mahali buyurdular ki bir gün yine hutbede vaaz verirken öyle bir çocup cuş-u huruşa geldi dedi ki “Benim ayaklarım bütün evliyaullah’ın omuzları üzerindedir” Yani ben ayaklarımla bütün velilerin üstüne bastım manasınadır. Zahir manası böyledir. O anda camide bu vaazı dinleyen kaç tane veli varsa “Beli” diye boyun büktüler. Mana aleminden de bu sözü işitebilenler batınen manen “Beli” dediler. Evet öyledir dediler ki o gavslığını ilan etmişti o zaman.

Bu kadiriye mensupları için çok övülecek bir hadisedir ve bunu sık sık anlatırlar, kitaplarında da yer verirler. Yalnız bu işin hemen zahiren anlaşıldığı kadar da basit bir iş olmadığını biraz düşünürsek hemen anlayabiliriz. O zaman Abdül Kadir Geylani Hz lerinin bu sözü hakikaten hangi mertebede ve ne hal içerisinde söylediğini anlamamız gerekiyor ki bu hadiseyi ve bu fiili yerine oturtalım diye. Bir bakıma zahir manasıyla Abdül Kadir Geylani bir deryanın bir Gavs'ın bu sözü söylemesi pek mümkün görülmüyor. Neden görülmüyor, bir çok yönden.

Şimdi bakın tabi Abdül Kadir Geylani Hz lerinin bir cami esması var, Uluhiyet tecellisi var, ayrı, yalnız böyle bir evliyanın böyle bir söz sarf etmesi çok zor bir iştir. "Benim ayağım bütün velilerin omuzundadır," diyor. Bundan da diğerleri tabi hemen ilk anlaşıldığı manada bütün velilerin üstündedir, hükmünü çıkartıyorlar kendi yollarını daha yüceltmeleri için ama ben Hz Abdül Kadir Geylani Hz lerinin bu sözü bu manada söylediğini hiç içim almıyor. Bu manada söyleyebileceğini yani bütün velilerin ben üstündeyim gibi bireysel bir üstünlük hükmüyle söyleyebileceğine aklım almıyor.

Ama onlara sorarsanız tamam bu böyledir diyorlar. Sizin dediğiniz gibi O'nda Allah tecellisi vardır, hepsinin üstündedir, gibilerde, niye bakın dervişlerin bir adabı vardır, bir kapıdan içeriye girerlerken eşiğin üstüne basmazlar. Basılmaz bu tarikat adabındandır, hangi eşikten geçilirse geçilsin buna dikkat etmemiz lazımdır. Şağ ayak ile içeriye girilir ve eşiği atlamaktır. Eşiğin üstünden atlamaktır, neden eşik üstünden atlanıyor, dergahlara girerken dervişler eşiği öperek içeri girerler. Nezaketen hürmeten nefsaniyetlerini batırmak için bastırmak için, işte o eşikte bir derviş kardeşinin her an başı yatmaktadır.

Taşa basmamak değil oradaki maneviyata derviş kardeşinin başını incitmemek için basmamak ve onu atlamak gerekir orada bir baş olsa insan üstüne basar mı, her hangi basit bir şey bile olsa basmaz yani bir kabuk olsa ona dahi

basmaz. Ne yapar temizler içeriye geçer. Bunlar islamın şiarları, hakikatleridir.

Bir gün Kabe-i Şerif'teki putlar temizlenmeye başlandı Kabe feth edildiği zaman Hz Âli efendimiz Hz Peygamber Efendimiz başlarında sahabe-i Kiramdan çokları girdiler 365 tane put her günün bir putu var orada büyük putlar Uzza, Bal, Menat, Lat, bunları devirdiler bütün putlar temizlendi nihayet yukrıda bir put kaldı biraz yüksekte Hz Ali efendimiz buyurdu ki ya Rasulullah omuzlarıma lütfen çıkın da biraz yükselsin ben iskele gibi olayım o putu kırıverin oradan dedi, (sav) Efendimizin şu şahaser şu tevazu haline bakın ki ya Âli senin gücün beni çekmeye yetmez.

Yani sen beni taşıyamazsın, sen benim omzuma çık da sen kır o putu, dedi Hz Ali efendimiz tereddüt etti ise de bu bir emir olduğu için bakın burada hassas bir nokta vardır, çünkü sen çık diyor, çıkmazssa emre uymamış olur, bu daha büyük isyan olur. Hz Âli efendimiz bu inceliği anladığı için çıktı efendimizin omuzlarına bastı ve yukarıdaki putu kırdı aşağıya iniyordu, orada bir hadise oldu az sonra oraya geleceğim sonra indi ve putları temizlemiş oldu. Şimdi biraz gerilere gidelim o günün birkaç ay yahut bir iki sene gerisine gidelim Hz Âli efendimizin olduğu bir cemaatte bir yabancı vardır, gelir sorar sahabe-i Kirama "Ey sahabi ey şehir halkı Hz Muhammed'i siz gördünüz mü der, tabi ki gördük her gün yanımızdadır, der e nasıl gördünüz anlatın bakalım işte her gün görüyoruz nesini anlatalım şöyle saçı var böyle poturu var saçları şöyle hiç biriniz görmemişiniz O'nu diyor.

Göz önünde olduğu halde görmemişiniz O'nu diyor, o zaman hz Âli efendimiz o ağır suçlamayı ortadan kaldırmak için ben gördüm diyor. Peki ya Âli anlat bakalım nasıl gördün diyor, işte o hadiseyi anlatıyor, bir gün putları kırıyorduk beni omzuna çıkarttı tam omuzlarından aşağıya iniyordum düşmeyeyim derken göz göze geldik gözlerine baktığım zaman bir baktım cennetin bütün derinlikleri açılıverdi gözlerinde diyor. Ama onu kimseye söylememiş kendinde

bırakmış o kişi gelipte böyle bir imtihan gibi onları zorlayınca anlatmak zorunda kalıyor.

Gelen yabancı kişi belki Cebrail (as) idi Cibril bahsinde olduğu gibi hadisinde size dininizi öğretmeye geldi, o yabancı Cibril idi, size dininizi öğretmeye geldi diyor. Ve (sav) Efendimiz bir lakabı ne idi “Rasul-u Sakaleyn” ne demektir bu, iki ağırlığın peygamberi demektir. Sakil sukul ağırlık sakaleyn iki ağırlık demektir. Yani bir omzunda bir ağırlık var bir omuzunda bir ağırlık vardır. Nedir bunlar; bir omuzunda insanların ağırlığı var insanların mesuliyeti var bir omzunda cinlerin ağırlığı ve mesuliyeti vardır, ve O’nun omuzlarındadır. Bakın şimdi bu üç hadiseyi aynı hadisenin benzer varyantları üç hadiseyi bir tarafa koyalım bir derviş dahi, yani her hangi bir insan dahi bir derviş kardeşinin başını incitmemek için eşiğe basmıyor.

Hz Muhammed Efendimiz (sav) kendi omuzlarına Hz Âlinin ayaklarını bastırıyor, bakın şimdi yani Hz Muhammed yük çekiyor, yani Hammal bakın hadisenin ince yönü anlaşılıyor mu yine Hz Rasulullah Rasul-u Sakaleyn iki ağırlığın hammalı çekiyor onu Kur’an’ın da hammalı hafızlardır, hıfs edenler, hamale-i Kur’an derler اَلَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ 40/7 hamele-i arş deniyor ya Arş’ın hammalları demek Arş’ı taşıyan güçler hamiller demek hammalları demektir, şimdi bu hakikatler ortada dururken koskoca bir gavs-ul Azam kendisini bütün velilerin üstünde görüpte ayaklarını basıpta ben onaların üstündeyim diye bir şey ifadesinde bulunur mu ben buna çok şaşıyorum yani bireysel manada böyle bir üstünlük ayakların üstüne basması diye bir şey düşünülebilir mi diye şaşıyorum. Ama şunu da anlamaya çalışıyorum ki o yüce varlık bu manada söylemedi.

Ama biz onu böyle söylemiş gibi bilhassa müntesibleri öyle algılayıp ve mutlaka böyledir omuzlarına basmıştır diye söylediler. O zaman Hz Rasulullah'ın yaşantısını tatbik edersek alttaki veli ondan daha üstün olması lazımdır. Hz

Rasulullah yükü çektiğine göre o da üstten bastığına göre evliya yani altındaki evliyanın onun üstünde bir mertebeye sahip olmuş olması lazımdır. Büyük bir söz işte bu yüzden bu sözü sen Abdül Kadir Geylani Hz lerinin ağzından çıktığını veya çıkmış olsa da onların anladığı manada söylediğini hiç kafam almıyor söyleyebileceğini bu hareketi böyle yapabileceğini hiç zannetmiyorum. Yani bu nezaketsizliği yapacağına o manada zannetmiyorum.

Bu gün üç tane değişik mevzumuz vardı bunların hepsi hikaye şeklinde anlatılır da neden niçin olduğu da hiç ortaya konmaz muhlak kapalı kalmıştır. Hz Rasulullah bütün bu insanların yükünü çekiyorken Hz Âli efendimizi kendi omuzlarına bastırmış iken bakın Hz Âli efendimiz diyebilir mi ben ondan daha üstünüm ayaklarım peygamberin omzu üstündedir, çıkıyor ama emir olduğu için çıkıyor, biz de onun omuzları üzerindeyiz biz üstün mü olduk, o bizi çektiği için yükü çektiği için hani ne diyor, bu cemiyetin bu milletin efendisi ona hizmet edendir diyor.

Su dağıtıyormuş ya gelmiş Bizans elçileri O ayakta dolaşıyor, sahabe-i Kiram'a su dağıtıyor efendimiz elinde su varmış kendi içerken isteyen var mı diye soruyor onlara da dağıtıyor, o meydancı diye ortada dolaşıyor diye elçi gelmiş ona soruyor efendi efendi diyor, bu camianın efendisi nerede diyor, kendisi tahtında mahtında oturacak öyle bir makam bakıyor, öyle birisi de yok başka yerdedir zannıyla bu cemaatın efendisi kimdir diyor, efendimiz de benim demiyor bakın bu cemianın efendisi ona hizmet edendir diyor. işte güya bizimkiler de köylü milletin efendisidir diyor.

Lafzen diyor ama ne kadar lazımsa da köle hükmüne getirip kullanıyor o da ayrı konudur. Gene anlamıyor bir daha soruyor, yine aynı cevabı alıyor, gene anlamayınca bu sefer başkasına soruyor. Bu milletin efendisi hangisidir diyor, gösteriyorlar işte budur diyorlar. Elçi hayretler içinde kalıyor, kendi aleminde böyle bir şey zuhurda değil ki efendiye hep hizmet ediliyor, tabi hizmet ehlidir, camiaya hizmet eden onun efendisi işte bu yüzden de Hacer valide nereden nereye

geliyor hizmet ehli olduğundan Sera Hatun da amir olduğundan Hacer valideden gelenlere kölenin çocukları diyorlar Sera Hatundan gelenlere hür kadının çocukları diyorlar onlara kendilerine bize kölenin çocukları deyip hakir görmeye çalışıyorlar kendileri de hür kadının çocukları diye geçiyor.

Halbuki bakın hürriyet amir olmak değil memur olmakta hizmette işte hacer valide hizmet ehli olduğu için efendisi oldu oranın, öteki amir olduğu için aslında nefsinin kölesi hükmüne düştü farkında olmadan, yani batılılar düştüler, işte nasıl Nakşibendinin kaynağı ile Âleviyenin kaynağı işte doğulu din kaynağı Hacer valideden batılı din kaynağı da Sara valideden geldi. Onların psikolojik oluşumlarından etkilenerek geldiler bu günlere kadar.

Gavs-ul Azam'ın söylediğini biz diğer velileri yüceltmek olarak anlayalım, yani ben onların yardımıyla buradayım niyetiyle söylenmiştir yani ben onların yardımıyla buradayım yoksa onların üstüne basarak onların üstünde bir mevkide değilim ama onlar öyle anlıyorlar, onlar anlasınlar tabi onların anlaması bir şey fark etmiyor.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azmi derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri

88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)

95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:

48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ’sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt’an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A’yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi’nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.

87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has “Selâm” (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs’i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası

126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı

hakikatler: “İngilizce, İspanyolca”
2- 6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs’i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (137-5)

